

ФРАНСИС ПОЛ УИЛСЪН ЗАВЕЩАНИЕТО

Част 2 от „Майстор Джак“

Превод от английски: Павел Куц, 2009

chitanka.info

БЛАГОДАРНОСТИ

За техническите съвети много благодаря на Симсън Гарфинкел, писател, коментатор върху „света на жиците“ и честен до безкрай истински хакер на сгради (пенсиониран). Джак използва вариант на метода на Гарфинкел за сърфиране на асансьори.

На жена ми и пръв читател Мари.

На д-р Джо Богдан и д-р Дафне Кешишиян за споделянето на опита им с педиатричен СПИН.

На управителите на магазина „WB“ от Участък 1: помните ли 26 септември 1996 г. в Албани? Страници 67–82 са за вас.

И за тяхната щедра и експертна редакторска помощ: набитото око за детайли при героите на Елизабет Монтелеоне, за психологическата проницателност на Стивън Спрюил, на Диъдри Лонза — с изключителни редакторски умения и познавач на сладкото. И на Ал Цукерман — маестрото.

БЕЛЕЖКИ НА АВТОРА

Джак отново е тук.

От всичките ми седемнайсет романа за нито един не съм получавал повече поща, отколкото за „Гробницата“ („Проклятието“, ИК „Бард“, 1996). От излизането му през 1984 г. и до ден-днешен редовно получавам писма, всяко едно от които все с един и същ въпрос:

— Кога ще ни срещнете отново с Майстор Джак?

Истината е, че съм го връщал поне половин дузина пъти в кратки разкази и новели, както и в „Нощен свят“ като поддържащ герой. Но никога в друг свой собствен роман.

Защо не е имало роман за Майстор Джак след „Гробницата“? Поради много причини. Най-важната от които е, че той е много скъп за мен. Не исках да го използвам прекалено много, затова го криех, пусках го за един бърз удар и после пак го скривах, изчаквайки точните обстоятелства, за да може той да се разпростре в един пълен роман.

„Завещанието“ е този роман.

И най-хубавото нещо е, че разбрах, че все още ми харесва да работя с Джак. Някой ден ще направим това отново. Но обещавам да не се бавя още едно десетилетие и половина, преди да започна работа. (Никой от нас не става по-млад, знаете.)

НБ: Няма „Център за деца със СПИН“ на „Седмо“ авеню близо до „Св. Винсент“. Измислих си го. За огромно съжаление не трябваше да си измислям децата, които се нуждаят от подобно съоръжение.

ПЕТЪК

1.

— Няма проблеми — извика Алиша, когато таксито зави рязко наляво, за да се промъкне пред камиона на NYNEX^[1], който се тътреше по Медисън авеню. — Не бързам!

Шофьорът — с къдрава тъмна коса, мустаци а ла Саддам Хюсеин и мургава кожа — изглежда не чуваше. Той стрелна колата две ленти вляво, после три ленти вдясно, скачайки върху спирачките или форсирайки двигателя — спираше и форсираше, подмяташе Алиша напред и назад, наляво и надясно върху задната седалка. После сви рязко, за да избегне друга жълта кола маниак, която пробваше същата маневра през сутрешното движение.

Напредъкът на нейното такси: една кола дължина. Ако имаше и толкова.

Алиша чукаше по зацапаната, надрана повърхност на пластмасовото прозорче.

— Намалете, по дяволите! Искам да стигна цяла.

Но шофьорът не ѝ обръщаше внимание. Дори даде още газ. Сякаш водеше война с всяко едно превозно средство в Манхатън. И господ да ти е на помощ, ако си пешеходец.

Алиша вече трябваше да е свикнала. Беше израснала тук, но се бе преместила отдавна — на осемнайсет години, когато постъпи в колеж и беше останала за специализацията си по педиатрия и заразни болести. Не искаше да се връща — при положение че онзи и нейният полубрат Томас още живееха тук — но от „Св. Винсът“ ѝ бяха направили предложение, което не можеше да откаже.

И сега, след малко повече от година, тя все още се адаптираше към промените в града. Кой можеше да повярва, че бяха успели да изчистят от Таймс Скуеър отвратителната мръсотия, за която тя мислеше, че се е просмукала в това място винаги?

Таксиджиите също. Какво им беше станало? Винаги са били нервни и нахални шофьори — трябва да си такъв, за да се оправяш в този град — но тези новите бяха абсолютно побъркани.

Най-накрая удрят четиридесетака.

Почти стигнах, си мислеше Алиша. Изглежда все пак щеше да доживее да види още един залез.

Но докато приближаваха Четиридесет и осма, тя забеляза, че таксито ѝ все още е в средната лента и набира скорост. Първо реши, че ще изпусне завоя, после видя пролуката: две ленти вдясно, зад покрит с графити камион и точно пред един автобус, който потегляше от спирката.

— Нали няма...! — извика Алиша. — Моля ви, кажете ми, че няма да се опитате да...

Направи го. И успя... на косъм, но не и без да принуди шофьора на автобуса да забие спирачки и да натисне оглушително клаксона.

Таксиджията даде газ до дупка по празната отсечка на улицата, след което сви рязко към тротоара. Колата спря на адреса, който по-рано тя му беше казала, докато се приплъзваше на задната седалка в Гринич Вилидж.

— Шест седемдесет и пет — каза той.

Алиша седеше кипнала отзад и ѝ се искаше да бе толкова силна, че да счупи преградата между тях и да го смели от бой. Не беше. Но можеше да му го върне с неговите камъни по неговата глава.

Бавно тя се премести сантиметър по сантиметър към вратата откъм тротоара, отвори я с най-голямото старание, на което беше способна, и се измъкна навън. После извади портмонето си и започна да си брои центовете... внимателно. Имаше около два долара. Отброи долар седемдесет и пет от по десет и двайсет и пет цента.

— Хайде де, госпожице — каза шофьорът, наведен над пасажерското място, като я гледаше през прозореца. — Нямам цял ден на разположение.

Тя по никакъв начин не показва, че го е чула, и бавно извади пет банкноти от по един долар — една... по... една. Най-накрая, когато имаше шест долара и седемдесет и пет в ръката си, му ги подаде през прозореца.

И изчака.

Не отне много време — три секунди максимум — преди таксиджията да излезе и да се втренчи в нея над покрива на колата.

— Ей! Къде е бакшишът? — Произнасяше го като *башиш*.

— Извинете? — рече мило Алиша. — Не ви чувам.

— Бакшишът ми, госпожице! Къде е?

— Съжалявам — каза тя, държейки дланта зад ухото си, — изглежда устните ви се мърдат, но не мога да чуя и една дума от това, което казвате. Нещо за някакъв каиш?

— Бакшишът ми, по дяволите! *Бакшишът ми! Бакшишът ми! Шибаният ми бакшиш!*

— Дали бих се качила при вас още веднъж? — каза тя и след това гласът ѝ стана леденостуден. — При вероятност от едно до десет шансът е нула... точно колкото е и вашият бакшиш.

Той тръгна да заобикаля колата, като вероятно си мислеше, че може да сплаши тази слаба, бледа жена с хубави черти и бляскава черна коса, но Алиша не трепна. Той ѝ хвърли най-отровния си поглед и седна обратно вътре.

Докато се обръщаше, тя чу как псува, тряска вратата на таксито и гумите изсвистяха, като се изстреля при потегляне.

„Вече сме квит“, си помисли и гневът ѝ изчезна. Но какъв отворителен начин да започнеш такъв хубав ден.

Вече беше забравила за случката. Бе очаквала срещата си с Лео Вайнщайн. И нямаше да позволи на някакъв си таксиджия да я разстрои.

Най-накрая беше открила адвокат, който искаше да се изправи срещу голяма юридическа фирма. Всички други, с които се бе свързала — тези в рамките на ограничените ѝ финансови възможности — бяха реагирали с прекалено благоговение пред имената Хинчбергер, Рейни и Гюрън. Не и Вайнщайн. Той дори не трепна. Беше прочел завещанието за един ден и му бяха дошли половин дузина предложения наум, за които смяташе, че ще накарат големите баровци да заемат отбранителна позиция.

— Вашият баща ви е оставил тази къща — беше казал. — Няма начин, по който да ви я отнемат. Оставете всичко на мен.

Тя бе сторила точно това. Сега бе дошла да провери докъде беше стигнал с вихъра от документи, които беше запратил към „Хинчбергер, Рейни & Гюрън“.

Зад себе си чу клаксон и застина. Ако е пак този таксиджия...

Обърна се, но се успокои, като видя Лео Вайнщайн да ѝ маха през отворения прозорец на сребърния си лексус. Говореше ѝ, но тя не можеше да разбере какво точно. Пристъпи по-близо.

— Добро утро — поздрави тя.

— Съжалявам, че закъснях, но имаше огромно задръстване на магистралата от Лонг Айленд. Само да паркирам в гаража малко по-надолу и веднага идвам при вас.

— Няма проблем.

Беше стигнала почти до входната врата на сградата, в която се помещаваха офисите на „Кътър и Вайнщайн“, когато се стресна от силен гръм. Ударната вълна я удари сякаш с огромна ръка в гърба и за малко да я събори на земята.

Обръщайки се, тя видя кълбо от пламъци, които се извиваха към небето в средата на пресечката, а парчета горящ метал завляха навсякъде около нея. Колите спираха със скърцане от гуми, а пешеходците занаягаха под дъжда от строшените стъкла на прозорците от цялата улица. Алиша отскочи назад, когато един почернял и горящ капак от багажник падна недалеч пред нея и се завъртя към краката ѝ.

Леден ужас я скова и сякаш започна да я души, когато разпозна емблемата на „Лексус“.

Започна да върти глава наляво и надясно, търсеше колата на Лео, но не я видя...

— О, не! — проплака тя. — О, господи, не!

Закрачи бързо напред с подгъващи се колене, за да види дали не може да направи нещо, но... Колата... Нищо не бе останало на мястото, където я беше видяла преди малко... Само горящ асфалт.

— О, господи, Лео — прошепна. — Толкова съжалявам!

Не можеше да диша. Какво стана с всичкия въздух? Трябваше да се махне оттук.

Алиша насили вцепененото си тяло да се обърне и се заклати надолу по тротоара, по-далече от пушека, пламъците, останките. Спря чак когато стигна Медисън авеню. Подпря се на един светофар и започна да поема големи глътки въздух. Когато вече дишаше нормално, се обърна.

Лешоядите бяха започнали да прииждат, наобикалящи горящата кола, питащи се какво е станало. И недалеч — сирени.

Не можеше да остане тук. Не можеше да помогне на Вайнщайн и не искаше да бъде разпитвана като свидетел. Полицаяте можеха да си наумят, че крие нещо от тях, и да започнат да се ровят в миналото ѝ, в

семейството ѝ. Не можеше да позволи това да се случи. Нямахте да го понесе.

Алиша не се огледа за такси — идеята за затворено пространство бе непоносима. Нуждаеше се от светлина, от въздух. Сви към Центъра.

Горкичкият Лео!

Тихичко плачеше, когато тръгна, и вървеше толкова бързо, колкото ѝ позволяваха обувките с нисък ток. Но дори да си беше обула маратонките, пак нямаше да може да избяга от вината, от ужасното подозрение, че някак си бе причинила смъртта на Лео Вайнщайн.

[1] NYNEX — американска телефонна компания, обслужваща няколко щата, между които и Ню Йорк. — Б.ред. ↑

2.

— Слава богу, че си тук — каза Реймънд в момента, в който Алиша влезе през служебния вход на Центъра. — От осем сутринта ти пускам съобщения на пейджъра. Защо не...?

Гласът му затихна, докато я гледаше.

— За бога, Алиша, приличаш на парцал.

Всъщност това беше доста добро обобщение за това как се чувстваше в момента, но не искаше да подхваща темата.

— Благодаря ти, Реймънд. И идея си нямаш.

Не се отправи към офиса си, а към приемната в предната част на сградата. Реймънд я последва.

— Къде отиваш?

— Остави ме за минутка, става ли — каза рязко тя. — Веднага се връщам.

Съжали, че го отрязва по този начин, но имаше чувството, че се намира на границата да рухне. Едно побутване в грешната посока и...

Почти не забеляза казаното от Тифани „Здравей“, когато мина покрай рецепцията на път към главния вход. Отстъпвайки крачка встрани, за да направи път на възрастна дама и двете ѝ внучета да влязат, Алиша наблюдаваше улицата и търсеше сивата кола.

Беше сигурна, че я е проследила по пътя ѝ обратно от Четиридесет и осма улица. Поне така си мислеше. Сива кола — каква ли беше? Седан? Нямаше си и най-бегло понятие относно колите. Не можеше да различи форд от шевролет. Но каквато и марка да беше, виждаше как сивата кола я подминава, докато вървеше. Завиваше една или две пресечки по-нагоре и след малко отново се оказваше до нея. Никога прекалено близо. Никога прекалено бавно. Но винаги там.

Внимателно наблюдаваше Седмо авеню отвън, почти сигурна, че ще я види отново. Обследва най-малко обичаната от нея част от комплекса „Св. Винсът“ — тротоара отсреща и по протежение към Центъра. Сградата „О’Туул“ стоеше необитавана на ъгъла на Дванайсета улица. Монолитната ѝ фасада с бели плочки без прозорци не се вписваше във „Вилидж“. Изглеждаше така, сякаш някакъв

несръчен великан беше изпуснал това футуристично чудовище, минавайки отгук на път за Минеаполис.

Все пак сива кола нямаше. Но при всичките сиви коли в Манхатън как можеше да бъде сигурна.

Нервите ѝ не издържаха. Започваше да я обхваща параноя.

Но кой можеше да я вини след тази сутрин?

Отправи се обратно към офиса си. Реймънд я настигна по коридора.

— *Сега* можем ли да поговорим?

— Съжалявам, че бях рязка с теб.

— Не се излагай, мила. Никой не е рязък с мен. Никой *не би посмял*.

Алиша направи усилие да се усмихне.

Реймънд — никога „Рей“, винаги „Реймънд“ — Денсън, практикуващ медицински санитар, един от главните санитарни в „Центъра за деца, болни от СПИН“. В Центъра имаше двама лекари с длъжност „директор“ и „помощник-директор“, но именно този нископоставен медицински работник движеше работите наоколо. Алиша се съмняваше, че това място щеше да продължи да съществува, ако той напуснеше. Реймънд знаеше всички тънкости на всекидневната работа, отвътре и отвън — къде заравят трупове, така да се каже. Беше на около петдесет, тя беше сигурна — господ да ви е на помощ, ако го попитате за възрастта му — но се поддържаше и изглеждаше младолик: късо подстригана коса, подрязани мустаци, атлетично тяло.

— И относно пейджъра ми — вметна тя, — изключих го. Д-р Колинс застъпи вместо мен. Ти знаеше.

Той я последва по тесния коридор до офиса ѝ. Всички стени в Центъра бяха вдигнати набързо и това си личеше. Груби замазки и една бърза ръка яркожълта боя, която на места вече се лющеше. Но декорът не беше най-главното нещо тук.

— Знам — отвърна той, — но не ставаше въпрос за медицински въпроси. Дори не и за административни. Става дума за престъпление, мамка му.

Нещо в гласа на Реймънд... в очите му. Беше побеснял. Не заради нея. Но за какво тогава?

Едно предположение я накара да изтръпне. Щяха ли сегашните ѝ лични проблеми да се изсипят върху Центъра?

Докато продължаваше да крачи, забеляза групички от служители — сестри, секретарки, доброволци — всички говорещи разпалено.

Всичките бесни.

През нея мина леденостудена вълна.

— Окей, Реймънд. Каж ми какво става.

— Играчките — рече той. — Някакво долно, мръсно шибано копеле е откраднало играчките.

Потресена, невярваща, Алиша се спря и се втренчи в него. Това трябва да беше някаква гадна, тъпа шега. Няма начин. Но Реймънд със сигурност не беше човек, който би се пошегувал с такова нещо.

А и това, в крайчеца на очите му, сълзи ли бяха?

— Даренията? Не ми казвай...

Но той кимаше с глава и хапеше горната си устна.

— О, не.

— До една.

Алиша усети как гърлото ѝ се свива. Въпреки всичко това я засегна по-силно, отколкото случката сутринта и това я караше да се проклина.

Човек, когото познаваше, мъж, който имаше жена и дете, беше убит и все пак... Все пак това тук бе по-лошо.

Беше се срещала с Вайнщайн два пъти. Но тези играчки... Двамата с Реймънд — особено Реймънд — ги бяха събирали с месеци, бяха пращали служители и доброволци из целия град, за да търсят спонсори — компании, магазини, отделни хора, който и да е. Първоначално откликът беше слаб — кой мисли за коледни подаръци през октомври? Но веднъж щом Денят на благодарността беше минал, даренията започнаха да зачестяват. До снощи имаха един склад, пълен с кукли, камиончета, ракети, книжки за оцветяване, фигури на екшън герои... всичко.

До тази сутрин...

— Как?

— Разбил е вратата с щанга и ги е откарал през задния вход. Сигурно е бил с товарен камион, за да побере всичко.

Приземният етаж на сградата някога е бил склад, преди да го преустроят в „Център за деца, болни от СПИН“. Вероятно предишните собственици са товарили своите камиони по същия начин, по който и крадците са откъмнали подаръците.

— Тази врата не е ли свързана към аларма? Не са ли всички врати свързани към алармата?

— Би трябвало. Но не се е включила...

Бедният Реймънд, беше вложил цялото си сърце в този проект.

Алиша стигна до офиса си, захвърли чантата си на бюрото и се строполи на стола. Все още беше потресена. И краката ѝ не я оставяха на мира от болка. Затвори очи. Само половината от сутринта беше изминала, а вече беше скапана.

— Нещо толкова случвало ли се е на д-р Ландис?

Реймънд поклати глава.

— Никога.

Страхотно. Чакат, докато я няма, и чак *тогава* удрят.

— Мисля, че така е най-добре, не смяташ ли? Така де, като се има предвид състоянието ѝ.

Алиша трябваше да се съгласи.

— Да, сигурно си прав.

Д-р Ребека Ландис беше управителката на Центъра — поне носеше името на длъжността. Но беше в третото тримесечие и развиваше преекламптични симптоми. Гинекологът ѝ беше наредил да остане вкъщи да пази леглото.

И това се случваше само седмица след като помощник-управителят бе напуснал, за да почне работа в „Бет Израел“, оставяйки това място да бъде „управлявано“ от Алиша и от другия специалист по педиатрия и заразни болести Тед Колинс. Тед си беше изпросил да не се занимава с никакви управленски задължения, тъй като жена му очакваше ново дете. И така тежестта от административните задачи се беше стоварила върху раменете на д-р Алиша Клейтън.

— Има ли вероятност да е вътрешна работа?

— Полицията проверява — отвърна Реймънд.

— Полицията?

— Да. Дойдоха и си тръгнаха. Изготвих целия рапорт.

— Благодаря ти, Реймънд.

Добрият стар Реймънд. Не можеше да си представи да бъде полезен от това.

— Какви са шансовете да си получим обратно играчките?

— Те ще „поработят по въпроса“. Но за да сме сигурни, че ще го направят, ще се обадя във вестниците. Съгласна ли си?

— Да, добра идея. Нека се вдигне шум. Може би това ще накара ченгетата да работят по-усърдно.

— Идеално. Вече говорих с „Поуст“. „Нюз“ и „Таймс“ ще изпратят свои хора тук по-късно сутринта.

— О. Ами... добре. Ще говориш с тях, нали?

— Ако така искаш ти.

— Така искам. Кажим им, че това не е само кражба и не е само кражба от малки деца — това е кражба от деца, които вече имат по-малко от нищо, които носят смъртна присъда в кръвта си и може да не са тук следващата Коледа.

— Прекрасно казано. Може би ти трябва да...

— Не, моля те, Реймънд. Не мога.

Чувстваше се наистина отвратително и смени темата на разговора.

— Какво още може да стане днес — измърмори. — Лошите новини винаги идват по три, нали?

Реймънд все още стоеше надвесен над бюрото ѝ.

— Нещо по „семеиния въпрос“, с който се занимаваше — попита той, след което добави, натъртвайки — ... съвсем сама?

Знаеше, че тя се среща с адвокати и напоследък беше много заета и изглежда приемаше присърце, че не споделя с него. Тя истински съжаляваше за това. Той говореше свободно за личния си живот пред нея, но тя не можеше да стори същото. Личният ѝ живот беше пропаст и токсичното бедствие, което представляваше семейството ѝ, не беше нещо, което Алиша искаше да споделя, дори с толкова симпатичен и неосъждащ морала на другите човек, какъвто бе Реймънд.

— Да — каза тя. — „Семеиният въпрос“. Не е толкова важно, колкото да си върнем играчките. Бяхме организирали супер Коледа за тези малчугани и не ми се иска да отиде на боклука. Искам си подаръците, Реймънд, и по дяволите, дай ми телефона на шефа на полицията. Аз лично ще му се обадя. Ще му звъня всеки ден, докато не си ги получим обратно.

— Веднага ще го потърся — ѝ отговори той и излезе, като затвори вратата зад себе си.

Алиша скръсти ръце върху издраната повърхност на изстрадалото си старо бюро и отпусна глава върху тях. Изглежда, че всичко излизаше от контрол. Чувстваше се толкова безпомощна,

толкова... *безсилна*. Системата... винаги трябваше да се справяш с тази голяма и сложна система.

Играчките на Центъра бяха изчезнали. Трябваше да разчита на полицията да ги върне. Но там си имаха своя програма, свои приоритети, така че трябваше да чака, за да стигнат до нейния случай, ако въобще го направеха. Можеше да се обажда на шефа им, докато не изтъркаше бутоните от набиране, но той сигурно така и нямаше да приеме обаждането ѝ.

И в завещанието пишеше, че къщата е нейна, но Томас използваше дебрите на системата, за да я държи настрана. Съвсем сама, тя бе жива изядена от неговите питбули адвокати и затова се принуди да наеме някого, който да успее да ги държи настрана.

Лео... О, господи, горкичкият Лео. Все още можеше да чуе гърма, виждаше пламъците. Нищо не беше останало от него след експлозията.

Едно опасение, което я накара да замръзне, премина през ума ѝ. Кога ли ще дойде моят ред? Ако продължавам да се боря срещу Томас и срещу който и да е този, който го подкрепя, дали няма да съм следващата?

Удари с юмрук по бюрото. *Проклети да са!*

Искаше ѝ се да има един от онези големи самурайски мечове — *дайкатана* — да го забие чак до сърцето...

— Извинете.

Алиша вдигна поглед. Една от доброволките, красива блондинка, около трийсетгодишна, стоеше на вратата и я гледаше.

— Почуках, но предполагам, че не сте чули.

Алиша се изправи и отметна косата си назад. Надяна професионалното си изражение.

— Съжалявам. Бях се отнесла и си представях как преследвам плъховете, които са отмъкнали даренията.

Жената плъзна леко елегантното си тяло в стаята и затвори след себе си. Алиша си помисли как ѝ се иска да има и тя такова тяло.

Беше я виждала често наоколо. Понякога водеше със себе си дъщеря си — сладко малко момиче, на седем или осем може би. Как ли се казваха?

— Не е нужно да ходите далеч, за да ги откриете — рече жената. — Три-четири километра би трябвало да са достатъчни.

— Вероятно сте права — отвърна Алиша.

Името й... името й... как й беше името?

Сетих се.

— Джия, нали?

Тя се усмихна.

— Джия ди Лауро.

Поразителна усмивка. Алиша искаше и тя да има такава усмивка.

И Джия... какво хубаво име. Алиша искаше...

Достатъчно.

— Да, вие и дъщеря ви...

— Вики.

— Точно така. Вики. Отдавате голяма част от времето си на Центъра.

Джия сви рамене.

— Не мога да се сетя за друго място, на което да му е толкова нужно.

— Тук сте права.

Центърът беше черна дупка от нужда.

— Мога ли да поговоря с вас за минутка?

Тя се вгледа в блондинката и видя, че очите й са зачервени. Дали не беше плакала?

— Разбира се.

Беше заета, но тази жена прекарваше толкова много време тук и най-малкото нещо, което Алиша можеше да стори за нея, бе да й отдели пет минути.

— Седнете. Всичко наред ли е?

— Не — каза Джия и се отпусна елегантно в стола. Очите й станаха още по-червени. — Толкова съм ядосана, че мога... Не искам да мисля за това какво бих направила на боклуците, които са откраднали играчките.

— Всичко е наред — каза Алиша. — Полицията работи по въпроса.

— Но не им възлагате големи надежди, нали?

Алиша сви рамене и въздъхна.

— Не, предполагам, че не. Но те са всичко, с което разполагаме.

— Не е задължително — каза Джия.

— Какво имате предвид?

Тя се наведе напред и снижи глас.
— Познавам един човек...

3.

Джак хвърляше по едно око на телевизора, за да не изпусне Дуайт Фрай, докато преглеждаше оставените съобщения на сайта на Майстор Джак.

Той отпразнуваше находката си — версията на „Малтийският ястреб“ от 1931 — с филмов фестивал на Дуайт Фрай. Беше пуснал филма на телевизора в хола. Фрай играеше ролята на Уилмър Кук и по скромното мнение на Джак беше по-психо от превъплъщението на Елайша Кук в по-късната версия на Джон Хюстън. Но сега на екрана беше Рикардо Кортес, който не беше чак толкова готин Сам Спейд^[1].

Обратно към електронната мрежа.

Повечето от въпросите на страницата на Джак бяха за хладилници или микровълнови печки, което не му пречеше. Хора, които се ровеха из нета, когато попаднеха на неговия сайт, го мислеха за някакъв човек, който отговаря на въпроси за домашни уреди. След като не получеха отговор, триеха адреса му от запазените.

Но не и този... от тип на име Хорхе.

Измамиха ме. Не мога да си взема парите, които ми дължат за работа, която върша. Не мога да ида никъде другаде. Можете ли да го уредите?

Да, това звучеше като работа.

Джак написа отговор на мейла на Хорхе:

Изпрати ми телефонния си номер. Ще държим контакт.

М. Д.

Щеше да се обади на човека и да провери за какво става въпрос. Ако имаше проблем с букмейкъра си, лошо. Но беше написал, че става въпрос за пари от „работа“. Значи Хорхе беше потенциален клиент.

Телефонът иззвъня, но остави телефонния секретар да се включи. Чу съобщението, което беше записал... „Пинокио Продъкшънс — в момента ме няма. Оставете съобщение след сигнала“ ... след което:

— Джак, татко е, там ли си?

Пауза, докато го чакаше да вдигне телефона. Но той затвори очи и не помръдна. Почувства се зле, че оставя баща си да виси, но сега не му беше до още един разговор с него.

— Окей, когато получиш това, обади ми се. Попаднах на още една страхотна възможност за теб тук.

Джак издиша чак след като чу щракването от прекъсването на връзката.

— Татко — каза тихо той, — ще ме побъркаш.

Баща му се беше преместил във Флорида преди няколко месеца и тогава Джак си мислеше, че идеята е добра. По-добре да си пенсиониран вдовец там на юг, отколкото в Бърлингтън Каунти, Ню Джърси.

Но скоро след като татко се установи, започна да вижда какви ли не възможности за Джак. По-големите му брат и сестра бяха и двамата хора с професии, стълбове на своите общности. Бяха се уредили. Но Джак... Татко все още виждаше по-младия си син като незавършена работа.

Брат му и сестра му отдавна бяха вдигнали ръце от него. С ежегодната картичка за Коледа приключваше всякакъв вид общуване помежду им. Но не и за баща му. Той никога не се отказваше. Не искаше да си отиде в гроба с мисълта, че неговият син вундеркинд едва свързва двата края в Ню Йорк, като поправя домашни електроуреди.

Сигурно имам повече скътано от теб, тате.

Потрепери, като си спомни последния им разговор.

Трябва да видиш това място, Джак. Развива се като лудо — златна мина за някого като теб. Ще основеш надежден бизнес с поправка на уреди и за нула време ще имаш цял автопарк от камиони из цялата страна...

Дано сърцето ми не се пръсне. Автопарк от камиони и ако си изиграя правилно картите, снимка на корицата на списание „Предприемач“.

Джак се скатаваше и се надяваше татко да схване намека, но уви. Когато се обаждаше в отговор, трябваше да каже на баща си без увъртане: Няма начин да напусна Ню Йорк. „Джетс“ щяха да спечелят кръговете на Суперкупата, преди той да се премести във Флорида.

От друга страна, ако нещата продължаваха да не вървят, можеше да се наложи да обмисли отново въпроса.

Току-що беше проверил телефонния секретар в другата си бърлога на Десето авеню. Нищо. Напоследък бизнесът не вървеше. Започваше да му става скучно.

А когато му доскучаеше, почваше да си купува разни неща. Беше взел последното си съкровище от пощата тази сутрин.

Стана и разтърка очи. Мониторът ги дразнеше. Беше висок метър и осемдесет, може би осемдесет и два, ако се изпълнеше. Имаше стегнато и жилаво тяло, тъмнокестенява коса, по-скоро тънки устни и светлокафяви очи. Джак усърдно работеше над това да изглежда обикновен.

Извади часовника от кутията му, за да му се полюбува отново.

Оригинален часовник с махало „Шму“^[2] с аларма. В идеално състояние. Прокара пръсти по гладката му, бяла, недокосната керамична повърхност и поглади очите и мустаците на усмихнатото лице на животинчето. Беше в оригиналната си опаковка и изглеждаше чисто нов.

Сега беше идеалното време да го окачи на стената. Но къде? Стените му вече бяха отрупани с рамкирани удостоверения за официално членство във фен клубовете на „Сянка и Док Савидж“, „Стражи на свободата на капитан Америка“, „Американското малко общество за свобода“, „Клубът за малки агенти контрашпиони на Дейвид Хардинг“ и „Вярата на Дон Уинслоу“^[3].

Какво да кажа, помисли си той. Присъединявам се лесно.

Жилището му беше претъпкано с викториански мебели от златен дъб. Полиците се извиваха под тежестта на готините джунджурии, които беше събирал през годините, а и всяка хоризонтална повърхност на скрина, бюрото или масата с крака като нокти, държащи топки, беше напълно затрупана.

И тогава видя къде може да го окачи: точно над розовата „Шму“ поставка... върху която все още нямаше нищо поставено.

Тъкмо щеше да почне да търси чукчето си, когато телефонът отново иззвъня. Татко, остави ме на мира, става ли?

Но не беше баща му.

— Джак? Джия е. Там ли си?

Нещо в гласа й... Джак моментално вдигна слушалката.

— Винаги съм тук за теб. Какво става?

— Чакам такси. Просто исках да проверя дали си си вкъщи.

— Случило ли се е нещо?

— Ще ти разкажа, когато пристигна.

След което се чу щракване.

Джак върна слушалката на място. Бавно. Очевидно разстроен. Чудеше се какво ли не е наред. Надяваше се да не е нещо, свързано с Вики. Но ако беше така, тя щеше да му каже.

Е, скоро щеше да разбере. От Уест Вилидж до Горен Уест Сайд не беше чак толкова неприятна отсечка за пътуване по това време на деня. Независимо от обстоятелствата, едно изненадващо посещение от Джия винаги беше нещо хубаво.

Замисли се над тяхната бурна, „късаме-пак-тръгваме“ връзка. Беше съсипан и мислеше, че всичко помежду им е свършило завинаги, когато тя беше разбрала с какво си изкарва хляба — или си беше помислила, че е разбрала. Беше стигнала до извода, че е някакъв вид наемен убиец, което беше твърде далече от истината, но и след като научи с какво наистина се занимава, дори след като беше използвал тези си умения, за да спаси живота на дъщеря й Вики, все още не одобряваше.

Поне се беше върнала при него. Джак не знаеше какво щеше да прави без Джия и Вики.

Малко по-късно чу стъпките й по стълбите, водещи до апартамента му на третия етаж. Джак завъртя топката, която отключи четириточковата система, и отвори вратата.

Видът на Джия, която стоеше на прага, предизвика появата на онова топло и странно трептене дълбоко в него, както всеки път, когато я видеше. Късата й руса коса, идеалната й кожа, сините й очи — имаше чувството, че може да гледа лицето й с часове наред.

Но сега чертите ѝ бяха изопнати, бе изгубила присъщото си самообладание, стегнатия ѝ вид го нямаше.

— Джия — каза Джак, потресен от болката, с която бяха изпълнени очите ѝ. — Какво има?

Като се притисна към него, тя изля цял порой за откраднатите играчки, за болните от СПИН деца. Не спря да хълца, докато не свърши.

— Ей, ей. — Джак я обгърна с ръце. — Всичко ще бъде наред.

Знаеше, че тя не обича да показва чувствата си. Да, беше италианка, но от Северна Италия — кръвта, която течеше във вените ѝ, беше най-вероятно повече швейцарска, отколкото някаква друга. За да плаче така... трябваше наистина нещо лошо да ѝ се случи...

— Просто... *Безсърдечието* във всичко това... — каза тя, като подсмърчаше. — Как може някой да *направи* нещо такова? И как може ти да си толкова *спокоен*?

Ооо.

— Чувам как гневът ти си търси мишена. Знам, че това те е засегнало дълбоко, Джия, но не аз съм лошият.

— Ох, знам, знам. Просто... ти никога не си идвал там. Не си виждал онези деца. Не си ги държал. Джак, те нямат нищо. Дори родител, когото го е грижа, да не говорим за бъдеще. Събирахме тези играчки, за да имат една хубава Коледа, една *невероятна* Коледа — последната за много от тях. А сега...

Отново проплака.

Господи, това беше ужасно. Трябваше да каже, да направи нещо, за да я успокои.

— Знаеш ли какви са били подаръците? Имам предвид дали имаш някакъв списък. Защото, ако имаш, просто ми го дай и ще заменя...

Тя се отдръпна и се втренчи в него.

— Бяха дарения, Джак. Повечето от тях опаковани и готови да бъдат подарени. Не е важно да се заменят. Важно е да ги *върнем*. Разбираш ли?

— Да... и не.

— Някой трябва да открие тези типове — отговорните за това — и да им даде урок... Да станат за пример... Много явен пример. Разбираш ли какво искам да кажа?

Джак се бореше да възпре широката си усмивка.

— Мисля, че да. Искаш да кажеш, че следващият мръсник, който реши да направи същото нещо, трябва да помисли два пъти, може би три, преди да го извърши.

— Точно така. *Точно така.*

С преувеличена невинност — все още потискайки усмивката си — той каза:

— И, хм, за кого точно бихме се сетили, който да им даде такъв урок?

— Отлично знаеш за кого — каза тя, като го фиксира с тези свои очи.

— *Мои?* — Сега вече трябваше да се усмихне. — Но аз си мислех, че ти не си съгласна с подобни неща.

— Не съм. И никога няма да бъда. Но просто точно този път...

— ... ще го преживееш.

— Да. — Тя се извърна и сви ръце над гърдите си. — Но само този път.

Започна да обикаля хола, безцелно прокарвайки пръсти по повърхността на скрина му, на бюрото, на което той държеше компютъра си...

— Но, Джия...

— Моля те — каза тя и вдигна ръка. — Знам какво ще ми кажеш. *Моля те*, недей да ме притискаш за някаква морална и философска логичност между това да не искам да се омъжа за теб заради това, което правиш, а след това да идвам тук и да те моля да разрешиш проблем, който по друг начин няма как да бъде разрешен. Цяла сутрин се боря с това — имам предвид да се опитвам да се реша дали въобще да ти *споменавам* за това. Дори в таксито — бях готова да му кажа да свие по Петдесет и девета и да забравя за цялата история.

— О, супер — каза той като ужилен. — Това наистина е гадно. Откога не можеш да дойдеш при мен за *каквото и да е*?

Тя се спря и го погледна.

— Знаеш какво искам да кажа. Колко пъти съм ти мърморила за тази работа с „Майстор Джак“.

— Около милион.

По-скоро три милиона, помисли си той, но какво са два милиона между приятели?

— Точно. И за това колко е глупаво и опасно, и изпълнено с насилие, и опасно, и как ако не те убият, ще се озовеш в затвора до края на живота си. Въобще не съм си променила мнението. Затова трябва да си дадеш сметка колко ли силно ме е заболяло от това, щом искам ти да се заемеш.

— Добре — каза той. — Няма да говоря повече за това.

— Може би не сега, но знам, че по-късно ще го направиш.

Джак вдигна два пръста.

— Няма. Честна скаутска.

— Мисля, че за това трябва три пръста, Джак.

— Все тая. Обещавам, че няма. — Протегна ръка към нейната. — Ела насам.

Пое ръката му и той я дръпна в скута си. Тя се отпусна, по-лека от перце, върху бедрата му и го целуна — не много дълго, но достатъчно, за да го стопли.

— Ето. Така е по-добре. Сега... да се захванем с малките подробности. Кой ме наема?

— Говорих с д-р Клейтън — тя изпълнява длъжността на директора.

Джак усети как вътрешностите му се стягат.

— Казала си й, че ме познаваш?

Беше предупредил Джия за това. *Никога не споменавай, че ме познаваш — на никого. Дори и на най-добрия си приятел.* Беше си спечелил прекалено много врагове през годините. И ако някой от тях си помислеше, че би могъл да му отмъсти чрез Джия... или Вики...

Потрепери.

— Не — отвърна Джия. — Казах, че може би знам за един човек, който може да ни помогне да си върнем играчките. Просто споменах, че ще опитам да се свържа с него и да видя дали е свободен.

Джак се отпусна.

— Мисля, че така е добре.

И все пак, ако се заемеше с работата, щеше да остави някаква връзка — поне в главата на тази д-р Клейтън — между Джия и оня тип на име Джак, който „поправя“ разни неща. Сигурно нямаше да му докара проблеми, но все пак не му допадаше.

— Е? — попита тя.

— Е какво?

— Свободен ли си?

— Не знам.

— Как може да не знаеш?

— Ами, има малък проблем. Имам предвид, че Центърът не може да ме наеме, защото не мога да работя за законна фирма. Трябва да отчитат разходите си, а и аз не приемам точно чекове.

Дори нямаше номер на социална осигуровка.

— Не се притеснявай. Аз ще платя.

— Да бе. Все едно ще взема пари от теб.

— Не, наистина, Джак. Идеята е моя. Искам го. Колко обикновено таксуваш за услугите си?

— Забрави.

— Напълно сериозна съм. Кажи.

— Не искаш да знаеш.

— *Моля те?*

— Е, добре.

Каза й.

Тя го погледна с увиснало чене.

— Искаш *толкова* много?

— Ами, както ти самата каза, „това е глупаво и опасно, и изпълнено с насилие, и опасно, и ако някой не ме убие, ще се озова в затвора до края на живота си“. Така че да, такава е цената за услугите ми. — Той я целуна. — И си заслужавам всяка стотинка.

— Сигурна съм. Окей. Сключваме сделка.

— Не, няма. Казах ти, никога не бих взел пари от теб.

— Но ти си ми казвал, че никога не го правиш на вересия. Против религията ти е или нещо такова.

— Това е просто линия на поведение. Но нека за момента да забравим за парите. Първо да видим дали това е нещо, което мога да свърша.

— Става.

Беше се зазяпала в екрана на телевизора.

— Защо познавам този актьор?

— Това е Дуайт Фрай. И преди си го виждала.

— Той не игра ли онзи тип в „Дракула“, който постоянно ядеше мухи?

— Докато не се прехвърли към „големи, сочни паяци“. Да. Игра Ренфийлд.

Джия зарови лице в рамото му.

— Не мога да повярвам, че знам това. Прекалено често се навъртам около теб.

— И понаучаваш нещо. Сега... къде мога да се срещна с тази д-р Клейтън?

— В офиса ѝ.

— Кога?

— Този следобед.

— Откъде знаеш, че ще е там?

Тя се усмихна с онази, нейната усмивка.

— Защото имаш среща с нея.

Джак се изсмя.

— Толкова сигурна ли беше?

— Разбира се. А аз ще бъда там с Вики, за да те представя.

Той се намръщи.

— Мислиш ли, че това е умна идея?

— Да те представя ли?

— Не. Да водиш Вики там.

— Шегуваш ли се? Тя обожава да ми помага с тези деца.

— Да, но те имат... СПИН.

— Не. Имат ХИВ. Има голяма разлика. Не можеш да се заразиш с ХИВ, докато държиш бебе в ръцете си. Колко пъти съм ти го казвала?

— Много. Но все пак...

— Когато видиш с очите си, ще разбереш. И ще видиш в четири часа, разбрано?

— Разбрано.

Целунаха се, но Джак усети как го побиват тръпки. Списъкът с нещата, които го плашеха, беше кратък, но ХИВ вирусът беше най-отгоре.

[1] „Малтийският ястреб“ (1930) — детективски роман от Дашиъл Хамет. Екранизации: 1931 г., с участието на Рикардо Кортез в ролята на главния герой Сам Спейд и Дуайт Фрай в ролята на Уилмър Кук; 1936 с Бет Дейвис и Уорън Уилям; 1941 (режисьор Джон Хюстън)

с Елайша Кук в ролята на Уилмър Кук и Хъмфри Богарт като Сам Спейд. — Б.ред. ↑

[2] Шму (Shmoо) — популярно рисувано същество от комиксите, за пръв път появило се на страниците на Лил Абнър през 1948. — Б.ред. ↑

[3] Фен клубове на популярни американски герои от комикси от 30-те и 40-те години на XX век. — Б.ред. ↑

4.

Джак се разходи до Амстердам авеню. След временния застой в края на 80-те и началото на 90-те новото строителство отново набираше скорост в Горен Уест Сайд. Ремонтирани къщи от кафяв пясъчник, съвременни жилищни сгради и разбира се, нови места за хранене. Само след няколко часа улиците и множеството нови ресторанти, тратории и бистра щяха да бъдат залети от юпита и млади кариеристи, излезли за своята петъчна вечер, с която отбелязваха началото на почивните дни, посветени на пазаруването.

Поотделно Джак нямаше нищо против тях. Разбира се, те можеха да са съвсем празноглави и затова да заемат първо място на арената на консуматорското общество и на непрестанния стремеж да се следва последната мода, а и като цяло те по-скоро изсмукваха цвета от кварталите, в които нахлуваха. Но не бяха зли. Поне повечето от тях не бяха.

Джак погледна часовника си. Почти три часът. Тъкмо навреме за следобедната закуска на Ейб. Той се отби в „Ъгъла на Ник“, семеен магазин за хранителни стоки — чезнеш вид по тези места — и взе нещо за хапване.

Следващото място, на което отиде, беше „Спортни стоки Ъшър“. Желязната решетка беше дръпната и откриваше зацапаните прозорци. Зад тях бяха наредени спортни плакати, прашни футболни топки, топки за тенис, ракети, баскетболни кошове, шахматни дъски, ролкови кънки и други всевъзможни неща, струпани в слънчевото място на витрината, с които можеш да си прекараш добре.

Вътре не беше по-подредено. От тавана висяха велосипеди, тук бяха стоварени лежанки, екипировка за гмуркане там, с тесни пътеки покрай претрупаните полици. ESPN се среща с „Туистър“.

Когато Джак влезе, Ейб Гросман тъкмо приключваше с един клиент. По-точно клиентът приключваше с него.

Възрастта на Ейб можеше да се отнесе към по-далечния край на петдесетте, а теглото му стигаше почти една осма от тона. Носеше си униформата — черни панталони и риза с къс ръкав. Вместо, както

обикновено, кръгло и весело, придобиващо още по-кръгла форма от отдръпващата се сива коса към средата на главата му, лицето му беше намръщено.

— Кукички? — говореше Ейб. — Какво искате да правите с кукички? Представяте ли си колко я боли рибата, когато ги ухапе? И тези шипове. Ау! Трябва да ги откъснете, за да ги извадите. Такова нараняване на нежната устна тъкан. Някой път забийте кукичка за риболов в собствения си език и вижте дали ще ви хареса.

Клиентът, със светла коса, на тридесет и нещо, облечен в избеляло яке, зяпаше Ейб учудено. Направи неуспешен опит да каже нещо, после пак пробва.

— Шегувате се, нали?

Огромният продавач се наведе през тезгяха — поне доколкото немалкият му търбух позволяваше — и заговори с бащински тон.

— Това е въпрос на етика. Да използваш кукичка със стръв или едно от онези малки мигащи въртящи се е примамка за рибата. Помислете малко — надявате на една кука нещо, което прилича на храна, на нещо, от което преживяваш. Идва една рибка, помисля си, че е намерила обяд, и *прас!* Хванала се е на въдицата и е изтеглена от водата. Това честно ли е? Гордеете ли се с подобно нещо?

Той се изправи и фиксира мъжа пред себе си с тъмните си кафяви очи.

— И аз трябва да стана част от този така наречен спорт, изпълнен с лъжи и измами? Не. Не мога.

— Вие *сте* сериозен! — рече човекът, докато отстъпваше назад. — Наистина говорите сериозно!

— Да не би да ви приличам на шегаджия? — попита Ейб. — Това място да не ви напомня за „Импров“^[1]? Не. Аз продавам спортни стоки. *Спортни*. Това означава нещо за мен. Мрежата е спортна. Чакайте рибата да мине и се опитвайте да я извадите. По-бързият печели. *Това* е спорт. Мрежа ще ви продам, но кукички? Тцъ. Няма да ги получите от мен.

Мъжът се обърна и се запъти към вратата.

— Махнете се, докато можете — рече той, като минаваше забързано покрай Джак. — Този е абсолютна откачалка!

— Наистина ли? — попита Джак. — Какво ви кара да мислите така?

След като вратата се тресна, Джак пристъпи към тезгяха. Ейб се беше изпружил върху високия си стол, приличаше на жаба. Това бе обичайната му поза през по-голямата част от работния ден. Беше сложил ръце на разкрачените си бедра — същински Хъмпти-Дъмпти на средна възраст.

Джак остави подаръка пред себе си.

— Шоколадови сладки с орехи? — попита Ейб, като скочи от стола си. — Джак, не трябваше.

— Предположих, че по това време стомахът ти вече се бунтува.

— Не, но наистина не трябваше. На диета съм, нали знаеш.

— Да, но те са без мазнини.

Ейб пипна жълтата лепенка, на която пишеше точно това.

— Такива са. — Той се усмихна. — Ами, тогава може би само трохичка.

Късите му дебели пръсти бяха учудващо ловки, докато отваряха кутията. Отнякъде се появи нож и отрязва огромна порция, която влезе директно в устата му.

— Ммм — въздъхна той, като затвори очи и преглътна. — Кой би повярвал, че това е без мазнини? Жалко, че не е и без калории.

Протегна ножа към Джак.

— Ти искаш ли?

— Не, не. Обядвах късно.

— Трябва да ги опиташ. Толкова храна ми носиш, а веднъж не съм те видял да ядеш.

— Това е, защото я нося на теб. Наслаждавай й се.

Ейб направи точно това с още едно голямо парче.

— Къде е Парабелум^[2]? — попита Джак.

Ейб му отговори с пълна уста.

— Спи.

По някаква причина Джак все още не можеше да проумее как Ейб беше купил малкото папагалче, към което се отнасяше като със син.

— И без това не обича шоколад — рече той, докато бършеше ръцете в блузата си. Кафяви лекета се сливаха с много подобни на тях жълти петна, които изглежда бяха от горчица. — Хей. Искаш ли да видиш какво е силна воля? Гледай.

Той затвори капака на кутията и я бутна встрани.

— Впечатлен съм — заяви Джак. — За пръв път те виждам да го правиш.

— За нула време ще стана слаб като теб.

Видя една троха на тезгяха и я метна в устата си, след което погледна нещастно към кутията с курабийките.

— О, да. За нула време.

Тогаваш с нещо, за което Джак разбираше, че е почти непосилна проява на воля, Ейб се отдръпна от тезгяха и сви рамене:

— Е?

— Трябват ми някои неща.

— Да вървим.

Той заключи входната врата, обърна надписа „НА ОБЯД СЪМ“ към улицата, мина по пътеките, широки точно толкова, колкото да се промъкне през тях, и се запъти към задната част на магазина. Джак го последва в един голям килер и оттам слязоха по стълбите към мазето. Неоновият надпис, който стоеше над каменните стъпала, примигваше, но така и не светваше.

— Този надпис тук не е наред, Ейб.

— Знам, но е прекалено голяма занимавка да го оправя.

Той щракна ключа и освети малкия оръжеен склад. Ейб се движеше покрай стоката си, оправяше пистолетите и пушките си по щандовете, слагаше на място кутиите с муниции. Всичко бе идеално подредено, рязко контрастиращо с обстановката на горния етаж.

— Зареждаш или нещо ново?

— Ново — каза Джак. — Трябват ми чифт тежки ръкавици.

— Какво, да не изгуби последните, които ти продадох?

— Не, но ми трябват бели.

Ейб сбръчка вежди.

— Бели? Не съм чувал за подобно нещо. Черни, то е ясно. Обаче бели?

— Виж дали не можеш да ми намериш.

— Да ходя да питам за бели кожени ръкавици с по половин кило олово на кокалчетата? Може би искаш и да са дамски размер?

— Не, за мен са. Да си отиват с официално облекло.

Продавачът въздъхна.

— И за кога трябва да ти ги намеря?

— Ако можеш, до довечера, утре сутрин най-късно. И се послушвай дали някой не иска да продаде куп детски коледни подаръци... евтино... Вече опаковани най-вероятно. Казах и на Хулио. Ако чуеш за нещо такова, кажи на този тип, че познаваш купувач. Някой, който ще вземе всичката стока.

Ейб не успя да сдържи любопитството си.

— В какво точно си се замесил този път?

— Нещо, в което сигурно не трябваше. Но за да го направя както трябва, изглежда ще се наложи да направя нещо глупаво.

Ейб го беше зяпнал и Джак знаеше, че иска да разбере точно колко глупаво. Но нямаше да попита, защото така или иначе щеше да му разкаже всичко, след като приключи с работата.

Джак се огледа и погледът му се спря върху нещо, което висеше в ъгъла. И това му даде една идея.

— Знаеш ли какво? Може би ще ми трябва още нещо...

[1] „Improv“ — името на верига комедийни клубове в САЩ. — Б.пр. ↑

[2] Парабелум — серии пистолети американско, германско или швейцарско производство. Думата е използвана за пръв път от немска оръжейна компания и води началото си от латинския израз „Si vis pacem, para bellum“ — „Ако искаш мир — готви се за война“. — Б.ред. ↑

5.

Джак стигна до центъра с метрото и слезе в насред пръскащия се по шевовете пазар от третия свят, какъвто беше Четиринайсета улица. Проправяше си път между доминиканци с раста прически, сикхи с тюрбани, индийци в сарита, костюмирани корейци, пакистанци, пуерториканци, джамайци и тук-там мяркащи се европейци — всички омешани по тротоарите, които бяха отрупани с табели на половин дузина езици.

Той пристигна по-рано на адреса на Седма улица, който Джия му беше дала. Малката табела отпред беше единственото нещо, което указваше, че в тази невзрачна сграда се помещаваше СПИН центърът.

Сигурно би могъл да започне да търси откраднатите подаръци още веднага, но прецени, че да огледа местопрестъплението няма да навреди. Дори можеше да му подсказже кои са крадците.

— Струва ми се, че имам среща с д-р Клейтън в 4 часа? — каза на слабата, привлекателна чернокожа жена зад рецепцията.

На табелката с името ѝ пишеше просто *Тифани*.

— Името ви, господине?

— Джак.

— Джак чий?

Искаше му се да ѝ каже *Просто Джак*, но след това със сигурност щяха да изникнат още въпроси и последвалият отказ да се представи щеше да остави спомен за личността му в мислите на жената. Затова предпочете да се измъкне от паметта ѝ без следа.

Просто си измисли име, започващо с „Н“.

Последния път, когато го бяха питали, беше казал „Майърс“ и понеже обичаше да го дава по азбучен ред...

— Нидермайер. Джак Нидермайер.

— Добре, г-н Нидермайер. Д-р Клейтън е все още на друга среща. С репортер. Миналата нощ ни обраха.

— Така ли? Какво са взели?

— Всичките дарени коледни играчки.

— Стига бе!

— Наистина. Полицията работи по въпроса в момента. Мисля, че трябва да... О, ето я и д-р Клейтън. Изглежда приключва.

Джак видя слаба брюнетка в бяла престилка да върви към него с някакъв тип, който по-скоро приличаше на куриер, отколкото на репортер. Тя го изпрати до входа, след което се зае да оглежда улицата, сякаш търсеше нещо. Каквото и да беше то, когато се обърна към Джак, явно не го беше открила. Или беше. Едното или другото, но явно не беше щастлива.

— Д-р Клейтън, това е човекът, с когото имате уговорка за четири часа: г-н Нидермайер.

Д-р Клейтън беше по-красива, погледната отблизо, но все пак изглеждаше някак... обикновена. Имаше хубави, ъгловати черти — малък остър нос, рязко изрязани устни — нито прекалено хубави, нито прекалено пълни — и синьо-сиви очи. Косата ѝ също бе хубава — стигаше на нивото на брадичката и бе с тъмен, наситеночерен цвят — не боядисана в черно, както на малките фенове на готиката, а с истинско, богато и лъщящо черно.

И нямаше грим. Човек би си помислил, че някой, който полага толкова грижи за косата си, би искал да подчертае и другите си добри черти. Но изглежда не и д-р Клейтън.

Ако не нещо друго, то липсата на грим ѝ придаваше чист и излъскан вид и Джак реши, че това е добре за един лекар.

Но очите ѝ... нещо се криеше зад тях. Страх? Гняв? По малко и от двете може би?

Тя протегна рязко ръка.

— Добре дошли, г-н Нидермайер.

Имаше здрав захват.

— Наричайте ме просто Джак.

— Предполагам, че искате да огледате местопрестъплението?

Не губеше време. Само работа. Той харесаше това.

Центърът не беше това, което бе очаквал. Коридорите бяха светли, боядисани във весели жълти и оранжеви цветове.

— Педиатър сте, нали? — я попита, докато вървяха.

Тя кимна.

— Със специалност заразни болести.

— Сестра ми е педиатър.

— Наистина ли? Къде практикува?

Джак се срита наум. Защо, по дяволите, беше казал това? Никога не се сещаше за сестра си лекарката. Или за брат си съдията. Сигурно беше заради онези обаждания от татко.

— Не съм сигурен — отвърна той. — Не поддържаеме връзка.

Д-р Клейтън го изгледа странно.

Аха, помисли си той. Сигурно звучи много тъпо. Знам, но на сестра ми ѝ е много по-добре и без да бъде свързвана с мен.

Докато минаваше покрай отворени врати, той хвърляше по един поглед и виждаше стаи, в които разни малчугани се смееха и си играеха или се гонеха. Не изглеждаха болни.

— Това ни е забавачката — каза д-р Клейтън. — Тук деца с ХИВ си играят с други деца с ХИВ и никой не трябва да се притеснява, че ще си пренесат заразата.

Едно малко момченце изтича от една от стаите, пързулна се по пода и спря точно пред тях.

— Д-р Алиф! — извика то. — Вижте косата ми! Имам супеу пуическа!

— Много хубаво, Хектор. Но знаеш, че трябва да седиш в занималнята.

Детето беше на не повече от четири години и около 13 килограма. Ултракъсатата му кафява коса бе почти с цвета на кожата му. Изглеждаше блед под пигмента, но усмивката му беше като на победител.

— Пипни ми главата! Това е супеу пуическа.

Едра жена в болничен халат на цветя застана на входа към занималнята, като го запълни целия.

— Айде връщай се, Хектор — каза тя. — Твой ред е на светещата кутия.

— Не. Искам д-р Алиф да пипне супеу пуическата ми!

Жената каза:

— Току-що се подстрига и цялата сутрин ни побърква с косата си.

Д-р Клейтън се усмихна и го погали по главата.

— Окей, Хектор, дай да я видя тази твоя супер прическа, обаче после...

Усмивката ѝ се изпари, като докосна челото му.

— Струва ми се, че си малко горещ.

— Тича като ненормален — „Пипни супер прическата ми! Пипни супер прическата ми!“. Сигурна съм, че просто се е загреял.

— Може би, Гладис, но нека мине през кабинета ми, преди да си тръгне, окей?

Хектор скоочи пред Джак и наведе глава.

— Пипни супеу пуическата ми, го'подине.

Джак се засуети. Момчето беше готино, но беше готино момче с ХИВ.

— Айде, го'подине!

Джак леко потърка подстриганата му глава. Не му хареса колко бързо си дръпна ръката.

— Не е ли щура? — попита Хектор.

— Най-щурата — отговори Джак.

Гладис побутна Хектор обратно към занималнята и те продължиха към следващото отделение, което не беше чак толкова приятно място. Джак надзърна през стъклото на една врата и видя пълна с деца стая, прикачени към системи.

— Това е клиничното отделение. Децата идват тук за амбулаторна терапия — вливаме им лекарства, следим развитието им, после ги изпращаме вкъщи.

Стигнаха до едно огромно плексигласово стъкло, което почваше от височината на кръста и стигаше чак до тавана.

— Тук приемаме бездомните или изоставените бебета. Имаме доброволци, които ги държат и успокояват. Крек бебетата имат нужда от много успокояване.

Джак видя в далечния край на плексигласовата преграда Джия да люлее на ръце едно бебе, но не спря. Не искаше тя да го види.

— Много работа вършите тук — отбеляза, докато продължаваха да вървят.

— Да, трябваше да станем клиника, ясла, забавачка и сиропиталище.

— И всичко това заради един вирус.

— Но трябва да се справяме с много повече от това — каза Алиша. — Много от тези деца са родени не само с ХИВ — сякаш „само“ можеше да се използва, за да се опише ХИВ, но и пристрастени към крек или хероин. Плачат като всяко друго бебе, което излиза от

топлата и удобна утроба на майка си, но след това продължават да плачат и като започне абстиненцията.

— Двойно оцетени — каза Джак. — Бедните дечица.

— Да. Някои родители оставят наследство на децата си, други им оставят скрити белези; тези деца са получили смъртна присъда.

Джак усети нещо много лично в последното изречение, но не успя да долови какво точно.

— Може би „смъртна присъда“ е прекалено. Сега можем да направим много за тези дечица. Броят на оцелелите се е покачил с много... Веднъж като преминал през абстиненцията, все още търпят остатъчните ефекти от пристрастяването. Крекът и хероинът изгарят части от нервната система. Няма да ви отегчавам с лекция за допаминовите рецептори, но резултатът е изпържени връзки в мозъчните центрове на усещане на удоволствието. Което прави нашите крек бебета нервни и избухливи, неспособни да се утешат от малки неща като обикновените бебета. И така те плачат. Непрестанно. Докато нервирани майки наркоманки, които всъщност са виновни, че дечицата им са такива, не ги пребият, за да замлъкнат.

Джак си помисли, че тя най-вероятно разиграва тази пиеса пред всеки посетител, но му се щеше да престане. Почваше да усеща желание да нарани някого.

— Късметлиите — тя прочисти шумно гърлото си, — опитайте се да си представите късметлийско крек бебе, ХИВ позитивно, попадат тук.

Тя спря пред една врата без прозорче.

— Тук е складът, където държахме играчките.

Показа му помещението, напълно празно, с изключение на малко скоч и опаковъчна хартия.

— Играчките в това ли са опаковани? — попита той и запомни шарката.

— Повечето, но не всички.

Джак дръпна вратата към задната алея, за да огледа. Лесно можеше да види как е извършено. Външната каса на вратата и повърхността около бравата бяха здраво одрани и надупчени. Приличаше на работа от дълга щанга в ръцете на някой с финеса на орангутан.

Видя как д-р Клейтън потрепери от студения полъх през отворената врата. Тя потърка ръкавите на бялата си престилка. Беше много слаба — не можеше да се стопли.

— Какво ще правите? — попита го тя, докато той затваряше вратата.

— Не тук. Може ли да поговорим в кабинета ви?

— Последвайте ме.

На път към офиса ѝ д-р Клейтън се спря пред главния вход и огледа улицата. Джак видя как се вцепени, сякаш нещо я уплаши.

6.

Сам Бейкър беше седял в колата, на свой ред да наблюдава, вече цял час изпитваше паметта си и оглеждаше косата си в огледалото за обратно виждане.

Мразеше да гледа в това огледало. Хората си мислеха, че е някакъв педал или нещо такова — така, както се оправяше и издокарваше. Но, дявол да го вземе, някога гъстата му вълниста пясъчноруса коса ставаше все по-рядка и сива с всеки изминал ден. Беше само на четиридесет и шест, но вече можеше да види скалпа си. Ако това продължеше, щеше да оплешивее, преди да е навършил петдесет.

Вдигна поглед и видя, че някой гледа в неговата посока от входа на СПИН центъра. Вгледа се по-отблизо и едва устоя на желанието си да залегне, когато разпозна оная мацка Клейтън. Нямаше страшно. Можеше да види колата, но не и кой е в нея.

Това поне потвърждаваше, че тя все още е там.

Не че му пукаше къде ходи тази луда женка. Но на дюнержията, който му плащаше, му дремеше, а това имаше значение. Той...

Мобилният му телефон иззвъня. Бейкър го вдигна и натисна бутона със зелената слушалка.

— Да?

— Аз съм.

Мамка му. Мислеше, че е някой от неговите хора. Но беше самият Ахаб Арабина^[1]: Кемел Мухаллал.

— Да, господине.

— Искам да запитам за състоянието на обекта, за който имаме общ интерес.

— Я пак?

— Жената. Къде е?

— Още е там, където бачка.

Бейкър не искаше да бъде по-конкретен в обясненията си от това. Не и по мобилния телефон.

— Все още не е потърсила нов адвокат?

— Не е.

— Ако го направи, не искам повторение на случилото се с последния.

— Добре — каза Бейкър. — Вече минахме през това. И ви казах. Всичко ще е наред. Имайте ми доверие.

Беше затънал до шията в лайна след тази сутрин. Боже, мислеше си, че ще го потупат по гърба и ще го похвалят, задето очисти адвоката, но не. Вместо това дюнержията Кемел се ядоса. Ама направо побесня. Каза, че щяло да привлече внимание върху делото, и искаше да разбере защо Бейкър беше действал без разрешение.

Хей, а защо не? — беше си помислил. Когато наемаш бивш специалист по експлозивите от спецслужбите, получаваш тип, който действа по свое усмотрение. Вече ме беше накарал да сложа една бомба — и то *голяма* — тъй че, когато ми казваш, че този нещастник Вайнщайн създава прекалено много проблеми, аз почвам да си мисля, че имаш проблем, който се нуждае от разрешаване. Затова го разреших. За постоянно, като другия. Това беше начинът, по който го правехме, когато бях в ГСО^[2] в Нам^[3]. Това е начинът, по който съм решавал всички проблеми, откакто почнах да действам частно. Без оплаквания до момента.

Няма място за притеснения. Коката, която сложих в колата, ще накара всички да гледат в грешна посока.

Но Кемел пак си оставаше бесен. Това не беше добре. Имаше дълбоки джобове и Сам Бейкър искаше да му е приятелче. Всъщност искаше да се закачи за Арабина и да го откара обратно в Саудитска Арабия. Защото, дявол го взел, тези саудитци се нуждаеха от всичките Сам Бейкърровци, които можеха да си купят.

Сам сметна, че ще бъдат квит с Кемел, ако Клейтън не си потърси друг адвокат и се откаже от тази къща, от която всички толкова се интересуваха. Тогаваш можеше да отиде при него и да му каже — *Виждаш ли? Когато адвокатът ѝ се взриви пред очите ѝ, тя се изплаши и избяга. Тря'а ми вярваш бе, човек. Знам какво правя.*

— Имам ти доверие само когато си упълномощен да направиш нещо. Наблюдавай я и не прави нищо друго.

— Ай-ай, Капитане. Десет-четири, Роджър Уилко, край.

Натисна бутона с червената слушалка. *Нещастник.*

Бейкър скърцаше със зъби. Изведнъж реши, че е добре да провери краткотрайната си памет. Да види дали разговорът му с този дюнерджия не го е прецакал. Затвори очи и каза на глас телефона от табелата на магазина за хранителни стоки от другата страна на улицата. Видя, че го е казал вярно.

Добре. Точен, както обикновено. Щеше да мине много време, преди да свърши като майка си.

Хвърли един поглед на входа на Центъра и видя Клейтън да се връща обратно вътре.

Ако Мухаллал му кажеше за какво точно става въпрос, можеше да си свърши много по-добре работата. Знаеше, че има две страни: от едната Алиша Клейтън и брат ѝ, Томас Клейтън — един наистина ужасен човек — от другата. И завещанието на баща им между тях. Как в картината се беше намърдал и Кемел Мухаллал, Бейкър нямаше представа. Но ставаше въпрос за къщата. Братът я искаше и Кемел беше склонен да даде купища пари това да стане.

Бяха го наели да помогне. Искаха къщата да се охранява. Никой да не влиза без разрешението на Арабина или на Томас. Искаха да държат изкъсо и сестрата, но в никакъв случай — и това беше повтаряно толкова пъти, че най-накрая му се гадеше да го чува — да не бъде наранявана или дори да се допусне да бъде наранена от някой друг.

Което беше трудно за осмисляне. Ако жената беше мъртва, нямаше ли къщата да остане за брата?

Но дюнерджията и Томас Клейтън премълчаваха причината. Бейкър беше стигнал до заключението, че търсят нещо, което се намира в къщата. И каквото и да беше то, беше много ценно, защото го искаха наистина, ама наистина много. А какво беше това, той и идея си нямаше. Още една от техните тайни.

За момента нямаше проблем с това. За него бе предвидено *огромно* възнаграждение, щом веднъж къщата попаднеше в ръцете на Арабина. Щеше да му се наложи да го раздели с екипа, който беше наел, но въпреки това щеше да остане предостатъчно, за да разреши сегашните си финансови проблеми и дори да прибави нещичко към нещастно тънкия си пенсионен фонд под дюшека.

Но преди всичко да свърши, Бейкър щеше да разбули *всичките* им тайни. Можеха да бъдат сигурни.

[1] „Ахаб Арабина, шейх на горещите пясъци“ — песен на Рей Стивънс от албума „1837 секунди хумор“ (1962), превърнал се в американски стереотип и нарицателно с расистки оттенък, особено след 11 септември. В книгата единствено Сам Бейкър влага расистко значение, назовавайки Кемел Мухаллал Арабина. — Б.ред. ↑

[2] Special Operations Group — Група за специални операции. — Б.пр. ↑

[3] Виетнам. — Б.пр. ↑

7.

Тръпки преминаха по кожата на Алиша и се събраха в дъното на гръбнака ѝ, когато забеляза сивата кола, паркирана от другата страна на улицата. Стоеше там неподвижна, малко по-нагоре спрямо мястото, от което тя я гледаше, с работещ двигател.

Същата кола като от тази сутрин? Не можеше да бъде сигурна. Наблюдаваше входа на Центъра или чакаше някой да излезе от някое от онези магазинчета? Как можеше да знае? От отблясъците на слънцето и затъмнените стъкла дори не можеше да види колко души има вътре.

По дяволите, това беше страшно. Какво чакаха? Експлозия?

Потрепери. Беше казала на Тифани да ѝ изпрати да види всички писма и колети, пристигнали в Центъра, преди те да бъдат отворени. Но какво щеше да направи, ако видеше пакет без адрес на подателя? Да се обади на сапъорите? За щастие не ѝ се бе наложило да взема такова решение — всички пратки днес бяха от обичайните доставчици.

Насили се да се обърне.

Това беше петото или вече шестото ѝ минаване покрай входа, откакто беше дошла тази сутрин. Тифани започваше да ѝ хвърля озадачени погледи.

Тя отведе обратно до кабинета си Джак Нидермайер. Може би беше само въображението ѝ. Защо му е на някого да я следи? Какъв смисъл имаше в това? Всеки ден правеше едно и също: от апартамента ѝ във „Вилидж“ до Центъра, оттам обратно къщи. Пример за предсказуемост.

Успокой се, каза си. Ще полудееш така. Остани спокойна и разбери какво ще правиш с тази бъркотия около завещанието.

— Седнете — покани го тя, като влязоха в офиса.

Реймънд се отби, за да остави някакви документи. Тя ги представи един на друг, но не каза каква работа има тук г-н Нидермайер.

Когато санитарят си тръгна, те седнаха един срещу друг и тя много добре огледа този толкова обикновено изглеждащ мъж с

кестенява коса, в средата на трийсетте, облечен в дънки и червеникава карирана риза.

Това ли е човекът, който ще върне играчките, помисли си Алиша, като посочи един стол. О, съмнявам се. Наистина се съмнявам.

— Сега, г-н Нидермайер...

— Наричайте ме просто Джак.

— Окей, просто Джак.

А вие може да ме наричате д-р Клейтън. Не, нямаше да каже това.

— Госпожица Ди Лауро ми каза, че можете да ни помогнете. Приятели ли сте с нея?

— Всъщност не. Свърших една работа за нея. Оправих една бъркотия.

— Каква по-точно?

Той се наведе напред.

— Мисля, че темата са изчезналите играчки?

Малък проблясък напрежение. Добре прикрит, но Алиша успя да го улови. Нещо лично между тези двамата? Или просто не е моя работа?

Като се наведе напред, той сложи ръце на бюрото ѝ. Тя се шашна от дължината на ноктите на палците му. Ръцете му бяха чисти, ноктите подрязани... всичките освен на палците. Сигурно стърчаха повече от половин сантиметър. Искаше да го попита за тях, но не можеше да се сети за някакъв възпитан начин да го направи.

— Не любопитствам. Но просто се чудя как един човек може да ги намери преди цялата нюйоркская полиция.

Джак сви рамене.

— Първо, няма да е „цялата“ полиция. Може би един или двама детективи по кражбите — ако сте късметлийка.

Алиша кимна. Тук беше прав.

— Второ — продължи, — мисля, че е сигурно, че тези, които са ви обрала, не са семейни хора, които са взели играчките за собствените си деца. И ако съдим по вратата, не са и професионалисти. Надушвам, че е нещо набързо, удар от изведнъж появила се възможност. Едва ли имат и място, където да приберат плячката, така че ще потърсят такава. Познавам едни хора...

Остави думите му да увиснат. *Какви хора?* — зачуди се тя. Хора, които купуват крадени коледни подаръци? Той самият ли беше някакъв престъпник?

Тя го погледна и откри, че меките му кафяви очи не издават нищо... Абсолютно нищо.

— Значи... „Познавате хора“... Хора, които предполагам, че могат да ви отведат при обирджиите. И после какво?

— И после аз ще ги надхитря и ще върна подаръците.

— Ами ако не можете да „надделееете“? Тогава какво? Ще се обадите в полицията ли?

Той поклати глава.

— Не. Това е едно от моите условия, за да участвам: никакви контакти с властите. Ако полицаите върнат подаръците, хубаво. Всичко е добре, когато свършва добре. Ако аз ги върна, нека е страхотна изненада, истинско коледно чудо. Вие не знаете кой е отговорен за това, но Бог да го благослови. Не сте ме виждали, дори не сте чували за мен. Доколкото знаете, аз не съществувам.

Алиша се напрегна. Това да не е някаква измама? Вземаш подаръците, след което искаш да ти се плати „такса“, за да ги „откриеш“. Дори може би да вземеш награда?

Но не. Джия ди Лауро никога не би имала нещо общо с подобна схема. Гневът ѝ тази сутрин беше прекалено искрен.

Но този мъж, този „Просто Джак“... може би е забъркал Джия без нейното знание.

— Разбирам — каза тя. — И колко точно ще поискате да ви бъде платено за тази...

— Въпросът е уреден.

— Не разбирам. Да не би Джия...?

— Не се тревожете. Всичко е уредено.

— Ще има награда.

Бяха ѝ звънели — фирми и отделни хора, които предлагаха да дадат пари за награден фонд за арестуването на виновниците. Числото се покачваше.

— Задръжете я. Похарчете я за децата.

Тя се отпусна. Добре. Не беше измама.

— Това, от което имам нужда, са подробности за подаръците — нещо отличително, което да ми е от помощ да се уверя, че съм на прав

път.

— Ами, като за начало всичките бяха опаковани. Приемахме само нови играчки или дрехи — всичките *неопаковани* — и после, като пристигнеха, ги опаковахме сами. Видяхте каква хартия ползвахме. Освен това какво друго да ви кажа? Имаше всякакви играчки, прекрасен, изобилен асортимент...

Алиша усети как гърлото ѝ се свива от гняв.

И всичките са изчезнали!

Мъжът се изправи и протегна ръка над бюрото.

— Ще видя какво мога да направя.

Алиша хвана ръката му и я задържа. Дали да му каже за завещанието и за къщата, за бомбата, която разкъса на парчета Лео Вайнщайн, че може би кражбата на играчките е свързана с това? Не, не искаше да се замесва в това с този мъж. И освен това случилото се с кражбата го чувстваше по друг начин.

— Какви са шансовете ни? Ама наистина. Не си мислете, че трябва да ме карате да се чувствам по-добре.

— Истината ли искате? Шансовете да си ги върнете са нулеви, ако вече са ги продали. Слаби, ако не са. Ако не са тук, да кажем, до неделя, бих казал, че повече няма да ги видите.

— Съжалявам, че попитах. — Тя въздъхна. — Но предполагам, че така стават нещата тук. Тези деца не са родени под щастлива звезда. Не знам защо да очаквам, че този път ще им излезе късметът.

Той стисна малко по-силно ръката ѝ, после я пусна.

— Никога не се знае, д-р Клейтън — усмихна ѝ се криво. — Дори и на най-големите загубеняци им излиза късметът от време на време.

Може би точно тази усмивка успя. Свали предпазната му стена. За миг Алиша видя какво се крие в този Джак — за наносекунда всъщност — и изведнъж се обнадееди. Ако въобще беше възможно да се открият и да се върнат тези подаръци, то този човек вярваше, че е способен да го направи.

Сега и Алиша започна да вярва.

8.

Вместо да се отпрати към главния вход, след като напусна кабинета на лекарката, Джак сви вляво и се върна към отделението с пеленачетата. Той се притаи в леката сянка на вратите срещу голямата плексигласова преграда и се загледа.

Джия седеше полуобърната към него, но цялото ѝ внимание беше насочено към кълбото от одеяла в ръцете ѝ. Тя залюляваше, усмихваше се, правеше муцунка на тази топчица, сякаш това беше най-прекрасното дете в целия свят. Нечие чуждо бебе, но ако човек я видеше, никога не би предположил. В очите ѝ бляскаше светлина, която Джак не беше виждал преди. А изражението ѝ... Блажено беше единствената дума, с която можеше да го определи. И тогава Вики скочи в картинката: осемгодишно мъниче; тъмнокафявите ѝ къдрици подскачаха, докато бързаше с едно шише с храна. Джак се усмихна. Не успяваше да се сдържи всеки път когато я видеше. Тя беше кукла, а тоя я обичаше като собствена дъщеря.

Никога не беше срещал баща ѝ и от това, което беше слушал за покойния, не чак толкова добър Ричард Вестфален, беше доволен, че е така. Джак можеше да потвърди, че британското копеле е мъртво — знаеше къде, кога и как беше намерил смъртта си — но трупът никога нямаше да бъде намерен. Така че щяха да минат години, преди да бъде официално обявен за мъртъв. Джия си беше върнала моминското име след развода, но Вики си оставаше Вестфален, последната от семейството.

Той изглежда не ѝ липсваше. Въобще имаше ли защо? Едва го познаваше, докато беше още жив, а сега Джак беше повече от заел неговото място. Или поне се надяваше да е така.

Остана да погледа още няколко минути — не можеше да отдели поглед от двете му най-скъпи човешки същества на тази планета. Страшно много се притесняваше, че те стоят в една стая с ХИВ позитивни бебета.

Да, да. Знаеше всички факти за това, че са в безопасност и всичко останало. И това беше съвсем наред, ако се отнасяше за други

хора. Но това бяха Джия и Вики. А заплахата беше вирус — нещо, което не можеш да видиш, а и не какъв да е вирус. Беше ХИВ.

Винаги го е плашел. Не смяташе да се занимава да разкрива и да търси конспирации, но ХИВ беше така *ефикасен*. Инфекция, която напада самите оръжия, с които тялото се бори срещу други инфекции... Сама по себе си концепцията просто носеше усещането за нещо изобретено около себе си.

Той имаше чувството, че може да предпази тях двете от почти всичко. Но не и от вируса на СПИН. А те се излагаха точно на него.

Ако някоя от тях се заразеше, не знаеше какво ще прави тогава.

ХИВ беше нещо, което не можеше да поправи. Джак се отдръпна и си тръгна по същия път, по който беше дошъл.

Видя едрата Гладис, която водеше една редица от деца в предучилищна възраст. Тя се усмихна и кимна, докато се разминаваха. Огромна мама гъска с малките си. Той забеляза Хектор към края на редицата.

— Хей — каза, като сочеше. — Кое е това момче със супер прическата?

Джак очакваше още едно предложение „пипни супеу пуическата ми“ или поне усмивка. Но очите на детето бяха тъжни, когато вдигна поглед. След това загуби равновесие, облегна се на стената и падна на колене. Преди Джак да успее да реагира, малкият повърна.

— Опа! — извика Джак. — Тук имаме проблем!

Гладис пристигна за секунди.

— Отдръпнете се! — нареди на Джак, докато слагаше латексовите ръкавици, които изникнаха сякаш от нищото.

Тя вдигна някакъв телефон в коридора, каза няколко думи в слушалката и после коленичи до Хектор. Джак не чу какво пита, но видя как момчето поклати глава.

След това се появи Реймънд — той също беше с латексови ръкавици. Вдигна на ръце момчето и го отнесе надолу по коридора. След като Гладис отведе останалите деца до стаята им за игри, пристигна чистач и започна да търка изцапаното с препарат, който смърдеше на антисептик.

Джак си продължи по пътя. Беше застинал наблюдател, без да знае какво да прави. Тук служителите си имаха свои собствени правила и протокол, от които той нямаше никаква представа.

Почувства се като чужденец в страна, в която не знае езика или обичаите.

Усили ход. Хектор се смееше и подскачаше преди не повече от час, а преди малко приличаше на плюшена играчка с изваден пълнеж.

Щастливите звуци на децата в занималните го атакуваха. Усецаше всеки вик като куршум, всеки смях като удар с нож. Смъртта се беше надвесила над всяко едно дете, опасността от смъртоносна зараза се криеше зад всеки ъгъл. Но те нямаха представа за това. И по-добре. Бяха деца и трябваше да бъдат щастливи, докато могат.

Особено крек бебетата. Още от раждането им животът им бе изпълнен с болка, докато някакъв вирус разяждаше имунната им система.

А сега някой беше откраднал подаръците им.

Джак усети как мускулите на челюстта му се вкаменяват. Не се тревожете, деца... Чичо Джак може да не знае какво да прави, когато ви е лошо, но не е толкова безполезен, колкото ви изглеждаше преди малко. Ще ви върне играчките. А през това време има намерение да проведе един наистина откровен разговор с парцала, който ги беше взел.

Понякога животът беше наистина гаден.

Но не трябваше да е така през *цялото* време. Понякога нещата можеха да бъдат оправени.

СЪБОТА

Пирона седна зад волана на камиона си и потърка ръце, за да ги стопли. Много е студено тази нощ, човече. Много.

Но не за дълго. След час, може би и по-малко, ако купувачът не се цигани и не се опитва да свали прекалено цената, щеше да бъде на топло и удобно в бърлогата си и да смуче крек вместо това смешно извинение за джойнт.

Направи една здрава дръпка и я задържа. Избърса запотеното предно стъкло и си пожела парното да работеше. Светна със запалката да провери часа. Купувачът беше казал около единайсет и половина. Почти толкова.

Беше пуснал мухата, че ако някой търси много намалени коледни играчки, пакетирани и готови за пласиране, Пирона е неговият човек. До него беше стигнало, че някакъв търговец на крадени стоки, който е приятел на приятел на негов приятел, иска да ги вземе всичките. Да!

Той издиша и погледна надолу по улицата, за да провери за светлина от фарове. Доста брички се влачеха там долу по посока към намиращия се наблизо мост на Манхатън. Надяваше се една определена да свие насам и сделката да приключи. Неговата връзка не му беше казала, но май купувачът щеше да дойде със собствен камион. Би трябвало да е така. Как иначе щеше да изнесе нещата оттук?

Дано не смята да се чупи с *този камион*, човече. Потупа автоматичния 32-ри калибров пистолет на кръста си. По-добре би било да не си представя нещо по-различно от това да даде пачката и да свали стоката.

Хей, тук има рима.

Подаваш ми зеленото и се чупиш от местопрестъплението.

Той се усмихна и направи още една дръпка. Жалко, че вече не беше в групата. Можеха пък с барабаниста да направят песен или нещо такова от това. Щеше да е яко.

„Полио“ му липсваше. Най-яката пънк-траш банда на света, пич, а той свиреше бас в нея. Е, поне за няколко месеца. Докато не го

изритаха, защото не се появяваше на репетиции.

Но си беше хубаво, нищо че беше за кратко. Тогава получи прякора Пирона. Е, не го получи, а почна сам да се нарича така. Трябваше ти име като Пирона, за да свириш в „Полио“. Че кой би искал да има басист на име Джоуи де Чилия?

А това беше *толкова* як прякор, с двоякия си смисъл и всичко останало.

Но дори с такова име и даже и да си ходил на турне с „Полио“, пак нямаше работа. Поне не и за него. Мамка му, да, само като кажеше името на бандата, и всички бяха навити да го чуят... докато не го чуеха.

Ами да, да им го начукам.

Изсмука тревата чак до пръстите си и изхвърли картончето през прозореца. Не си заслужава да си оставиш за по-късно, човече.

След няколко провала на прослушвания Пирона каза чао на музикалната сцена. Имаше си гордост, човече. Сякаш на шега беше почнал да краде разни неща и после да ги шитва. Стана така, че изкарваше много повече, отколкото незнайните, неизвестни траш групички щяха някога да му платят.

Но после Тина взе, че наду корема и даже се опита да му каже, че детето е негово. Да бе. Сигурно. При положение че скача на всичко изправено и твърдо, той ще повярва. Няма начин, брато.

Тогава мозъкът нещо ѝ се разбърка и не искаше да прави аборт. Не. Щяла да роди детето и да стане мамче.

Аха. Мама Тина. Как ли пък не.

Ама какво да видиш? Износи го. Разбира се, детето се роди суперсмачкано. И след това разбра, че то има СПИН, човече. *СПИН!*

Това означаваше, че тя също е болна, което побърка Пирона. Мамка му, можеше и той да е заразен, при положение че се е чукал толкова често с нея и са си делили иглите. Трябваше още тогава да си направи тест, но се изплаши, пич. Все едно, не искаше да *знае*.

Но за Тина беше все едно дали е здрава и детето също. Дъската тотално ѝ хлопаше. Затова беше суперсмазана, когато ѝ го отнеха.

Продължи да му казва, че е *негово* дете. Как приличало тъкмо на него. Така един ден го накара да отидат до мястото, където държаха и се грижеха за детето. Пирона не знаеше какво му стана — сигурно цейлонският херо, дете го вземаше, го беше направил прекалено мек

— но се радваше, че се беше навил. Защото, докато висеше там, беше видял как някакви хора пренасят коледни подаръци през онази врата. Хвърли един поглед, като си помисли, че може да вземе нещо малко, но видя стая, пълна догоре с подаръци.

Весела Коледа на мен.

Две вечери по-късно удари мястото.

Най-готиното от цялата работа беше, че се появи по новините. Мамка му, човече, снощи не можеше да си пусне и едно радио, без да чуе за „кражбата на коледните играчки за СПИН бебетата“. Беше прекарал няколко часа в превключване от един канал на друг, от една новинарска емисия на следващата, ухилен като пълен задник.

Това беше той, онзи, за когото говореха. Пирона.

Най-лошото беше, че не можеше да каже на никого. Поне не и преди да ги разкара. После можеше да говори колкото си иска, защото играчките нямаше да ги има и нищо нямаше да може да бъде доказано.

Единственото нещо, което не успя да схване, е защо бяха толкова отвратени и разярени всичките тия новинарски зубрачи. Все едно наистина ги беше грижа. *Друг път.* Всички знаеха колко е глупаво да се прахосват играчките за тия СПИН деца. Така де, колко щяха да живеят след това? Нямаше да ги има достатъчно дълго, че да ги оценят. Пълна загуба, човече.

Оставете на Пирона да им намери добро приложение.

А и всичко беше толкова просто. Всичко, което трябваше да направи, беше...

Пирона подскочи, когато зад него се чу *скръзь-ъщц*. Извъртя се на седалката си. Беше прозвучало като...

Точно така беше! По дяволите, някое копеле беше отворило една от задните врати на камиона. И сега светеше с фенерче вътре.

Първо си помисли, че са куките, но не беше видял да спира патрулка. А той знаеше, че ченгетата трябваше да следват определени правила при извършването на обиск.

Купувачът? Може би, но не мислеше така. По-скоро някой побъркан наркоман, на който му се е приискало да задигне *неговата* стока.

Извади автоматичния си пистолет и зареди патрон в цевта. Щеше да сложи край на тази тъпотия много бързо.

Изскочи навън и изтича отзад.

— Ей, брато. К'во си мислиш, че...?

Нямаше никого. И двете врати бяха затворени. Пирона огледа улицата във всички посоки: нямаше жива душа.

Не можеше да му се е привиждало. Тревата не беше чак *толкова* силна. А и чу шума. *Видя* светлината.

По-добре да провери дали нещо не липсва.

Но точно в момента, в който се протегна към дръжката, вратата рязко се отвори, удари го и го събори на земята. Падна по гръб, претърколи се и се изправи на крака, с пистолет, протегнат пред него. Видя отворената врата, но пак нямаше никого.

После чу дълбок глас.

— Хо-хо-хо!

Погледна нагоре и видя дебелак с бяла брада и червен костюм да стои на покрива на камиона.

Той пак направи онова хо-хо-хо нещо, после извика:

— Значи *ти* си този, който отмъкна играчките, които заделях за СПИН дечицата. Никой не може да открадне подаръците на Дядо Коледа и да му се размине!

О, човече. Този задник се мисли за Дядо Коледа!

Пирона вдигна мерника и изстреля един куршум в сърцето му.

Дядо шибаният Коледа излетя назад от покрива на камиона, сякаш някой му беше дръпнал каишката.

Никой не може да открадне подаръците на Дядо Коледа и да му се размине?

Да бе. Аз крада независимо чии неща и правя каквото си поискам, нещастнико!

Пирона изтича отстрани на камиона. Време да вкара още един патрон в Дядо Гъз...

Но той беше изчезнал.

— Какво става, мамка му — викна.

Изведнъж нещо червено и бяло изскочи от сенките на кофите за боклук и заби юмрук, облечен с бяла ръкавица, в лицето му.

Пирона беше чувал за звездите посред бял ден, но не вярваше, че ги има. До този момент. Чу как носът му каза *хрус* и лицето му избухна в пълна със звезди болка. Залитна назад, закачи с пета някакъв боклук и усети как пада.

Замахна с ръце, за да запази равновесие, но не успя. Строполи се с все сила долу.

Като погледна нагоре, Дядо Коледа се беше надвесил над него.

— Нима си мислиш, че можеш да спреш Дядо Коледа с куршум? С някакъв си обикновен куршум? Помисли си пак, синко!

Гласът не беше толкова силен и дълбок, както преди малко, но този тип още стоеше на крака. И там, на малко повече от половин метър от лицето на Пирона, имаше дупка от куршум в червения плат. Точно над сърцето му.

Мамка му! Какво, по дяволите, става тук? Този нещастник трябваше да е мъртъв, човече.

Освен ако наистина не беше Дядо Коледа.

Но това беше лудост.

Луд беше и този тип в червения костюм. Очите му просветваха между бялата брада и плюша на шапката му. Който и да беше той — може би истинският Дядо Коледа — беше ядосан. Ама зверски ядосан.

Пирона вдигна пистолета си за още един изстрел, но Дядото стъпи на ръката му.

— Няма смисъл, синко! Не можеш да убиеш Дядо Коледа!

Той леко се повдигна и опита да вземе пищова със свободната си ръка, но беше спрял от разбиващ челюстта му юмрук и удари главата си в паважа.

Дядо Коледа раздаваше удари като магаре, хвърлящо къчове.

Пънкарят усети как пистолетът бива отскубнат от ръката му и чу как се пързала по асфалта. След това нещата потънаха в пълна мъгла.

И болка.

По-късно си спомни как беше праметнат по корем, а после вдигнат във въздуха за яката и колана му.

— Проверих списъка си — рече Дядо Коледа. — Проверих го два пъти всъщност. Пише, че си бил непослушен, синко. Много непослушен!

След това започна да го използва като таран.

Прас! С главата напред в бронята на камиона.

— Знаеш ли какво става, когато крадеш от Дядо Коледа? Това!

Прас! С главата напред в няколко кофи за боклук.

— Ако реша да те запазя жив, да предадеш на всички: да си нямате работа с Дядо Коледа!

Пирона беше завъртян и отлетя към една от тухлените стени, която твърдо посрещна лицето му.

Издаде някакъв нещастен агонизиращ стон, докато се свличаше по стената, чувствайки се като разпльокано яйце.

Но това не беше краят. Ни най-малко. Той загуби съзнание през следващите десет минути, когато Дядото го използваше като парцал, с който разчистваше улицата.

Най-накрая Добрия старец го пусна. Наркоманът се строполи, агонизиращо петно върху разбития паваж. Усещаше как дъхът му бълбука в пълната му с кръв уста. Беше сигурен, че ченето му е счупено. И ребрата му също — всеки дъх беше като дузина прободни рани. Това ли беше краят? Надяваше се. *Молеше се.*

Просто ме остави така, си мислеше. Вземи играчките, вземи целия проклет камион и си тръгни. Впрегни елените си към бронята и ти и Рудолф се махайте. Просто не се занимавай повече с мен. Моля.

Но точно когато си го помисли, усети как две ръце го хващат под мишниците и го повдигат.

— Не — успя да измънка през разбитите си зъби, — моля ви... стига.

— Трябваше да помислиш за това по-рано, синко. Да крадеш от беззащитни болни дечица те вкарва в меганепослушния ми списък.

— Съжалявам — излезе като слаб плач. Като истински пъзльо.

— Е, добре. Радвам се да го чуя. Ще го взема предвид следващата Коледа. Но ти усложни нещата, като се опита да ме убиеш. Това е *много* непослушно. Не обичам да стрелят по мен. Ставам много раздразнителен. Ама *много*.

— О, не...

Нещо грубо и твърдо се плъзна по бузата на Пирона и го обзе истинска паника. *Въже!* О, мамка му, не. Щяха да го обесят.

Но после усети как въжето минава под мишниците вместо през врата му. Това беше успокоително. Донякъде. Все пак болеше адски много, когато въжето се затегна около ребрата му. Беше повдигнат и поставен да седне върху клатещата се броня на камиона, а после завързан.

— Какв...?

— Тихо, синко — рече Дядо Коледа с глас, който беше изгубил всякаква доброта. — *И думичка* повече да не съм чул.

Пирона вдигна поглед. Всичко — Дядо Коледа, уличката, целият шибан свят — беше по-скоро едно петно... освен тези очи. Винаги си беше мислил, че Дядо Коледа има сини очи, но тези бяха кафяви и всичко у него се обърна, като видя гнева в тях.

Дядото не беше просто ядосан. Той беше *полудял*.

Затвори очи, докато мъжът в червения костюм залепваше нещо на главата му. Докато разбитият му мозък зацепи, че не трябва да оставя Дядо Коледа — дори и този психичноболен Дядо Коледа — да го завързва за предницата на камион, беше прекалено късно. Опита се да се освободи, но въжето, което го притискаше към решетката, минаваше на зигзаг през тялото му, около раменете и между краката. Можеше да ги движи и ръцете му бяха свободни, но всички възли бяха някъде зад него.

С хладна увереност Пирона разбра, че няма да ходи никъде. Поне не и по свое желание.

Вцепени се, когато чу ръмженето и тракането на стария двигател зад себе си. Започна да плаче, когато камионът потегли.

Дядо Коледа щеше да го размаже в стената!

Но не. Излязоха на главната улица. След това последва едно кошмарно пътуване през Долен Ийст Сайд, а хората зяпаха, сочеха, някои дори се смееха. После по Четиринайсета улица, като камионът се мяташе от лента в лента, минаваше на червено, спираше на сантиметри — *сантиметри* — от задни брони, после пак потегляше с грохот.

Всичко това беше зле, човече, но когато трафикът в източна посока не се движеше достатъчно бързо, Дядото започна да се прави на мъж с едно разбито жълто такси в насрещното движение. Пирона беше сигурен, че Добрия старец няма да свие встрани, и за няколко изпълнени с писъци и ужас секунди си мислеше, че и таксиджията няма да го направи. Той се напика от страх. Буквално. Топла струя потече по левия му крак.

Но жълтата кола сви встрани в последната секунда, а камионът се вля в правилната лента и започна да набира още скорост.

Ченгета! Пирона не беше и сънувал, че при каквито и да е обстоятелства ще поиска полицията да е по петите му. Но ето че този момент дойде. А къде бяха те? Защо никога, когато ти потръбва, наоколо няма и една шибана кука?

Камионът поднесе на един широк завой и той си помисли, че са на Седмо авеню, но не можа да разбере, защото си затвори очите, докато се разминаваха на косъм с един надул клаксона автобус. После се качиха на бордюра, откъдето уплашените пешеходци се разбягаха и най-накрая спряха.

След като двигателят угасна, Пирона остана треперещ и чакащ да разбере какво още му е подготвил Дядо Коледа. Но той не каза и не направи нищо. Крадецът се извърна и погледна през предното стъкло, за да види, че Стареца го няма.

Но не беше сам. Насъбираше се тълпа зяпачи, които направиха полукръг около него и камиона, сочеха окървавеното му лице, опиканите му панталони и онова, залепено на главата му, каквото и да беше то. Някой се изсмя. Други се присъединиха.

Пирона искаше да умре.

И след това чу сирените.

НЕДЕЛЯ

1.

— Как я караш, малкият?

Хектор Лопез надигна глава от болничното си легло и погледна Алиша, но не се усмихна.

— Добре — отвърна той.

Беше го приела в петък в педиатричното отделение заради неспиращото повръщане, но от вчера сутринта вече задържаше течности. Изглеждаше по-добре. Но все още имаше температура. Пробата от пункцията на костния мозък изглеждаше негативна, но все още чакаха резултати. Както и от кръвта и урината. Надяваше се да не е нищо повече от най-обикновен вирус с коремно разстройство, но несъществуващите на практика Т-лимфоцити силно я тревожеха. За всеки случай го беше включила на система с гама-глобулин.

— Как се чувстваш?

— Това боуи — каза той и посочи към лявата си ръка, която беше бинтована там, където интравенозната тръбичка влизаше във вената му.

— Ще махнем това веднага щом се оправаш.

— Днес? — попита той и лицето му се озари.

— Може би. Първо трябва да спадне температурата ти.

— О.

Алиша се обърна към Джийн Соренсън — сестрата, която обикаляше с нея днес на визитацията. Едрата блондинка бе едва на двайсет и пет години, но вече ветеран в борбата със СПИН.

— Кой е идвал при него на посещение? — попита с тих глас.

Сестрата сви рамене.

— Нямам представа дали някой е идвал. Настояницата му се обади — веднъж.

— Добре. Тогава кой е приятелчето на Хектор за тази смяна?

— Още никого не сме назначили.

Алиша се въздържа от гневна забележка.

— Мисля, че се уговорихме всички мои деца да имат по едно приятелче на смяна — каза тя с равен тон.

— Нямахме време, д-р Клейтън — отговори Соренсън, като изглеждаше леко нервна. — Тук беше пълна лудница и тъй като си мислехме, че ще го изпишем след ден-два...

— Дори и да е само за *един* ден, искам да им бъде назначавано другарче. Вече сме говорили за това, Соренсън.

— Знам — каза притеснено сестрата.

— Но явно не сте го разбрали. Знаете колко страшно място може да бъде една болница за възрастен човек. Представете си, че сте дете, което не става от леглото, някакви непознати са ви взели дрехите и маратонките и са започнали да ви дупчат с игли и да ви казват какво можете да ядете и кога да ходите до тоалетната. Но поне повечето деца могат да се надяват майка им или баща им, или *някой* познат да е до тях и да ги успокоява. Не и моите деца. Те си нямат никого за подкрепа. Никога не са имали. Можете ли да си представите какво означава това?

Сестрата поклати глава.

— Опитвала съм се, но...

— Да. Не можете. Повярвайте ми, ужасно е.

Алиша имаше представа. Беше хоспитализирана няколко седмици след като постъпи първата година в колежа заради силна дехидратация втора степен, следствие от вирусен гастроентерит — нещо подобно на това, заради което Хектор сега лежеше пред тях. Само за два дни, но беше отвратително преживяване. Без гадже, близки приятели или *някой*, който да я посети или дори да се поинтересува как се чувства. Проклетата да беше, ако се обадеше вкъщи. Никога нямаше да забрави това чувство на абсолютна безпомощност и изолация.

— Затова всеки ден имат нужда от някого, който да идва и да им говори, да им се усмихва, да им държи ръката през около час, *някой*, на когото да разчитат — само за да не се чувстват така *сами*. Това е почти толкова важно, колкото и лекарствата, които им вкарваме.

— Веднага ще се заема.

— Добре. Но не го прави заради мен. Направи го заради него. — Тя се обърна към детето. — Хей, пич. Тая суперприческа изглежда полуда от всякога.

Сега вече й се усмихна.

— Да, тя...

Той се изкашля. Пак се опита, но се задави с кашлицата.

— Полека, Хектор — рече Алиша.

Тя го изправи до седнало положение и разгърна на гърба болничната му нощница. Притискайки главичката на стетоскопа си до ребрата му, тя се заслушваше за мекото хрущене като от целофан, което означаваше пневмония. Не чу нищо друго освен едно изолирано свистене.

Провери бележките от последния му преглед. Снимката от рентгена при приемането му беше негативна. Тя разпореди да се направи още една, а и да се вземат проби от слюнката с оцветяване по метода на Грам^[1].

[1] Метод за физичен и химичен анализ за разпознаване на различни бактериални щамове, изобретен от датския учен Ханс Кристиан Грам през 1884 г. — Б.ред. ↑

2.

— О, не — каза Алиша, като сви зад ъгъла и видя полицейските коли пред входа на Центъра. — Сега пък какво?

В едната си ръка държеше поничката и кафето от бюфета, а дебелия брой на неделния „Таймс“ в другата. По принцип прекарваше останалата част от неделната сутрин в Центъра. Пак имаше деца, които идваха за процедурите си, но не беше така натоварено, както през останалите дни от седмицата — със сигурност нямаше и толкова много телефонни обаждания — затова използваше неделята, за да навакса с картоните си.

Освен това беше решила днес да се опита да обмисли следващия си ход в сагата със завещанието и къщата, която, изглежда ѝ принадлежеше, но никой не искаше да я допусне до нея.

Но сега...

Точно пред вратата едва не се сблъска с двама полицаи — единия бял, другия чернокож, които говореха с Реймънд. *Реймънд*. Беше отдаден на работата си, но рядко, ако не никога се появяваше в неделя.

— О, Алиша — извика той. — Ето те и теб. Не е ли чудесно?

— Кое по-точно?

— Никой ли не ти е съобщил? Играчките! *Играчките* са тук!

Изведнъж ѝ се прииска да заплаче. Тя се извърна към представителите на властите. Реймънд ги представи. Тя искаше да ги прегърне.

— Намерихте ги? Вече? Това... това е прекрасно!

По-добре от прекрасно — фантастично беше думата.

— Предполагам, може да се каже, че сме ги намерили — каза черното ченге, като почеса суперподкъсената си коса. На табелката с името му пишеше ПОМУС. — Ако отварянето на камион, паркиран пред входа ти, може да се нарече „намиране“.

— Чакайте малко. Върнете назад. За какъв камион става въпрос?

— Товарен — рече Реймънд. — Пълен с играчките. От полицията смятат, че е същият, с който са били изнесени. Някой го е докарал и го е паркирал на тротоара, след което го е оставил така.

— Някаква идея кой може да е бил? — попита тя, въпреки че имаше много добра представа за отговора.

Бялото ченге — ШВАРЦ — се ухили до уши.

— Според типа, завързан за бронята, това е бил самият Дядо Коледа.

— Типът, завързан за какво?

Те започнаха да обясняват за мъжа, когото са намерили завързан за камиона, пълен с играчки. Някой „му беше съдрал задника от бой“, както се изрази полицай Помус, и беше залепил еленски рога на главата му. Пребитият си беше признал за кражбата и се кълнеше, че нападателят му е бил Дядо Коледа — дори си признал, че е стрелял по него, улучил го в сърцето, но не го убил.

— Но, разбира се, не можеш да убиеш Дядо Коледа — каза Шварц ухилено.

— Определено изглежда като наркоман и вероятно е с психично увреждане — допълни Помус. — Сега е на летището в Белвю, под наблюдение.

— Летище?

— Сещате се — лудницата. Рано или късно ще измъкнем цялата история от него.

— И ще го подведете под отговорност, надявам се.

— О, да. Със сигурност. Но някой е направил нещо много лошо от това да го опандизим — усмихна се широко. — Много лошо.

— Да — рече полицай Шварц. — Някой го беше обработил *наистина* добре, преди да ни го остави. Сякаш изглеждаше доволен, че го арестуваме.

След като полицаите си тръгнаха, Алиша и Реймънд отидоха до склада да проверят подаръците. Освен по някоя смачкана кутия или огънат ръб на опаковка те бяха в състоянието отпреди кражбата. Каза на Реймънд да намери ключар — не й пукаше, че е неделя — и да обезопаси вратата, дори това да значеше да й сложи напреки талпа.

После отиде до кабинета си и се зае да отпива от кафето, което беше почти изстинало, и се замисли за онзи толкова обикновено изглеждащ мъж на име Джак — „Просто Джак“ Нидермайер.

В петък следобед беше казал, че ще види какво може да направи. Трийсет и шест часа по-късно подаръците бяха върнати и крадецът

задържан.

Човек, който може да свърши това, можеше и да успее да помогне и на нея с другия ѝ проблем.

Алиша потърси един телефонен номер в компютъра си и се зае да го набира.

3.

Джак присви очи, пресягайки се за телефона. Можеше да се сети само за един човек, който да го търси тази сутрин, затова вдигна преди телефонния секретар.

— Джак, ти си прекрасен — рече радостно Джия. — Просто невероятен!

— И аз мисля, че си хубава, Джия.

— Не, говоря сериозно. Току-що говорих с д-р Клейтън и тя ми съобщи, че играчките са върнати.

— Така ли? Трябва да им се признае на блюстителите на реда. Когато се захванат за нещо...

— Аха — и проклет да беше, ако не можеше да чуе усмивката ѝ, — ти нямаш нищо общо.

— Нищичко. Ти каза, че не си съгласна с методите ми, и аз се отказах.

— Окей. Прави се на такъв. Но д-р Клейтън каза, че доколкото може да прецени, подаръците са върнати до един, а крадецът е зад решетките. Не знам как си се справил, обаче...

— Просто написах един имейл на Дядо Коледа и той свърши останалото.

— Е, Дядо Коледа може да има още работа. Тя ме помоли да ѝ дам номера ти.

Джак се вцепени.

— Не си ѝ го дала, нали?

— Не. Нищо не съм ѝ казала. Дадох ѝ честната си дума, че не го знам, но ще го потърся и после ще ѝ се обадя.

Той се успокои.

— Добре си направила, Джия. Най-добрият отговор. Имаш ли представа какво иска?

— Нещо за някаква лична работа. Не ми каза нищо, а и аз не питах.

— Окей. Запиши това — каза ѝ телефонния номер на бърлогата на Десето авеню. — Кажй ѝ да остави съобщение на секретаря. Само

така може да се свърже с мен.

— Добре. Остава ли уговорката ни за този следобед?

— Естествено. Уестчестър, нали?

— Не — рече бавно тя. — Магазин „Шварц“^[1].

— Ще го обсъдим по-късно. Доскоро.

[1] Магазин за детски играчки в Ню Йорк. — Б.пр. ↑

4.

— О, господи — извика Джия. — Какво е това?

— Само малка синина.

Джак погледна към голямото лилаво петно на гърдите си. По дяволите. Беше се надявал тя да не забележи, но сега, в топлите проблясъци на следобедното им любене, беше забравил.

След като обядваха, бяха завели Вики на урок. Прекарваше по-голямата част от неделния следобед в изучаването на основите на рисуването и скулптурата. Учителката ѝ беше казала, че има страхотни заложби и го прави със страст. Джак знаеше, че е от гените, тъй като майка ѝ беше художничка. Вики обожаваше уроците, а той — свободните следобеди с Джия.

Планът беше веднага след това да идват тук, в неговия апартамент, щом оставеха малката. Често не влизаха и на пет метра в апартамента и вече си разкъсваха дрехите. Оттам обикновено се озоваваха на най-близката хоризонтална повърхност. Все пак днес бяха успели да изминат целия път до леглото.

Джак придърпа завивката до врата си, но тя я свали отново.

— Не бих я нарекла „малка“. — Джия прокара пръст по мястото.
— Боли ли?

— Хич даже.

Тя натисна и той присви очи.

— Аха, хич не боли. От колко време го имаш?

— От снощи.

Малко преди полунощ, ако трябва да сме по-точни.

Разказа ѝ как мръсникът е стрелял по него и че кевларената жилетка го е спасила.

— Слава богу, че си я носил. — Сякаш не можеше да свали поглед от синината и да спре да я докосва. — Но щом е бронирана, как тогава те е наранил?

— Е, успя да задържи куршума да не мине през мен, но той има инерция. Нещо трябваше да я поеме. И това бях аз.

Той още не беше сигурен защо се бе поддад на желанието да си облече костюм на Дядо Коледа. Обикновено когато се дегизираше, го правеше или като примамка, или за да приспи нечии подозрения. Вчерашното изпълнение с „хо-хо-хо“, брадата и червените панталони не беше в негов стил.

Но някак си... този път, тази поръчка... сякаш трябваше да направи показно.

Знаеше, че е глупаво. Опитът го беше научил, че когато искаш да дадеш пример, вместо просто да си свършиш работата, увеличаваш шансовете да се нараниш.

Затова се беше подсигурил. Никога не слагаше жилетка, но снощи направи изключение. Обикновено би хвърлил някоя димка със сълзотворен газ в камиона и когато типът или типовете се строполяха през вратата, щеше да ги приспи с палката. Но за номера с Дядо Коледа се налагаше да се разкрие повече и беше сто процента сигурен, че някой щеше да носи пистолет.

Беше се оказал прав. Онзи беше направил един късметлийски изстрел, който Джак усети като сблъсък с джип в гърдите. Събори го от покрива и му изкара въздуха, но десетпластовата бронезилетка беше спряла куршума.

Добре че беше с подсилените ръкавици. Ейб не можа да му намери бели, но му даде чифт памучни, които да сложи върху черните. Оловото в тях удвояваше силата на ударите му и това му помогна да привърши набързо с онзи тип.

И тогава нещо превъртя. Може би заради болката, може би заради мисълта, че можеше да е мъртъв, ако не беше носил жилетка, или пък спомена за жертвите, които този нещастник беше прецакал. Каквато и да беше причината, тъмнината беше изпъзляла от дупката си и за известно време беше управлявала мозъка му.

Джия прокара ръка през него и го притисна по-близо до себе си. Една от гърдите ѝ почиваше върху синината. Тя се сгуши във врата му.

— Кога ще спреш с това?

Джак пое дълбоко дъх и усети пронизваща болка. Предположи, че изстрелът е причинил леко разширяване между ребрата. Не му беше за пръв път. Вероятно не и за последен.

— Ох, няма да говорим пак за това, нали? — попита нежно той, като леко галеше косата ѝ.

— Просто... много се страхувам, като си помисля, че някакви хора стрелят по теб.

— Не се случва всеки ден. При повечето от задачите не се намесвам физически.

— Но винаги има възможност нещо да се обърка. Така де, хората, с които се занимаваш, не са точно примерни граждани.

— Виж, тук си права.

Може би ако продължаваше да се съгласява с нея, тя щеше да остави тази тема.

— Знам, че съм длъжник на Майстор Джак, но...

— Нищо не му дължиш.

— Напротив. Вики е жива заради него. Онзи луд индиец уби Грейс и Нели, а ако ти не беше ти, щеше да нахрани онези *неща* с Вики...

Тя потрепери и се притисна към него.

Джак затвори очи и си спомни оня кошмар.

Кузум Бахкти беше дошъл от Бенгалия, за да изпълни клетва за отмъщение срещу семейство Вестфален заради клане по време на Британския Радж. След като лелите Грейс и Нели бяха премахнати, Вики оставаше единствената жива Вестфален.

Кузум беше *съвсем* близо до това да изпълни клетвата си.

— Мисля, че старият Майстор дължи също толкова на Джия. Ако не се беше върнала тук онази нощ...

Докато спасяваше малката, Джак беше сериозно нарязан. Беше изгубил много кръв и нямаше сила да прекоси стаята, за да се обади по телефона за помощ. Ако Джия не се беше върнала да го търси и не го беше закарала при д-р Харгус...

— Мисля, че сме квит — каза той.

Усети как тя поклати глава на рамото му.

— Не. Който и да е от улицата можеше да те открие и да те закара до някоя болница. Но да спаси Вики... ако беше дърводелец или чиновник, или дори ченге, какъвто и да е, но не и какъвто си всъщност... щеше да си е отишла. И затова се чувствам като голям хипократ, като ти казвам да окачиш на стената костюма на Майстор Джак.

— Хей, сега ме караш да се чувствам като Батман.

— Окей, не обичаш латексови костюми, но дълбоко вътре в себе си носиш точно такива, нали?

— Екшън герой? Джия, ти си един от малкото хора, които познавам и не е някакъв вид престъпник. Това е моята работа. *Работа*. Вземам пари срещу услугите си.

— За снощи не взе.

— И виж какво получих! Веднъж на вересия и изведнъж се превръщам в Батман. Или онзи добряк от телевизията — „Изравнителя“^[1]. Затова никога не правя нищо безплатно. Веднъж щом се разчуе, *всички* ще искат да си заложа задника за тях само защото имат нужда от мен.

Джия повдигна глава и се ухили.

— О, толкова си корав.

Джак сви рамене.

— Царица Парица.

— И се занимаваш с това само заради парите?

— Ако те имат кинти, аз имам време.

Усмивката ѝ се разшири.

— И не влагаш лични чувства в работата си?

Джак се опита да не се усмихне на свой ред.

— Ако не си хладнокръвен, действаш като глупак.

Тя сложи длан върху синината на гръдта му.

— Още нещо остроумно и ще натисна лилавия бутон. Силно.

Той се опита да се преобърне, но тя го беше хванала здраво.

— Окей. Ако ти престанеш, и аз спирам.

— Става. Но си признай: влагаш лични чувства в работата си.

— Опитвам се да не го правя. Опасно е.

— Това искам да кажа. Влизаш в положението на всеки един от клиентите си.

— „Клиенти“, моля ти се. Адвокатите и счетоводителите имат клиенти. Аз имам купувачи.

— Добре. Купувачи. Искам да кажа, че не всеки, който има пари, може да дойде и да те наеме.

— Проверявам всеки един случай.

На Джак му ставаше все по-неудобно.

— Имам предвид, че трябва да усетя, че мога да свърша работата, иначе и двамата само си губим времето. Аз съм просто един

малък бизнесмен, Джия.

Тя изсумтя и се обърна по гръб.

— Малък бизнесмен, без номер на социална осигуровка, има поне дузина фамилни имена и никога не плаща данъци.

— Плащам ДДС... понякога.

— Признай си, Джак, да бъдеш Майстора те зарежда с адреналин и си пристрастен към това.

Той не искаше да мисли за себе си по този начин, но може би беше така. Не можеше да отрече, че се чувстваше невероятно зареден, след като миналата нощ остави пред Центъра онази гадина, вързана за камиона с играчките. Преди да се прибере вкъщи, дори не беше усетил болка от изстрела.

— Може и да съм, а може би не. Но да кажем, че се оттегля — да окача костюма на Майстор Джак, както ти красноречиво се изрази — след това какво?

— Започваме един истински живот заедно.

Джак въздъхна. Да живеят заедно с Джия и Вики... Ето *това* си заслужаваше.

И, от друга страна, беше толкова странно. Докато беше на двайсет, никога не си беше представял, че ще се ожени или ще има официална връзка. Да бъде баща? Той? Друг път.

Докато срещата му с Джия и по-късно влюбването му във Вики не промениха всичко. Искаше ги наоколо, искаше той да е около тях, през цялото време.

Само да беше толкова просто.

— Да нямаш предвид да се оженим?

— Да, точно така. Какво лошо има в това?

— Нищо в церемонията. Определено не и в отговорността един към друг. Но да отида в някаква общинска сграда и да регистрирам някъде името си... — Разигра лек инфаркт. — Аааах!

— Ще използваш някоя от фалшивите си самоличности — ще изберем тази, която е в съзвучие с имената на нас двете — и това е всичко. Лесно е.

— Не може ли просто да живеем заедно? — попита Джак, въпреки че знаеше отговора.

Поне вече не бяха на темата за това с какво се занимава.

— Разбира се. Веднага щом Вики порасне, самата тя се е оженила, изнесла се е и живее самостоятелно. Дотогава майка ѝ няма да заживее с гаджето си, дори това да е Джак — мъжът, когото и тя, и дъщеря ѝ обичат толкова много.

Джия беше манхатънка и човек на изкуството от много години, но имаше и такива редки случаи, в които малкото селско момиченце от Айова излизаше на бял свят.

Кое то беше напълно нормално според Джак. Фермерското момиче беше част от чара ѝ, от това, което беше тя.

Не в брака беше проблемът. Майстор Джак беше пречката да не може да се появи публично. Веднъж щом се нанесеше у Джия, или обратното, ставаше уязвим. При неговата професия се печелеха врагове. Опитваше се да не показва лицето си при повечето от своите случаи, но неминуемо се разкриваше в някаква степен. Не един и двама от хората, които му имаха зъб, можеха да го разпознаят. Последниците обикновено бяха неприятни. Но понеже живееше сам и беше толкова предпазлив да се показва на улицата с хора, за които го е грижа, тези типове трябваше да се занимават направо с него. Добре. Можеше да се справи с това. И го правеше. За повечето от тях никой не чуваше повече.

Но ако Джия и Вики бъдеха свързани с него, веднага се превръщаха в мишени.

Джак нямаше представа как би се справил с това.

Ако дори едната пострадаше заради него...

— Окей. Оттеглям се и се женим. Какво следва?

— Животът.

— Лесно ти е да го кажеш. Ще продължиш да правиш корици за книги и да рисуваш картини, ами аз? Какво ще върша в нормалния живот? Та аз нищо друго не знам.

Джия се изправи на лакът и му хвърли един от онези свои остри погледи.

— Защото никога не си опитвал нещо различно, Джак. Ти си умен, изобретателен, интелигентен мъж, със силно тяло. Можеш да правиш каквото решиш.

Но искам да правя същото, каквото и в момента, помисли си той.

— Ами откраднатите подаръци? Ако вече се бях отказал и бяхме женени, тогава какво щеше да сториш?

Игриво я сръчка.

— А? А? Какво щеше да направиш?

— Щях да те помоля да ги намериш и да ги върнеш.

Той се втренчи в нея. Без капка преструвка, без никакъв признак, че се шегува. Беше сериозна.

— Аз ли съм единственият в тази стая, който долавя някакво леко противоречие?

— Не — рече тя. — Аз съм егоист и си го признавам съвсем честно. Искам да бъдеш Майстор Джак единствено за мен.

Думите му избягаха. Какво можеше да отвърне?

Докато цареше тишина, един нисък, гърлен смях се чу от хола. Джак усети тръпки да побиват тялото на Джия.

— Господи, Джак. Чу ли това?

— Това е телевизорът. Дават стария ни приятел Дуайт.

Даваха „Дракула“ като част от течащия в момента филмов марафон с Дуайт Фрай. Джак можеше да си представи сцената в този момент, беше една от любимите му: корабът, с който превозват графа, е изхвърлен на брега и единственият оцелял е Ренфийлд, който гледа нагоре от дъното на килията си, очите му са изпълнени с лудост, смразяващият му смях минава през кораба.

— Страшничко е.

— Права си. Старият Дуайт свърши толкова добра работа с играта си като Ренфийлд, че за остатъка от кариерата му го вземаха за един и същ тип роли. Когато им потрябваше актьор, чийто колан не минаваше през всички дупки, викаха Дуайт Фрай.

Джия погледна към часовника.

— Господи, виж колко е часът. Искам да напазарувам малко за Коледа, преди да вземем Вики.

— Не мисля, че трябва да ходим до Уестчестър — каза той.

— Именно. Отиваме в „Шварц“.

Джак изсумтя.

— Престани да хленчиш.

Тя го целуна, претърколи се и стана от леглото.

— Ще си взема набързо душ, след което тръгваме.

Той я гледаше как пресича през стаята. Обичаше тази гледка — голотата ѝ, малките, стегнати гърди, дългите крака, бледото окосмение около интимните ѝ части, което доказваше, че е естествена блондинка.

Зачуди се как ли ще изглежда бременна. Прекрасна, предположи.

Странното е, че напоследък по-често мислеше за бебета. Откакто в петък я видя да държи онова пеленаче в СПИН центъра. Светлината в очите ѝ... онзи грижовен поглед. Беше родена да бъде майка. Беше разбрал това от момента, в който ги съзря с Вики. На практика тя беше самотен родител, но на малката даваше повече, отколкото половин дузина родители, взети заедно.

Чу затварянето на вратата на банята и се заслуша в шумоленето, идващо отвътре, във водата, минаваща през тръбите, когато пушна душа.

Джак затвори очи и си представи как Джия държи друго дете... *тяхното*. Замечта се как остарява с нея, с дъщеря ѝ и с един нов човек, получен от тяхното сливане. Тази мисъл накара да светне едно слънчице в него.

Но за да станеше това, трябваше да промени целия си живот.

Стана от леглото, отиде до стария дъбов дрешник и отвори най-долното чекмедже. Прерови всичките перуки, мустаци, очила, разширители за ноздри и всякакви други дегизировки, докато не откри цялата брада. Отвори ципа на опаковката ѝ и я разгледа. Започваше да изглежда проскубана. Скоро трябваше да си вземе нова.

Доближи я до лицето си и погледна в огледалото.

Не изглеждаше перфектно, но малка промяна в начина, по който си сресваше косата — да я раздели по към центъра — щеше да придаде на лицето му по-квадратен вид от принципно овалната му структура. Така щеше да скрие достатъчно от чертите си и никой нямаше да може да го познае.

Погледни се само, каза си наум. Трябва да се дегизираш, за да отидеш да напазаруваш за Коледа. Винаги се оглеждаш зад гърба си. Какъв живот е това?

Ако се оттеглеше от бизнеса, можеше сам да си пусне брада и да ходи, където си пожелае — с Джия под едната ръка и Вики под другата — и пет пари нямаше да дава дали някой ги е видял.

Да се оттегли...

Защо пък не? Може би вече беше време. Беше му се разминавало на косъм за десетина живота напред, но не се беше случило нищо, което да го осакати завинаги. Предпочиташе да си мисли, че това е заради вниманието му към най-дребните детайли, но може би си беше чист късмет. Какво щеше да прави — да чака, докато не се озовеше мъртъв или в инвалидна количка? Какъв беше смисълът да си играе с късмета?

Не бъди глупак, каза един глас в него. Откажи се, докато все още можеш.

Както обикновено, гласът беше прав.

Както обикновено, Джак нямаше да се вслуша в съвета му.

Поне не и засега.

[1] „Изравнителя“ — американски екшън сериал на Си Би Ес, излъчван между 1985 и 1989 г. — Б.ред. ↑

ПОНЕДЕЛНИК

1.

Алиша стоеше пред бара, изпълнена с несигурност, мижеше срещу бляскавото сутрешно слънце и гледаше през издрасканата витрина на заведението, за да види какво имаше вътре.

Това ли беше мястото? Джак ѝ беше казал името — „При Хулио“ — това пишеше и на табелата над вратата, но изглеждаше толкова западнало... Очакваше някоя модерна кръчма в Горен Уест Сайд, но мръсно изглеждащите мъже, които минаваха през вратата, определено не бяха юпити. Алиша искаше той да мине през офиса ѝ, както при предишната им среща, но ѝ беше казал, че този път трябва да дойде в неговия офис. Окей. Няма проблеми. Но чий кабинет се помещава в кръчма на работническата класа?

И не можеше ли собственикът да почиства стъклата, поне от време на време? Бяха толкова зацапани, че едва се виждаше през тях. Малкото, което видя от интериора, въобще не беше приветливо.

Виждаше предимно растения, но всичките бяха мъртви. По-зле от мъртви. Много повече от мъртви. Малкото листа, които още се крепяха за стеблата, бяха кафяви, спаружени и покрити с дебел слой прах. Какво беше това място — представата на мамчето за папратов бар? Всичко отвъд изсъхналите цветя беше тъмно като открития космос. Дори звезди не просветваха.

Но това беше даденият ѝ адрес и мястото наистина се казваше „При Хулио“...

Алиша направи крачка назад и огледа улицата. Беше дошла с такси, така че не можеше да бъде сигурна дали онази сива кола я е проследила дотук. В момента не я виждаше. Може би само си въобразяваше.

Може би не трябваше дори да се занимава с този Джак. Не желаше наново да обяснява цялата ситуация, като внимава да разкрива само детайлите, които можеше, и да премълчава онези, които не можеше. И да се изправи срещу въпросите... неизбежните въпроси.

Понеже за някого, който нямаше представа за това, което тя знаеше, действията ѝ изглеждаха абсолютно нерационални. Томас

беше единственото друго живо човешко същество, което знаеше подробностите, и дори той я смяташе за побъркана.

Не можеше да дава отговори. Затова трябваше да се примирява с факта, че хората я мислят за луда.

Искаше ли да прибави Просто Джак към този списък?

Всъщност не. Но в момента нямаше друго място, където да отиде, а той ѝ изглеждаше от типа хора, които влизат право в сърцето на проблема. Беше се добрала до медицинския доклад за крадеца на играчките. Ченгетата не бяха преувеличили. Беше обработен *много добре*... множество фрактури, безброй контузии. Което ѝ подсказваше, че Просто Джак не се придържаеше към правния кодекс на силите на реда.

И след като видя какво се случи с Лео Вайнщайн, може би тя имаше нужда точно от това.

Но вероятността той да свърши като бедния адвокат я караше да се двоуми.

Беше търсила други възможности, но този човек изглеждаше най-добрата. Беше ѝ писнало от смърт и от всичко, свързано с това завещание и къщата, и вчера ѝ просветна какъв е най-добрият изход от цялата бъркотия. Но то не беше нещо, с което един адвокат можеше да се справи. Беше сигурна, че бе по силите на Джак.

Но имаше ли куража да го попита?

Поемайки си дълбоко въздух, Алиша успокои нервите си, дръпна вратата и влезе вътре.

Докато очите ѝ се приспособяваха към светлината, чу как бръмченето от разговорите отслабва и напълно изчезва... Точно като растенията на витрината.

Тя успя бавно да фокусира стаята. Първо екрана на телевизора, по който вървеше нещо като спортния канал ESPN или някой от клоновете му, после неоновите реклами на бира — само Bud, Rolling Rock и Miller — тук нямаше Bass Ale или Zima — те светеха зад бара и се отразяваха в бутилките, наредени като желания върху полиците с огледала. Имаше табела над бара — тъмни букви върху светло дърво... **БЕЗПЛАТНА БИРА — ОТ УТРЕ...**

И след това — посетителите — половин дузина, облежани на бара, с бири и халби пред тях, до един обърнати към нея, зяпнали.

Какво беше това място? Гей бар? Никога ли преди не са виждали жена тук?

— Идвате при Джак, нали?

Алиша сведе поглед към ниския, едър и мускулест тип от испански произход, който се беше материализирал от нищото пред нея. Беше с мустаци, които изглеждаха като начертани с молив, и с черна, вълниста, зализана назад коса. Гласът му беше нисък, а тъмните му очи светли и живи.

— Мм, да. Беше ми казал, че ще бъде...

— Отзад е. Аз съм Хулио. Елате с мен.

Вече спокойна, тя последва наперения Хулио зад бара и в сенките отгатак. Разговорите почнаха да се съживяват, щом тя тръгна. Едва като се озова при задните маси, тя успя да различи една фигура, седяща с гръб към далечната стена. Сянката се изправи и тя разпозна Джак.

Той протегна ръка.

— Радвам се отново да ви видя, докторе.

Гърлото на Алиша се стегна при мисълта за склада, пълен отново с играчки. Тя я пое с двете си ръце и я задържа.

— Не знам как да ви се отблагодаря. Как дори да започна да ви се отблагодарявам за върнатите подаръци.

— Няма нищо. Бях нает да свърша една работа и го направих.

Някак си Алиша се усъмни в тези думи. Независимо от спокойния му тон беше видяла очите му в петък, знаеше какво е сторил на крадеца. Човек, който „просто е нает да свърши една работа“, до такива крайности ли стигаше?

Предложи ѝ кафе, което тя отказа. Хулио напълни бялата, очукана чаша на Джак и се оттегли.

— Всичко ли си беше на място? — попита и отпи.

Тя отново забеляза дългите нокти на палците му. Може би покъсно щеше да го попита защо не ги подрязва като останалите.

— Доколкото можем да преценим, да. Служителите са във възторг. Казват, че се е случило коледно чудо. Същото пишат и вестниците.

— Четох. Това е добре. Значи можем да приемем случая за приключен. Между другото как е малкият пичага с новата прическа? Този, на когото му прилоша, докато бях при вас.

— Хектор? — попита тя, учудена, че си спомня за него. — Не е много добре.

— О, не. Няма да ми кажете нещо ужасно, нали?

Грижа го е, помисли си зачудена. Искрено е загрижен.

— Последните рентгенови снимки показват пневмония.

Белодробните инфилтрати бяха образували типичен пневмоцистичен модел и изследването с оцветяването по метода на Грам потвърди, че това е причината за инфекцията. Никаква изненада. *Pneumocystis carinii* обожаваше болните от СПИН.

Алиша го беше подложила на интравенозно лечение с бактрим. Би трябвало да е бил на профилактична орална доза, но не всички настойници бяха стриктни в това децата, на пръв поглед здрави, да приемат редовно лекарствата си.

— Ще се оправи ли?

— По принцип лекарствата, които му даваме, си свършват работата.

По принцип.

— Има ли нещо, което мога да направя за него? Да му пратя балони или пък плюшено мече?

Какво ще кажеш за баща или майка, или по-добре нова имунна система, помисли си Алиша, но каза:

— Би било много хубаво. Той си няма нищо. Сигурна съм, че много ще му хареса.

— Няма си нищо — каза Джак, поклати глава и заби навъсен поглед в чашата си.

Когато я погледна, тя знаеше, че не може да намери думи, с които да опише ужасния живот, който си представяше, че има това малко дете.

Не се опитвай, помисли си тя. Не можеш.

— Знам — му каза тя.

Той кимна. След това въздъхна.

— В съобщението казвате, че имате някакъв личен проблем, по който искате да разговаряме.

Да, каза си наум тя. Нека да минем на нещо, с което можеш да се справиш.

— Първо, наричай ме Алиша. И преди да се захванем с работа, искам да разбера защо са тук тези мъртви растения. Какъв е

замисълът?

Джак се обърна към прозореца. Мъртвите неща бяха там от толкова време, че вече беше престанал да ги забелязва.

— Хулио ги използва като тотеми. Да пъди злите духове.

— Шегуваш се. Какви са тези духове?

— Онези, които си поръчват шардоне.

Усмивката ѝ беше крива.

— О, разбирам. Мачо бар... тестостеронът се усеща във въздуха.

Той сви рамене.

— Не мога да говоря вместо Хулио. Обича определен тип клиентела и се опитва да откаже друг. Но понякога има обратния ефект. Понякога тези бурени привличат точно нежеланите клиенти, защото мислят, че това място е „автентично“... каквото и да значи това. Но да се върнем на твоя проблем.

Тя пое дъх, усещаше как напрежението се покачва. *Започва се.*

— Това е дълга и сложна история, с чиито подробности няма да те занимавам. Накратко: един човек на име Роналд Клейтън умира в самолетна катастрофа преди два месеца и оставя всяко едно проклето нещо, което притежава, на мен.

— Кой е този човек?

— Баща ми.

— Баща ти? Съжالياвам да го чуя...

— Недей. Споделяхме някои гени и дотам. Както и да е, когато адвокатът, изпълнител на завещанието, ми се обади за имота, му казах, че не съм заинтересувана за собствеността на този човек и за всичко, свързано с него. След това ми съобщи, че аз съм единственият наследник.

От другата страна на масата Джак повдигна вежда.

— А не майка ти?

— Тя почина преди двайсет и няколко години — за това вече можеш да съжالياваш, ако желаш.

Алиша почти не си спомняше майка си... Само ако не беше умряла... нещата щяха да са *толкова* различни...

— Е, както и да е, бях шокирана. Не бях говорила с него повече от десет години. Дори не бях си и помисляла. — *Не можеш да си позволя.* — Казах на изпълнителя, че не искам да имам нищо общо с къщата, и му затворих телефона.

Джак остана безмълвен. Все още чакаше да чуе за частта с „проблема“.

Алиша се досети.

Не се безпокой, помисли си тя. *Ще стигнем дотам.*

— След малко полубрат ми Томас ми звънна и...

— Чакай — каза Джак. — *Полубрат?*

— Точно така. По-голям е с няколко години.

— Коя половина — майката или бащата?

— Роналд Клейтън е и негов баща.

Той вирна глава.

— И го е оставил на сухо?

— Точно така. Без една стотинка.

— Има ли и други някакви половинки, които да се навъртат около семейство Клейтън?

— Не. Само Томас. И той е достатъчен, благодаря. И така, Томас ми се обади и ме пита може ли той да получи къщата, щом не я искам. Не, казах му. Промених си мнението. Вече я искам. Рекох му, че ще я даря на Центъра за СПИН да я използва като филиал. Така че да забрави.

— Предполагам, разбирала си се с брат си също толкова добре, колкото и с баща си?

— Дори по-зле, ако това е възможно. На следващия ден той отново ми звънна и ми предложи два милиона за нея.

Веждата на Джак подскочи.

— Къде се намира това място?

— На Мъррей Хил.

Усмихна се.

— Без майтап. Парите може и да са малко за този квартал.

— Триетажна, от кафяв пясъчник. Струва си до последната стотинка.

— Дотук не виждам аз защо ти трябвавам. Вземаш парите и изчезваш.

Сега идва трудната част. Ще започне да се чуди защо. Но Алиша беше избегнала трудните въпроси — *непреодолимите* въпроси — с Лео Вайнщайн. Можеше да го стори и с Джак.

— Но не го направих. Отказах му.

— Знаела си, че цената ще се покачи.

— Нямах представа. Но така и стана. Отново се свърза с мен и ми предложи четири милиона. Пак му дадох същия отговор. След което ми каза, че се е изморил да наддава срещу себе си и да „си кажа шибаната цена“ — това бяха думите му — и му затворих.

— Отново си му отказала... Като да спечелиш от лотарията и да не си осребриш фиша, не е ли така?

— Не точно. Работата е там, че Томас няма и десет цента на името си.

Джак се наведе напред и се втренчи в нея. Сега вече му стана интересно.

— Убедена ли си в това?

— Предположих. Така де, откакто завърши колеж, работеше в някакъв нископлатен изследователски екип към Ей Ти енд Ти^[1]. Откъде щяха да му отпуснат такава ипотека? Затова го проверих: кредитният му рейтинг е под нулата и е напуснал работата си малко преди да започне да ми се обажда.

— Значи... Някакъв тип без пари и работа ти предлага четири милиона. Не мога да те виня, че си му затворила.

— Не — каза Алиша. — Не разбираш. Мисля си, че притежава парите — в брой.

— В брой?

— Това ми предложи — каза, че мога или да си ги взема, или да ги дари на асоциация по мое желание. Как си обясняваш това?

— Или е луд, или някой стои зад него.

— Точно така, но кой? И защо не се свърже директно с мен? Защо чрез Томас?

— Има ли значение? — попита Джак и отново се облегна назад. — Много ценно недвижимо имущество ти пада от небето. Можеш или да живееш там, или да го продадеш. Не съм ти нужен аз, а данъчен адвокат.

Алиша усети как се отдръпва, как губи интерес. Тя побърза с остатъка от историята си.

— Но *не мога* да живея там, нито да я продам. След като му отказах, Томас нае някакви скъпоплатени адвокати, които да оспорят завещанието. Не мога да я получа, докато не мине делото. Дори взеха съдебна заповед да се запечата мястото, така че даже не мога да огледам какво има вътре.

Не че някога ще имам желание.

— Защо им е да го правят?

— Явно е било разбивано, откакто не се обитава. Томас твърди, че иска да предпази това, което очаква да бъде негова собственост веднъж щом оспорването бъде прието. Дори е наел охранителна фирма да пази имота.

— И всичкото това от човек, който няма доходи. Полубрат ти е много находчив.

— Не бих му дала такова определение.

— И все пак нямаш нужда от мен, а от адвокат.

Алиша прехапа устна. Не, трябваше ѝ Джак за това, което искаше. Но как ли щеше да реагира, когато го попиташе?

Понякога е добре да избягаш от рутината, помисли си Джак, като се правеше, че е заинтересуван. Понякога не е.

Тази среща никога нямаше да се състои, ако беше подходил както обичайно. Винаги говореше с евентуалните купувачи, преди да уговори среща с тях. По този начин избягваше всичките д-р Клейтъновци в този град — хора с проблеми, които могат да се решат по конвенционален начин.

Но понеже те двамата вече се бяха срещали, беше уредил срещата без предварителното обаждане.

Не беше пълна загуба на време, си мислеше, но беше много близо да е такава. Единственото нещо, което я спаси, беше самата добра докторка.

Нещо около Алиша Клейтън го привличаше. Беше срещал много хора с тайни. На практика всичките му клиенти криеха нещо. Беше свикнал да не чува цялата история от първия път. И се беше научил да открива липсващите брънки. Не можеше да каже какво са му спестили, но усещаше, когато това се случваше.

Тази жена беше различна. Не можеше да я улови. Или нищо не криеше, или беше толкова добра в това, че можеше да премълчава всичко, дори и факта, че крие нещо.

Джак се спря на втория вариант. Защото, като я гледаше да седи срещу него от другата страна на масата, можеше да каже, че има хубаво тяло под палтото и широкия си плетен пуловер, но го криеше. Можеше да бъде дори една зашеметяваща жена с хубавите си черти и

тази тъмна, черна коса. Привлекателна, но по един строг начин. Но беше избрала да не бъде такава, да прикрие красотата си. Да я покрие.

Е, как изглеждаше, си беше нейна работа. А и не беше точно в някой представителен бранш.

Не си струваше да се вглеждам много в тези неща, си мислеше.

Но беше толкова спокойна. Прекалено даже. Почти... дървена.

Какво друго можеше да крие? Не беше просто затворена, беше херметически запечатана. А за това трябваше много труд. Дълги години тренировки.

Всичко това будеше интереса му. Коя беше тази жена, която сякаш иска да скрие *всичко*?

Но знаеше, че едва ли щеше да изкопчи нещо тази сутрин. Затова търсеше начин да докара това *tete-a-tete*^[2] към своя край, когато тя се наведе през масата.

— Аз *имах* адвокат — рече Алиша. — До петък, когато беше похитен.

На лицето на Джак се появи усмивка. Срещу адвокати, които се занимаваха със завещания и тем подобни, не правеха похищения.

— Искаш да кажеш убит, нали?

— Не. Искам да кажа *похитен*. Можеш ли да се сетиш за друга дума, когато една кола е взривена, докато човекът е още вътре.

Той се изопна на мястото си. Тази история беше по всички радиа и телевизии.

— Взривената кола в центъра? Това е бил *твоят* адвокат?

Тя кимна.

— Имахме уговорка онази сутрин. Явно някой не е искал той да стигне.

Ауу. Дали не долови тук малко параноя?

— Какво те кара да мислиш, че ти си причината да бъде очистен? Четох, че са намерили кокаин в това, което е останало от жабката му.

— Срещам много хора, употребяващи кокаин — каза тя. Лицето си оставаше като маска, но Джак забеляза как дясната ѝ ръка се свива в юмрук. — Повечето от родителите на децата в Центъра са наркомани. Благодарение на наркотиците са се сдобили с вируса, който са предали на бебетата си. Не видях никакви следи от това у Лео Вайнщайн.

Тя се облегна и видимо се отпусна — не без усилие, помисли си той.

— Разбира се, може и да греша. Но Лео не е първият случай на насилствена смърт, свързана с това завещание.

Джак усети как се накланя напред.

— Друг адвокат?

Тя поклати глава.

— Не. След като стигнах до очевидното заключение, че някой финансира Томас, ми се прииска да разбера кой. Наех частен детектив — сещаш се, да го следи, да разбере с кого се среща, — като тези по телевизията. Не знаех какво щях да правя с информацията, но всичката тази тайнственост ме изнервяше. Така де, щом някой толкова много иска къщата, защо не се свърже направо с мен? Защо да минава през Томас?

— И какво научи?

— Нищо.

Стоманеносивите ѝ очи сякаш се впиха в него.

— Една нощ, около две седмици след като го наех, частният детектив беше убит, докато пресичал Източна Седемдесет и пета улица. Прегазили го и избягали.

Джак барабанеше с пръсти по износената повърхност на масата. Добре, може и да не е параноичка. Може и да е съвпадение, но след като си наел двама души, които да се занимаят с даден проблем и след това и двамата се окажеха мъртви, кой можеше да те обвини, че търсиш връзка между тях?

Явно някой, който искаше да остане анонимен, желаше да получи къщата на Клейтън. И то много. Бяха ѝ дали „кажи си цената“ оферта и след като е била отказана, са отишли право в съда.

Но беше прекалено да се каже, че всеки, застанал на пътя им, ще бъде очистен. Освен това...

— Окей. Двама души, наети от теб, за да ти помогнат, са мъртви. Може би са свързани. Но помисли върху това: ако някой елиминира всеки, който застане между него и тази къща, защо не са премахнали най-голямото препятствие — теб?

— Не мисли, че не съм си задавала същия този въпрос от петък насам. Не знам нищо за завещанието. Не присъствах на официалното четене. И когато наех Лео — убития адвокат — просто изисках да му изпратят едно копие от офиса на изпълнителя. Дори не съм виждала проклетото нещо. Но това ще се промени. Ще си набавя екземпляр и

ще разбере какви са вписаните условия. Спомням си, че Лео беше казал, че е „малко странно“.

Един въпрос му дойде веднага наум.

— Живяла ли си някога там? В къщата.

Тя не помръдна, но Джак имаше чувството, че Алиша се е отдръпнала до другия край на заведението.

— Докато не навърших осемнайсет. Защо?

Той сви рамене.

— От любопитство. Все още не мога да разбира какво искаш от мен. Не съм бодигард, така че...

— Искам да я изгориш.

Той се втренчи в нея, опитвайки се да скрие шока, породен от последното изречение. Не от самото ѝ желание — много хора бяха идвали през годините да го питат за умишлен палеж — а от самата неочакваност. Не беше предполагал, че ще има такова желание.

Нарочно се направи, сякаш си прочиства едното ухо.

— Съжалявам. Стори ми се току-що, че каза, че искаш да изгориш къща, за която вече са ти предложили четири милиона долара.

— Точно така.

— Мога ли да попитам защо?

— Не.

— Ще трябва да ми дадеш все някакво обяснение.

Алиша се размърда в стола.

— Защо ти е да знаеш?

— Такъв е начинът, по който работя.

Тя въздъхна.

— Добре. Може би съм просто уморена. Макар да съм лекар, не изкарвам много пари. Мога да получавам повече в частния сектор, но Центърът е това, с което искам да се занимавам. Каквото съм успяла да спестя след обичайните дневни разходи и връщането на заемите от следването — а, повярвай ми, имам шестцифрени такива — всичко отиде за разносните на частния детектив и адвоката. Почти съм на червено, Джак. Не искам да започвам всичко наново с нов адвокат. А и честно казано, съм малко изплашена. Просто искам всичко да свърши.

Уплашена. Беше му трудно да приеме жената срещу него за изплашена. Имаше чувството, че тя не бяга от нищо.

— Но отговорът на всичките ти финансови проблеми се крие в едно обаждане до брат ти.

— Полубрат. Но не искам да продавам на Томас. А той ми пречи да я продам на друг.

Джак недоумяваше.

— Но ако, както ти казваш, не искаш къщата и не те е грижа за нея, защо не му я продадеш?

Изведнъж очите ѝ пламнаха и тя изсъска през зъби:

— Защото... *той*... я иска!

И изведнъж нямаше помен от огъня.

— За това няма да получиш никакво обяснение — каза тя с равен тон.

Джак се облегна и я огледа. Какво да прави оттук нататък? Инстинктите му подсказваха, че е просто една госпожица, на която ѝ липсват няколко бутона от дистанционното управление, и че трябва да стане и да си тръгне, без да поглежда назад.

Добър съвет. Тя вече спомена, че почти няма пари, така че нямаше начин да успее да му плати. Това значеше, че за него не остава нищо друго освен неприятности.

Лесно можеше да я разкара. Достатъчно беше да ѝ каже, че палежите не са по неговата част — дотам.

Тогава защо не го казваше? Защо не го каза още когато тя спомена, че иска къщата на баща ѝ да се превърне в пепел?

Защото...

Истината беше, че нямаше смислено обяснение, че беше заинтригуван от Алиша и смаян от сценария, който му представи. Жената отказваше цяло състояние, за да задържи една къща, принадлежала на човек, когото не иска да нарече „баща“, за да не попадне в ръцете на полубрата, когото мразеше. Какво му имаше на това място? Случило ли се бе нещо там?

Нещата се развиваха бавно и на Джак му беше крайно интересно.

— Окей. Ето какво мога да сторя. Сега нищо не мога да ти обещаю. Най-доброто, което мога да направя, е да ти кажа, че ще си помисля. Първо трябва да проверя някои неща, преди да реша.

— Че какво има за решаване — попита тя, като в гласа ѝ пролича лек тон на раздражение. — Или го правиш, или не. С играчките нищо

не трябваше да проверяваш.

— Това беше друга ситуация. Да върнеш нещо е малко по-различно от това да изгориш друго до основи, не мислиш ли? Говориш за огромен пожар в центъра на Манхатън.

Джак наблюдаваше изражението ѝ, докато тя мълчеше. Явно си беше помислила, че просто ще се договорят за някаква сума и той ще се заеме със задачата. Но лицето ѝ не издаваше нищо... докато не насили нещо като усмивка. *Нещо като*, защото не стигна до очите ѝ.

— О, разбирам — каза тя накрая. — Трябва мен да провериш.

— Това е в реда на нещата. Инстинктът ми подсказва да ти вярвам, но съм се срещал с наистина прекрасни лъжци, които са се опитвали да ме наемат.

Тя кимна.

— Може пък къщата да принадлежи на бивш любовник, който ме е измамил и сега искам да му го върна, нали?

— Няма да ми е за пръв път.

Тя си взе чантата и стана.

— Мога да ти кажа нещо, господин Просто Джак — каза тя спокойно. — Нямам любовник. И не лъжа. Направи каквото „разследване“ мислиш, че е нужно, и ако си удовлетворен, свържи се с мен. През това време аз ще потърся други варианти.

Още една полуусмивка, докато се обръщаше.

— Благодаря, че се срещна с мен.

Джак подсвирна леко през зъби, докато я гледаше как си тръгва. Тази дама беше от стомана отвътре.

[1] AT & T — Американски телефони и телеграфи. — Б.пр. ↑

[2] Tete-a-tete (фр.) — разговор на четири очи. — Б.ред. ↑

2.

Алиша вървеше към Кълъмбъс авеню и се опитваше да си намери такси. Пиковият час бе отминал, до обед имаше малко повече от час и ако в трафика на Горен Уест Сайд се появяваше някаква дупка, то беше именно по това време. Имаше малко обикалящи по магазините хора по улиците, но те се движеха пеша. В момента нямаше много работа за таксиджиите.

Видя едно такси да профучава покрай нея, но беше заето. Тя подскочи, когато гумите му изсвистяха, докато спираше зад една бяла кола по средата на улицата. Шофьорът на жълтата кола натискаше клаксона, докато предната не помръдваше.

Усмихна се — музиката на града...

Но усмивката ѝ изчезна, щом се сети за това, което ѝ беше казал Джак.

Ще трябва да проверя някои неща, преди да взема решение...

Имаше лошото предчувствие, че той вече е взел решението и не е заинтересуван.

По дяволите. Беше се надявала да ѝ помогне.

Трябваше да намери друг подпалвач. Нямаше да стане с проверка в „Жълти страници“. Можеше да получи информация относно някои от източниците на вируси в Центъра, не точно стълбове на обществото, но предпочиташе да бъде Джак. Беше доказал, че си върши работата. А и дори сега да я баламосваше, за да ѝ откаже по-лесно после, тя пак му имаше доверие.

Огледа улиците. Нямаше сив седан. Добре. Когато стигна Кълъмбъс, видя в горния ъгъл да свива такси и да потегля в нейната посока. Вдигна ръка, за да го спре, но после видя надписа „Не работи“.

Стига бе! Искаше набързо да се отбие в болницата и да провери как е Хектор, преди да потъне в мръсотията на Центъра.

Уви палтото по-плътно около себе си, за да се предпази от студа. Може би трябваше да пробва да се обади по телефона и да си извика такси. Отвори ръчната си чанта и почна да преравя съдържанието ѝ. Сякаш половината ѝ живот се намираще вътре. Нямаше много пари, но

там бяха стетоскопът ѝ, аптечката, пейджърът, ключовете и някъде под старите сметки и разписки от кредитни карти мобилният ѝ телефон.

Докато тършуваше, хвърли един поглед назад към пътя, по който беше минала — още се оглеждаше за онази проклета сива кола — и видя трима души, скупчени до червена спортна кола на улицата на „При Хулио“, на около 15 метра от нея. Гадна групичка — един бял, целият в обещи, един чернокож и един латиноамериканец — двамата по-тъмнокожи прикриваха другия, който беше вкарал някакво тънко парче метал в прозореца и ръчкаше надолу-нагоре.

Алиша нямаше голяма представа от коли, но знаеше, че на тези типове не им е чиста работата: искаха да откраднат или радиото, или въздушната възглавница, или цялата кола. Огледа се дали някой не идва отнякъде, но тротоарът беше пуст.

Може би щеше да е по-добре да изчака такси по-надолу по улицата. Щеше да се обади на полицията веднага щом се озовеше на сигурно разстояние.

Но докато се обръщаше да тръгва, забеляза Джак да излиза от бара. Запъти се небрежно в нейната посока, но дори да я беше забелязал, не даде признак, че го е направил. Очите му гледаха право в мъжете, които искаха да отворят колата. Алиша забеляза нещо по-различно в походката му, докато се приближаваше към тях... Движенията му бяха като на котка.

Нали няма да се замеси с тези, зачуди се тя. По-умен е от това, надявам се.

Но ето че отиде до двамата пазачи и застана пред тях, бръкнал в джобовете си, поклащайки се на пети — сякаш ги наблюдаваше как сменят гума.

Стори ѝ се, че го чу да казва:

— Хей, пичове, к'во пра'ите?

Любопитството надделя над разума ѝ и тя се приближи по-близо, за да вижда по-добре.

Негърът — късо подстриган и изглежда доста вдигаше тежести — гледаше Джак и не можеше да повярва, че има толкова тъп човек, който да пита точно това.

— Какво ти изглежда, че правим — рече и посочи към белия. — Приятелят ни си забрави ключовете в колата и ние му помагаме, ясно? Т'ва окей ли е?

— Може ли да погледам? — попита Джак.

Стойката му беше изгърбена и вяла, а гласът му висок, приличаше на зубрач.

— Не. Продължавай си по пътя.

— Защо не?

— Защото ми е дошъл цикълът и съм много раздразнителен, а като ми висиш тука, ми пречиш на концентрацията. Затова си чупи белия задник.

— Ама никога преди не съм виждал някой да използва „Слим Джим“^[1] — рече Джак. — Имам предвид, че е наистина удобно, че някой от вас е имал под ръка. Нали се сецаш, за да му помогнете. Не знаех, че се продават легално.

Господи, помисли си Алиша, като видя как тримата крадци застинаха на място. Да не се е побъркал?

— Ей, братле — каза белият, като се изправи и се приближи към Джак. Беше облечен с черно кожено яке, имаше къса руса коса, подстригана почти до кожа, и обеци на двете уши, на горната устна и на дясната вежда. — Да не си няк'во шибано ченге или нещо такова?

— Кой, аз ли? — усмихна се срамежливо Джак. — А, не. Не и аз. Не съм никакво ченге. Но просто така стоят нещата, че това е колата на моя приятел Хулио. А никой от вас, момчета, не е Хулио. Така че защо не си намерите някоя друга кола да крадете.

Сега беше ред на латиноса. Извади рязко шперца от прозореца на колата и го размаха пред лицето на Джак.

— Да не си луд, брато? Това е колата на моя човек и ние му помагаме. Чупи се сега, преди да съм наврял т'ва в гърлото ти и да ти извадя задника през устата.

Всички сметнаха това за много смешно. Докато се смееха и пляскаха с ръце, превити надве, Алиша забеляза как Джак бавно изважда лявата си ръка от джоба.

Не го прави, искаше ѝ се да извика. Трима срещу един. Нямаш никакъв шанс.

Но докато го наблюдаваше, се зачуди дали е така. Усети някакво хищническо излъчване да струи от него, като някакво електричество. Беше толкова спокоен, толкова невзрачен в кабинета ѝ и преди малко в бара, а сега... сега беше друг човек. Сякаш беше изпълнен със сила, с огън, сякаш всекидневното му съществуване беше само низ от

събития, които трябваше да понесе, докато не му се предоставеше момент като този.

— И след като той приключи — каза белият, взе шперца в свои ръце и го задържа под носа на Джак, — ще вляза през задния ти вход и ще ти откъсна сливиците.

Напрежението се нагнетяваше във въздуха наоколо, натежаваше. Алиша беше чувала, че хора, преживели удар от мълния, говорят за някакво странно усещане, което буквално кара космите им да настръхнат точно преди да падне гърмът. Тя усещаше същото сега, сякаш молекулите във въздуха се йонизираха и поляризираха в очакване...

— Такива хубави сини очи имаш — рече Джак през новия изблик на смях. — Може ли да си взема едно?

Преди някой да успее да реагира или да отговори, ръката му се стрелна към лицето на белия тип. Движението беше толкова бързо, толкова неочаквано, че дори Алиша не можа да го проследи. Единственото, за което беше сигурна, бе, че в един момент ръката на Джак се вдигна, а в другия белият залиташе назад, крещейки. Изпусна слимджима, хвана се с двете ръце за лицето и бясно се завъртя, като едва не събори черния си приятел.

Алиша ахна и отстъпи, когато за секунда мярна алената течност да се спуска по бузата на момчето, преди да я покрие с ръце.

Боже господи, какво му направи?

— Какво, по дяволите... — започна черният, като гледаше ту към Джак, ту към приятеля си, който беше паднал на колене, стискаше с червени пръсти очите си и викаше ли, викаше.

Латиносът клекна до него, за да го погледне по-отблизо.

— Джоуи! К'во ти направи?

— Окото ми! Мамка му, *окото* ми!

— Обичам очи — рече Джак с изкривен глас.

Погледът му беше странен и разфокусиран, а Алиша чак сега забеляза, че устата му беше омазана в червено.

— Особено сините. Много са вкусни.

И тогава отвори уста, за да разкрие едно окървавено око между зъбите си.

Стомахът ѝ се обърна. По време на практиката си в спешното отделение беше виждала ужаси, каквито повечето хора не биха могли

да си представят, но нищо не можеше да се сравни с това. Беше сигурна, че и тя гледа със същия шокиран поглед, както и двамата тъмнокожи мъже. Искаше да се извърне, но не можеше. Щеше ѝ се да види какво ще стане.

Като дете веднъж беше извадила лошия късмет да бъде в магазин за домашни любимци тъкмо по времето за хранене на змиите. Минаваше точно пред терариума на един смок в момента, в който той поглъщаше една малка жабка. Беше отвратена, особено след като стърчащите крака на жабата още риташа, но не беше помръднала от мястото си, преди жабката да изчезне напълно.

Така се чувстваше и сега. Но този път разликата беше в това, че жабата ядеше змиите.

Не... не ги ядеше.

Джак изплю окото. Алиша усети как храната в стомаха ѝ се надига, като видя как то се разплюка на стъклото на колата. Кървавата желатинова топка застина на място за миг или два и почна бавно да се стича, като оставяше след себе си блещукаща червена следа. Виковете на Джоуи преминаха в скимтене, докато двете му приятелчета гледаха как безформеното око спира в началото на прозореца.

— Но и кафявите очи също са вкусни — рече Джак с кървава широка усмивка и тръгна към тях.

И двамата отскочиха, а латиноамериканецът за малко да бутне чернокожия на земята в стремежа си да избяга от обсега на лудия пред него.

— Махам се, човече!

— Рик! Ами Джоуи?

— Еби го!

Негърът се опита да го хване, но Рик се изплъзна и тръгна заднешком по тротоара.

— Тоя тип е луд!

Джак направи още една крачка към черния.

— Имаш толкова хубави, големи кафяви очи.

Това свърши работа. Чернокожият се обърна и догони латиноса.

— Аре, Джоуи — каза на падналия си приятел, — ще се скиваме по-късно.

Но изглежда Джоуи не го чуваше. Беше се свил, главата му почти опираше на паважа и бършеше лицето си.

Джак ги гледаше как се отдалечават и удари с юмрук във въздуха.
„Да!“

Докато изплюваше още червено в канала и бършеше устата си с ръкав, Алиша започна да се отдръпва назад. Бавно. Не искаше да привлече вниманието му. В какво се беше забъркала? Радваше се, че не го беше наела да опожари къщата. Не й пукаше, че беше върнал играчките, не искаше да има нищо общо с този маниак.

Но след това Джак се обърна и я видя.

— Видя ли това? — попита с кървавата си усмивка. — Проработи! Като по вода!

После усмивката му изчезна. Може би беше видял изражението на лицето ѝ. Алиша се опитваше да прикрие страха и отвращението си, но дълбоко се съмняваше, че се справяше добре.

— Почакай! Нали не си мислиш, че...

Той тръгна към нея. Тя се обърна, за да избяга, но само след две крачки усети как я хваща за дясната ръка.

— Не, моля те — каза тя, когато той я хвана. — Пусни ме! Пусни ме или ще викам!

— Спри, за да ти обясня. Искам само да погледнеш нещо и те пускам. Окей?

Звучеше толкова разумно, толкова... с всичкия си. Дебилния глас го нямаше. Тя погледна през рамо към него. Онзи празен поглед отпреди малко също беше изчезнал.

Но устата му все още беше омазана в червено.

— Виж — каза и протегна ръката си.

Алиша несигурно погледна надолу.

Очи — две очи — едното кафяво, другото синьо, меки, блестящи, лепкави.

Първоначално искаше да извика, после видя, че няма кръв по тях. Огледа ги по-добре и разбра...

— Изкуствени са.

— Разбира се, че са изкуствени. Можеш да ги купиш от всеки по-идиотски магазин във „Вилидж“.

Алиша погледна зад Джак към Джоуи, който вече беше седнал, но все още прегърбен, покрил окото си с длан.

— Но тогава какво му направи?

Той ѝ показа пластмасова бутилчица, пълна с червена течност, която можеше да се изстискава.

— Само малко го напръсках с това. Това е сценична кръв, смесена с 10% люта чушка. Нали се сещаш — като онази, дето я слагат в спрейовете за самозащита. Пълня очите с чистата кръв, така че като ги захая, да пуснат червено в устата ми. Пардон. — Той се обърна и изплю още червена течност в канала. — Изглежда истинска и е отвратителна на вкус.

Очите му сияеха.

— Ама наистина ли? И ти също се върза? Лекар? Страхотно! Не мога да ти опиша от колко време чакам възможност да изпробвам този трик.

— За минута си помислих, че ще се сбиеш с тях.

— Един срещу трима? — Той поклати глава. — Това го има само по филмите. Може да ти се размине, ако ги изненадаш и имаш някакво оръжие. Но повечето пъти, като пробваш нещо такова в истинския живот, те префасонират. Не си падам по болката. А това е толкова по-готино.

Отиде до колата и взе обратно изкуственото кърваво око.

— Проработи — каза повече на себе си, отколкото на нея. — Получи се перфектно.

Той е като малко дете, помисли си тя. Момченце, което е измайсторило нещо — дървена количка или прашка — и се въодушевява, след като е открило, че работи.

Видя го как хваща от земята момчето за обещата на веждата му и го издърпва на крака.

— Хайде, Джоуи — каза той и го обърна към Алиша. — Не мисля, че госпожицата ми вярва. Покажи ѝ окото си.

— Вярвам ти — рече му тя.

Но сякаш не я чу.

— Хайде де. Отвори ръце и ѝ покажи двете си хубави сини очи.

Джоуи разтвори червените си клепачи и показа насълзеното си, много раздразнено, но здраво око.

— Добро момче — каза му Джак, след което го обърна и го избута в посоката, в която тръгнаха дружките му. — Отиди да си потърсиш приятелките.

Джак го погледа за миг как залита и после се обърна към нея.

— Ще се чуем.

Помаха ѝ, обърна се и си тръгна.

Алиша впери поглед след него. Надяваше се да се съгласи да ѝ помогне. Той беше човек, когото искаше на своя страна.

[1] Шперц, дълъг около 60 см, специално изработен за отваряне на ключалки на автомобили. — Б.пр. ↑

3.

— *Ето* къде си била!

Сам Бейкър говореше на глас в иначе празната кола, когато видя мадамата Клейтън. За няколко несигурни минути си помисли, че я е изгубил.

Той се отпусна на шофьорското място и охлаби леко хватата около волана. Раменете го боляха. Не беше разбрал колко се е напрегнал, след като онова ченге му каза да мръдне колата си.

Успокой се, каза си той. Отново сме на линия.

Беше я проследил от СПИН центъра до Горен Уест Сайд и я беше видял да влиза в тази дупка „При Хулио“. Беше намерил добра позиция, от която да наблюдава входа, и се бе настанил.

Е, стоеше там само от няколко минути, тъкмо започваше да запаметява регистрационните номера на колите наоколо, когато се беше появил онзи полицай. Явно към мястото за наблюдение на Бейкър имаше в добавка противопожарен кран. И макар че се беше опитал да обясни, че само чака някого и ще остави мотора запален, номерът не мина.

— Потеглай или ще я вдигнем с паяка.

Нямаше голям избор.

Включи се в движението и тръгна надолу по улицата, като си търсеше разрешено място за паркиране. Щеше да намери на куково лято. Много му допаднаше идеята да влезе в бара за една бърза бира и да види с кого има среща мацката, но не му се искаше да му вдигнат колата. Затова продължи да кара, да обикаля улицата и да я чака да излезе.

Но когато най-накрая я видя да излиза, вече беше подминал кръчмата. И когато спря, задръсти улицата, а някакъв тъп таксиджия натискаше клаксона, сякаш идваше от сватба. Бейкър караше този бял плимут вече два дни. След като видя как докторицата гледа към него в петък, си помисли, че явно е познала сивия буик. Не искаше да привлича внимание и към това возило, затова настъпи газта за още

едно бързо кръгче из квартала, което се превърна в агонизиращо влачене.

Но сега всичко беше наред. Не знаеше какво беше правила тя, след като му се беше наложило бързо да потегли, но на кого му пукаше? Беше почти на мястото, където я бе видял за последно.

Мобилният му иззвъня. Бейкър можеше да предположи кой го търсеше — Арабина здраво го тормозеше, откакто последният адвокат на мадамата стана на парчета.

— Да?

— С жената ли сте?

— Като миризма с лайно?

— Извинете?

— В момента я гледам как си спира такси.

— Къде е била? На среща с друг адвокат?

— Беше в някакъв бар.

— Бар? Изглежда ли под въздействие?

— Имате предвид пияна?

Много странен беше начинът, по който този тип говореше. Арабин до дъното на душата си, но с британско произношение.

— Не. Да ти кажа правичката, не мисля, че има нещо общо с това, от което ние се интересуваме. Сигурно се е срещнала с някое гадже или нещо такова.

— Тя няма гадже.

Бейкър гледаше как широката пола на Клейтън се опъва на дупето ѝ, докато се качва в таксито. Готин задник.

Трудно му беше да повярва, че е необвързана. Хич не изглеждаше зле. Поне не това, което беше видял досега. Малко грим, тясна поличка — можеше да стане много готина. А вместо това...

Може би беше лесбо. В това нямаше нищо лошо. Можеше да се справи с една лесбийка. Смяташе, че проблемът им е в това, че не са срещнали правилния мъж.

— Щом казваш — каза Бейкър.

— И нямате представа с кого се е видяла?

— Не ми се отвори възможност да проверя. Но не мисля, че се е срещнала с адвокат в онази дупка.

Почти добави „Но никога не се знае“, но реши да не го прави.

Силно се надяваше да не е било така.

— Не ви се плаща, за да мислите. Не ми харесват последиците от вашето мислене.

Хайде пак се започва, помисли си. Но Арабина не продължи.

— Накъде отива? — попита Мухаллал.

— Обратно към Центъра. Плътено зад нея съм.

— Добре. Следете я и не правете нищо друго.

Бейкър прекъсна връзката и удари по волана. Сети се за купчината пари, която го чака, щом всичко приключеше успешно, и тя не му излезе от ума, докато караше. Огромно шибано възнаграждение, което си беше заслужил до последната стотинка заради всичките лайна, които му се изсипваха на главата.

4.

Йошио Такита привършваше второто си бурито, докато следеше колата на Сам Бейкър. Беше ги купил малко по-рано от някакво място на име „Буритовил“. Не беше чувал за тази верига, но беше доволен, че ги беше пробвал. Примлясна с уста. Тези се наричаха буритоси „Възкръсващият Феникс“. Бяха страхотни. Всъщност все още не беше попадал на американска бърза закуска, която да не му хареса. И всичко беше толкова евтино тук. Вкъщи, в Токио, ти костваше едно малко богатство да хапнеш в някой от ресторантите от американските вериги, пръснати из града.

Притесняваше се да не напълнее, но явно метаболизмът му гореше калориите със същата скорост, с която той ги поглъщаше. Това беше добре. Щеше да е много лошо да има шкембе в неговия бранш, не и на трийсет години.

Избърса с кърпичка устата и ръцете си и хвана волана. Сега трябваше да внимава. Не за Бейкър — човекът беше наемен войник, не таен агент; уменията му за проследяване бяха изключително слаби и нямаше ни най-малка представа, че той самият е следен. Не, проблемът беше да не остане на някой светофар. Ако Йошио следеше само единия от тях, нямаше да бъде толкова трудно. Но да следи Бейкър, докато той караше след жената, опъваше прекалено много веригата.

Но каквото му липсваше на Бейкър като стил и подход, го наваксваше с безкомпромисност. Японецът го научи, след като го беше проследил да излиза от къщата на онзи адвокат в Лонг Айлънд. Беше го видял да бърника нещо по колата, но предположи, че инсталира предавател или подслушвател. Ако беше разбрал, че е бомба, щеше да се обади на юриста да го предупреди.

Достатъчно хора вече бяха загинали.

Според работодателя на Йошио, „Казе Груп“ в Токио, 247 души бяха намерили смъртта си заради нещо, което Роналд Клейтън е знаел или открил. Преди няколко седмици беше видял още един да умира. А случката от последния петък покачи бройката на 249.

Явно бордът на „Казе Груп“ не знаеше повече от това, което и той. Или поне се преструваха, че е така. Бяха му казали, че не знаят защо Роналд Клейтън и къщата му са толкова важни за този арабин Кемел Мухаллал; но ако е струвало живота на толкова невинни хора, заслужаваше си да разберат.

Знаеха повече от това, беше сигурен. Въпреки че на пръв поглед изглеждаше просто като номинална холдингова компания, „Казе Груп“ беше по-могъща и от най-голямото кейрецу^[1]. Имаше центрове по целия свят. Но явно не знаеха всичко, което искаха.

И така, бордът се беше свързал с Йошио, както обикновено правеха всеки път когато имаха проблем, нуждаещ се от най-дискретното решение, и го бяха изпратили в Америка да събере повече информация. Предимство беше и фактът, че английският беше един от четирите езика, които той говореше перфектно. Задачата му беше да се превърне в техните очи и уши тук. Бяха му осигурили дипломатически регистрационни номера, които да му позволят по-голяма мобилност из града. Трябваше да гледа, да слуша и да докладва.

Беше пристигнал сам. Без никакво подкрепление, но ако станеше нужда, щеше да пристигне до няколко часа.

Досега не беше научил нищо ново. Но в „Казе Груп“ бяха търпеливи. Винаги поемаха по дългия път. Той щеше да остане тук толкова време, колкото те пожелаеха.

[1] Кейрецу — тип бизнес група в Япония. — Б.пр. ↑

5.

Джак седна до предния прозорец на втория етаж на „Пинки Драйв-ин“, за да наблюдава директно Седмо авеню долу. Докато отпиваше от бутилката своя прасковен студен чай „Снапъл“, от колоните, инсталирани между тасовете на стената, се чуваше „Джингъл Бел Рок“.

Каква тълпа беше само. Хора, които пазаруваха за Коледа, училищни групи на екскурзия, родители, заедно с увитите си в дебели дрехи деца, които се клатушкаха след тях като патенца, всички те — вливащи се във вече претъпканите улици от станция „Пен“ към магазините на „Мейсис“, „Шварц“, „Уорнър“ и „Дисни“ и към коледното шоу в „Рейдио Сити Мюзик Хол“. А беше едва понеделник. Изчакай само до сряда — ден за матине^[1].

Тълпите с пълна сила изкарваха на улиците типовете с брошури, стоящи като вкаменелости, облицовани в пухенки, които подаваха шарени листовки, предлагащи всичко — от „Долар намаление за пържено пиле специалитет“, през „Специална разпродажба на залежали стоки“, до „Момичета на живо — ГОЛИ! ГОЛИ! ГОЛИ!“.

На ъгъла от другата страна на кръстовището можеше да види как няколко работници монтират огромен снежен човек над голямата козирка на Медисън Скуеър Гардън.

Коледно време в Голямата ябълка...

Изведнъж забеляза един тип, от чието яке стърчеше розов карамфил. Вгледа се по-добре, за да види дали нямаше някой с него.

Не. Явно Хорхе беше дошъл сам, както му беше казано.

Джак отиде до стълбите и огледа първия етаж. Обедната тълпа още не беше дошла. Не видя никого, който да изглежда, че е с мъжа — няма правила срещу това подкреплението ти да дойде преди теб на среща — затова се надвеси през парапета и му свирна.

— Хорхе — извика. — С карамфила. Купи нещо и после... — посочи с палец нагоре по стълбите.

Хорхе кимна.

След няколко минути се качи горе, забеляза Джак, отиде при него и му подаде ръка.

— Г-н Джак? — попита той със силен акцент. Носеше дебела риза, която смесваше черно, жълто и оранжево в странна шарка; хромирана верига висеше надолу и назад от едното ухо на черните му дънки към портфейла и ключодържателя. Устните и носът му бяха дебели, а бузите силно набраздени. Приличаше на един по-натежал Нориега, но без зловещото мазно изражение. — Благодаря, че се срещнахте с мен.

— Заповядай в офиса ми — каза Джак, докато се ръкуваха.

Преди се срещаше с всичките си потенциални клиенти в бара на Хулио. Все още беше най-предпочитаното от него място за първа среща. Собственикът беше много добър в това да преценява хората и потупваше всеки човек по такъв начин, че никой не разбираше, че го претърсват. Но после Джак започна да се притеснява, че е почнал да се обвързва с мястото, а това означаваше неприятности за него и за Хулио.

Затова започна да сменя мястото на „офиса“ си. „Пинки Драйв-ин“ беше ново. Някак си му допаднаше идеята заведение без паркинг и без алея за коли да се нарича драйв-ин. Допаднаше му ретро привкусът, който даваха тюркоазенобелите плочки и розовите неонов надписи в залата за обслужване на клиенти долу и тасовете — не нови и лъскави, а стари и смачкани пътни ветерани, заковани тук на втория етаж, където беше салонът с масите. Харесваше погледа от високо към улицата и аварийния изход зад гърба си, който водеше към стълбище за първия етаж.

Освен това беше и лесно откриваемо: отиди на ъгъла на Седмо и Трийсет и трета и се огледай за място с огромен неонов кадилак над входа.

Хорхе остави на масата голям „Пинки бургер“ и бира „Будвайзер“, докато заемаше мястото си.

— Да поговорим — започна Джак. — Знам най-важното, но искам да разбера повече детайли, за да преценя дали работата я бива.

По думите на Хорхе той беше дошъл от Еквадор и тук имаше малък бизнес за поддръжка на офиси. Не нещо голямо — само два екипа от по трима, които нощем чистеха кабинетите, а самият той

беше в единия. Тежка, изморителна, но все пак работа. Обаче имаше проблем: един скапан клиент на име Рамирез.

— И това, което ме побърква — каза Хорхе, — е, че той е брат.

— Твой брат?

— Със сигурност не, искам да кажа — брат от Еквадор. Каза, че ми дава работата, защото идва от същата държава. Каза, че е селянин, дошъл да прави добро, и иска да ми помогне, на брат селянин, да стане богат като него. — Отпи от бирата си и удари по масата. — Пълни глупости! Единствената причина да наеме мен и мо'йте хора е, че знае, че може да ни измами.

— Каза ми, че ти дължи шест бона.

— Точно така. И никога нямаше да оставя копелето да задлъжнее толкова. Но продължава да ми казва, че бизнесът не върви, че собствените му клиенти не му плащат, но в края на годината очаква голям договор и тогава ще покрие всичко с лихви. И защото е от Еквадор, брат селянин — изплю думата, — му вярвам и продължавам да се връщам с момчетата нощ след нощ, седмица след седмица.

Още една глътка, още един удар по масата.

— Още лъжи! Никога не е мислил да ми плаща. Никога!

— Ето тук почвам да губя връзката — каза му Джак. — Сигурно имаш някакъв подписан договор с него.

Хорхе кимна.

— Да, всеки път правя един.

— Но ми казваш, че си пробвал всякакви законни начини да си върнеш дължимото. Мисля си, че ако имаш договор...

— Не мога — каза и поклати глава.

— Защо не?

— Екипът ми. Двама от тях са братовчеди на жена ми. — Погледът му се зарея наоколо. — Те не са, хм, легални.

— И този тип Рамирез го знае?

— От самото начало.

— Аха.

Джак се облегна назад и отпи от своя „Снапъл“.

— Играта загрубява.

— А?

— Нищо. Та как стоят нещата между вас двамата?

— Накрая му казах, че не мога да продължавам да работя за него без *някакво* заплащане. Пак ми разказа историята за големия договор и когато му казах, че досега е трябвало да стане, той побесня. Пак говорим същите неща, но този път аз не склонявам. Нямах да си тръгна с празни ръце, както всеки друг път.

— И той какво направи?

— Уволни ме.

Джак не можеше да не се усмихне.

— *Той* уволни *теб*? Има кураж.

Хорхе оголи зъби.

— Става и по-лошо. Казва, че не мога да си върша работата. Аз! Нека ви кажа, г-н Джак, работата ми е *de primera*^[2].

Джак му повярва. Можеше да види огромната гордост в очите му. Човекът се опитваше да изгради нещо повече от бизнес — репутация... живот. Усещаше гнева му, а и още нещо: болка. Беше измамен от човек, на когото е имал доверие.

— Хорхе — каза му той, — мисля, че си прав. Мисля, че приятелчето ни Рамирез е искал да те измами от самото начало. И съм сигурен, че докато си говорим с теб, търси да наеме друга такава фирма за поддръжка.

— Да. Няма да се учудя. Би откраднал и от умиращ човек. Но какво да правя сега?

— Ами, ти и братовчед ти можете да отидете и да му строшите краката.

Хорхе се усмихна.

— Мислил съм за това. Дори си говорихме да го убием. Но не сме такива хора.

— Другото, което можете да направите, са щети за 6000 долара.

— Да, но предпочитам да си получа парите. Сладкият вкус на отмъщението няма да плати сметките ми. И се опитвам да избягам от проблеми с полицията. Истината е там, г-н Джак, че повече ми трябва парите, отколкото да му го върна. Искам си своето. Ще ми помогнете ли?

Джак се облегна замислен. Човекът срещу него беше от този тип клиенти, които го държаха в бизнеса — с истински проблеми и без място, където да отиде за помощ. Но точно сега нямаше представа как би му помогнал.

— Ще го направя, ако мога. Но трябва да разбере нещо повече за Рамирез. Кажете ми всичко, което знаете за него. Всичко, което си научил през месеците, които си работил там.

Докато Хорхе разказваше, планът бавно придобиваше вид...

[1] Театрално представление, провеждащо се по обед; по принцип в събота или неделя и в средата на седмицата. — Б.пр. ↑

[2] De primera (исп.) — първокласна. — Б.пр. ↑

6.

Алиша не беше гладна, затова отложи обяда си. Харесваше й това време, през което нямаше записани курсове за интравенозно лечение в клиниката и децата от занималнята се хранеха; служителите и доброволците, които не бяха заедно с тях, бяха навън да хапнат нещо набързо. Обикновено тя оставаше в кабинета си и наваксваше с картоните. Но днес не я свърташе на едно място.

Не знаеше каква бе причината. Не беше заради Хектор — малкият мъж с „лудата супеу пуическа“ изглежда се чувстваше по-добре от антибиотика. Просто трябваше да се движи.

Изостави претрупаното си бюро и тръгна по опразнените коридори, потънала в мислите си, обмисляща следващия си ход. Да изчака Джак, или да осъществи връзка с друг? Беше изровила едно име. Трябваше ли да...?

Тя се спря. Чу някакъв звук... почти като стон. Беше застинала на място, тялото й трептеше, докато внимателно се заслушваше.

И ето че пак го чу, но този път по-приглушено. И после един тих, шепнеш глас... някъде иззад ъгъла...

Алиша се запромъква на пръсти, доволна, че днес си е обула маратонките, и надзърна зад ъгъла, където видя...

Празен коридор.

Помисли, че си е измислила звуците, но отново чу шепота... идваше от килера... Вратата беше отворена, гласът — определено мъжки...

— Виждаш ли? Нали ти казах, че не боли. Ето сега... не е ли приятно?

Задържайки със сетни сили надигащата се в стомаха й храна, тя се протегна към вратата. Гледаше как ръката й трепери, докато се пресята към бравата. Насили се да я хване и я дръпна.

И тогава ги видя, като на снимка: мъж на средна възраст — доброволец, когото виждаше отскоро, но не познаваше по име — примигващ срещу внезапно появилата се светлина, с ръка в гащичките

на малко чернокожо момиченце, на не повече от четири години — Канийса Джексън.

След това светлината около нея експлодира и сякаш светът ѝ изведнъж се превърна във видеоклип, в който чуваше гласа си да вика, да крещи; отвсякъде падаше силна светлина, тя се преобръщаше в бясна 180-градусова панорама, докато се спря върху един пожарогасител, закачен на стената. Ръцете ѝ отварят стъклената врата, грабват го, замахват към мъжа, който прикляква, но не навреме, и тя го уцелва по главата, гледа го как се опитва да тръгне в една посока, докато Канийса побягва в другата, настига го, удря го по главата, гърба, поваля го и продължава да го налага, докато...

— Алиша! Алиша, господи, ще го убиеш!

Усети как нечии ръце я хващат и я възпират, но не искаше да спре. Искаше да го убие, искаше го мъртъв.

— Алиша, *моля те!*

Гласът на Реймънд. Тя спря да се съпротивлява. Погледна към окървавения човек, скимтящ и прикриващ се с ръце в краката ѝ. Изведнъж ѝ стана лошо. Залитна назад, но без да изпуска пожарогасителя.

— Обадете се на 911^[1] — каза едва-едва.

— Защо? — попита Реймънд. — Какво се е случило?

Тя го погледна и видя шока и притеснението в погледа му. Никога не я бе виждал такава. Разбира се, че не. Никой не беше. Никога не е била такава. И не беше свършило. Кръвта още блъскаше в ушите ѝ като боен барабан. Алиша не знаеше кой е по-уплашен — гадината на земята, Реймънд или тя самата.

— Повикай ченгетата! — извика тя. — Искам този перверзник въвн оттук и заключен! Веднага!

— Окей — отговори Реймънд и тръгна назад, — само се успокой, става ли? Просто се успокой.

— И намери Канийса Джексън. Нека една от сестрите я прегледа. Увери се, че е добре.

Реймънд тръгна, а тя се извърна към мръсника. Прилошаването бе изчезнало и гневът ѝ отново закипя.

— А ти — каза тя през зъби. Нужни ѝ бяха всичките ѝ сили, за да се удържи да не го удари пак. — Стой, където си, или, господ да ми е на помощ, ще те убия.

[1] Номерът на телефона за спешни случаи в САЩ. — Б.пр. ↑

7.

След като остави Хорхе — бяха измислили как да се свържат с Рамирез при техните условия — Джак тръгна на изток и пресече Пето авеню в посока към Мърей Хил.

Околността му напомняше на квартала от детските му години — с къщи от кафяв пясъчник и дърветата тук-там. Но Мърей Хил беше много по-стар. В миналото, по време на революцията, тук е стояла фермата на Робърт Мърей. И докато кварталът на Джак е бил още „на село“, районът тук — между Парк и Пето — е бил дом на елита на Ню Йорк.

Мястото видимо се променяше. На няколко масивни къщи наоколо имаше дискретни табелки с гравирани букви „Нещо-си“ ООД. През прозорците можеше да види кипящите от работа офиси на архитекти, дизайнери и бутикови рекламни агенции.

Намери адреса, който Алиша му беше дала, и огледа мястото от отсрещната страна на улицата. Триетажна къща с тухлена фасада, приклучена от две страни от други сгради, подобни на тези от Трийсет и осма улица, но дори и с неугледния шперплат, закован върху прозорците, тя се отличаваше от останалите. Имаше двор.

Е, не истински двор, дори не приблизително колкото малкия преден двор пред мъничката семейна къща на Джак в Джърси. Но къщата на Клейтън действително отстоеше на около три допълнителни метра от тротоара и на някои места зад ниската стоманена ограда се виждаше бледа трева над тъмната почва.

Забеляза един буик с хора в него, с избеляла лепенка „КЛИНТЪН ГОР'96“ на задната броня. Беше паркиран до бордюра отпред. Две сенчести фигури бяха свити на предните седалки. Явно бяха тук от известно време: под прозореца на шофьора имаше малка планина от фасове.

Джак продължи до ъгъла, след което пресече и тръгна обратно от по-близката страна.

На връщане забеляза малка алея от източната страна на къщата, която минаваше под асма, на която вероятно преди години е имало

рози, но сега бяха останали само мъртви кафяви стебла.

Хвърли бърз поглед в колата. Двамина здравеняци, единият с брада, другият с мустаци, седяха отпред. Със сигурност бяха „частните охранители“, за които беше споменала Алиша.

Джак приключи с обиколката си и застана в западния край на пресечката, откъдето погледна назад. Представи си къщата в пламъци, които скачаха и се прехвърляха върху къщите наоколо...

Зачуди се дали Алиша беше помислила за това. Беше достатъчно луда, за да иска да срине нейната къща, но не и целия квартал.

Може би трябваше да ѝ каже за тази вероятност. Откри уличен телефон на следващия ъгъл и се обади в Центъра. Позна гласа на Тифани, но тя му каза, че „нещата са малко объркани“ в момента. Може ли д-р Клейтън да му се обади по-късно?

Зачуди се и помоли да говори с госпожица Ди Лауро, ако беше там. Беше.

— Не видях как се е случило — каза му Джия, — но видях хората от Бърза помощ да го изкарват. Много зле изглеждаше.

— Пожарогасител, а? — попита той с усмивка. — Харесва ми. Звучи ми, сякаш този тип си го е заслужил.

— Какво им става на хората, Джак? — Чу лека нотка на отчаяние в гласа ѝ. — Няма ли граница на това докъде може да падне човек? Няма ли равнище, на което си казваш, че няма да паднеш по-ниско?

— Ако има, не мисля, че някой го е открил.

Поклати шава, като се сети за извергите, които беше срещал през живота си.

— Всеки път когато си мислиш, че си го открил, Джия, за нещастие разбираш, че това е таванът за някой друг.

Тишина от другата страна. Най-накрая Джак попита:

— Как е Алиша? Добре ли е?

— Малко е разтърсена. Предполагам, че и аз щях да бъда. Странното е, че тя е последният човек, от когото бих очаквала да направи нещо подобно — имам предвид да скочи на бой срещу някого сама... да го пребие с пожарогасител. Винаги е изглеждала толкова спокойна и напълно контролираща себе си.

Попитай я някой път за семейството ѝ, помисли си Джак, но нищо не каза. За него „При Хулио“ беше като изповедалня — каквото се кажеше там, си оставаше там.

Но беше усетил напрежението да се натрупва у Алиша. Да седи срещу нея на една маса беше все едно да си бъбри с огромна буца С-4^[1]. На лицето ѝ сякаш беше изписано „изнервен пощенски служител“. Но може би този инцидент беше за добро. Може да се е успокоила достатъчно, за да успее да я убеди да не опожарява мястото.

— Да — каза той, като се опитваше да бъде възможно най-небрежен. — Мислех да намина и да си поговоря малко с нея.

— Става дума за „личния въпрос“, за който искаше да говори с теб ли?

— Може би — пошегува се той.

Знаеше, че Джия си умираше да разбере какво д-р Клейтън би поискала от Майстор Джак, но никога не би попитала.

— Добре. Мини насам, така де, тук сега има детектив от полицията, който взема показания от нея. Но съм сигурна, че щом приключи...

— Няма проблеми — рече той набързо. — Може би някой друг път.

Тя се изсмя.

— Знаех си, че така ще кажеш.

Джак не можеше да не се усмихне.

— Много смешно. Доскоро.

Затвори телефона и се върна, за да хвърли още един поглед на дома на Клейтън и на уютните съседски къщи.

Не. Един пожар тук със сигурност не би бил нещо хубаво.

[1] Пластичен експлозив. — Б.пр. ↑

8.

Кемел Мухаллал се изправи след вечерната си молитва, внимателно нави килимчето и го прибра в гардероба. Докато вървеше към предната част на хола, прикова поглед върху каталога, който лежеше с лицето надолу на малката масичка. Извърна очи. *Не сега. Не толкова скоро след молитва.*

Отиде до прозореца, протегна се и погледна към Западна Седемдесет и седма улица, пет етажа по-долу. Винаги му беше приятно да свали тези задушавачи го западни одежди и да сложи традиционната си *тоба*. Той размърда тесните рамене на слабата си фигура в ефирна бяла дреха, стигаща чак до земята, докато наблюдаваше как трафикът се влачи. Изглежда, че всичко в този град е на високи обороти — начинът, по който хората вървяха и говореха, лудото темпо на бизнеса, втурналото се напред всекидневие... и въпреки това движението по улиците напредваше със сантиметри.

Отдръпна се от прозореца и очите му, безсрамните му непокорни очи, веднага фиксираха каталога. Придърпа го към него. Почувства се така, сякаш около кръста му е вързано въже и някой го дърпа към масичката. Бавно седна на дивана и се загледа в лъскавата задна корица.

Беше адресиран до този апартамент, но не и до него. Както хазяинът му беше обяснил, предишният собственик беше оставил нов адрес само за първокласната поща. Всичко останало се доставяше все още тук.

— Не бихте я искали — беше казал старецът. — Просто хвърляйте всичко в боклука.

Разбира се. Колко лесно. Но за да я „изхвърли“, Кемел първо трябваше да прегледа всичко, да не би случайно да има съобщение за него. Толкова много каталози само за една седмица. Да не би американците да си купуваха всичко по пощата? Често ги прелистваше и се маеше срещу огромния избор от стоки, които можеше да получи само срещу едно телефонно обаждане, и после ги пъхаше в кошчето.

Освен този. От този каталог изпаднаше в транс. Не можеше да се принуди да го „изхвърли“ с останалите. Беше слаб, знаеше това и мразеше слабостта си. Проклинаше ръката си, задето посегна и го обърна. Проклинаше се, че гледа корицата.

„Виктория Сикрет“^[1].

— Прости ми, че съгреших — шепнеше той, докато разлистваше.

Усети топъл трепет между краката си, когато вече познатите образи се откриха пред него. Така перфектна женска плът и така разголена. Бяха му казали, че Америка е дяволска страна, декадентска и неспасяема, и това тук със сигурност го доказваше.

Вкъщи, в Саудитска Арабия, нямаше театри или клубове. Как можеше да има? Общественото забавление е грях. Но специално този град изобилстваше от такива, повечето от които пропити със секс. Сякаш порнографията беше навсякъде. Тротоарите бяха претъпкани с магазини, откъдето човек можеше да си купи снимки или филми на хора от всякакви раси и полове, които правеха секс и извършваха всякакви перверзни. Нямаше забранени неща. Но тези места лесно можеха да се избягват. Те открито рекламираха стоката си и никой не прекриваше прага им, без да знае какво го очакваше вътре.

Но списанията, които се продаваха по будките и в магазините, бяха съвсем малко по-добри. Благоприлично изглеждащи издания предлагаша от рецепта за домашни курабийки до двацет съвета как да подобрим сексуалния си живот. А отзад се криеха корици с разсъблечени жени в провокативни пози, които ти обещаваха да намериш още повече голота вътре. Но и те лесно се избягваха. Човек просто продължаваше по пътя си.

Но това... тази „Виктория Сикрет“... идваше безплатно, доставена до вратата ти от правителството на Америка.

Това със сигурност бе нация, която беше обречена.

Без да сваля поглед от страниците, Кемел си помисли: Така ли се обличат всички американски жени под дрехите си? Така ли ги виждат съпрузите им?

Сети се за собствената си жена, неговата Нахела, представи си я да носи такива разголващи, провокативни неща под *абааята* си... Мислено видя как повдига подгъва на вълнистото си черно наметало... и отдолу е облечена само с тези...

Отново погледна към каталога. За съжаление Нахела нямаше да изглежда толкова примамливо, колкото тези жени. Тя беше на шестнайсет, а той на осемнайсет, когато се ожениха. Сега след осем деца — петима прекрасни синове — и двайсет години седене около харема, ядейки вносни шоколади, беше станала огромна и отпусната.

Колко му се искаше да вземе със себе си „Виктория Сикрет“, когато се наложеше да се върне... да го направи своя тайна. Но щеше ли да посмее да мине с него през митницата?

Като пазителка на Мека и Медина родината му имаше свещения дълг да преглежда и филтрира всички предмети, които преминаваха границите ѝ. И приемаше този дълг много сериозно. Трябваше да бъде така. Целият мюсюлмански свят наблюдаваше. Може би някой от членовете на кралското семейство, ако беше дискретен, би могъл да мине с *аурат* снимки през пазачите, но друг — никога.

Списъкът с *аурат* — забранени вещи — включваше свинско месо и алкохол, разбира се, но и всяко изображение на оголени женски ръка, крак, дори коса. Кое то на практика означаваше, че митничарите конфискуваха всяко едно западно списание на летищата; дори списания, специализирани само за рецепти или домакинстване, имаха реклами в тях, които показваха твърде много плът. Кемел знаеше, че тази „Виктория Сикрет“ щеше да бъде сметната за чиста порнография.

Той подскочи при звука на завъртащата се брава. Чу как ключът влезе в ключалката. Това можеше да бъде само Назер. За миг го обзе паника. Никой — особено Кхалид Назер — не трябваше да вижда този каталог. „Виктория Сикрет“ трябваше да си остане точно това — тайна.

Пъхна го под дивана и хвърли светкавичен, неспокоен поглед наоколо, докато бързо се придвижваше към входната врата. Всичко ли беше наред? Пак провери дали каталогът не се вижда отнякъде.

Вратата се отвори, но верижката я спря.

— Един момент — каза Кемел, хвърляйки се към вратата.

И напсува наум Назер, защото не беше имал тактичността да почука. Да, „Исуид Наар“, организацията, за която работеха и двамата, притежаваше този апартамент, но Кемел живееше тук от месеци. Само защото Назер имаше ключ, не означаваше, че може да влиза, без да чука.

Затвори вратата, надявайки се да е премазал пръстите на нахалника, и свали верижката. След това си лепна приятелски вид.

Бъди спокоен, си каза. И преди всичко бъди уверен в себе си.

Все пак Кхалид Назер беше по-висшестоящ от него. Докато Кемел пребиваваше в Америка, трябваше да отговаря пред Назер. А той желаше това да става лично.

Чакаше на прага. Беше толкова дебел, колкото Кемел беше слаб; докато неговата брада беше рошава и неподстригана, както трябва да бъде според Пророка, тази на Назер бе добре подрязана и къса. Извинението му беше, че неподдържаната брада е пречка в работата му като търговски представител към ООН. Кемел предполагаше, че просто иска да изглежда по-привлекателен за неверните жени, с които се срещаше през седмиците и месеците, прекарвани далеч от жена му.

Не харесваше този човек. Антипатията му беше тръгнала от небрежното му отношение към вярата, но оттам нататък останалите причини бяха лични. Нямаше да хареса наперената му стойка, даже и да беше праведен.

Като отвори вратата, Кемел се усмихна и каза:

— Заповядай.

Дръпна се встрани, позволи на Назер да прекара немалкото си туловище през входа и го последва.

— Е, Кемел — започна той веднага щом вратата се затвори, — отивам на почивка през уикенда и когато се прибирам, научавам, че адвокатът на Клейтън е мъртъв — похитен. Как може да се случи подобно нещо?

Кемел се изненада от внезапния въпрос. Обикновено първо му предлагаше кафе и сладкиши, а Назер му отказваше, сякаш подобни неща никога не биха го заинтересували.

Ненавиждаше и тона, с който дебелият му говореше. Да, Назер беше по-висшестоящ от него, но само в организацията „Исуид Наар“. Във всяко друго отношение Кемел беше по-добър. Ум, смелост, произход. Дядо му беше бедуин от пустинния район Неджад, беше се бил рамо до рамо с Абдел Азис ал Сауд във войната, която по-лесно щеше да обедини държавата, която сега се наричаше Саудитска Арабия. Освен това беше в „Исуид Наар“ вече двайсет години и бе уважавана личност в Рияд. Задълженията му много пъти го бяха срещали с членове на кралското семейство. Да, Америка беше позната

на Назер, но нямаше право да се държи с Кемел, сякаш беше някакъв обикновен наемник, като Бейкър. За какво се мислеше тази подута жаба, че му говореше така?

— Случи се, защото съм принуден да работя с глупаци — каза той, изпускайки само малка част от парата, която се беше насъбрала в него. — Този наемник, който ми предоставихте, е като див скорпион — жили всичко, което види пред себе си.

Назер примигна веднъж след дадения му отговор и вдигна рамене.

— Трябваше да действаме бързо. Имахме досие за този Бейкър — той предоставяше услугите си на правителството за покушения по време на войната в Залива. Свързахме се с него. А и до този момент се беше доказал като повече от надежден.

— Но вече не ни е нужен. Трябва да се отървем от него и просто да наемем законна охранителна фирма да пази имота.

— Да се отървем от Бейкър? — попита Назер, като клатеше глава. — Не, страхувам се, че дори да имаме време да направим други договори, ние един вид сме женени за него. И както добре знаеш, времето не е ресурс, който имаме в изобилие. Това продължава вече прекалено дълго.

Кемел знаеше... Много добре при това. Искаше да уреди този въпрос не само защото родината му и целият Арабски свят зависеше от това, но и защото не беше по силите му да се справи с такава... интрига.

Да, кръвта на бедуински воители течеше във вените му, но той беше един преговарящ бизнесмен. Каква беше американската дума за това? Лобист. След като успешно приключеше мисията си, очакваше щедро, дори огромно възнаграждение и щеше да прекара остатъка от дните си в богатство и удобство, щеше да прибави втора или дори трета съпруга, разбира се, и двете под дващсет години, към харема си.

И въпреки това би се отказал от тази мечта моментално, ако някой дойдеше при него и свалеше товара на цялата тази отговорност от плещите му. Щеше да го направи на драго сърце, след което да напусне по най-бързия възможен начин тази дяволска държава обратно към дома и синовете си в Рияд.

Но това беше само една фантазия. Не очакваше никой да поеме грижата. Само неколцина бяха тези в „Исуид Наар“, които знаеха

тайната на Роналд Клейтън, и Кемел беше един от тях. Да бъде разкрита дори на само още един човек беше немислимо.

И така, трябваше да остане тук, да изпълнява заповедите на Кхалид Назер, да си има работа с типове като Сам Бейкър и да прави каквото се налага, за да успее.

— Бейкър е опасен. Това е деликатен въпрос...

— Може би по-малко деликатен, отколкото си мислиш — каза Назер. — Може би след като е станала свидетел на внезапната, ужасна смърт на адвокатата си, д-р Клейтън ще реши, че да продаде къщата, е най-мъдрият и безопасен ход.

— Може би — отвърна бавно Кемел. — Но не бих разчитал на това. Още от самото начало не е действала рационално. Не виждам защо тепърва трябва да очакваме да започне да го прави.

Назер въздъхна.

— Ето това става, когато на жените им се позволи да излязат от харема и ние започнем да се държим с тях като с равнопоставени. Най-добре го е казал Пророкът: мъжете имат надмощие над жените, защото Аллах е създал единия пол да превъзхожда другия.

Кемел не можа да се сдържи и добави:

— Не придавай на слабоумните качества, които Аллах ти е поверил.

Последната реплика „увисна“ във въздуха за няколко мига, после другият попита:

— Работи ли все още?

Той кимна и прикри раздразнението си.

— Да, естествено. Щях веднага да ти се обадя, ако спреше.

— Знам, но искам да я видя.

Човек не можеше да го вини. Гледаше я всеки ден и все още беше зашеметен от това чудо.

— Ела.

Двамата тръгнаха към задната част на апартамента.

[1] Американска компания, производител на дамско бельо. — Б.пр. ↑

9.

Йошио Такита чу как отслабват гласовете от подслушвателя в хола и превключи на този във втората спалня. Ако Кемел Мухаллал и Кхалид Назер следваха обичайната си процедура, би трябвало да са се запътили нататък. Той остави встрани останалото парче от „Лудия хляб на Малкия Цезар“, избърса с кърпичка пръстите си и вдигна бинокъла. Фокусира към осветения прозорец.

През леко отворените венециански щори отсреща видя как брадатите араби влизат в стаята и отиват направо при лампата. И както обикновено, застанаха пред нея и загледаха нещо на масата.

Но какво?

Йошио беше записал всеки разговор, всяко телефонно обаждане към или от апартамента, но пак не можеше да открие кое намират за толкова невероятно в онази стая.

Каквото и да беше то, му бе необходима светлина, защото Кемел Мухаллал я оставяше да свети и денем, и нощем. Беше му хрумнало, че сигурно там расте нещо — гъба или някакво растение, или водорасли — нещо, което се нуждаеше от светлина.

И пак — какво?

Йошио не беше забелязал нещо по-особено във втората спалня, когато беше поставял микрофончетата. Сигурно са го донесли покъсно.

Можеше да се наложи да отиде да огледа втори път, но само ако бе абсолютно необходимо. Дотук арабите не даваха признаци, че са се усъмнили, че някой ги гледа. Или подслушва. Йошио знаеше само няколко израза на арабски и изпращаше записите в един офис във финансовия район на града, нает от „Казе Груп“. Там ги транскрибираха — едното копие от криптираните текстови файлове отиваше директно в офиса в Токио, а другото му даваха на диск на следващия ден. Той дълго разглеждаше всеки един, но така и не успяваше да научи нещо от казаното.

Двамата араби не казваха нищо засега.

Говорете! — подканваше ги той и му се искаше да има телепатични възможности. — Кажете *нещо* за нещото, което гледате!

Но те не му обръщаха внимание. Наблюдаваше ги как се надвесват над лампата и благоговоят пред нещото.

След това дебелият си тръгна и остави Мухаллал сам. Обикновено скоро след това той си лягаше и изключваше всички лампи — без една. Оставяше тази във втората спалня запалена, както всяка една нощ досега.

Защо?

Йошио не мислеше, че Арабина го е страх от тъмното...

ВТОРНИК

1.

Алиша подскочи при звука на звънеца.

След грабежа в петък, връщането на играчките през уикенда и инцидента с нападението над малкото момиченце вчера ѝ трябваше ден почивка. Беше приключила с прегледите си за тази сутрин и беше изписала едно двегодишно момиченце, излекувано от пневмоцистна пневмония, и се надяваше да направи същото с Хектор. Температурата му беше спаднала и последните рентгенови снимки на гърдите му показваха разсейване. Беше на път да се оправи.

Чрез Реймънд щеше да остане във връзка с Центъра през целия ден и веднага можеше да се втурне нататък, ако имаше нужда и ако Колинс не можеше да се справи сама. Но просто не можеше да събере сили да отиде там днес.

Беше мислила върху това с каква ярост реагира вчера. Беше извън контрол — абсолютно неконтролируема — и това я бе изплашило. И по-лошо, случката я беше изцедила както физически, така и емоционално.

Имаше нужда известно време да остане сама, без телефони и без кризисни ситуации. Само тя в своя апартамент, грижейки се за растенията и дърветата си. И те имаха нужда от нея. Напоследък не им обръщаше достатъчно внимание. Едно малко чудо въпреки малкото време, което прекарваше тук.

Обожаваше апартамента си, разположен на последния етаж. Първоначално замислен като художническо ателие, той имаше половин дузина прозорци на тавана, от които влизаше светлина и от север, и от юг, което беше идеално за нуждите на градината ѝ. И се намираше в Уест Вилидж на Чарлс Стрийт — улица с дървета — откъдето много лесно стигаше до Центъра.

Когато звънецът звънна за втори път, тя вдигна поглед от крушовата фиданка, която тъкмо щеше да среже. Някой долу пред входа звънеше по домофона. Първия път си помисли, че е грешка, но изглежда някой искаше да я види.

Кой ли може да е...?

Много рядко ѝ идваха гости. Дори не можеше да си спомни последния път, когато тук имаше други хора.

Алиша се изправи, отиде до вратата и разгледа домофона на стената отдясно. Как работеше това нещо...? Два бутона — единият с надпис ГОВОРИТЕЛ, а другият — със ЗВЪНЕЦ. Тя натисна първия.

— Да?

— Госпожица Клейтън? — попита мъжки глас. — Уил Матюс е, полицейският детектив от вчера. Може ли да поговорим за няколко минути?

Детектив Матюс, помисли си с учудване. Какво ли иска?

Той беше човекът, който ѝ бе взел показанията. Млад, някъде на нейната възраст, може би малко по-възрастен. Беше любезен и изпълнен с разбиране, докато тя не се успокои и адреналинът в системата ѝ не спадна след случката.

Но защо беше тук? И защо сега?

Беше глупаво, но си помисли, че може би е разбрал за намерението ѝ да изгори къщата. Не можеше да разбере как, но може би я е проследил, свързал я е с Джак или с хората, с които беше говорила, за да открие друг подпалвач.

Ако...

— Госпожице Клейтън? Там ли сте?

— Да. Да, тук съм. Просто ме сварихте малко неподготвена. Не ви очаквах. За какво става дума?

— Може ли да поговорим горе... у вас?

— Разбира се — отвърна тя. — Извинете.

Алиша натисна бутона ЗВЪНЕЦ за няколко секунди, после се отдръпна и започна нервно да крачи.

Бъди спокойна, каза си наум. Става въпрос за онзи гадняр от вчера. Трябва да е за това. Този детектив не може да знае нещо повече.

Погледна надолу към краката си и ахна, като забеляза, че от кръста надолу е само по бельо. Стрелна се обратно в спалнята и облече долната половина от анцуга. Хвърли поглед към огледалото над дрешника.

Изглеждаш ужасно, помисли си. Погледни си *косата*.

Хвана една четка и се опита да изправи възлите от спането. Не че искаше да впечатли с външността си Уилям Матюс, детектив трети

клас от полицията на Ню Йорк — далеч беше от тази мисъл — но искаше поне да изглежда порядъчно.

Още един поглед към огледалото и след това присвиване на раменете — какво можеш да направиш? Можеш да работиш само с това, с което разполагаш.

Върна се при входната врата на апартамента и я отвори. Можеше да чуе стъпките на полицаия, докато се изкачваше. Главата му най-накрая се появи над парапета. Лицето му беше червено, а сакото му праметнато през рамо. Спря се и я загледа.

— Колко пъти на ден го качвате това? — попита задъхан.

— Поне четири.

Изкачи последните стъпала и се затътри към нея.

— Сигурно сте в страхотна форма.

Тя се усмихна.

— Моят личен степер.

Да живееш на четвъртия етаж и да нямаш асансьор си имаше своите недостатъци — нанасянето беше страшно изтощително и беше много неудобно, когато ѝ доставяха колети, но не би заменила студиото си с таванските прозорци за нищо на света.

Детективът се спря на прага ѝ.

— Може ли?

— Разбира се — каза тя и отстъпи назад.

Докато минаваше покрай нея, забеляза, че русата му коса е оредяла над слепоочията. Вчера не го беше забелязала. Сигурно защото поддържаше косата си толкова къса. Дори и така все още имаше нещо момчешко във външния му вид — особено когато се усмихнеше. Висок, с хубаво тяло, чиста кожа с румени бузи и светлосини очи. Повечето жени сигурно го намираха за неустоим.

Не и Алиша.

— С какво мога да ви бъда полезна, детективе — попита тя, като затвори вратата и се обърна към него. — Случило ли се е нещо?

Трябва да изглеждаш спокойна, каза си наум. Спокойна... отпууусната...

— И да, и не.

Той се огледа наоколо, сякаш търсеше място, където да си остави сакото. Тя не каза нищо. *Не го кани вътре.* Не искаше той да се чувства прекадено удобно.

— За вчера?

— Точно така. Флойд Стивън, мъжът, срещу когото подадохте жалба за насилие над момиченцето, отправя заплахи.

— От затвора?

— О, не, той не е в затвора. Адвокатът му е уредил гаранция и той се е прибрал вкъщи за вечеря.

По дяволите! Искаше ѝ се да беше прекарал зад решетките поне една вечер заедно с други отрепки като него. Беше чувала, че пандизчиите се отнасяли тежко с педофилите.

— Страхотно — каза тя. — Значи сега е обратно на улицата, където може да отправя заплахи и да преследва други малки деца. Каква система само.

— Всъщност не той отправя заплахи, адвокатът му го прави.

Алиша се впрегна.

— За какво? Затова че е намерил клиента си перверзник с ръка в гащичките на малко момиче? Да обарва гениталиите ѝ?

— Ами той казва, разбира се, че клиентът му не е правил нищо подобно, че жестоко сте се объркали и сте нападнали бедния г-н Стивънс без каквато и да е провокация.

— Какво друго може да се очаква от адвокат.

— Да, но...

— Да, но какво?

Алиша преглътна. Езикът ѝ сякаш беше шкурка.

— Нали не вярвате в това?

— Не. Но трябва да ви кажа, че Канийса Джексън не ви е от помощ. Това малко момиче е страшно объркано.

— Ами какво очаквате? Тя е само на четири и е била изплашена до смърт.

— И тя... не е точно...

Явно му беше трудно да каже следващата дума, затова Алиша му помогна.

— С „всичкия си“? Това ли искахте да кажете?

— Исках да кажа „умствено изостанала“, но знам, че вече никога не говори така.

— Правилно са ви казали. „Психически непълноценна“ е модно днес, но нейните проблеми далеч не са само умствени. Не само че е ХИВ позитивна, но и е крек бебе. Получила е нула родителски грижи.

Преди да се роди, е била в утробата на жена на име Анита Джексън, която през по-голямата част от времето си е била надрусана до козирката; а когато не е била, е правила секс по всички начини, по които можете да си представите, за да си набави пари за следващата доза. Най-накрая, след седем месеца злоупотреба, матката ѝ изплюва на бял свят Канийса в една задна уличка. Не сме сигурни точно кога — или по време, или малко след като се е родила — но мозъкът ѝ не е получавал кислорода, който му е необходим, което я е довело до състояние на трайно объркване през по-голямата част от времето.

Тя гледаше как Матюс затваря очи.

— Господи — измърмори той. — Като говорим за насилие над деца...

Дявол да я вземе, ако не изглеждаше искрено трогнат. Алиша оцени това.

— Физическо и емоционално — каза тя.

Можеше да усети как се покачва ядът ѝ; ставаше всеки път когато мислеше за майката на Канийса.

— Анита Джексън не си е направила труда да дойде дори и един път да я види. Родила е осем деца. Бог знае къде са половината от тях.

— Осем — каза полицаят. — Исусе.

— И отново е бременна.

— О, не.

— Аха. Знаете ли, ако ме бяхте попитали за задължителната стерилизация, когато бях студентка или дори когато започвах да практикувам, сигурно щях да ви откъсна главата. Но сега... сега...

Тя остави мисълта да изчезне. Не искаше да стига дотам, докъдето водеше. Веднъж си беше представила как всичките Анити Джексън в този град биват отвлечени, упоени, как им връзват тръбите и отново ги пускат на улицата, като след това могат свободно да правят каквото пожелаят със себе си, но вече не могат да нараняват повече неродени деца.

— Да, ами — въздъхна той — тогава, предполагам, знаете, че Канийса няма да може да ви помогне. Ще се стигне до вашата дума срещу тази на Флойд Стивънс.

— Добре.

Той я гледаше, без дума да каже, и това я накара да се почувства неспокойна. Изглеждаше почти сякаш я изучава.

— Твърда сте.

— Когато става въпрос за тези деца? И още как.

— Ами, по-добре да е така. Адвокатът на Стивънс — тип на име Бари Финеман, с когото ще се чуete скоро, сигурен съм — не спираше да говори след заседанието за гаранцията. Чух го да казва на клиента си, че ще настоява за криминални обвинения за нападение и побой, след което ще подаде граждански иск заради болката от нараняванията, които сте му нанесли. Говореше също как ще отиде при борда на болницата и ще настоява да ви отстранят от длъжността ви, защото — и това са точните му думи — „нейната агресивна и нестабилна личност представлява опасност за всеки около нея“.

Алиша усети как стомахът ѝ се сви на топка и се облегна тежко на вратата зад себе си.

— Супер.

Точно от това имаше нужда — още правни разходи. И заплаха за работата ѝ на всичкото отгоре. Това започваше да я плаши. Какво се случваше с живота ѝ?

— Но каза също, че ще предложи да снемем всички обвинения срещу вас, ако вие снемете това за насилие над дете срещу Стивънс.

Алиша усети как гневът се изкачва нагоре по гръбначния ѝ стълб.

— Никога. Искам тази гадина да се води на досие като педофил и никога повече да не бъде допускана близо до деца.

Усмивката на Матюс беше тънка и мрачна, но одобрителното му кимване ѝ показва, че я подкрепя.

— Браво на вас. Но се надявам осъзнавате, че ви чака труден път.

Алиша знаеше. И се чудеше дали ще успее да стигне до края.

— Може ли да ви попитам нещо? — каза тя. — Какъв е вашият интерес за всичко това?

— О, няколко неща — отвърна той и усети как бузите му се зачервяват. — Известно време работех в отдела за борба с порока и тези педофили бяха най-трудните за опандизване. Повечето имат пари и могат да си позволят добри адвокати, жертвите им са объркани и несигурни, а те изглеждат добри граждани, което ги прави...

— Знам всичко това — каза бързо тя и преглътна обратно надигащото се гадене в корема ѝ. — Но защо точно този случай?

Бузите му станаха още по-червени.

— Защото харесвам работата, която вършите с децата в Центъра.
— Последва усмивка, почти засрамена. — И ми харесва начинът, по който се оправихте със Стивънс. За това е нужна смелост.

Не смелост, помисли си Алиша. Тогава беше повече луда, отколкото смела.

— И накрая — продължи той, — исках да ви предупредя какво да очаквате от адвоката на Стивънс. За да бъдете готова.

— Благодаря. Оценявам жеста.

Наистина беше така.

— И искам да ви кажа, че не сте сама в това. Системата понякога сдъвква грешните хора. Дори и да си прав, Бари Финеманите на света използват съдилищата, за да накажат теб вместо техните клиенти. Но вие имате съюзник. Ще направя малко проучване за Флойд Стивънс и ще видя какво мога да изровя.

— Ще има ли полза?

Той сви рамене.

— Човек никога не знае. Понякога...

Телефонът извъня. Сигурно от Центъра.

— Извинете ме — каза тя, мина покрай Матюс и отиде в основното помещение.

Но не гласа на Реймънд чу в слушалката.

— Алиша? Джак е. Трябва да поговорим.

Джак! Тя погледна виновно към чакация в коридора детектив. Точно в момента не можеше да обсъжда палеж.

Снижи гласа си.

— Хм, не мога да говоря сега.

— Ами, така или иначе и аз не искам да разговарям за това по телефона.

— Няма да ходя пак в дупката на Хулио.

— Мислех си да се отбия у вас.

Двама посетители в един ден? Това със сигурност беше рекорд. Намираше Джак за малко плашещ. Нямах ли да е неразумно да остане сама с него тук?

— Ох, ами не знам.

— Вкъщи ли ще си?

— Да, но...

— Добре. У вас тогава.

Тя се предаде.

— Окей, но какво ще кажеш за... по-късно?

— Разбира се. Следобед. Какъв е адресът?

Тя му го продиктува, като се надяваше, че не прави огромна грешка, след което затвори и се върна в хола.

— Трябва да спазя някои уговорки — каза тя, като подаде бързо ръка. — Но искам отново да ви благодаря, детектив Матюс. Много мило от ваша страна.

— Наричайте ме Уил — отвърна той, като пое ръката ѝ и я задържа.

Алиша се отдръпна и отвори вратата.

— Добре... Уил.

Чувстваше се ужасно неудобно, че трябваше да го изпъди по този начин, но изведнъж я бе обзело огромно желание да остане сама.

— Отново ще ви се обадя — каза той, като пристъпи извън апартамента.

— С добри новини, надявам се.

Усмихна се за част от секундата и затвори вратата. После остави всичко да отшуми, като опря чело в грубата ѝ повърхност. Изведнъж се почувства изтощена.

Криминални обвинения... граждански иск... жалба до борда на болницата. Какво още можеше да се прецака?

И това посещение от един полицейски детектив — то пък за какво беше? Можеше да ѝ каже всичко това по телефона. Защо да се разкарва чак дотук и да ѝ го казва лично?

Алиша изсумтя.

— Дано не се интересува от мен.

Но колкото повече мислеше върху това, толкова повече се уверяваше. Личният интерес на детектив Матюс в този случай беше точно такъв... личен.

— Забрави, Уил — измърмори тя. — Нямах представа в какво се забъркваш.

2.

Джак се изкачи бързо по стълбите и почука на яката дъбова врата — или по-точно на многобройните пластове боя, които притъпяваха детайлите върху издълбаната повърхност.

„Четири А“, пишеше с месингови букви на равнището на погледа му и той се зачуди защо има „А“? Това беше единственият апартамент на етажа.

Беше настоял да се срещнат тук, защото искаше да добие по-голяма представа за загадъчната д-р Алиша Клейтън — лекуваща болни от СПИН деца, чупеща педофилски черепи и кандидат-подпалвач на старинни семейни къщи.

Вратата се отвори, а Алиша беше застанала там, зазяпана в него — с някакво очакване, помисли си той, в тези стоманени очи. Черната ѝ коса беше вързана на малка опашка, което ѝ придаваше почти момичешко излъчване. Носеше мръсни градинарски ръкавици.

— Не си задъхан — отбеляза тя.

— Е, признавам, че си привлекателна, но не мисля...

Тя се усмихна.

— Не, не. Имах предвид заради качването по стълбите. Повечето хора остават без дъх след това.

Без дъх ли? Защо?

— О, да — каза той. — И аз. Наистина ми свърши въздухът. Може ли да вляза и да си почина?

Тя не отвърна.

— Няма да те ухапя — заяви Джак. — Обещавам.

— Извинявай — каза тя и се отдръпна, за да му направи път. — Просто човек никога не може да бъде прекалено предпазлив, нали знаеш?

Като затвори вратата зад тях, той извади от ръкава си своя семерлинг и ѝ го подаде. Тя ахна при вида на малкия пистолет.

— Вземи го. Зареден е. Най-малкия четиридесет и пети калибър с четири патрона в света. Дръж го, докато съм тук.

Тя го гледаше, сякаш беше нещо живо и всеки момент щеше да я захапее.

— Няма проблеми. Наистина.

— Сигурна ли си?

След като тя кимна, той го прибра в един от джобовете си. Не знаеше кой изпита по-голямо успокоение тогава: Алиша, защото ѝ беше предложил оръжието, или той самият, защото тя не го беше взела. Не можеше да си представи някой да си играе с неговия семерлинг.

Тя го изведе от хола.

— Ела. Можем да говорим тук.

Джак я последва едва крачка след прага, когато спря зяпнал.

Джунгла. Висока стая, почти като плевня, с огромни прозорци на тавана и зеленина навсякъде. Не домашни растения. Дървета. Малки, да, но все пак дървета. На някои от тях върховете им бяха обвити в найлон, почти като кислородни палатки, а други имаха превръзки около стеблата си.

— Какво е това? — попита той. — Болница за дървета ли?

Тя се изсмя и Джак осъзна, че това е първият път, в който чува този звук от нея.

— Трябва да го правиш по-често.

— Кое?

— Да се смееш.

Усмивката ѝ изчезна.

— Може и така да правя... веднъж къщата да изчезне.

Преди да успее да каже нещо, тя се обърна и махна към стаята с облечена в ръкавица ръка.

— Както и да е. Това е моето хоби: растителни присадки.

— Без майтап? — рече той и влезе в стаята, като се оглеждаше наоколо. — Това е хоби?

— За мен е. Или е някакъв тип терапия. Каквото и да е, то ми носи... удоволствие.

За миг имаше странното усещане, че ще каже „покой“.

— Как се захвана с подобно нещо?

— Не знам точно. Започна в колежа. Имаше едно болно дърво точно под прозореца ми в общежитието. Всички останали дървета наоколо бяха здрави, но това беше изостанало в развитието си, с по-малки листа, които от своя страна бяха изсъхнали и по-малки от на

другите. Приех за моя отговорност неговото спасяване. Превърна се в моя мисия. Торих го, поливах го, но нямаше подобрене. Даже ставаше още по-зле. Затова попитах един от озеленителите какво мисли, че му има, и той отвърна: „Лоши корени. Нищо не можеш да направиш с лошите корени“. Щяха да го изкоренят и да засадят ново дръвче.

— Не ми казвай — каза той. — Подела си почин „Да спасим дръвчето“.

— Да бе... „Секачо, Секачо, пощади дръвчето.“ — Тя поклати глава. — Повярвай ми, между ученето и работата ми като сервитьорка почти не ми оставаше време за сън, какво остава да се правя на някакъв прегръщащ дърветата активист. Не, просто прочетох малко за присадките, взех няколко отрезки — наричат се „филизи“ — от болното дърво и ги присадих на клон на едно здраво, после подпечатах съюза с восък за присадки. Скоро след това отрязаха болното дърво и го замениха. Но то не беше напълно мъртво. Част от него беше здрава и вирееше много добре върху един от съседите му. Когато вече завършвах, присадената част растеше като луда — със сигурност беше клонът с най-много листа на дървото.

Синьо-сивите ѝ очи се загледаха в миналото.

— Поздравления — каза Джак.

— Благодаря. После може да се каже, че се заразих. Отивам до някой разсадник и избирам фиданката, която изглежда най-болна. Купувам я за жълти стотинки заедно с някое здраво дръвче от същия вид, нося ги вкъщи и присаждам болното към здравото.

— Това в какво те превръща — във Флорънс Найтингейл^[1] на дърветата или във Франкенщайн?

— Флорънс, надявам се. Съюзът от присаждането е всъщност по-силен от останалото дърво, филизът расте по-бързо и по-буйно, отколкото приемникът. Но може би в мен има и малко от Франкенщайн. Имам едно, което може да се нарече „лаймон“, ето там: присадих клон от болно лайм дръвче към здраво лимонено. След няколко години ще ражда и лимони, и лайм.

— Сигурно — каза Джак. — А колко пари искаш за онзи хубав мост към Бруклин?

— Не, наистина. Можеш да присаждаш дървета, ако са от същия вид, но не и ако са от различен.

— Не схващам.

— Лимони, лаймове, грейпфрути — те са все от цитрусовата група — едното по принцип винаги ще приеме другото дръвче. Но този филиз от лайм нямаше да върже, ако го бях присадила на, да кажем, круша.

Джак обиколи стаята и разгледа възстановяващите се растения.

— Значи... вземаш две дървета и ги правиш едно.

— Това е особен вид математика. Както пише в една от моите книги за присаждания: едно плюс едно е равно на едно. И най-хубавото е, че няма губеци. Корените на приемника се хранят от листата на филиза.

— Сигурен съм, че си си мечтала да можеш да правиш това и с хората.

След като тя не му отговори, Джак се обърна и видя как стои вдървено в средата на стаята, втренчила поглед в него. Лицето ѝ беше бяло, а гласът ѝ осезаемо напрегнат, когато тя най-накрая промълви:

— Какво каза?

— Казах, няма ли да е хубаво, ако беше толкова лесно и при хората. Нали разбираш, да отрежеш гадните им корени и да ги оставиш да растат свободни и незаразени от миналото си.

Сякаш пребледня още повече.

— Нещо не е наред ли?

— Не — каза тя, но Джак не повярва. — Искам просто да знам защо го каза.

— Ами, мислех си за твоите СПИН деца. Имам предвид, че те нали са наследили болестта си от корените... Жалко, че не можеш да намериш начин да ги присадиш към някой здрав организъм, което да им позволи да отраснат без вируса.

— О! — Тя видимо се отпусна. — Знаеш ли, никога не бях помисляла за това. Но е прекрасна мисъл, нали?

Изглеждаше все още неспокойна, сякаш беше прекрачила в друго измерение и само тялом е останала в стаята. Джак се зачуди какъв оголен нерв беше докоснал, от коя част от подсъзнанието ѝ беше изскочил и накъде водеше.

— Наистина само ако беше възможно... — каза тя тихо от онова друго място.

— Като заговорихме за децата, как е моят човек Хектор?

И също толкова внезапно тя дойде на себе си.

— Оправя се. Антибиотикът явно действа. — Тя плесна веднъж с ръце. — Мисля, че имаме да говорим по работа.

— Аа, да... и не — каза той.

— Ох, не ми хареса как прозвуча това.

— Огледах къщата на баща ти вчера и мисля, че ако наистина искаш да се отървеш от нея, трябва да намериш начин, различен от огъня.

— Не — каза студено тя. — Трябва да е с огън.

— Но останалата част от пресечката може да изгори.

— Нали затова е Противопожарната служба на Ню Йорк — да не позволи това да се случи.

— Да, но огънят е странно нещо. Никога не знаеш какво ще направи. Вятърът се променя и...

Видя изражението ѝ и разбра, че си губи времето да ѝ обяснява.

— Може би някой от онези експерти по разрушаване на сгради — измисляше си го на момента, — нали се сещаш — хората, които слагат така експлозивите, че тя се срутва върху самата себе си. Може да се огледам дали някой от тях...

Алиша стоеше с лице като вкаменена маска и бавно, уверено поклащаше глава.

— Не. Огън. И след като искам да ти платя, защо не искаш да го направиш?

Джак се вгледа в нея. Въобще не беше очаквал това. Беше я грижа за толкова много неща, защо беше като кон с капаци по този въпрос? Сякаш рационалните ѝ процеси се разбягаха в различни посоки, когато се споменеше тази къща.

Но каквато и да беше причината, Джак нямаше намерение да влиза в спор дали да извърши палежа. Не беше нещо, което щеше да дискутира.

— Защото това за кого работя и какво правя за него зависи само от мен. И аз избирам да не правя това нещо за теб.

След един миг на абсолютна тишина, през който очите на Алиша заискряха с такава сила, че той си помисли, че всеки момент можеше да експлодира, тя се обърна, върна се при вратата на апартамента, отвори я и отстъпи назад.

— Тогава няма за какво да говорим. Довиждане, Джак.

Тя имаше това право, но докато минаваше покрай нея, ѝ каза:

— Просто запомни. Има и други начини, по които можеш да разрешиш този проблем. Поеми си няколко пъти дълбоко въздух и си помисли, преди да потърсиш някой друг, който да свърши работата.

— Не се безпокой — каза тя. — Няма да търся друг.

И след това тресна вратата.

Джак слезе бавно по стълбите. Може би беше за добро да прекрати контактите си с Алиша Клейтън. Това там в апартамента беше една огромна натегната до краен предел човешка пружина. Не му се искаше да е наоколо, когато се скъса и започне да отскача от стените наоколо.

Поне сега вече можеше да се отдаде изцяло на проблема на Хорхе. Вече беше научил някои интересни неща за Рамирез.

Обърна се и пак погледна вратата на Алиша. Все пак... Имаше нещо привлекателно в нея. Или дразнещо бе по-добрата дума.

Какъв беше изразът — нещо за някаква гатанка, скрита в мистерия, опакована в енигма. Това беше Алиша Клейтън: гатанка в мистерия, затворена в енигма и в дебел слой пластичен експлозив.

С много къс фитил.

[1] Флорънс Найтингейл (1820–1910) — пионер на модерните медицински грижи, писателка и видна статистичка. — Б.пр. ↑

3.

— Не *трябва* да търся някой друг — прошепна Алиша, докато заключваше вратата и тръгна към телефона. — Защото вече имам име и номер.

Щеше да му се обади и да уреди това възможно най-скоро. Тази къща беше като раково образувание върху лицето на града, на планетата, на живота ѝ.

И огънят... пречистващият пламък... беше единственият лек.

СРЯДА

1.

— Снощи вдигна 39,6 — каза Соренсън, докато влизаха в стаята на Хектор. — Но реагира добре на една доза тилебол и оттогава си е нормална.

Алиша погледна сестрата.

— Един пик? Само един?

Джийн Соренсън прегледа картоната и провери графиката на температурата.

— Само един. В четири и двайсет.

Може да беше нищо. Можеше да е просто случайност. Надяваше се да е така.

Посочи към струпаните балони с хелий, вързани в ъгъла на леглото.

— Откъде се взеха?

— Пристигнаха вчера. Адресирани до „Хектор със супер лудата прическа в Педиатрията“. Плюшеното мече също. Но на картичката пишеше само, че са от приятел.

Алиша седна на леглото до Хектор, който стискаше едно ново мече, облечено като лекар.

Джак, помисли си тя с усмивка. Не си забравил.

Тя погали момчето по твърдата му коса.

— Хей, Хектор.

— Хей, д-р Алиф.

Той й се усмихна, но тя не хареса погледа в очите му. Нещо не беше наред. Усещаше го.

— Как върви, пич?

— Ужката осте ме боуи. Ти каза, че сте махнес игуата.

— Веднага щом мога. Обещавам.

Все още заглеждана в него, тя попита Соренсън:

— Как изглеждаше последната снимка на гърдите му?

— Продължава да се подобрява.

— Изследванията?

— Броят на кръвните телца също е в нормата.

Сухите числа показваха подобрение, но тя някак си не можеше да се отърве от усещането, че нещо не е наред. Въпреки годините на водене на записки и уменията как да проследява медицинската история, как да извършва цялостен преглед, как да разбира страниците с изследвания понякога трябваше да ги загърби и да се довери на инстинкта си. Понякога се стигаше до това да погледне един пациент и да усети нещо неопределено, свързано със здравето му.

Тя прослуша белите дробове на детето, провери лимфните му възли, корема му. Всичко беше наред.

Притеснена, тя се усмихна на Хектор и пак го погали по главата.

— Дръж се, Хектор. Ще те изкараме оттук веднага щом може.

Алиша се изправи и се обърна към Соренсън.

— Направи му още една снимка на гърдите, още едно изследване на кръвните телца, на урина и кръв.

Тя забеляза въпросителния поглед на лицето на сестрата.

— Надявам се да греша — каза тя тихо. — Но имам чувството, че го изпускаме.

2.

Служебният телефон на бюрото на Алиша иззвъня и тя натисна интеркома.

— Търси те някой си детектив Матюс — каза ѝ Реймънд. — Казва, че трябва да говори с теб.

Алиша се стегна. Просто рефлекс. Нямахше начин Матюс да знае за срещата ѝ с подпалвача миналата нощ. Бени... само това име имаше. Всеки, с когото имаше работа напоследък, изглежда нямаше фамилно име. Беше ѝ казал, че ще провери адреса и после ще се свърже с нея. Оттогава Алиша не беше престанала да се оглежда зад гърба си, в преносен и буквален смисъл.

Та какво ли искаше полицаят? Беше ли възможно да е изровил нещо за Флойд Стивънс?

— Свържи ме.

— Не е ли той ченгето, което вчера беше тук заради...?

— Същият.

— Окей. Ето го и него.

Тя вдигна слушалката и каза:

— Добро утро, детективе.

— Уил, помните ли?

— О, да, точно така. Забравих.

Излъга. Просто не умираше от желание да си говори на малко име с него.

— Какво мога да направя за вас... Уил?

— Както обещах, проверих някои неща за един ваш познат.

Тя стисна слушалката. Не за Бени, надявам се. Прочисти си гърлото.

— Кой?

— Някой, с когото скоро имахте спор.

Флойд Стивънс. Защо не споменава името му?

— Така ли? Извадихте ли късмет?

— О, да. Мисля, че резултатите ще ви заинтересуват.

— Наистина ли?

Изведнъж доволна, че се е обадил, тя се наведе напред.

— Какво открихте?

— По-добре да не е по телефона. Защо не се срещнем за обяд и ще ви докладвам всичко.

Тя затвори очи и едва се сдържа да не изсумти. Интересува се от мен, помисли си тя. Определено.

Но тя не беше заинтересувана. Нямахте нито времето, нито емоционалния ресурс за връзка с Уил Матюс или с който и да било друго. Определено не сега, не и в този момент.

Дори и в най-подходящия момент, дори и при най-добри намерения някак си, по някакъв начин винаги краят беше катастрофален.

Но как можеше да му откаже? Явно той беше отделил от личното си време, за да свърши някаква работа за нея. Най-малкото, което можеше да направи, е да отиде на обяд с него. Нямахте нужда нещата да се развиват оттам нататък. Можеше да спомене, че е обвързана с някого. Това беше добра идея... Тя има една сериозна, дълга връзка.

И освен това адвокатът на борда на болницата ѝ се беше обадил да ѝ каже, че са получили обаждане от адвоката на Флойд Стивънс, който е предявил обвиненията, които мисли да повдигне срещу нея и болницата, ако тя не оттегли своите срещу клиента му. Бордът разглеждаше въпроса.

Оттогава вътрешностите ѝ се бяха вързали на възел.

— Обяд звучи чудесно — каза тя. — Стига да е набързо. Затрупана съм до ушите в работа.

— Кратко и сладко. Обещавам.

Разбраха се да се срещнат в „Ел Кихоте“ в дванайсет и половина.

Алиша затвори и се втренчи в писмото от „ФедЕкс“^[1] на бюрото ѝ. Вчера от офиса на Лео Вайнщайн ѝ беше изпратено копие от завещанието и тя мислеше да го прочете през обедната си почивка. Не можеше да се успокои, като си спомняше за думите на Джак в понеделник: ако Томас и тези, които го подкрепят, са дотолкова отчаяни и безмилостни, че да прегазят частния детектив и да взривят адвоката ѝ, защо тя е останала недокоснатата?

Дяволски добър въпрос. И отговорът може би се намираше само на няколко сантиметра, криещ се в този плик.

Надяваше се да му хвърли едно око тази сутрин, но прекара много време в болницата с Хектор. Все още очакваше резултатите от последните му изследвания. Може би щеше да успее да си открадне малко време за завещанието след обяда.

[1] „Федерал Експрес“ — американска компания за куриерски услуги. — Б.пр. ↑

3.

Алиша използва времето, за което стигна пеша до ресторанта, за да изглади подробностите около своята дълготрайна връзка. Искаше твърдо да ги вмести в мозъка си, за да може, когато изникнеше удобна възможност, случайно да ги подметне по време на разговора им с Матюс.

Да видим... мъжът в живота ми... първо ни трябва име.

Пусна няколко монети в кофичката на един тротоарен Дядо Коледа и огледа витрините на магазините наоколо за вдъхновение. Английските имена изглежда бяха малцинство вместо мнозинство в този квартал. Видя табела на „Дрехи Хосе Херера“.

Добре. Да видим какво може да излезе от това. Не искам детектив Матюс да излезе от ресторанта и да види името на гаджето ми, затова да го поангличим: Джоузеф Хърман. Страхотно. Сега с какво се занимава? Нещо, което го принуждава да пътува много. Вносител. Добре. Но носител на какво?

Като сви по Двайсет и трета улица, мина покрай магазин за компютри и пейджъри и видя десетките малки джаджи, струпани на витрината.

Това е: техника. Моят приятел Джоузеф Хърман внася мобилни телефони, видеоуредби, компютърни игри и всякакви такива неща от Далечния изток. Непрекъснатото му пътуване е тежко за връзката ни, но сме отдадени един на друг и ще се оженим веднага след като той осигури дистрибуторските си канали и вече може да спре командировките.

И после видя навеса на „Ел Кихоте“. Беше го подминавала много пъти. Никога не се беше замисляла да яде тук и този стар, очукан метален навес, боядисан в отвратителни отънъци на червено и жълто, беше причината. Ресторантът беше сгъшен под небезизвестния хотел „Челси“, чиято фасада от червени тухли и балкони от ковано желязо го караха да изглежда така, сякаш щеше да си е на място в Ню Орлиънс. Но самият ресторант не беше привлекателен. Изглеждаше... стар.

Тя влезе и видя дълъг бар, който се простираше към задната част на помещението от лявата ѝ страна. Масите бяха отдясно. Вътре общо взето изглеждаше както отвън — старо. И традиционно. Висок таван, бели ленени покривки и фалшиви картини на Сервантес по стените. Тя се зачуди дали мястото е било преобзавеждано след четиридесетте. Дори с дневната светлина, влизаща през прозорците, интериорът някак си успяваше да остане тъмен. Тя намери това за странно успокояващо.

Видя един мъж да става от бара и да се приближава към нея. Детектив Матюс. Облечен в шлифер, представете си.

— Здравсти — каза той с широка усмивка. — Запазил съм ни маса.

Тя забеляза, че е много привлекателен, когато се усмихва. Протегна ръка.

— Детек...

Той вдигна пръст и го размърда встрани.

— Ааа. Уил. Помниш ли?

— Добре, Уил. — Пое си дъх. Знаеше, че той очаква да го чуе, затова каза: — Само ако ти ме наричаш Алиша.

Усмивката му стана още по-широка.

— С удоволствие. Нека взема палтото ти, Алиша.

Докато сваляше мултифункционалния си дъждобран, тя се надяваше, че не му изпраща грешни сигнали. Но той изглеждаше свестен мъж. Какво лошо имаше?

Той остави на гардероба връхните им дрехи, след това направи знак на управителя на салона, който ги преведе през полупълната зала с масите към задния ъгъл.

Като не можа да измисли нещо друго, тя каза:

— Тук е приятно.

— Никога ли не си била тук?

Тя поклати глава.

— Обикновено обядвам на бюрото си, а вкъщи — с каквото мога да направя бързо и лесно. Не ям често навън.

Защото не обичам да седя сама на маса в ресторант.

Той се намръщи.

— Току-що се сетих, че трябваше да те попитам дали ядеш чесън. Ако не, по-добре да отидем някъде другаде.

— *Обожавам* чесън. Но мексиканската храна не е много...

— Тази не е мексиканска. Испанска е.

Тя трепна.

— Разбира се, „Ел Кихоте“. Трябваше да се сетя. Просто след всичките тези години в Южна Калифорния вече всеки ресторант с „ел“ отпред автоматично го приемам за мексикански.

— „Всички тези години“? Мислех, че си нюйоркчанка.

— Бях. И отново съм. Родена и отраснала тук. Но на осемнайсет отидох да уча в Ю Ес Си^[1] и се върнах след повече от десет години.

Не му каза, че беше проверявала и за Хавайския университет, защото това беше най-далечното място спрямо Ню Йорк и онази къща на Трийсет и осма улица, където можеше да отиде и пак да е в Щатите. Но от Ю Ес Си ѝ бяха предложили по-добър финансов пакет и тя беше предпочела Калифорния.

Келнерът пристигна.

— Трябва да опиташ мидите в зелен сос — каза Матюс. — Най-доброто нещо в менюто — ако харесваш чесън.

Тя си поръча това плюс диетично „Пепси“. Той си взе бира.

Докато чакаха, той я разпитваше за годините ѝ на Западния бряг и тя усети как се отпуска, докато говори за себе си. Стига да не попиташе за живота ѝ преди това. Подготовката за университета, медицинския факултет, практиката... тежки години, но и добри. Беше напуснала Ню Йорк като един човек и беше пристигнала в Калифорния като друг. Новата Алиша нямаше минало, не дължеше никому нищо. След като слезе от самолета, се беше почувствала като преродена в същество, оформено от самата нея.

Тя използва пристигането на храната им — голям метален поднос, пълен със сочни червени миди, потопени в зелен сос — за да смени темата на разговора.

— Но стига сме говорили за мен. Какво можеш да ми кажеш за Флойд Стивънс?

— Първо опитай — каза той, като загреба с лъжица една голяма порция и я постави в чинията пред нея. — Сигурно не би искала да разваляш такова хубаво ястие с разговор за един боклук.

Алиша сдържа една остра забележка. Не беше дошла за храната, а за информация, по дяволите. Вместо това сряза с вилицата си една мида наполовина и я опита. Божичко, колко беше хубаво. Невероятно.

Бързо изяде другата половина. Не беше разбрала всъщност колко е гладна.

— Е? — попита той. Тя вдигна глава и забеляза как я гледа с интерес. — Какво мислиш?

— Божествено. Всъщност е толкова хубаво, че каквото и да ми кажеш, не можеш да го развалиш.

Той въздъхна.

— Добре. Ето какво научих: изглежда това не е първият път, когато Флойдчо е бил спипан да опипва дете. Не беше лесно да ги открия, но намерих три предишни жалби срещу него.

Настроението на Алиша се повдигна.

— Значи има досие история за педофилия. Как въобще сме го допуснали при нас?

— Чакай малко. Няма досие. Всички жалби са били оттеглени.

— Оттеглени? Всичките?

Той кимна, дъвчейки бавно.

— Изглежда е в доста добро финансово състояние. Направил е много пари на Уолстрийт през осемдесетте и още млад се е оттеглил като милионер с много свободно време и силно желание за деца.

Колкото и да беше хубава храната, Алиша усети как губи апетита си.

— Плаща си, за да се измъкне.

— Или заплашва и се измъква, както се опитва да направи с теб. Адвокатът му е истинска акула. Мръсен кучи син, който обича да ухапва за гърлото.

— С други думи, това не са били празни приказки.

— Страхувам се, че не.

— Наистина страхотни новини.

— Съжалявам. Наистина си мисля, че трябва да знаеш срещу какво се изправяш.

— Мисля, че вече разбрах. Вчера Финеман се обади.

— Какво каза?

— Общо взето същото, което и ти си подочул. Каза ми, че мога да очаквам да прекарам следващите от три до пет години по съдилищата, изхарчвайки всяка стотинка за нотариални такси, а останалата част от живота си — като изплащам глобите за причинените от мен болки и щети, които очаквал, че съдът ще ми

наложи заради неговия клиент. Разбира се, всичко това можело да не се случело, ако аз съм видела светлината и съм разберяла колко съм грешала, и съм си оттеглена жалбата.

— Какъв сладур. Това доказва, че адвокатите получават клиентите, които заслужават.

Алиша се облегна назад и отблъсна една вълна на депресия, докато осмисляше наум развитието на нещата: на Канийса не беше сторено нищо лошо и тя не беше толкова самоосъзната, че да получи някакви дълготрайни увреждания на психиката. Поне Флойд Стивънс нямаше повече да стъпи в Центъра, така че децата бяха на сигурно място. Може пък да го е заболяло доста точно от побоя и да се е изплашил поне дотолкова, че да си държи ръцете прибрани за в бъдеще.

Фактът, че позволяваше на тези мисли да съществуват, я депресираше още повече.

— Добре ли си? — попита Матюс.

— Не.

— Знаеш ли какво ще правиш?

Алиша го зяпна.

— Какво мислиш, че ще направя?

Той срещна втренчения ѝ поглед.

— Не те познавам достатъчно дълго, но не мога да си представя да направиш друго, освен да продължиш да се бориш.

Внезапната вълна от топлота от този на практика непознат човек свари Алиша неподготвена. Нямаше никакъв шанс да се откаже за нещо такова, никога. За нещо друго може би, но никога за такова нещо — и той беше познал за това. По някаква незнайна причина тя се усмихна.

— Откъде знаеш?

— Не знам. Просто го усещам. Това е част от онова, което намирам за привлекателно у теб.

Охо. Ето, картите на масата. Реши да не му обръща внимание.

— И не мислиш, че съм луда?

— Не. Мисля, че имаш принципи.

Мечтаеше си да бяха само принципи. Само ако беше толкова просто.

След това той се пресегна през масата и покри ръката ѝ със своята.

— Искам да знаеш, че ти се възхищавам заради това. И също така трябва да знаеш, че не си сама в тази битка. Все още има някои неща, които мога да направя.

— Като какво например?

— Научих някои неща, докато бях в отдела за борба с порока. Едното от тях е, че тези педофили не сменят местата, на които търсят жертвите си. Не можеш да ги излекуваш. Престой зад решетките, години на кушетката и армия от психиатри — нищо не ги променя. Веднага щом си помислят, че никой не ги гледа — дори и понякога независимо от това, че предполагат, че ги следят — те излизат на лов.

— Импулсивно поведение.

Алиша знаеше всичко за това.

— Точно така. И това може да ни послужи.

Да *ни* послужи? Откога се превърна и в негов проблем?

Спокойно, рече си тя наум. Той иска да пипне този тип, колкото и ти. Не се настройвай срещу него. Иска да помогне. Позволи му.

Чудеше се защо ѝ е толкова трудно да го направи. Може би защото от толкова време беше сама, без помощ от никого и вземаше решенията си и разрешаваше проблемите си сама. Затова едно предложение за помощ изглеждаше почти като... натрапване.

— Как?

Той се усмихна.

— Остави това на мен.

Алиша се изпъна и усети, че се усмихва.

— Знаеш ли, Уил, мисля, че апетитът ми се завръща.

О, не. Да не би току-що да го нарече „Уил“? Откъде дойде пък това?

Но си беше истина. Отново беше гладна. И трябваше да признае, беше хубаво да знае, че има някой на нейна страна.

Изядоха си мидите в зеления сос и поспориха кой да плати — като Уил победи, защото имаше по-дълги ръце и грабна сметката. Разделиха се пред входа, той обеща да я държи в течение на нещата.

Алиша почти беше стигнала обратно до Центъра, когато осъзна, че така и не беше успяла да му каже за сериозната си връзка с често пътуващия вносител Джоузеф Хърман.

[1] USC — University of Southern California (англ.) —
Университет на Южна Калифорния. — Б.пр. ↑

4.

Преди да прерови купчината от „Докато беше навън“ съобщенията, струпани на бюрото ѝ, Алиша провери личната си гласова поща, като се върна в Центъра. Имаше едно съобщение.

— Бени е. Обади ми се. — И остави номер.

Пулсът ѝ се ускори. Подпалвачът. Затвори вратата на кабинета си и незабавно набра номера.

— Да — каза същият глас.

Чу шум от коли на заден фон. Със сигурност беше уличен телефон.

— Бени ли е? Връщам обаждането ви.

— Да. Става въпрос за онова място на Мърей Хил, нали?

— Да.

— Окей, мога да го направя.

— Добре. Но искам да направите нещо повече. — Коментарът на Джак за изравняването със земята на цялата пресечка я глождеше отвътре. — Не искам да се разпространи.

— Ня'а проблеми. Тука си имате ра'ота с професионалист. Вътрешността ще се изпече. Ще стане на пепел, преди да се покаже навън. Дотогава момчетата с водата ще са пристигнали, а ако не са — сам ще им се обадя. И това е всичко. Хирургическа намеса. И никой няма да пострада.

— Сигурен ли сте? Абсолютно сигурен? И никой няма да пострада?

— Гаранция. Суперлесно е. Ще си броиш парите след нула време.

Явно Бени си мислеше, че го прави заради застраховката. Нека.

— Страхотно — каза тя.

— Но искам аз да броя моите довечера. Както се разбрахме — половината преди работата и другата половина на следващата сутрин. Кеш, нали разбираш?

— Разбирам.

Таксата му почти щеше да я ошушка. Струваше ли си? Наистина ли искаше да направи това?

Да.

— Къде ще се срещнем?

5.

Алиша седеше и гледаше през един от прозорците на тавана си. На североизток. Към Мъррей Хил.

Бени беше казал, че ще свърши работата тази нощ.

— Имам една друга поръчка малко по-далече — беше казал. — Но защо да чакаме? Твоето място е празно и готово. Лесна работа.

Още една поръчка... Изглежда бизнесът с подпалването на сгради се разрастваше.

И след това полицейското радио, което беше купила на път за вкъщи този следобед, изпраща зад нея. Нещо за някакви изстрели около Медисън Скуеър Гардън. Не това искаше да чуе.

Обаждане за пушек от къща на Трийсет и осма.

Ето това чакаше.

Знаеше, че оттук изобщо нямаше да види пушека или пламъците, но въпреки това нещо я теглеше към прозореца. Щеше да остане тук, мигаща през стъклото, докато не чуе сирените по уредбата. След това щеше да изтича до долу, да хване такси до Мъррей Хил и да застане там, на Трийсет и осма улица и да гледа как пламъците изпепеляват къщата.

Тръпка премина по цялото й тяло и тя се олюля на стола си. Хвана се за рамката на прозореца, успокои се и затвори очи. Похабените й нерви бяха опънати до скъсване. Тази работа не беше за нея.

Господи, какво *направих*? Наистина наех някого да запали къщата. Да не съм полудяла?

Понякога си мислеше, че е така.

И след като най-накрая намери време да прочете завещанието, се зачуди дали лудостта не е семейна черта. Лео Вайнщайн беше споменал между другото, че завещанието е „малко необичайно“, но тя не беше разбрала колко много всъщност е необичайно.

След като го прочете, вече знаеше отговора на въпроса на Джак защо никой не я е наранил, докато хората, които наемаше, мряха като мухи.

И сега беше още по-уверена, че единственото разрешение е къщата да се унищожи.

Така щеше да се освободи от тормозещите я адвокати на Томас. И ако получеше пари от застраховката, щеше да ги дари на Центъра.

Светът ѝ щеше да се освободи от тази къща и от всичко, което тя представляваше.

6.

— Добре — каза Кени, като слизаше по стълбите. — Натоварен е в багажника. Сега какво?

Сам Бейкър стоеше под конус светлина в мазето на къщата на Клейтън и бършеше с парцал кървавото острие на месарския нож. Искаше му се да отреже едно парче от Кени и да го накара сам да си го изяде, задето се е издънил днес. Но той беше от семейството, дете на по-голямата му сестра, широкоплещест младеж на двайсет и пет и имаше червената коса на майка си, а човек никога не наранява семейството си, дори и да е заслужено.

Щеше да накаже него и партньора му по друг начин.

— Сега следват няколко неща, Кени. Първото е да отрежа пет процента от твоята заплата и от тази на Мот.

Младокът ококори очи.

— Пет процента? Защо бе, мамка му?

— Защото остави тази факла да се промъкне покрай теб.

— По дяволите, човече, нали го хванахме?

— Да, след като беше вече вътре и си нареждаше нещата. Ако не бяхте помирисали бензина, цялото това място сега щеше да е в пламъци и всички щяхме да сме на сухо. — Бейкър насочи ножа към гърдите на Кени. — Изобщо не е трябвало да успее да влезе.

— Сигурно е магьосник. Въобще не го видяхме и се кълна, че не сме се отпускали.

— Кълни се, колкото искаш, но не очаквай симпатии от останалата част от екипа. Ако мястото беше изгоряло, щяха да загубят *сто* процента от хонорарите си. И ти също. Така че това може да те държи нащрек при следващата ти смяна.

— Т'ва е тъпо, Сам.

— Не се чувствай толкова зле. Ще го пратя при баба.

Младокът направи погнусена физиономия.

— Да бе. Мислиш ли, че ще се сети да ми прати благодарствено писмо?

Изведнъж побеснял, Бейкър хвана Кени за ревера и го придърпа към себе си. Семейство или не, беше готов да потанцува върху главата на племенника си.

— Мери си думите, когато споменавах баба си, момче. Разбра ли?

Той погледна настрани и кимна.

— Съжалявам. Не исках да го казвам.

Сам го пусна.

— Надявам се да е така. Сега качи и останалата част от сместа и изчакай другите.

Докато Кени се тътреше по стълбите, чичо му огледа мазето и поклати глава. На косъм. Прекалено близо. Почти се беше насрал в гащите си, когато Кени му звънна и каза, че са хванали подпалвач в къщата. Беше отишъл по най-бързия начин и беше заварил тая невестулка завързана за един стол в килера. Този тип носеше със себе си почти осем литра запалителна смес в малки бутилки, скрити в джобовете на якето му.

Не му отне много време да го пречупи. Изумително е колко убедителен може да бъде един месарски нож. Махаш няколко дълги ивици кожа и думите сами почват да изскачат. Беше казал, че някакво маце го е наело. Такова, което съвпаднаше с описанието на Клейтън.

По дяволите!

Тази кучка не знаеше ли кога трябваше да се откаже? Какво трябваше да направи, за да я изплаши?

Бейкър беше толкова бесен, че направи някои доста луди неща. Беше взел най-близкия пистолет и започна да налага. Размекна черепа на подпалвача наистина добре. Никога повече нямаше да се събуди.

Беше си помислил лично да се обади на Кемел, но след това размисли. Малкият Ахаб Арабина изглежда беше леко страхливец. Виж само колко се разстрои заради малката експлозия с колата. Сигурно косата му щеше да побелее и да се разпици, ако разбере как мисли да се справи с огън момчето.

Кемел просто не разбираше. Не си играеш леко с проблемите — *елиминираш* ги. Така не се връщат да те преследват.

Като подпалвача.

Този тип беше научил урока си — може би завинаги. Но това не беше достатъчно. Искаше да изпрати на мацката още едно послание.

Размазаният на улицата частен детектив не свърши работа. Взривеният на парчета адвокат точно пред нея също. Може би третият път щеше да бъде на късмет.

Но нямаше да го направи сам. Събираше всичките осем души от екипа за тази задача. С увеличаването на броя трупове трябваше да си направи малка застраховка. Всички трябваше да са замесени. Вдигни залога за всеки.

Бейкър знаеше, че те са здрави, сигурни момчета. Не от калибъра на ГСО, които придружаваше в Лаос и Камбоджа в началото на седемдесетте, но знаеха какво правят — всички бяха ветерани от мисии в Централна Америка, Африка и Залива. През годините ги беше използвал, когато различните играчи от Меделин и Кали^[1] го наемаха, за да свърши мръсната им работа по наркоканалите из Централна Америка.

Но сега общо взето мексиканците бяха завзели пазара, а те предпочитаха да използват собствени хора, когато им трябваше подкрепление.

Средният изток беше мястото. Особено Саудитска Арабия. Много пари за харчене, но без никаква инфраструктура. И много параноя, след като бяха видели какво направи Ирак с Кувейт. Връзките му там постоянно твърдяха, че никой не иска наемници. Но Бейкър знаеше по-добре. Всеки саудитец, когото беше срещал, си мислеше, че трябва да е принц. *Никой* не искаше да върши мръсната работа. Затова страната беше пълна с корейци и пакистанци, вкарани, за да вършат дребните неща. Ако мерцедесът ти се развали, няма кой да го поправи. Но какво от това? Купуваш си нов. А като става въпрос за войниклъка, защо да си залагаш задника, когато можеш да наемеш нечий чужд да го прави вместо теб?

Бейкър нямаше да стане по-млад. Беше се изморил да предоставя услугите си. След като приключеше с тази задача, лъвският му пай от бонуса щеше да оправи финансовите му задължения и щеше да може да изплати сметките от дома за стари хора на майка си, но не възнамеряваше да прекара остатъка от живота си, като гледа в телевизора. Имаше нужда от причина, която да го кара да става всяка сутрин, а и Саудитска Арабия изглеждаше бездънен кладенец от сигурна, нискорискова паравоенна работа, който само чака да бъде използван. Ако докажеше на групата „Исуид Наар“, за която работеше

Мухаллал, че може да върши работа, той ставаше *техният човек*. Щеше да се уреди до края на дните си.

Но Бейкър вярваше в собствената си версия на Закона на Мърфи: независимо колко дълбоко си го заровил, не подценявай способностите на лайното да намери вентилатор.

Искаше целия екип за мръсната работа тази нощ. Можеха да погледнат на това като ритуал за побратимяване... нещо като кръщение в кръв.

Бейкър се усмихна. Не в кръв... кръщение в огън.

След това щяха да са повече от другари по оръжие. Щяха да са съучастници.

А Арабина? Бейкър щеше да каже по-късно на Кемел Мухаллал.

[1] Меделин и Кали — два от най-големите градове в Колумбия. — Б.ред. ↑

7.

Йошио стоеше до лампата във втората спалня на Кемел Мухаллал и гледаше през двора към собствения си апартамент.

Беше видял Арабина да излиза и се беше промъкнал да направи бърз оглед. Нищо. Беше отворил и старателно претърсил всяко чекмедже, всеки шкаф, всеки ъгъл, всяко възможно място, където нещо можеше да се скрие, и не беше намерил нищо необичайно.

И сега стоеше там, където Мухаллал, а понякога неговият шеф Кхалид Назер седеше и гледаше нещо почти всяка вечер. Но какво? Какво ли можеше да им е толкова интересно? И защо го гледаха винаги тук, под тази лампа, която никога не изключваха?

Това ли беше ключът? Лампата?

Йошио протегна ръка под ламперията и намери ключа. Завъртя го и лампата се изключи. Пак го завъртя и крушката отново светна.

Просто една лампа.

Назер или Мухаллал трябва да са взели със себе си предмета. Но на каквото и да се маеха толкова, сега него го нямаше тук, значи това беше единственият отговор. Беше ли толкова скъпоценно, че да не смеят да го оставят в апартамента? Сигурно можеше да пресрещне някой от тях и да го вземе... Да изглежда като обир.

Но не... беше прекадено рисковано. Може да се усъмнят... Могат да си помислят, че има и трета замесена страна...

Йошио въздъхна и се запъти към входната врата на апартамента. Изгубено време. Всичко, което можеше да прави, е да наблюдава, както правеше вече месеци наред.

Такова напрежение. Молеше се нещо да се случи. И то скоро.

8.

Алиша се беше отказала да гледа през прозореца. Беше се настанила в креслото си за четене, седеше сред нейните възстановяващи се растения и зяпаше радиото.

Не бяха казали нищо за пожар на Мърей Хил.

Да не би Бени Подпалвача да я беше измамил? Не извършваше палежи, само разправяше на хората, че го прави. После им вземаше парите и бягаше.

Но, от друга страна, може би ситуацията не му е харесала. Знаеше за охранителите, които Томас беше наел, но ѝ беше казал, че просто може да се промъкне покрай тях. Може да не е било толкова лесно, колкото си е представял.

Алиша я побиха тръпки.

— Направи го тази нощ — каза тя на празната стая. — Не знам колко още мога да издържа на това чакане.

ЧЕТВЪРТЪК

1.

— Е, чу ли за Бени Факлата?

Непринуденият въпрос на Ейб накара Джак да спре точно преди да отхапе.

Беше минал през магазина, за да вземе бейгъли и „Фили“^[1] — топеното сирене беше за Ейб; Джак ядеше своя сух. Негърът беше набавил кафето.

— Не — отвърна Джак, като в него започна да се надига леко предчувствие. — Какво за него?

Но вниманието на събеседника му се беше обърнало към Парабелум, кацнал този път на лявото му рамо. Папагалчето ядеше на воля от бейгъла, който собственикът му му беше поднесъл.

— Гледай го малкия! Обожава бейгъли. Кашер^[2] папагал.

— Мисля, че това, което харесва, са сусамовите зрънца. А този е посипан с тях. Но какво за Бени?

— Открит е мъртъв под една рампа на моста Манхатън.

— Паднал е?

— Не, изгорял е. Напълно, както ми казаха. Със собствената си запалителна смес.

Парчето бейгъл с макови зрънца се спря на половината път към стомаха на Джак и стесни хранопровода му.

— Как е успял да го направи?

— О, съмнявам се, че е негова работа. Някой е прогорил думата „светулка“ в земята до него.

— Боже.

— И се носи слух, че още е бил жив, когато е горял.

Джак го побиха тръпки. Бени беше парцал... но изгорен жив...

— Ей, Парабелум — каза Ейб. — Така ли ми се отблагодаряваш?

Джак вдигна глава и видя, че птичето беше изпуснало една курешка на рамото на стопанина си. При вида на петната там, май не му беше за пръв път.

— Каквото влезе, трябва да излезе — каза Джак. — И го погледни от друга страна. Преди имаше петна само отпред на

тениските си, сега вече имаш и по раменете.

— Знам, знам — каза Ейб, докато бършеше акото със салфетка.
— Но мисля, че този малък приятел е болен от нещо. Колит може би. Хей, купи ли онези акции, за които ти казах?

— Знаеш, че не мога да купувам акции.

— Не че не можеш — *не искаш*. Губиш изключително лесни пари. Имам си брокер. Купува от акции, които за пръв път се появяват на пазара. Излизам, преди да разбере, че съм вътре. Хиляда акции, цената се покачва с два долара — продаваме. Пари от небето. Всичко, което трябва да... — Той спря и погледна Джак. — Това изражение. Правиш „ще-ме-оста-виш-ли-на-мира-Ейб“ физиономията.

— Кой, аз ли? — попита Джак, като се надяваше наистина да го остави *на мира*.

— Да, ти. А аз сега трябва да правя физиономията „кога-ще-мудойде-акълът-на-Джак“.

— Братче, ако не си ти, то ще е Джия.

— Не казвам да се откажеш. Прекалено добър клиент си ми. Казвам ти да размениш парите си от тези скапани златни монети и да ги накараш да работят за теб.

— Трябва ти социална осигуровка, за да си откриеш брокерска сметка, Ейб.

— Е, и? Имаш толкова много фалшиви самоличности и знам, че някои от тях имат номера на социални осигуровки.

— Да, на починали хора.

— Добре. Обменяш някои от тези дукати и жълтици в долари. Използваш номера на мъртвец, за да си отвориш сметка при моя брокер. Нека той да търгува вместо теб. Ще ти осигури двайсет процента отгоре за една година.

— Не, благодаря.

— Джак! Как можеш да се откажеш от шанса да удвоиш парите си за четири години?

— Защото ще трябва да плащам данъци върху тази печалба.

— Да, но...

— Без но. Ще се наложи. Да си седя да ги гледам как си вземат своята част и да се съглася с това. Да казвам, че съм съгласен с това...

Джак не можеше да го направи. Веднъж щом прекрачеше линията, дори и под друга самоличност, щеше да им... принадлежи.

Щеше да се е присъединил към тях. И те щяха да го познават.

— Но ти няма да казваш, че е правилно. Ще бъде лъжливата самоличност с номера на починалия.

— Все същото е, Ейб.

Ейб го погледа няколко секунди, след това въздъхна.

— Не те разбирам, Джак.

Джак се усмихна.

— Напротив. И Парабелум изкара още една гилза.

— Ой!

Докато гледаше как Ейб се почиства, го попита:

— Има ли някаква информация кой е направил това на Бени?

Той поклати глава.

— Никаква. Но ако искаш моето мнение, а съм сигурен, че е така, мисля, че Бени се е опитал да драсне клечката на грешната сграда.

Джак имаше едно дълбоко предчувствие, че знае коя е тази сграда.

Спомни си как Алиша му беше казала, че двама души, които се бяха замесили в нейните проблеми със завещанието, са починали. Дали Бени не е покачил бройката на трима?

Имаше само един начин да разбере.

[1] Сандвич с кълцана пържола и топено сирене, носещ името на града Филадельфия. — Б.пр. ↑

[2] Кашер (иврит) — религиозна храна, приготвена и поднасяна според еврейската традиция в специални съдове и според определени правила, засягащи смесването и едновременното поднасяне на различни храни. — Б.ред. ↑

2.

Алиша току-що беше затворила телефона след разговора с лабораторията — все още нямаше резултат от пробите на Хектор, но малкият мъж се държеше въпреки все по-зачестилите температурни пикове — когато чу гласа на Реймънд по интеркома.

— Оня тип Джак е тук и иска да те види — каза той. — Няма записан час, но твърди, че е важно.

Леко мърморене на заден фон, после:

— Не, казва, че е „спешно“.

Първоначалният ѝ импулс беше да го отпрати. Беше я отсвирил преди два дни и доколкото се отнасяше до нея, нямаха за какво да си говорят.

Но думата „спешно“ промени мнението ѝ. Не можеше да я свърже с него. Щом казваше, че е спешно, значи наистина беше така.

Е, какво пък.

— Прати го при мен.

След няколко секунди Джак се шмугна през вратата и я затвори след себе си.

— Ти ли нае Бени Факлата?

Не беше седнал, дори не беше казал здравей. Но името „Бени“ накара Алиша да не обърне внимание на тези неща.

Той знае! Но как е възможно?

— За какво говориш? — беше най-доброто, което шашнатият ѝ мозък можа да измисли.

— Тази сутрин е бил намерен мъртъв. Някой го е изгорил жив миналата нощ. Някаква връзка между него и това, което ме помоли да направя?

— О, не — ахна тя. — Не отново!

Джак седна тежко в стола.

— Окей. Това отговаря на въпроса ми.

Тя усети погледа му, докато се бореше с виновното гадене.

Този сприхав малък човек... изгорен жив...

Най-накрая той каза:

— Мислех, че няма да хукнеш да търсиш някой друг. Мислех, че ще помислиш по въпроса.

— Нямахме нужда да търся. — Гласът ѝ звучеше слаб и далечен. Тя се почувства така, сякаш слушаше себе си от друга стая. — Вече имах името му. Господи... аз го убих...

— Не ти си го убила. Но може би имаш право относно кратката продължителност на живота на хората, които се замесват в това. Всички освен теб. И това е нещото, което не разбирам.

— Аз го разбирам — каза тя, като се напъваше в опит да се съсредоточи. — Вчера прочетох завещанието.

— Крайно време беше. И разгада ли всички тайни?

— Не. В никакъв случай. Но обяснява защо все още съм жива.

Мислите ѝ се върнаха към вчерашния ден и към полазилото я чувство, докато четеше думите на оня човек; докато се опитваше да разбере какво си е мислил, когато ги е писал.

— Което е?

— Не Томас е следващият наследник по линията.

Веждата на Джак се повдигна и той кимна бавно.

— Много интересно. А кой е?

— Не кой. Какво. „Грийнпийс“.

— Децата на природата? — изсмя се той. — Тези, които плават по света и бият ловците на китове?

— Същите.

— Нищо чудно, че брат ти...

— Полубрат ми.

— Пардон. Нищо чудно, че е пощурял. Баща ти по-скоро би дал къщата на природозащитна организация, отколкото на него. Двамата сигурно здраво са се скарали някъде през годините.

Алиша си спомни датата на завещанието — само седмици преди той да умре. Тогава ли беше отрязал Томас — или винаги си е бил отрязан?

— Няма как да знам. Както вече ти казах, не съм поддържала връзка с нито един от двамата, откакто заминах да уча в колежа.

И сега мечтая да беше останало така.

— А колкото до това, че този човек е бил „зелен“... това е почти смешно. Не мисля, че през живота си е отделил и една мисъл за околната среда. Той имаше... други интереси.

Джак се намръщи и се наведе напред.

— Тогава защо е...

— Нямам представа. Нищо от това няма смисъл. Начинът, по който е написано... Не разбирам много от право, но не мисля, че това е нормално последно желание и завещание. Имам предвид, че сякаш почти е очаквал да се разрази такова насилие, свързано с къщата.

— Защо мислиш така?

Алиша се наведе и извади документа от чантата си. Нямахше проблем с откриването на абзаца — беше го подчертала.

— Само слушай: „Ако Алиша почине, преди да приеме собствеността на споменатата къща, споменатата къща да бъде предадена на международната активистка организация, известна като «Грийнпийс», със следното съобщение: Тази къща държи ключа, който сочи пътя към всичко, което искате да постигнете. Продадете ли я — губите всичко, за което сте се борили“.

Тя хвърли листа върху бюрото си.

— Можеш ли да ми кажеш какво, по дяволите, би трябвало да означава това?

— Може ли да го погледна? — попита Джак и се наклони напред.

Алиша инстинктивно посегна към завещанието, за да го дръпне и да го прибере. Не искаше никой да знае за семейството ѝ. Но се спря. Трябваше да се довери на някого и всичко, което имаше в момента, беше Джак.

Тя го бутна към него.

— Моля, заповядай.

Усети как челюстите ѝ се стягат, докато го наблюдаваше как преглежда страницата. Беше на ръба и си го знаеше. Готова беше да отхапе парче от някого. Мислеше си, че се е отървала от този човек, но дори и от гроба си той пак успяваше да направи каша от живота ѝ.

— Знаеш ли — рече Джак и кимна, — наистина звучи така, сякаш е очаквал неприятности. — Той вдигна поглед към нея. — Брат ти влизал ли е в затвора някога?

— Не.

— Проблем с наркотици? Насилие?

— Не и нещо, за което да знам.

Томас имаше проблеми, но не такива.

Джак започна да разгръща останалата част от завещанието.

— Тогава защо? — Той се спря и зяпна. — Какво е това? *Поезия?*

— Да! Можеш ли да повярваш?

Джак започна да чете.

— „Клейтън лежи неподвижно, но кръвта е скитник.“^[1] Това е на Алфред Хаусман — каза тя.

Когато той я погледна учудено, тя добави:

— Проверих го.

— Познавам само Джон Хаусман.

— В оригинала пише „Пръстта лежи неподвижна“. Той го е променил на „Клейтън“.

— Какво означава това тогава? Че брат... полубрат ти е скитник? Че очите му са блуждаещи? Какво?

— Не мога да кажа.

Нея също я бе озадачило.

— Чакай — каза той. — Тук има още едно: „Тръгни, честни скитнико, но какво дириш ти?“.

— Това е от някой си Робърт Бриджис. Потърсих стихотворенията, за да видя дали останалите части от тях ще ми дадат някаква информация, но не открих нищо.

— Това е лудост.

— Точно това казват адвокатите на Томас. Използват всичките тези странни писания като доказателство, че не е бил с разсъдъка си, когато е променил завещанието.

— И кога го е направил?

— Според датата, посочена там, малко преди да умре.

— Е, каквото и да е било психическото му здраве, много е искал ти да получиш къщата.

— Не съм сигурна — каза тя. — Според мен преди всичко е искал да я държи далеч от Томас.

— Можеш ли да се сетиш за нещо толкова важно, заради което полубрат ти би убил? Какво може да е оставил баща ти, което той иска толкова много?

— Не знам. Не познавам Томас. Не мога да го обясня. Дори не искам да се опитвам.

— Добре тогава — каза Джак. — Баща ти. Явно той стои зад всичко това. Кой е бил Роналд Клейтън? С какво се е занимавал?

Алиша затвори очи и преглътна. Той искаше от нея да говори за онзи човек... кой е бил... какво е правил...

Ако само имаше представа...

Джак започна да се чуди дали на Алиша ѝ няма нещо — толкова бе бледа и тиха от другата страна на бюрото — но после очите ѝ рязко се отвориха и тя започна да говори.

— Хората го наричаха гений — каза тя с равен тон, вгледана зад раменете на Джак, сякаш четеше от аутокю някъде зад него. — Неговата област беше физиката и по различно време работеше с департаментите на Принстън, Кълъмбия, Университета на Ню Йорк — правеше обикновени изследвания. Някъде по това време работеше за „Бел Лабс“ и Ай Би Ем. Ходеше след парите. Предполагам, имал е брилянтен ум, но беше крайно коравосърдечен: искаше, каквото искаше, когато го поискаше и другите да вървят по дяволите. Синът му не е по-различен.

Джак осъзна, че никога не беше чул Алиша да говори за Роналд Клейтън като за свой баща. „Той“ или „този човек“, но никога „баща ми“.

Да не е била насилвана от него? От брат си? И от двамата?

— Звучи, сякаш не си имала страхотни отношения с него.

Гласът ѝ стана по-студен и още по-равен.

— Роналд Клейтън беше боклук, по-нисша форма на живот, без скруптури или съвест. Не ме интересува, че ми е оставил къщата си. Не я искам. Не ме интересува какво е оставил в нея. Не искам нищо, което този човек е докосвал. Ще бъда най-щастлива, ако всички следи от него бъдат заличени от лицето на Земята. Затова исках от теб да подпалиш къщата. Затова аз... аз...

Изглежда думите ѝ се бяха изчерпали.

Джак също не можеше да каже нищо. Чувствата на Алиша към баща ѝ преминаваха към гняв, към ярост. Тя *ненавиждаше* човека. И не само заради лошите черти в характера му.

Какво, в името на Бога, е ставало в онази къща? Било ли е физическо? Сексуално?

Джак съсредоточено я наблюдаваше и се надяваше да не се разплаче. Никога не бе знаел какво да прави с плачеща жена — или пък с мъж. Джия можеше да я вземе в обятията си и да я прегърне. Но

Алиша? Не. Тя определено не искаше никой да я докосва или да ѝ се бърка.

Но тя не заплака. Дори не беше близко до това. Затвори очи, пое си дълбоко въздух и го погледна.

— Извинявай.

— Няма нищо — каза Джак и скри облекчението си. — Каква е следващата ти стъпка? И моля те, кажи ми, че не съдържа думата „огън“.

Най-беглият възможен помен за усмивка изкриви устните ѝ.

— Добре. Без огън. — Тя въздъхна. — Може би трябва да обмисля варианта да се предам. Така де, със сигурност животът много ще ми се улесни, като продам къщата на Томас и на неговите покровители. Като стана мултимиллионер, ще реша много от проблемите си.

Джак се учуди на внезапното си разочарование. Кой беше убил частния детектив, адвоката, Бени Факлата? И защо? Какво в тази къща беше толкова ценно, че да си заслужава живота на толкова хора? Ако Алиша се предадеше сега, тези въпроси никога нямаше да намерят отговорите си.

— Но, от друга страна — каза тя след кратка пауза, а очите ѝ станаха стоманени, — може би не трябва. Не обичам да ме тормозят. Особено Томас.

Да! Джак устоя на желанието да удари с юмрук във въздуха. Вместо това стана на крака.

— Това е твое решение — каза той. — И каквото и да е то, не мога да направя много за теб. Но ще продължа да си мисля за това. Може да се сетя за някого, който може да помогне.

— Защо? — попита тя. — Не ме разбирай погрешно, приемам всякаква помощ, която можеш да предложиш. Но останах с впечатлението, че работиш само срещу заплащане. Защо още искаш да се занимаваш с това?

Джак сви рамене.

— От любопитство.

— Като се има предвид какво се случи с останалите, които се замесиха, любопитството ти може да е опасно.

— Знам. Опасно е човек да е около теб.

Тя се намръщи и той изведнъж съжали, че го е казал. Вече се чувстваше достатъчно зле. Но си беше истина: трябваше много да внимава, ако се замесеше с Алиша. Трябваше да разбере кой стои зад насилието, след което да им обърка плановете, като им даде малко от собствения им цар. Да накара *тях* да се пазят.

— Дръж се — каза ѝ той, като отвори вратата. — Ще ти се обадя, ако измисля нещо.

Джак си тръгна, като разсъждаваше за любопитството. Един от най-лошите му пороци. Рядко успяваше да не му навлече неприятности.

[1] Игра на думи — clay (англ.) — пръст, Clayton — името на героя. — Б.ред. ↑

3.

Джак прекара по-голямата част от следобеда в разглеждане на недвижими имоти. Най-накрая намери място, каквото търсеше: триетажна градска къща във викториански стил на Западна Двайсет и трета улица между Седмо и Осмо авеню.

Мястото си имаше история и Долорес, пълничката агентка от „Недвижими имоти Худак“, му я беше разказала с всичките мръсни подробности. Предишният собственик бил психиатър, който се гръмнал в главата близо до Тайм Скуеър и оставил мястото на един от пациентите си. Той пък след това претърпял някакъв инцидент в къщата и не искал повече да стои в нея. Затова я даваше под наем, при това напълно обзаведена.

— Идеално — беше й казал Джак. — Но трябва, абсолютно е *наложително* да се нанесе *незабавно*. Репетициите започват от утре и не мога да се разсейвам по никакъв начин.

Долорес му беше казала, че е сигурна, че това няма да представлява проблем. Тя изглеждаше луда от факта, че клиентът й ще поеме ролята на Жавер в „Клетниците“. Беше й обещал билети за първото си представление.

— Когато стъпя на сцената, *вие* ще сте в публиката.

Джак подписа договор за едногодишен наем под името Джак Ферис, после плати за първия и последния месец и остави гаранционен депозит с чек от банка в Санта Моника. Щеше да е приключил с мястото много преди да го отхвърлят.

На излизане от офиса на „Худак“ успя да вземе няколко техни бланки и празна фактура.

Взе фотоапарат „Кодак“ за еднократна употреба и побърза да направи няколко снимки на къщата, преди да се е стъмнило. После се обади на Хорхе и се разбраха да се срещнат в „Малибу Динър“ на Двайсет и трета — хубаво кафе и невероятен избор от техните на място печени храни.

Даде му фотоапарата и лист с идеята за брошурите, които бяха замислили.

— Принтирай това с логото на „Недвижими имоти Худак“ отпред. После ги раздай, както ти обясних.

Хорхе погледна към апаратчето, после към грубата скица и след това към Джак.

— Това ще върне парите, които ми дължи?

Джак сви рамене.

— Това е стръв. Ако Рамирез я налага, имаме шанс. Ако ли не, ще пробваме нещо друго.

— Добре, щом казваш.

Хорхе си тръгна, клатейки глава.

Джак не можеше да го вини. Щеше да е много трудно, дори и Рамирез да се хванеше на въдицата.

Излезе навън под оранжевия навес на „Малибу“ и за известно време погледа тълпата. Офисите и фабриките за дрехи бяха свършили работното си време и сега тълпите бяха по улиците, вървящи в мрака към входовете на метрото или към станция „Пен“. Мракът падаше толкова рано тези дни. В момента беше малко след пет, а звездите вече се показваха през мастиленото наметало на нощта.

Той се запъти обратно към Центъра. През цялото време, докато обикаляше с агентката на недвижими имоти — когато трябваше да се съсредоточи върху проблема на Хорхе — се хващаше, че мисли за Алиша и онази къща. Постоянно си напомняше, че не е за неговия тип услуги, че не може да ѝ помогне в това.

Но не се тревожеше за Алиша. Въпросителните бяха нещото, което го тревожеше. Къщата. Каква беше тайната ѝ? Какво толкова имаше в това място, че един заможен покровител предлага чрез Томас цяло състояние за него и е готов да убие всеки, който се изпречи на пътя му?

Джак трябваше да си признае: беше се закачил.

Не беше далече от Центъра, затова тръгна натам. Искеше да каже на Алиша, че е открил начин да държи противниците ѝ извън равновесие: Шон О’Нийл. Джак познаваше дръзкия малък ирландец от години и знаеше, че е експерт в правното малтретиране. Щеше да направи черен живота на Томас и този на адвокатите му. Щеше да ги удави в хартия. Трябваше да го предупреди за съдбата на предшественика му, но се съмняваше, че това ще откаже Шон.

Джак се спускаше по Седмо, когато му се стори, че вижда някого, който много приличаше на Алиша, да излиза през входа на Центъра. Забърза крачка, за да я настигне, след като я видя да свива зад ъгъла. Изглежда се беше запътила към вкъщи.

Когато Джак сви зад ъгъла, я видя на половин пресечка от себе си. Изглежда я как минава по диагонал към бордюра, за да избегне някакъв човек, който метеше тротоара. Това я приближи до един минибус. Той видя как страничната плъзгаща се врата на буса се отваря и когато това стана, метачът хвърли метлата и се втурна към Алиша, като я вкара във возилото. Метна се вътре след нея. Вратата се тръшна и бусът бързо потегли.

Джак се препъна в следващата си крачка и примигна. Наистина ли беше видял това? Преди секунда беше там, а в следващата я нямаше.

Мамка му!

Хукна в спринт, като избягваше пешеходци, ръчни колички и павилиони. Видя минибуса малко по-напред. Светофарът на Осмо авеню светваше червено. Трябва да спре...

Но не — мина на червено и със свистене на гуми сви по Осмо. Бесен хор от клаксони го изпрати по пътя му нагоре.

Джак продължи да тича. Стигна до светофара задъхан, взирайки се в морето от стопове. Забеляза вана на две пресечки от него да се отдалечава.

Мозъкът му работеше на високи обороти. Сега какво? Дори не беше сигурен, че това беше Алиша. Дори и да беше... не трябваше да се замесва. Да ги преследва сам беше опасно. Подобни каубойски изпълнения бяха сигурен начин да те задържат, а това щеше да разбие живота му. Трябваше да се обади на полицията — да направи каквото трябва с 911 и да ги остави те да се справят със ситуацията.

Но не беше видял регистрационния номер на похитителите, нито никакви отличителни белези.

Тя може би е в черен минибус някъде на Осмо авеню.

Аха, да. Това щеше да...

Един клаксон изсвири отляво на него. Едно такси искаше да се включи в движението и Джак му пречеше. Той вдигна ръка и се приближи към шофьора.

4.

Алиша усещаше как блъскащото ѝ сърце се удря в ребрата ѝ и чуваше как свири дъхът ѝ в ноздрите, докато се бори с въжетото, което я приковаваше към седалката.

Ще ме убият, помисли си тя. Ще свърша точно като останалите.

Случи се толкова бързо. Мъжът я беше хванал в крачка, хвърли я в буса и скочи след нея. Преди да успее да реагира, вратата вече беше затворена и тя беше завързана за тази седалка с малко парче тиксо на устата ѝ. Усещаше как очите ѝ натежават от сълзи. Какво искаха да правят с нея?

И след това си спомни: не могат да ме убият. Ако го направят, къщата отива при „Грийнпийс“.

Но ако това беше нещо друго? Ами ако нямаше нищо общо с къщата? Постоянно чуваше как изчезват хора. Ако това беше случайно отвличане?

Вътрешността на буса беше тъмна като в рог. Можеше да види силуета на човека, който я беше бутнал, и усещаше още някой да седи зад нея. Първият носеше някаква чанта през рамото и изглежда търсеше нещо в нея — можеше да чуе как съдържанието ѝ се мести насам-натам. Какво търсеше? Кои бяха тези хора? Какво...

Тогава този зад нея проговори. Тя позна носовия му глас.

— Здравсти, сестричке.

Томас.

Гняв прониза тялото ѝ. Не можеше да го види, но си го представяше — дългата кафява коса, белязаното от акне лице с големия нос по средата, крушовидното му тяло. Беше ли напълнял след последния път, когато го видя — преди повече от дванайсет години? Несъмнено.

Искаше да му се развика, но знаеше, че нищо няма да излезе от залепените ѝ устни. Затова спря да се бори срещу оковите си и се опита да се успокои. Нямаше да му достави удоволствието да я гледа изплашена.

— Съжалявам, че трябваше да се срещнем така — каза той със спокоен, небрежен глас.

Алиша почти можеше да чуе мазната му усмивка.

— Но исках да разиграя една от моите фантазии с връзване. Освен това исках да покажа по съвсем недвусмислен начин колко сме разстроени от това, което направи — или се опита да направиш с къщата снощи.

Сме... заявяваше й, че не е сам в това.

— Не искам това да се превръща в лекция, затова ще накарам моя помощник тук да махне лепенката от устата ти. Ако започнеш да викаш или да създаваш неприятности, тя се връща на мястото си и остава там. Ясно ли е?

Алиша отказа да кимне.

— Попитах ясно ли е?

Пак нямаше да кимне.

Най-накрая чу Томас да казва:

— Добре, свали я.

Тъмната фигура до нея се протегна и грубо отлепи лепенката от лицето й. От начина, по който загоря плътта й, беше сигурна, че е свалил и един слой кожа.

— Копеле такова — каза тя с тих глас, без да се обръща. Не искаше да го вижда. — Ти нещастно...

— Ааа — каза Томас. — Предупредих те за неприятностите.

— Просто заявявам факт, Томас.

— Наистина ли? — Гласът му се превърна в съскане. — Тогава чуй този факт: ако някога, *някога*, се опиташ отново да направиш нещо на тази къща, ще...

— Ще какво? Ще ме сгази кола ли? Ще ме взривите? Ще бъда изпечена като пържола ли? Какво, Томас? Знам какво ще стане, ако умра. Така че не се опитвай да ме заплашваш.

— Кой е казал нещо за умиране? Какво ще кажеш просто за малко болка? Можеш да бъдеш наранена. И отново, и отново. Можеш да бъдеш повредена временно или за постоянно. Можеш да бъдеш изплашена. Можеш да бъдеш потрошена. Можеш да бъдеш ослепена. Мога да изреждам още, Алиша. Смъртта не е най-лошото, което може да ти се случи.

Алиша облиза устните си с надебелял език. Този, който говореше, наистина ли беше Томас? Слабият, неспособен Томас.

— Знам какво си мислиш — продължи той. — Мислиш си, че Томас само си говори. Томас е страхливец. Няма да направи нищо подобно. Но чуй добре, сестричке: не е нужно Томас да прави нищо. Той си има хора, които ще го направят вместо него и ще се наслаждават на това.

Вътрешностите ѝ се вързаха на възел, когато разбра, че това не са празни приказки. Тя прикри силния трепет, който се стрелна през тялото ѝ. Как беше попаднала в този кошмар?

— Откажи се — каза Томас. — Така и така вече съм спечелил. Сега е само въпрос на време — при това съвсем кратко. Спести ми усилията по анулирането на завещанието и ще си тръгнеш от ситуацията като една много богата жена. Продължиш ли да се бориш срещу мен, накрая няма да имаш нищо — ще останеш без къща, без пари. Ето на това му викам лесен избор, Алиша. Защо си толкова твърдоглава?

Ти най-добре трябва да знаеш, помисли си тя. Но отвърна:

— Защо? Защо искаш толкова много това място?

— Имам си причини. Те не те засягат. — Той се наклони поблизо и снижи глас. — Мога да те нараня по други начини, Алиша. Мога да те проваля професионално. Мога да направя без стойност тази твоя медицинска диплома.

Алиша замръзна, прекалено уплашена, за да помръдне или да слуша.

Гласът на Томас се снижи до шепот.

— Намерих тайните му архиви... голямата колекция. Сега е моя. Мога да пратя части от нея на щатския борд, на избрани списания и вестници.

Алиша знаеше, че ако сега ръцете ѝ бяха свободни, щеше да го сграбчи за гърлото и да се опита да му извади гръкляна, за да накара този мазен глас да млъкне. Но болезненият студен страх в нея отне гласа ѝ.

И тогава усети как ръката му хваща лявата ѝ гърда и я стиска.

— Помниш ли добрите стари времена?

Това, което помнеше, беше как седемнайсетгодишният Томас се промъква в стаята ѝ и я обарва. Нещо, което престана да прави, след

като поряза дланта му с ножа, който беше започнала да държи под възглавницата си.

Гневът ѝ избухна. Изви врата си и заби задната част на главата си в лицето му.

Чу го как крещи от болка и после бусът наду клаксона и спря с удар.

Смътно чу как шофьорът казва нещо от предната част за някакво „проклето такси“, докато излизаше.

Зад нея Томас скимтеше.

— Мисля, че ми счупи зъб.

— Млъквай веднага — извика мъжът до нея — първите думи, които беше изрекъл, откакто я вкара в минивана. — Може да има проблеми.

Тя чу викове отвън и после нещо се удари в автомобила.

— Писна ми — каза мъжът. — Излизам да видя какво става. Вие само стойте мирни.

Алиша нямаше друг избор, значи говореше на Томас. Мислеше си, че Томас е шефът, но този бияч въобще не се отнасяше с уважение към него. Тогава кой командваше?

Тя мярна за момент квадратната фигура на мъжа и плътните му черти, докато отваряше вратата, после той я затвори след себе си.

5.

Йошио беше стъписан от внезапния, странен развой на събитията.

Беше проследил Томас Клейтън, докато се качваше в тъмен миниван пред апартамента си. Беше разпознал Сам Бейкър през отворената врата. При положение че това му позволяваше да наблюдава две от мишените си, той реши да ги последва.

Поне половин час беше гледал как Бейкър мете един и същ участък от тротоара пред един вехт корейски магазин за играчки на едро. Японецът тъкмо се беше върнал в колата след една бърза разходка до продавача на подвижната количка и захапваше своето сувлаки на пита, когато видя как бутат Алиша Клейтън във вана.

Шокиран, той изпусна сувлакито в скута си — салатата, сос, всичко — и потегли.

Луди ли бяха? Какво се надяваха да постигнат с това?

Светофарът на следващия ъгъл го хвана. Щеше да мине на червено като вана, но трафикът беше прекалено нагъсто, когато стигна до кръстовището.

Докато чакаше, забеляза един тъмнокос мъж да дотичва до ъгъла и да гледа след буса. Явно беше видял отвличането и искаше да направи нещо по въпроса. Загрижен гражданин. Една рядкост.

Веднага щом насрещното движение отслабна, Йошио мина бавно през червения светофар и продължи след минибуса, оставяйки мъжа след себе си.

Откри возилото с отвлечената жена и го проследи в една пресечка. Внезапно едно такси, управлявано от напълно откачен, зави покрай него и засече буса. След удара шофьорът излезе и Йошио го разпозна: загриженият гражданин отпреди малко.

Японецът наблюдаваше, зашеметен от учудване. Какъв демон се беше вселил в този човек? Какво си мислеше, че ще успее да направи сам?

6.

Бейкър се огледа набързо. Не беше много сигурен къде се намираха — някъде около Трийсетите Западни улици навярно. Планът беше такъв: да я повозят малко, да я сплашат здравата и да я оставят на някое пусто и тъмно място възможно най на запад. Поне нямаше толкова много пешеходци тук. Видя как лявата част на предницата на буса беше влязла в задната врата на едно очукано такси. Каква маневра се бе опитал да направи той? Или беше поискал да се удари?

Все тая. Целта сега беше пак да потеглят с буса. Без полиция, без доклад за произшествие. Чък беше заковал явно изплашения таксиджия от страни на тяхното возило. Беше бял тип със средно телосложение, а Чък беше чудовище. Нямаше къде да ходи.

Добре. Първо ще потанцуваме по главата на тоя и после ще драснем оттук.

Бейкър пристъпи напред. Щеше да се наслади на това.

Тогава таксиджията престана да псува и да изглежда безпомощен. Хвана дясната китка на Чък с две ръце и рязко я изви назад. На Бейкър му се стори, че чу някоя кост да изпуква. Шофьорът се гмурна под парния чук, който искаше да му стовари отляво чудовището срещу него, и от своя страна му заби един зловец шут във вътрешната част на коляното. Бейкър беше сигурен, че чува как се къса сухожилие.

Чък изръмжа и се стовари на паважа, хванал се за коляното. Ударите свариха Сам толкова неподготвен, колкото и партньора му. Нещо определено не беше наред тук. Вместо да бяга, таксиджията идваше към него и изглеждаше всичко друго, но не и уплашен. Бейкър имаше голямо предимство в килограмите — какво въобще си мислеше този тип? Но след това той изведнъж се оказа срещу лицето му. Кой беше тоя? Таксиджиите си седяха на гъзовете по цял ден. Не би трябвало да се движат толкова бързо...

Бейкър замахна една дясна тупалка, а таксиджията се наклони и я избегна. Хвана го за ръката, за да може да го задържи мирен за следващия си удар, но той беше хлъзгав като змиорка. Освободи се и

лицето на Сам експлодира от болка, когато шофьорът дари носа му с твърдото на дланта си. Замахна на сляпо и срещна нещо, което според него бяха ребра, но после нещо — юмрук или крак, не знаеше — се заби в слънчевия му сплит. Чу се как изръмжава, докато всичкият му въздух излизаше от дробовете му. Опита се да хване таксиджията и да го събори с тежестта си, но нещо, което усети като палка, но със сигурност беше лакът, се заби в десния му бъбрек.

Това беше краят. Бейкър се строполи през мъгла от болка и докато падаше на колене, замаяно шепнеше — *Какво стана? Какво стана?*

7.

Някъде назад зад мястото на катастрофата започваха да се чуват свирещи клаксони. Джак скочи към плъзгащата се врата на буса. Сви дясната си ръка, докато отваряше вратата с лявата.

Вътре трябва да има още някого при Алиша, досети се той и искаше да нанесе удар, докато изненадата е още на негова страна.

Надяваше се да е подготвен за това. Имаше своя семерлинг, разбира се, и ножа, вързан за крака му, но колкото и да бяха успокояващи, предпочиташе да има със себе си една 300-грамова палка в ръката си в този момент.

Първият човек, когото видя, като отвори вратата, беше Алиша. Бяха я вързали за една седалка, но като се изключеше това, не я бяха наранили. Очите ѝ се ококориха, като го видя.

— Джак!

И се оказа прав за това, че има още някой вътре, но пълничкият тип с разкъравената уста не изглеждаше проблем. Бърз поглед вътре разкри, че няма повече хора.

Когато Джак скочи вътре, г-н Кървава уста се сви назад.

— Кой си ти? — Гласът му ставаше все по-писклив с всяка изречена дума. — Какво искаш?

Майстора извади ножа от ножницата на глезена си и го насочи към него.

— Млъкни и не мърдай.

— Джак, слава на Бога — казваше Алиша, докато той режеше тиксото. — Но въобще как...?

— Ще ти кажа после.

Тя сваляше лентите веднага щом той ги срежеше. За секунди беше вече свободна. Но вместо да скочи към вратата, тя се обърна и се нахвърли върху Кървава уста, проклинаше го и му издираше лицето.

Джак я издърпа от свитата на земята фигура.

— Хайде! Трябва да се махаме оттук.

— Запознай се с полубрат ми — каза тя през зъби, докато ѝ помагаше да слезе на улицата.

Той погледна мекото тяло, дългата коса и големия нос.

— Сигурно се е метнал на другата страна на семейството — каза той.

— Така е. Той...

Тя се спря и Джак видя, че гледа двамата, които беше пребил преди минута. Шофьорът се беше свил като ембрион и скимтеше, държейки лявото си коляно със здравата си ръка. Другият вече се опитваше да стане на крака. Трябваше да е доста здрав — такъв удар в бъбрека обикновено сваляше хората за дълго време.

Той отново подръпна ръката на Алиша в желанието си да се махнат от местопроизшествието. Шофьорите, спрели зад буса, щяха да излязат да видят защо се бавят толкова нещата. Тъкмо видя как един слиза от колата си. Джак не искаше никой да дава описанието му.

— Хайде. Време е да се изпаряваме.

8.

Йошио беше видял Бейкър да слиза след сблъсъка и да отива към предната част на буса. Не се върна. Вместо това се появи загриженият гражданин и освободи Алиша.

Не можеше да сдържи любопитството си и се приближи към минибуса пеша. Когато надникна вътре, разпозна единия мъж като Томас Клейтън, който бършеше кръв от устата си. Мина отпред и видя Бейкър и още един мъж, и двамата доста по-едри от гражданина, и двамата изглеждащи премазани.

Тази касапница със сигурност не беше работа на обикновен човек от тълпата. Изглежда г-ца Клейтън беше открила своя самурай... ронин^[1].

И тогава Бейкър, държейки се с една ръка за гърба, някъде над десния бъбрек, забеляза Йошио и извика:

— Какво гледаш бе? Разкарай се веднага оттук!

Йошио направи изплашен жест и започна да се отдръпва, после погледна надолу по улицата, където Алиша Клейтън и спасителят ѝ изчезваха в сенките.

Колата му беше заклещена отзад зад мястото на катастрофата и за жалост щеше да мине доста време, преди да успее да се освободи. Нямаше да може да ги проследи.

Но му се искаше да можеше. Искеше да разбере повече за този ронин.

[1] Ронин — самурай без господар по време на феодалния период в Япония (1185–1868). — Б.пр. ↑

9.

— Не знам как да ти се отблагодаря.

Това беше сигурно двайсетият път, в който го казваше. Джак отпи от своя „Молсън“ и не отвърна нищо. Беше се отказал да й казва да не се притеснява.

Бяха претичали през няколко пресечки и влязоха в този спортен бар, за да не са на улицата. Заведението се хранеше от тълпите около Медисън Скуеър Гардън и изглежда се осветяваше само от неоновии реклами на бири — сигурно имаше поне стотина по стените и над бара. Дългокосият тип от рекламата на „Сам Адамс“ на бара гледаше Джак над рамото на Алиша.

Поне мястото беше тихо. „Никс“^[1] не играеха днес и двамата имаха на разположение цял един ъгъл.

И сега, когато нивото на адреналина спадаше, десният хълбок започваше да пулсира там, където онзи с пясъчнорусата коса го беше уцелил. Мъжът изглеждаше тежък и на средна възраст, но беше във форма. Имаше силен удар.

Беше й обяснил как е видял да я бутат в буса, как беше изкомандвал едно такси и ги бе преследвал, докато не бе успял да ги засече и да ги спре.

Тя се трудеше над втория си „Дюърс“ и когато повдигна чашата към устните си, той забеляза, че треперенето на ръката ѝ от адреналина отслабваше.

— Ако наистина искаш да ми благодариш — каза той, — ще се откажеш да ходиш при ченгетата.

— Но това е моят шанс да сложа край на всичко това.

Тя сви свободната си ръка в юмрук и я задържа над масата.

— Хванах ги. Те ме отвлякоха! Вече не трябва да се безпокоя за гражданските актове. Това е престъпление и ти беше свидетел. Познавам един детектив, Уил Матюс. Можем да отидем при него и...

Джак усети как вътрешностите му се връзват на възел.

— Не, не можем.

Тя мигна.

— Защо не?

— Защото аз не мога да бъда твой свидетел.

— Какво говориш? Ти видя всичко. Дори ме освободи.

— Но не мога да бъда свидетел, Алиша. Аз не съществувам.

Още едно мигане.

— Какво имаш предвид?

— Аз не съществувам официално.

Тя поклати глава.

— Как е възможно това? Трябва да имаш номер на социална осигуровка. Трябва да имаш банкова сметка, кредитна карта, шофьорска книжка. Не можеш да работиш без тях.

— Имам. Всъщност имам няколко. Всичките фалшиви.

— Ами тогава бъди свидетел чрез някоя от тези фалшиви идентичности.

— Не става. Номерът минава, когато някоя банка иска да вкара парите ми в сейфа си и се надява, че ще започна да купувам всичко с кредитната им карта. Минава и при отегчен чиновник в пътното, който прехвърля книжката на мъртъв човек от Толедо към несъществуващ адрес в Парк Слоуп. Но няма да мине при една истинска проверка. Особено ако проверяват при данъчните.

— Не плащаш данъци?

— Никога. И моля те... никога недей да споменаваш за мен на този твой детектив.

— Издирван ли си за нещо?

— Не, и бих искал да си остане така.

Алиша се облегна назад, сякаш ѝ бяха изпуснали въздуха.

— Да му се не види. За миг наистина си помислих, че...

— Извинявай — каза Джак.

— Господи, не се извинявай, че ме извади от онзи бус.

— Но може би не трябваше да го правя.

— Не е смешно.

— Говоря сериозно. Сега ми хрумна, че трябваше да направя всичко друго, но не и да те освободя. Може би, ако бях ступал брат ти като останалите двама и си бях тръгнал, като оставя вратата отворена с теб вътре, вързана, а ти беше започнала да викаш за помощ, все някой щеше да дойде и да се обади в полицията. Аз щях да изчезна в друга

част на града и тези тримата щяха да са заключени в Мидтаун Юг в момента.

Много се дразнеше, че не се беше сетил за това по-рано.

Алиша кимаше бавно.

— Щеше да е идеално. Но и аз не помислих. Всичко, за което мислех, беше, че искам да съм свободна и вън от оная камионетка.

— А аз се опитвах да разбера с колко още души трябва да се разправям.

— Да — провлече тя, сега накланяйки се напред.

Малка тънка усмивка играеше по устните ѝ. Скочът я хващаше.

— Я ми кажи. Тези мъже и двамата бяха по-големи от теб. И знам, че не използва номера с изкуственото око. Как успя да ги набиеш? Карате? Кунгфу?

— Изненада — отвърна Джак. — Най-доброто оръжие на света. Развоят на събитията можеше да е много по-различен, ако двамата бяха подготвени за мен. Но те видяха един тип, който е изплашен и безпомощен. Лесна плячка. Вторият дори се усмихна, като видя каква съм жертва. Но бях преценил всичко — целих ги в коленете и носовете. Няма значение колко е голям един човек, защото, след като му скъсаш сухожилие или му вкараш костите на носа обратно в главата, вече не ти създава проблеми. Тези двамата не внимаваха. Това обаче проработва само веднъж. Ще трябва да измисля нещо друго, ако пак се засечем някъде.

— Просто *трябва* да те попитам — заяви тя.

Джак видя как си гледа ръцете.

— Ноктите на палците ти. Държиш ги много по-дълги от останалите. Може ли да попитам защо?

— Мисля, че е по-добре да не знаеш.

— Искам. Наистина.

Джак си пое дъх.

— Понякога се озоваваш в ситуации, когато нещата не минават толкова гладко, колкото днес. Понякога се оказваш търкалящ се в прахта или на пода и се опитваш да избегнеш ударите с глава или да не те захаят и трябва да използваш всеки трик, който знаеш, и всяка част от тялото си, само за да оцелееш. И тогава не е зле да имаш нещо като вградени оръжия. — Той повдигна ноктите си и ги размърда. — Няма по-добро нещо, с което да прекратиш боя, от едно извадено око.

Алиша пребледня и се изправи в стола си.

— О.

Предупредих те, рече си наум Джак.

Той се опита да гледа в очите типа от рекламата на „Сам Адамс“. Не се получи, затова направи така, че да измести темата на разговора от себе си към друга, по-интересна част.

— Това е вторият път, в който те питам същото нещо — каза той. — Нещата се промениха от тази сутрин: какъв е следващият ти ход?

— Не съм сигурна.

— Да те издърпат от улицата беше рисковано и опасно. Това ми подсказва, че са отчаяни. А отчаяните хора правят луди и тъпи неща. Може да те наранят.

— Не знам дали тази вечер имаше нещо общо с отчаянието — каза бавно тя. — Томас ми каза, че ще спечелят, че е само въпрос на време. Не мисля, че блъфираше.

— Може би някъде цъка часовник.

— Може би. Но имам усещането, че днес не ставаше въпрос за правната битка. Чух нещо в гласа на Томас... когато каза „Ако някога, *някога*, пак се опиташ да направиш нещо на къщата“... звучеше колкото уплашен, толкова и ядосан.

— Значи си мислиш, че това е пряк резултат от твоето наемане на Бени Факлата. Изглежда ми малко прекалено.

— Така е, нали? Но си мисля, че *наистина* са се изплашили. Общо взето мисълта за тази къща, обвита в пламъци, е побъркала Томас.

— А побърканите хора са опасни. — Джак удари леко с юмрук по масата. — Но какво е това *нещо* в къщата, което го е побъркало?

Нещо в него крещеше за отговори.

— Преди не ми пукаше много — каза Алиша, — но след тази вечер искам да знам. Помогни ми да разбера.

Мислех си, че никога нямаше да попиташ.

Но не искаше да изглежда прекалено нетърпелив. Все още оставаше въпросът със заплащането му.

— Ами...

— Виж. — Тя се наведе през масата, изражението ѝ бе целеустремено, гласът ѝ тих. — Томас се опита да ме сплаши. Не мога да го оставя да направи това. Каквото и да има в тази къща, трябва да е

ценно. Много ценно. Не мога да ти платя в брой, но можеш да вземеш каквото намерим.

— Непредвидуемо заплащане — каза той, като бавно поклащаше глава, сякаш досега не го беше обмислял. — По принцип работя само срещу пари в брой, но тъй като съм вече замесен в това, ще направя изключение.

— Страхотно!

Тя пусна една от редките си усмивки.

— Но не мога да взема всичко. То е твое по право.

— Не го искам.

— Ще взема двайсет процента.

— Вземи всичко.

Как можеше да го направи? Нямаше да се чувства удобно.

— Можеш да хвърлиш своята част в реката, но или делим, или не участвам.

Най-накрая я убеди да намали дела си до една трета и си стиснаха ръцете.

— Кога можеш да започнеш? — попита тя.

— Вече започнах. — Той се изправи и хвърли една двайсетачка на масата. — Да се повозим.

[1] „Ню Йорк Никс“ — баскетболен отбор. — Б.пр. ↑

10.

Нямаше нужда Джак да казва на таксиджията да мине бавно покрай къщата. Движението по Трийсет и осма улица едва се влачеше.

— Ето я и нея — каза той.

Колата на охранителите заедно с тях все още беше паркирана отпред.

Забеляза, че Алиша дори не се обърна да погледне през прозореца. Тя седеше с ръце, здраво хванати през гърдите.

— Кога мислиш, че ще направиш първото претърсване? — прошепна тя.

Английският на шофьора им се беше сторил много лош и Джак се съмняваше, че може да чуе много от разговора им от другата страна на плексигласовата преграда, но шепненето не беше лоша идея.

— За какво?

— За каквото мислят, че е толкова ценно.

— Което е...?

— Това е въпросът за един милион долара.

— Точно така. Сигурен съм, че брат ти добре е обърнал мястото зад шперплата, закован върху прозорците. Очевидно не го е открил. Значи аз трябва да намеря това, което той не е успял, без дори да знам какво е то?

Тя се замисли за момент над това.

— Може би не е нещо в къщата, може би е самата къща.

— Много вероятно. Но когато дойде време да се тършува, няма да съм аз, ще сме *ние*.

— О, не. Никога повече няма да стъпя в тази сграда.

— Напротив. Там си израснала. Знаеш всеки ъгъл, всяко кътче. Ще е лудост аз да съм сам вътре и да се оглеждам напосоки, когато можеш ти да ми бъдеш водач.

Алиша сякаш се смляваше в палтото си, докато се хващаше още по-здраво с ръцете си, прокарани на зигзаг през нея.

Какво ти се е случило, зачуди си той. Какво е ставало в къщата, че дори не я поглеждаш?

Но реши да не я притиска повече.

— Но да говорим за обиск е малко рано, не мислиш ли? — попита той. — Трябва ни много повече информация, преди да направим нещо подобно.

Тя видимо се отпусна.

— Какво например?

— Например да разберем кой подкрепя Томас. Като разберем от какво се интересуват *те*, това може да ни тласне доста напред по пътя към разгадаването на тази мистерия. Каза, че това е голяма, скъпа адвокатска фирма?

Тя кимна.

— „Хинчбергер, Рейни и Гюрън“. Лео — мъртвият ми адвокат — ми каза, че „ХРГ“ се занимават предимно с международно право. Беше сащисан, като разбра, че са се заели с уреждането на някакво си завещание. Каза, че е все едно Ф. Лий Бейли^[1] да се занимава с глоба за неправилно паркиране. И му вярвам. Трябва да им видиш офисите.

— Била ли си там?

Тя кимна.

— В началото с Лео имахме среща с адвоката на Томас в офиса му. Не мина добре.

— Къде се намират?

— Западна Четирийсет и четвърта, малко след Пето авеню.

На Джак му хрумна една идея.

— Тогава това е мястото, откъдето трябва да започнем. — Той почука на плексигласовото стъкло на шофьора. — Западна Четиридесет и четвърта.

— Сега няма да има никой.

— Знам. Но искам да огледам мястото. Искам да започна работа по издирването на списък с клиентите им.

— Имаш предвид другите освен Томас?

— Не мисля, че брат ти им е клиент — поне не в нормалния смисъл. Не мисля, че можеш да отидеш при... как ги нарече?

— Лео ги наричаше „ХРГ“. По-лесно е.

— Окей. „ХРГ“. Не ми звучат като фирма, при която можеш да влезеш просто така от улицата с проблем по някакво завещание. Така че съм готов да се обзаложа, че един от клиентите им — при това доста важен — е казал на „ХРГ“ да се заемат с тази „дребна задача“

вместо тях. Свързваме Томас с някой от тези клиенти и може и да получим отговори на някои въпроси.

Тя поклати глава.

— Толкова е очевидно. Но как свързваме...?

— Проследявам го. Но всичко това по-късно. Засега искам да ми поясниш някои детайли.

— Като например?

— Например как е умрял баща ти?

— Беше на Полет 27.

Думите потресоха Джак.

— Полет 27? Като ми каза, че е умрял при самолетна катастрофа, си помислих, че става въпрос за някакъв малък пайпър къб или чесна. Но Полет 27... леле.

Полет 27 от Лос Анджелис до Токио се беше разбил в Тихия океан без оцелели и не много от общо 247-те трупа бяха открити. По телевизията и вестниците не говореха за нищо друго седмици наред. Все още нямаше яснота как е станало. Беше паднал в една от най-дълбоките части на океана. Черната кутия така и не беше открита.

— Трупът му бил ли е открит?

Алиша поклати глава.

— Не. Казват, че акулите са изяли повечето тела.

— Съжалявам — каза Джак, без да се замисли.

— И аз — каза тя сериозно, като гледаше право напред. — Имам предвид за акулите, които са го изяли. Сигурно са се натровили и са умрели.

Ти си студена, помисли си Джак. Надявам се да имаш добра причина.

— Ами брат ти? Каза, че е напуснал работа. Какво е правил, преди да посвети живота си на придобиването на тази къща?

— Каквото знам, го научих от частния детектив, преди да бъде убит. Беше ми казал, че Томас е бил забит на работа средно ниво като електроинженер в Ей Ти енд Ти.

— Не е гений като баща си значи?

Още едно свиване на рамене.

— Трудно е да се каже за Томас. Като тийнейджър винаги поемаше по пътя с най-малко съпротивление. Под постоянно

наблюдение и затворен като плъх в клетка можеше да върши работа. Но отпуснеш ли му малко края...

Такситата в Ню Йорк щяха да започнат да подават сигнал, когато сменяха лентата на движение, преди Алиша да му отпусне края, помисли си той.

Не че не го заслужаваше след отвличането тази вечер.

— Пристигнахме — каза тя и посочи през страничния прозорец, когато колата спря до тротоара.

Джак излезе, плати на шофьора и след това огледа сградата.

„Сградата на Хенд“ беше изсечена в камъка на върха на високо извития вход. Внушителни резби се увиваха по поддържащите колони. А вътре...

— Погледни този таван... — рече Алиша, когато въртящата се врата ги въведе в дългото светло лоби с мраморни колони.

Високо над тях някакъв вид божества се рееха сред пухкави бели облаци и бледосиньо небе, нарисувано на сводестия таван.

— Как мислиш — гръцки ли са, или римски? — попита тя.

— Мисля, че някои хора се вземат прекалено на сериозно. И наистина ли ти пука?

— Като се замисля... не.

— На кой етаж са? — попита той, като я поведе към огромния списък, който заемаше по-голямата част от една от западните стени.

— Двайсет и нещо.

Намери ги. Изглежда имаха целия двайсет и трети етаж за свой дом.

С крайчеца на окото си наблюдаваше как охранителят ги гледа от бюрото си. Беше след работно време и въобще не изглеждаха особено представително с дънките на Джак и Алиша, която беше измачкана от горе до долу след връзването ѝ.

— Не трябва да рискуваме да се опитваме да се качим днес. Не искам да будим подозрение или да накараме някой да внимава. Но ми се иска да огледам подредбата на офисите.

— Няма какво толкова да се види. Излизаш от асансьора и насреща има стъклена врата с рецепционистка от другата страна. Сигурна съм, че вече си е тръгнала, но дори и да не е, не можеш да минеш през вратата, докато тя не натисне някакъв бутон, който я отваря.

По дяволите, каза си Джак наум. Да вземе списък с клиентите щеше да е много трудно. Може би невъзможно.

— Защо според теб има толкова охрана?

Алиша сви рамене.

— Ами, никога не знаеш каква сган ще се навърта в късните часове.

— Не може да бъде! Докторката каза шегичка.

— Отбележи си датата и часа, защото не се случва много често.

— Мога ли да ви бъда полезен с нещо?

Охранителят беше дошъл при тях. Беше голям и черен, а също и приятелски настроен, но Джак знаеше, че е сериозен. Ако нямаха никаква работа в сградата на Хенд, щеше да ги помоли отново да се изнесат на улицата, ако обичат. Без глупости по време на неговата смяна.

— Изключителна архитектура — каза Джак. — Кога е построена тази сграда?

— Не съм сигурен — отвърна охранителят. — Мисля, че има някаква плоча в ъгъла зад онова дърво до вратата. Погледнете я на излизане.

Джак кимна и се усмихна.

— Разбрано. Вече си тръгваме.

Охранителят върна усмивката.

— Благодаря.

Само колкото да продължи играта, Джак надникна зад фикуса, стоящ пред месинговата табела, но всъщност нищо не прочете. Нещо друго привлече вниманието му.

— Проклет да съм!

— Какво? — попита Алиша. — Какво има?

— Виждаш ли онзи малък знак в ъгъла над табелата? Черния кръг с точката вътре?

— Нещото, нарисувано с маркер, ли?

— Да, точно. Познавам типа, който го е направил. Казва се Милкдуд... Милкдуд Суигарт.

Това беше добре. Повече от добре. Това беше страхотно.

— И...?

— Това означава, че тази сграда е хакната.

— Не разбирам.

— Ще ти обясня по-късно. Но означава, че може би има начин да разберем кой стои зад Томас.

[1] Адвокатът на О. Джей Симпсън и редица други известни личности. — Б.пр. ↑

11.

Кемел изръмжа, след като затвори телефона. Със сигурност Аллах го е изоставил. Първо беше разбрал за лудото изпълнение на Бейкър и Томас Клейтън тази вечер. Сестрата със сигурност щеше да се свърже с полицията и да подаде жалба срещу брат си, което щеше да забави цялата операция с месеци, години, може би завинаги.

Беше толкова бесен, че беше казал на командоса с подутия нос, че Назер е трябвало да го уволни, когато Мухаллал му е казал. Бейкър не го беше приел добре, но какво от това. Човекът рискуваше да провали всичко.

Но тогава братът на Кемел, Джамал, се беше обадил и яростта му се изпари като капки вода, паднали върху пясъка на Руб'ал Кхали^[1], заменена с притеснение за най-големия му син.

— Гхали е — каза Джамал. — Арестуван е.

Кемел усети как сърцето му изскача извън тялото. Гхали? Осемнайсетгодишният му син, гордостта на живота му... арестуван? Не, това не можеше да е истина.

— Защо? Какво се е случило?

— Обвинен е, че е откраднал видеокамера от съпругата на пътуващ американски бизнесмен.

— Невъзможно! Пълни глупости!

— И аз казах това — каза му Джамал. — Но има свидетели. И камерата е била в него, когато са го заловили.

— О, не — простена Кемел. Стисна очи, за да не вижда светлината. — О, не, това не може да е истина. Защо би направил такава нещo?

— Не знам, братко. Може би, ако си беше вкъщи...

Да! Вкъщи! Трябваше да се прибере незабавно.

Но не можеше. Все още не.

— Ще се върна веднага щом мога. Но в момента не мога да си тръгна.

— Каква работа може да е по-важна от това? — попита Джамал с нещo, което звучеше като презрение в гласа си.

Никога през всички тези години не беше говорил на брат си по този начин. Нямаше да използва такъв тон, ако знаеше в какво се състои работата на Кемел.

Той от цялото си сърце искаше да каже на по-малкия си брат защо е в Америка, но не посмя. Той и цялото семейство щяха да са в опасност, ако му беше казал дори и една дума по този въпрос.

— Къде е сега Гхали?

— Отне ми цяла нощ. Но успях да уредя да го пуснат. Ще го държа в своята къща — поех отговорност за него.

Кемел пресметна осемчасовата разлика с Рияд и разбра, че там е шест сутринта.

— Благодаря ти, Джамал. Вечно ще съм ти задължен.

— Случаят далеч не е приключил, Кемел. Ще направя, каквото мога, но може да се наложи Гхали да се изправи пред съда.

Кемел кимна, въпреки че нямаше кой да види. Да, да, той знаеше. Особено след като е замесен чужденец. Саудитските власти рядко пропускаха шанса да покажат превъзходството на ислямския закон пред западняците. Дори тази жена да пожелае да не се повдигат никакви обвинения, пак може да пристъпят към процес и после към наказание.

А наказанието означаваше Гхали да загуби дясната си ръка.

Как можеше да се случи това? Гхали винаги е бил див и твърдоглав, определено бе така, но не беше крадец. Какво може да се е вселило в него? Нищо не искаше, пък е откраднал камера! *Камера!* Сигурно имаше почти дузина добри камери из къщата.

Това беше много странно.

Трябваше да се обърне към по-висша сила за помощ. Утре беше петък, светият ден. Щеше да каже обедните си молитви в джамията. Утре Кемел щеше да се моли цял ден в джамията за своя блуден син.

[1] Пустиня в Саудитска Арабия. — Б.пр. ↑

ПЕТЪК

1.

След няколко прослушвания на телефонния секретар в последното съобщение от Милкдуд се казваше да се срещнат в „Канова“ на Западна Петдесет и първа в десет и половина. Така че Джак се появи по това време. Той вървеше право напред с огромната тълпа от родители и деца, устремена към червената неонена табела на „Радио Сити“ от далечната страна на Шесто авеню. Зад „Крис на Рут“ и „Льо Бернаден“ от отсрещната страна на улицата той откри „Канова“.

Опря чело във витрината и се вгледа зад натрупания изкуствен сняг от другата страна на стъклото. Приличаше на онези бюфети, които се рояха като пилци през деветдесетте.

Влезе вътре и започна да се оглежда за Милкдуд.

„Канова“ беше малко по-изискано от останалите заведения от този тип. По принцип даваха храна само за вкъщи — пълниш кутийките си при бюфетите с храна, мериш ги и плащаш, след което си тръгваш. Тук имаше две помещения с бюфет и отделно място с маси.

Имаше малко посетители — обедната тълпа още не беше наизлязла, но Джак не виждаше своя човек. А него трудно можеше да го пропуснеш.

Той потупа един кореец, който забърсваше маса наблизко.

— Трябваше да се срещна с един човек тук — започна той.

— Не знам — каза бързо кореецът, бясно клатейки глава. — Не знам.

— Той е черен — каза Джак. Посочи към челото си. — И тук има...

— О, да.

Работникът посочи наляво, към табелка със стрелка и надпис „Маси“. Джак се зачуди как я беше пропуснал.

— Там. Той там.

Джак мина през малката тухлена арка и огледа допълнителната зона с маси. Видя в гръб висок черен тип с късо подстригана коса.

Джак отскочи набързо обратно при бюфета, взе си „Пепси“ и след това седна в стола срещу Милкдуд.

— Суши за закуска? — попита Джак, като видя подноса на масата.

— Здравсти, Джак — отвърна му черният тип и протегна през масата ръка с големината на пощенска марка. — Трябва да пазя фината си момчешка фигура.

— За хакване, нали?

Той сви рамене.

— Допълнителните килограми понякога могат да ме спрат да отида там, където искам. Това е късна закуска, а и калифорнийските ролца не могат да се нарекат точно суши.

Двамата се познаваха от много години. Джак постоянно се натъкваше на този висок черен тип — Милкдуд беше с дредлоци^[1] тогава — във филмотечните кина в града. Заговориха и стигнаха до такова равнище на доверие, че си разменяха касети и дискове с любими филми. Ако някога Джак беше научил името, с което майка му го е наричала, то отдавна го беше забравил. Той беше Милкдуд — или Дуд — за света. Висок, слаб, с млечношоколадова кожа, спокоен поглед и заразителна усмивка; но всичко, което хората запомняха за този тип — дори в дните, когато беше с огромни дредлоци — беше голямата черна бенка в центъра на челото му. Докато е растял, сигурно някой шегаджия от класа му я е сравнил с определен тип шоколадов десерт и прякорът си беше останал.

— Приемам поправката — каза Джак. — Какво правиш напоследък?

— Работя в „Кокосовите орехи“ нагоре по улицата.

— Вече наемат завършили Ем Ай Ти^[2]?

Той сви рамене.

— В отдела с лазерните дискове съм. Работното време е удобно и отстъпките ми помагат да поддържам колекцията си.

Джак кимна. Удобна почасова работа... Точно това му трябваше на Милкдуд за неговата истинска страст. Да, беше филмов маниак, но първата му любов бяха старите сгради.

— Колко диска имаш вече?

Още едно повдигане на раменете.

— Спрях да ги броя. Но се радвам, че се обади. Мислех да се свържа с теб заради една скорошна покупка.

Джак се изправи назад.

— Нещо от списъка ми с желания?

Милкдуд се пресегна надолу и издърпа една найлонова торбичка изпод масата. Подаде я на Джак.

— Да! — Джак извади отвътре диск с „Неомъжена жена“. — Как успя да го намериш?

Версията от 1978-а на Джил Клехбърг — драмите на Алън Бейтс бяха едни от любимите филми на Джия. Чарът им убягваше на Джак — никога не е бил впечатлен от работите на Пол Мазурски — но от години се опитваше да купи касетка или да я презапише за нея. Постоянно проверяваше програмите на всички филмови кабелни телевизии, за които се беше абонира — Ти Си Ем, Ей Ем Си, Ти Ем Си, Синемакс, Старз, Анкор и останалите — но рядко го пускаха, а когато го правеха, той разбираше за това прекалено късно, за да настрои видеото си.

— От едно от местата със стари касети долу на „Макдугъл“. С добро качество е, но е от Хонконг.

— Виждам. Надявам се да е без дублаж.

— Не — само с кантонезийски^[3] субтитри.

— За субтитрите няма проблем. Може ли да го взема назаем?

— Да. Щом искаш. Само не забравяй откъде си го взел.

— Харесал ти е?

Джак го познаваше като маниак на тема отвратителни гвинейски ужаси. Запален по Ардженто, Бава и Фулчи^[4]. Трудно му беше да повярва, че дори би изгледал докрай „Неомъжена жена“, а какво оставаше, че го иска в колекцията си.

— Не. Но е толкова трудно да го намериш, че чувствам, че трябва да го имам. Странно, а?

— Просто колекционерска болест.

Джак го разбираше — и той беше заразен с нея.

— Уцели момента, Дуд.

Сега имаше поне един коледен подарък за Джия, който тя нямаше да очаква.

— Ще направя копие и ще ти го върна веднага щом...

Джак се спря за момент — беше му неудобно да му иска още една услуга, след като беше намерил филма за Джия, но нямаше друг избор.

— И... ми трябва помощта ти.

— В съобщението ставаше въпрос за хакната сграда.

— Да. Видях ти драсканицата в сградата на Хенд снощи.

Милкдуд се усмихна и очите му засияха.

— Сградата на Хенд... двайсет и пет етажната от железобетон на Четиридесет и пета. Да, красавица си е. Страхотен екземпляр от следвоенната градска архитектура. Знакът ми е още там? Супер. Хакнах я някъде преди три години. Трябваше да си взема записките, за да ти дам точната дата и някои детайли. Много готино място. Тази дама е пълна с невидими места.

— Правиш си записки? — Това бяха страхотни новини. — Нещо като хакерски дневник?

— Обичам да мисля за това просто като за „проучване“. Наричахме го хакване през седемдесетте, но след това компютърните дебили се лепнаха към термина. Не обичам сравнението. Компютърното хакване предполага лоши намерения, злоба, злоупотреба.

— Не и в истинския му вариант — каза Джак.

— Вярно. Истинският компютърен хакер е изследовател. Той иска да проникне, да отвори всички врати, да открие всички скришни места, да разкрие всички тайни и да остави всичко общо взето, както го е заварил. Това правя аз. Влизам в една сграда и проучвам всички места, които работещите там никога не виждат и не знаят, че съществуват, после се махам.

— Но никога, преди да оставиш своята драсканица „Килрой беше тук“.

Милкдуд се усмихна.

— Това, което ние хакерите обичаме да наричаме прякор.

— Как въобще почна да се занимаваш с това?

— Нещо като ритуал на преминаване през Ем Ай Ти е.

— За всички?

— Определено не. Има и опасности. Първо, можеш да умреш. Използваме покриви и асансьорни шахти, а те са опасни. Второ, незаконно е. Може и да не го правиш с лош умисъл, но опитай се да го

обясниш на закона. Най-малкото представлява влизане в чужда собственост. Най-много — опит за грабеж. И по-добре да нямаш клаустрофобия, защото коридорите и въздушните шахти са много тесни.

Джак кимна.

— Виждам защо много хора биха се отказали.

— Наистина. Можеш да прибавиш и тези, които просто не го разбират.

Джак се плесна леко отстрани по главата.

— Шегуваш се. Искаш да кажеш, че наистина има хора, които си мислят, че да пълзиш във вентилационни шахти не е страхотно забавление?

Милкдуд се усмихна.

— Има един или двама. Но тези, които ни разбират, са компютърните хакери. И има доста припокриване между двете неща. Немалко клавиатурни плъхове, поне тези, които не са акрофобични и клаустрофобични, също хакват сгради. Навремето в Ем Ай Ти проучвах с тип на име Майк Маклаглен — фрийкър^[5] експерт — с лед във вените си, когато ставаше дума за проникване. Но не беше чист, човече. Няма пари в това да влизаш в сградите. Затова се отказа и започна да хаква видеочипове. Не знам къде е в момента. Но беше добър.

— Колкото теб?

— Как ли пък не.

— И все още ли се занимаваш?

— Да. Имам любопитна натура, предполагам. — Той въздъхна. — Но става все по-трудно. Охраната става все по-добра. Все пак, когато попаднеш в точния тип сграда — тук очите му се разфокусираха, — нали знаеш, онези, които са пре моделирани десетина пъти през годините, започваш да откриваш едни такива празни пространства в ъглите и стълби, които водят наникъде, и може би дори изолирана стая по средата на етаж, и знаеш, че ти си хакерът пионер там, защото е твой първият подпис на стените в тези места... Казвам ти, Джак, не може да се сравни с нищо.

Джак поклати глава. Невероятно умен тип, но със сигурност малко му хлопаше дъската.

— Да кажем, че искам да присъствам на една определена среща в един определен офис на дващсет и първия етаж в Хенд. Можеш ли да ми помогнеш?

— Разбира се.

Идеално, помисли си Джак. Ще стане по-лесно, отколкото си мислеше.

— Значи можеш да поставиш аудио-видеопредавател зад решетката, за да виждам всичко.

Дуд поклати глава.

— Няма начин.

Джак отвори уста, после я затвори. Не това беше отговорът, който очакваше.

— Няма начин ли? Стори ми се, че току-що ми каза, че...

— Казах, че ще помогна, но няма да слагам подслушватели вместо теб. Това е против кодекса.

— Какъв кодекс? — Джак се опита да прикрие досадата си, но беше сигурен, че не е успял. — Официалният етичен кодекс на хакерите на сгради ли?

— Може би. — Хакерът остана спокоен. — Не знам за някакъв официален кодекс, но е против този на Милкдуд.

Джак се облегна назад и отпи от своето „Пепси“.

— По дяволите, Милкдуд. Надявах се да ми помогнеш.

— В тези времена, ако искаш да подслушваш отдалеч, не ти трябва нищо в стаята. Просто пускаш един лазер към прозореца и ще чуеш всяка дума, която казват.

— Точно днес ми свършиха лазерите.

— Можеш да си купиш от поне десетина от онези „специални охранителни магазини“ из целия град. Мисля, че даже има един на Пето на ъгъла близо до Хенд.

— Операцията ми не е точно хайтек, Дуд. Няма начин да инсталирам лазер на Четирийсет и пета улица. Постоянно ги гледаш тези неща по телевизията, но аз работя в истинския свят. И освен това трябва ми повече от само аудио. Искам да виждам случващото се в офиса. Самата среща не е толкова важна, колкото това кой присъства и какво е казано след нея.

— Значи — каза Милкдуд — влизаш вътре и я гледаш със собствените си очи и слушаш със собствените си уши.

— Аз... да хакна първата си сграда... в центъра... в работно време? Да бе, да.

Джак си представи как се е свил в някоя вентилационна шахта и драпа като коте, качващо се по дърво, докато пожарникари и лекари от Бърза помощ разбиват стени и разтапят с ацетилен галванизирания метал, за да го освободят.

След това неговата снимка се появява на първа страница на „Поуст“ и „Дейли Нюз“. Можеше да види заглавията:

ЗАЛАВЯТ НЕНОРМАЛНИК ВЪВ ВЕНТИЛАЦИОННА ШАХТА

Той потрепери.

— Не, благодаря.

— Ще ти помогна.

— Какво стана с кодекса на Милкдуд?

— Казва, че не мога да слагам каквито и да било устройства вместо теб, но не казва, че не мога да ти покажа как се хаква сграда. Това ще ме направи апостол на проучването на сгради. Ще бъда... св. Милкдуд, мисионер, разпространяващ словото сред непросветените, ще печеля хора за каузата...

— Добре, добре — каза Джак с усмивка и вдигната ръка. — Разбрах.

Той помисли върху предложението. Ако Дуд можеше да го заведе до място, откъдето можеше да гледа и слуша какво става в офиса на адвоката на Томас Клейтън...

— Нека изясним това. Предлагаш да бъдеш моят гид в дълбините на сградата на Хенд.

— Следотърсач е по-точно определение. Ще ти проправа път.

— Което ще рече?

— Ще прегледам записките си и ще хакна наново сградата през уикенда. Ще ми кажеш точно къде искаш да бъдеш, а аз ще видя дали мога да намеря път до това място. Ако успея, ще те вкарам в сградата сутринта преди срещата и ще те насоча в правилната посока.

— Искаш да кажеш, че няма да дойдеш с мен?

Милкдуд поклати глава.

— Такъв е кодексът, нали знаеш.

— Но какво ще стане, ако се изгубя или — сцената „Джак котката се катери по дърво“ изплува пред очите му — се заклеся?

— Ще начертая маршрута ти и ще го маркирам. Ако можеш да следваш упътвания и пътни знаци, няма да имаш проблем. И ако това още те кара да се чувстваш по-добре, вземи си мобилен телефон. Аз ще съм отвън. Ако има нещо нередно, ще ми се обадиш.

Джак барабанеше с пръсти по масата замислен. Инстинктите му казваха да потърси друг начин. Не страдаше от клаустрофобия — и преди беше прекарвал дълго време в тесни пространства — но предпочиташе да има няколко варианта за бягство, ако се озовеше в напечена ситуация. Но при положение че Милкдуд беше готов да му помогне... можеше и да се получи.

— Добре — каза Джак. — Нека съставим план.

— Първо, трябва да знам мястото на срещата — *точното* място.

— Мога да го разбера. — *Така си мисля.*

— Добре. След това трябва да си набавиш дрехи за хакване.

— Като?

— Ами, лятото, когато са включени климатиците, използвам наполеонки. Но зимата може да стане много горещо. Затова ти препоръчвам лек комбинезон — без копчета, или тениска за ръгби и чорапогачи.

— Чорапогачи? Стига бе, Дуд!

— Ще пълзиш по корем във всяка възможна посока, Джак. Трябва да можеш да се *плъзгаш*, човече.

— Да... но чорапогачи?

Още едно заглавие в „Поуст“ изникна пред очите му:

ВОЙОР В ЧОРАПОГАЩИ ПРИКЛЕЩЕН В ТРЪБИ

— Мисля, че ще се спра на комбинезона. Какво друго ми трябва?

— Официален костюм.

— О, не!

[1] Коса, сплетена на дебели и дълги фитили. Прическата е известна у нас като „раста“. — Б.пр. ↑

[2] MIT — Масачузетски технически университет. Най-реномираният технически университет в света. — Б.пр. ↑

[3] Регион в Китай. — Б.пр. ↑

[4] Режисьори на филми на ужасите от 70-те и 80-те. — Б.пр. ↑

[5] Phreaker (англ.) — човек, който манипулира телефонните линии за безплатни разговори. — Б.пр. ↑

2.

— Къде се срещнахме ли? — попита Алиша, поклащайки слушалката на рамо, докато отваряше половинката сандвич с пуйка, който си беше купила от „Блимп“ надолу по улицата. — В офиса на Гордън Хафнър. Адвоката на Томас.

Беше чакала цяла сутрин обаждането на Джак. Беше толкова развълнуван, след като намери драсканицата с черния маркер снощи в лобито на Хенд. Беше започнал разпалено да обяснява някакви неща за хакери на сгради — каквито и да бяха те — и за някой на име Милкдуд. Остави я в апартамента ѝ и след като провери дали е празен и дали всичко е наред, си тръгна, като ѝ каза, че ще ѝ се обади сутринта.

Е, не се беше обадил. А тя имаше много неприятни мигове на път към работа. Беше вървяла по средата на тротоара, като оглеждаше всеки бус, минаващ покрай нея близо до бордюра. Стръскаше се всеки път когато чуеше забързани крачки след себе си. Видът на охранителя на главния вход на болницата никога не е бил по-успокоителен.

Облекчението ѝ се беше превърнало в тревога, след като видя резултатите от кръвните тестове на Хектор: *Candida albicans*, гъбата, която проникваше в болните от СПИН на гърба на други инфекции. Беше добавила интравенозно амфотерицин Б към коктейла от лекарства, който се вливаше в малкия, и стискаше палци.

Настойницата му вероятно не му е давала профилактично и дифлукан. Поне Алиша се надяваше, че това е причината за инфекцията. Ако ли не, то това означаваше, че е пипнал устойчив щам, а това можеше да е лошо. Много лошо.

Тя отхапа от сандвича си. Снощи не беше вечеряла, а сутринта ѝ беше прекалено тежко, за да яде; чак на обяд се беше сетила изобщо за храна. И сега, точно когато започваше да яде на бюрото си, Джак се беше обадил.

— Гордън Хафнър. Къде точно е офисът му на етажа?

Тя преглътна.

— Не съм сигурна.

— Важно е, Алиша.

— Добре тогава. Нека помисля.

Тя преигра в ума си срещата от онзи следобед, когато бе минала през стъклените врати на двацет и първия етаж с Лео Вайнщайн, бе седнала в чакалнята, после бе отведена надолу по коридора до офиса на Хафнър. Спомни си, че беше погледнала през прозореца и беше видяла синия навес на „Клуба на химика“ отсреща.

— Гледа към Четирийсет и пета улица.

— Това е някакво начало. Но трябва да знаем къде точно. Офисът ъглов ли е?

— Не. Но е точно до ъгловия — в източния край.

— Сигурна ли си?

— Абсолютно. Спомням си как си помислих, че Томас не е при главния адвокат във фирмата, но е близо до него.

— Офисът до източния ъгъл, който гледа към Четирийсет и пета — каза Джак. — Разбрано.

— Какво става? — попита тя.

— Ще имаш среща с г-н Хафнър в понеделник сутринта. Ще му кажеш, че си готова да продадеш къщата.

Тя едва не се задави с едно парче пуйка. Изкашля се и преглътна.

— Как ли пък не!

— Спокойно. Само слушай. Ще поискаш абсурдна сума, да кажем, десет милиона.

— Никога няма да се навият.

— Разбира се, че няма. Не офертата е важна. Искаме срещата. Ще ти обясня всички подробности после. Точно сега трябва да почнеш да си освобождаваш понеделника, за да можеш да бъдеш там. Един мъж на име Шон О'Нийл ще ти се обади този следобед. Той ще бъде твоят адвокат.

— Мой адвокат? Но той не знае нищо за...

— Няма нужда и повярвай ми, не иска да знае. Това, което му доставя най-голямо удоволствие, е да подлудява други адвокати. Той ще уреди срещата вместо теб.

Тя провери календара си. Понеделник сутрин... щеше да се наложи да я извинят от месечната среща на Отдела по инфекциозни болести... Но нищо друго не беше спешно.

— Окей. Ще мога. Но колкото по-рано, толкова по-добре.

— Добре. За мен също.

— Всичко това е много странно, Джак. Бих искала да знам какво става.

— Ще ти обясня всичко в неделя вечерта, когато ще е нашата репетиция.

— Репетиция ли?

— Да. Ти, аз и Шон. Но това, което е важно и което трябва да знаеш, е, че като си уреждаме среща с адвокатите, получаваме малка отсрочка. Никой няма да те заплашва или да се опитва да те нарани, ако знаят, че в понеделник може да се стигне до споразумение. Това означава, че можеш да престанеш да се оглеждаш постоянно — поне за почивните дни.

— Това е добре.

— Така е. Трябва да бягам. Ще се чуем по-късно.

Алиша затвори телефона и нападна сандвича си с подновен хъс. Имаше чувство, сякаш оловна тежест беше повдигната от дъното на стомаха ѝ. Нямахте да ѝ се налага да живее като беглец през идните два дни.

Но какво планираше Джак? И доколко можеше да му се довери? Наистина подхождаше по изключителен начин, когато въпросът трябваше да се реши по-„твърдо“, но това беше различно. Щеше да си има работа с голяма адвокатска фирма, с някои доста остри умове. Можеше ли тарикат от улицата да преметне завършилия Харвард от двайсет и първия етаж?

Не беше сигурна, но ако трябваше да се обзаложи, Алиша не мислеше, че би рискувала парите си с костюмарите.

3.

— Това ли е той? — попита Джак, когато от говорителя на касетофона се чу нов глас.

Хорхе поклати голямата си глава. Беше облечен за работа — работният му ден започваше, когато офисите почваха да се опразват — в стар суитчър с отрязани до раменете ръкави.

Двамата седяха в претъпканата допълнителна спалня в апартамента на Хорхе, която беше и офис. По-надолу по коридора жена му разчистваше след вечеря, а синовете му играеха на най-новия „Марио“; навсякъде ухаеше на подлютено месо.

Джак превърташе касетката напред, спираше и я пускаше отново, докато не чуеше нов глас.

— Ами този тип?

Още едно поклащане.

— Не. Не е Рамирез.

— Дано да е скоро. Вече сме към края на касетката.

Хорхе беше накарал един от братовчедите си да пусне брошури под вратите на всички сгради на Рамирез. Това беше нужно, за да не събудят подозрение у него. Използваха логото на „Худак“, но контактите бяха заменени с номера, които Джак беше наел, като беше казал, че това е пряката линия на Дейвид Джоунс, агента от „Худак“, който отговаряше за тази оферта. Беше оставил съобщение, че г-н Джоунс е на обект с клиент, но ще им се обади веднага щом може.

Беше донесъл на Хорхе касетката с всички обаждания.

— Може би не е заинтересуван — каза чистачът.

— Ако това, което ми каза за него, е истина — ще се обади. Няма да може да устои. Само погледни всичките тези...

— Ето го! — извика Хорхе, когато един нов глас проговори от касетофона. — Това е той. Това е оня *hijo de puta!*

Джак не разбираше много испански, но знаеше какво означава това. Облегна се назад и се заслуша в мекия, с лек акцент глас на Рамирез. Явно беше в страната по-дълго, отколкото Хорхе.

— Да, г-н Джоунс. Бих желал да се срещна с вас и да говорим за имота, който описвате в брошурата си. Трябва да пътувам по работа през почивните дни и искам да го огледам, преди да замина.

Рамирез беше оставил служебния и домашния си телефон.

Хитро, помисли си Джак. Сигурно е минал покрай мястото и го е видял от тротоара. Знае, че такава възможност не е за изпускане, и го иска. Затова използва мнимо пътуване, за да може да го огледа, без да изглежда нетърпелив.

От това, което беше разбрал от Хорхе, г-н Пако Рамирез се изявяваше като прекупвач, особено при недвижимите имоти. Обичаше да грабва добри оферти, на които цените се покачваха, и после ги обръщаше в бърза печалба. Такива като него винаги се оглеждаха за хора, които бързат да продават.

— Добре — каза Джак, — захапа леко стръвта. Сега трябва да го хванем на кукичката и да го извадим.

Използва телефона на Хорхе, за да се обади в офиса на Рамирез. Човекът беше на линия само секунди след като каза на секретарката, че е Дейвид Джоунс. След учтиви думи Рамирез заговори по работа и си уредиха среща на следващата сутрин, точно в девет, за да провери имота.

— Какво правим сега? — попита Хорхе.

— Нищо. Отсега нататък съм само аз. Най-важното нещо за теб е да стоиш далеч от онази къща. Ако се усъмни, че и ти участваш, ще си плюе на петите. Просто си стой вкъщи утре и вдигай телефона. Може да се наложи да ти се обадя. Ще задавам въпроси, а ти ми отговаряй, както искаш — кажи ми прогнозата за времето, няма значение. Просто искам глас от другата страна.

Хорхе присви плътните си устни.

— Би ли ми обяснил още веднъж, *por favor*, как това ще ми върне парите?

— Добре. Още веднъж. Ще ти върна парите, като накарам Рамирез да ми остави голям депозит за къщата.

Хорхе поклати глава.

— Но той не е глупак, г-н Джак.

— Със сигурност не е. Но познавам неговия тип: обича да прецаква другите. Обича да намира по някой дребен човечец или такъв в неблагоприятно положение и да вземе от него всичко, което може.

През цялото време е можел да си позволи да ти плати, но е избрал да не го прави. Защо? Защото е открил слабо място — незаконните ти роднини, които работят при теб — и не е могъл да пропусне възможността да се възползва от това. Това му дава сила.

— И други като Рамирез ли познаваш?

Джак кимна.

— О, да. Заради тях имам работа. Може да се каже, че съм станал експерт по хора като тях. Ще изиграя Рамирез с неговите трикове. Ще му представя страхотна сделка и ще го накарам да си мисли, че прецаква някого с нея.

— Но парите? Няма да ти даде пари в брой.

— Ще го направи, ако мисли, че аз не ги искам.

Хорхе отново клатеше глава. Джак беше забелязал, че често правеше това напоследък.

— Имай ми доверие. Дори и да не се получи, поне ще се позабавляваме с Рамирез.

4.

Телефонът иззвъня, когато Алиша се приготвяше да си тръгва. Реймънд вече го нямаше и тя вдигна.

— Обажда се детектив Матюс. Ти ли си, Алиша?

— Да — каза тя възможно най-лъчезарно. — Как си?

По дяволите, още лоши новини.

Беше получила още едно обаждане от адвоката на болницата сутринта, който я питаше дали не е премислила относно обвиненията срещу Флойд Стивънс в насилие над дете. Сега пък какво?

— Аз съм добре. Ами, причината, поради която ти се обаждам, е, че може би имам добри новини за теб.

— За Стивънс.

— За самия него.

— Признава се за виновен?

— Не, но почти толкова добри. Искам да ти разкажа всичко на вечеря.

Тя усети как космите на врата ѝ настръхнаха.

— Уил... ако става въпрос за обвиненията, които повдигнах срещу него, не мислиш ли...

— Не нещо *пряко* свързано с твоите обвинения. Ако настояваш, ще ти кажа сега, но ако нямаш други планове, предпочитам да го направя на една ранна вечеря. Обещавам, че няма да останеш разочарована.

Алиша се двоумеше. Първо обяд, после вечеря, а после... какво?

Нямам време за това.

Но ако беше проверявал Стивънс в работното си време и бе открил нещо, което да помогне, как можеше да му откаже?

— Добре тогава — каза тя. — Нека бъде вечеря. Къде и кога?

Той я попита дали харесва италианска кухня. Когато му отвърна, че я харесва, ѝ даде адрес на една трактория на Седмо авеню, на около десет пресечки от Центъра. Щеше да стигне там след трийсет минути.

Добри новини, беше казал. Надяваше се да са такива. Със сигурност щяха да ѝ дойдат добре.

5.

— Сигурно често ядеш тук — каза Алиша, докато двамата се настаняваха в сепаре за четирима.

Тя беше пристигнала по-рано. По принцип би дошла пеша. Но въпреки думите на Джак, че никой няма да я закача преди срещата с адвокатите в понеделник, си беше взела такси.

Уил се появи няколко минути по-късно. Салонният управител го беше посрещнал с широка усмивка, а трима души зад бара му бяха казали здрасти.

Той сви рамене.

— Предполагам, че ако вися някъде, то това е именно тук. Но става въпрос за един или два пъти седмично.

Тук ли беше снощи, помисли си тя. Ако ти беше вървял след мен вместо Джак, сега Томас и биячите му щяха да са в затвора и цялата тази бъркотия щеше да се оправя.

— Мислех, че ченгетата висят по барове с други ченгета.

— Така е. Прекарах няколко години, наливайки пари в кръчмата на Мидтаун Юг, но знаеш ли... просто в един момент ти омръзва постоянно да говориш на полицейски теми. Поне на мен. Тук съм просто Уил Матюс, който по случайност е полицай.

Един сервитьор се отби с кошница с гевреци и дълги анорексични италиански хлебчета. След като се допита до нея, той поръча бутилка „Chianti classico“^[1], след това се облегна напред.

— Да поговорим за новостите около Флойд Стивънс.

Той ѝ подаде кошницата и тя си взе едно хлебче.

— Моля те.

Тя отхапа края настървено.

— Следих го.

— Разрешиха ли ти да го правиш? — попита тя изненадано. — Искам да кажа, при всички други престъпления, които стават...

— Щеше ми се. Не, направих го в извънработно време.

— В свободното ти време? — Ако Алиша беше изненадана преди секунди, сега беше шокирана. — Но защо?

— Казах ти. Преди работих в Отдела за борба с порока и познавам тези гадини. Те са извън контрол. Ти го прекъсна, затова си помислих, че не се е наситил. А това означаваше, че ще тръгне на лов много скоро. Затова веднага щом приключех работа, отивах до Горен Уест Сайд и висях около неговото жилище, чакайки го да излезе или да се прибере.

— И?

— Снощи излезе. Отиде до гаража, където държи колата си, и отпраши директно към „Минесота Стрип“.

— Какво е това?

— Място, което сигурно никога няма да видиш. Нещо като секс супермаркет, пълно с проститутки от всички възрасти и полове.

— *Всички* полове? Знам само за два.

— Е, има и по средата. Да видим... как да го нарека... момчета, които са променени горе — нали знаеш, гръдни имплантанти и хормонална обработка на кожата — но долу си остават с цялото оборудване... много търсени на „Стрип“.

— Чудесно.

Уил сви рамене.

— Доста са жалки там долу, но мен лично това не ме притеснява. Всеки си има предпочитания. Но когато сводниците почнат да изнасят деца за ястребите...

— Ястреби? — Това е като съвсем нов език, помисли си Алиша.
— Какво е това?

— Най-често се отнася до гейове, които търсят много млади мъжки проститутки, но аз го използвам за всеки, нормален или обратен, който търси прекалено млади неща.

— Пиленца — каза Алиша, като леко ѝ призля. — По-млади, по-нежни, беззащитни.

Тя погледна Уил. Толкова добре изглеждаше, почти като момче с тази къса руса коса; работата го сблъскваше почти всеки ден с човечеството в най-лошата му светлина и въпреки това някак беше останал незасегнат.

— Това харесват. И Флойд Стивънс е един от тях. Проследих го. Той идеално знаеше къде отива — всъщност си мисля, че се е обадил предварително, защото имаше някой, който го чакаше на един ъгъл с

много младо на вид момиче, когато спря. Детето се качи в колата му и двамата потеглиха.

Хлябът в ръката на Алиша се натроши под разпалилия се в нея гняв.

— И ти му позволи?

— Разбира се, че не. Но не исках да усложнявам нещата, като го погвам сам — не исках адвокатът да повдига въпроси за капани или тормоз — така че го проследих до доковете и казах на двама приятели от Отдела за порока. Те изчакаха да паркира, издебнаха го и го хванаха по време на акта.

— Сега вече някой ще го махне ли от улицата? — каза тя, изтръсквайки трохите от скута си.

— Не е на улицата. Поне за известно време. Затворен е и е обвинен за секс с непълнолетен.

— И това са добрите ти новини? Че още едно дете е било насилено от този боклук?

— Не разбираш ли? — попита Уил, като изглеждаше малко обиден. — Този път няма да се измъкне. Сега има вече две обвинения за изнасилване в една седмица. Не може да заплаши или да си плати, при положение че свидетелите са полицаи. Ще бъде прекалено зает да се защитава, за да тръгне след теб. Не може да те докосне.

... Не може да ме докосне...

Алиша се строполи назад, когато истината в думите на Уил премина през гнева ѝ към Флойд Стивънс.

— О, господи — каза тя меко. — Ти си прав. Не може да каже, че не е докоснал Канийса. Не може да каже, че съм си го измислила и съм преувеличила.

— И най-доброто е — каза Уил, — че ще лежи заради снощното си изпълнение.

Алиша затвори очи и си пое дълбоко въздух. Сякаш една малка планета се беше вдигнала от раменете ѝ.

— Благодаря ти — каза тя, гледаща към него.

Почувства внезапен изблик на топлина към този човек, този добър, добър човек.

— Това, което си направил, е много повече от задълженията ти. Аз... не знам какво да кажа.

Тя импулсивно протегна ръка през масата и стисна неговата.

— Благодаря ти.

Той поклати глава.

— Залових перверзник и помогнах на една много специална дама. Повярвай ми, удоволствието е изцяло мое.

Алиша усети, че Уил е хванал ръката ѝ с двете свои. Не можеше да се дръпне сега... и не беше сигурна, че искаше да го прави.

Пристигането на келнера с виното развали магията.

Уил направи голямо представление с пробната чаша „Кианти“, като го въртеше леко във въздуха, провери цвета му, помириса го, преметна го в устата си няколко пъти — направи всичко с него освен гаргара, после преглътна и направи отвратена гримаса.

— Това е ужасно! — каза той на келнера. — Върви да го излееш в мивката!

Сервитьорът изсумтя.

— Да бе — каза с крива усмивка. — Все едно разбираш.

Наля една чаша на Алиша и след това спокойно допълни чашата на Уил.

— Тук съм като Родни Дейнджърфийлд^[2] — каза Уил и поклати глава. — Не получавам никакво уважение.

— Може и да разбираш нещо от бира — каза келнерът. — Но от вино? Забра'и.

Той остави бутилката на масата и си тръгна.

— Ти *наистина* идваш често тук.

Уил се засмя.

— Да, Джоуи е племенник на собственика. Познаваме се от дълги години.

Алиша отпи от виното и първата глътка ѝ се стори малко кисела, но втората не беше толкова зле.

— Та — започна тя, приближавайки се към въпроса, който я човъркаше — сигурно да работиш по цял ден и да преследваш хора през нощта допринася за огромна бъркотия в личния ти живот.

— Личен живот? Какво е това?

— Нали знаеш — приятели, семейство, гадже... такива неща.

— Повярвай ми, не беше саможертва. На приятелите си не липсвам, родителите ми се преместиха в Южна Каролина, а що се отнася до жената на живота ми — той завъртя чашата си, вгледан в

рубинената течност, — тя си стегна багажа и си замина преди около година.

— Съжалявам — каза Алиша, като мислено се удари за това, че е полюбопитствала. Не знаеше какво да каже. — Аз... предполагам, че дългите часове на работа като полицай са трудни за една връзка.

Уил изсумтя.

— Щеше ми се да беше така. Можех да се справя с това, дори да измисля нещо. Не... беше някъде по това време миналата година, когато отиде да посети семейството си във Върмонт — малко градче на име Браунсвил — и случайно срещнала своя стара любов. Отишли на среща, старите искри започнали да горят наново и в следващия момент тя ми звънеше по телефона и ми казваше, че няма да се връща в Ню Йорк, остава във Върмонт и ще се жени за онзи тип.

— Сигурно те е заболяло — каза Алиша, като го съжали.

Беше разказал историята толкова спокойно, но тя усети тлеещата болка.

— Така е. Отне ми около милион обаждания и дори пътуване дотам, преди най-накрая да разбере, че тя говори напълно сериозно. — Той се изправи и я погледна, сякаш отпъждаше спомените. — Но това беше тогава. Преживях го. Животът продължава.

И сега мислиш, че трябва да откриеш някой друг, помисли си Алиша. Моля те, не се спирай на мен, Уил Матюс. Вече си изстрадал прекалено много.

— Ами ти? — попита той. — Как е твоят любовен живот?

Тя повтори като ехо неговия коментар от по-рано.

— Любовен живот? Какво е това? — Помъчи се да се усмихне. — Особено след като съм омъжена.

Той примигна учуден.

— Омъжена? Помислих си, че...

За момент ѝ се прииска да прелее историята си за пътуващия любовник в тази за пътуващ съпруг, но не искаше да го лъже. Не и след всичкото, което беше направил за нея.

— Но ти вече си срещал половинката ми — каза тя, като гледаше озадачената му физиономия няколко мига. — Центърът. Неразделни сме, ако искаш да знаеш.

— О! — Той се засмя. — Омъжена за работата си — каза той и кимна. — Много добре те разбирам. И аз имам подобен проблем.

Невинаги е проблем, каза си наум тя. Понякога е решение.

Можеше да види как той се отпуска. Това беше добре... и зле. Сигурно си въобразяваше, че може да действа.

Прекараха остатъка от вечерята и сигурно още час след това в разговори — Уил питаше за подробности от живота ѝ, а тя от своя страна контрираше с въпроси, които караха него да говори за себе си.

Равносметката от вечерта беше, че тя си изгради представа за един добър човек, който обичаше бира, риболов и баскетбол; отдаден детектив, който беше успял, поне засега, да се опази от цинизма, който явно инфектиреше всички ченгета от големия град.

А за Уил? Когато излизаха от ресторанта, Алиша се съмняваше, че той е узнал нещо повече за нея, откакто когато беше дошъл на срещата.

Докато той я караше към къщи, тя гледаше ръцете му там, където беше хванал волана. Силни ръце, здрави. Тя се зачуди какво ли щеше да е усещането, ако се увият около нея. Рядко ѝ беше неприятно, че е сама, всъщност през повечето време беше прекалено заета, за да разбере, че беше сама.

Но имаше моменти, най-вече през нощта, когато искаше да се сгуши в някого, да усети закрилящи ръце около себе си, когато просто искаше да бъде *прегръщана*.

Чувстваше се сигурна и спокойна, когато той спря пред апартамента ѝ. И беше раздвоена: да го покани да влезе или не?... Да го покани или не?

И тогава иззвъня пейджърът.

Уил провери колана си.

— Не е моят.

Алиша се разтърси за своя в ръчната си чанта и усети как настроението ѝ се разбива на парчета, когато разпозна от кой номер е.

Етажът на Хектор. Имаше само една причина, поради която можеха да ѝ се обаждат по това време.

— Уил, можеш ли да ме откараш до „Св. Винсът“? Бързо? Имам предвид наистина бързо.

Той ѝ отвърна със свистене на гуми.

[1] Кианти — италианско червено вино. — Б.ред. ↑

[2] Родни Дейнджърфийлд (1921–2004) — американски комедиант, известен с репликата си „Не получавам никакво уважение“. — Б.пр. ↑

СЪБОТА

1.

След само три часа сън Алиша отново беше в болницата, този път в спешното педиатрично отделение. Малкият Хектор Лопез беше на път да си отиде снощи — голям епилептичен припадък, спиране на дишането. Тя и служителите на смяна го бяха спасили. На косъм.

Уил беше стоял с часове долу в залата за чакащи. Не познаваше Хектор, не го беше виждал с очите си, въпреки това изглеждаше истински притеснен. Най-накрая Алиша беше успяла да го накара да си тръгне.

Той я беше прегърнал и ѝ пожела късмет. Тя гледаше как се отдалечава и си бе помислила, че този човек е наистина специален.

Но сега тя наблюдаваше Хектор, който беше в безсъзнание. Тънка грапава ендотрахеална тръба се извиваше от устата му към една по-голяма тръба, кокалестите му гърди се издигаха и спускаха в ритъма на свистенето на вентилатора до нея.

Тя чу някой да чука на стъклената преграда вляво от нея, обърна се и видя Хари Улф да ѝ маха от другата страна. Беше го извикала, за да се консултира с него заради припадъка. Той беше взел проба от костния мозък. Централното нервно налягане на Хектор се беше покачило, а течността изглеждаше мътна. Това не беше добре... не беше добре...

Алиша отиде до вратата и свали до брадичката маската от лицето си.

— Какво имаш за мен, Хари?

Лицето му беше мрачно.

— Гъбички в течността на костния мозък.

Алиша въздъхна. *По дяволите.* Това обяснява припадъка. Въпреки че не беше изненадващо, тя се бе надявала педиатричният невролог да открие нещо по-леко за лечение.

— Има ли още припадъци? — попита той.

— Не. Но ще има, ако не успее да овладее тази инфекция. Проблемът е, че имунната му система е напълно блокирана.

— Ще продължа да го преглеждам. Късмет.

— Благодаря, Хари.

Тя се обърна и отново погледна към Хектор. Изплъзваше ѝ се. По дяволите, това тук беше нейната територия, единственото място в живота ѝ тези дни, където тя казваше какво да се случва. Но изглежда и тук губеше.

Трябваше да има начин да обърне всичко това. Трябваше да има...

2.

Рамирез се появи няколко минути по-рано, но Джак беше подготвен и го чакаше в градската къща, издокаран в зелен блейзър, бяла риза, раирана вратовръзка, панталони „Докерс“, мокасини и усмивка на гъзолизец.

Беше тук от повече от час, за да опознае мястото. Самата къща не се нуждаеше от изкуствен декор; беше в идеално състояние. Всички шкафове и гардероби бяха пълни с дрехи. Който и да беше наследил всичко това от покойния д-р Гейтс, не беше изхвърлил нищо.

Единственото нещо, което беше добавил към мястото, беше една снимка, която беше купил от магазин за вещи втора употреба — двама мъже, които седят един до друг върху дънер. Постави я в голямата баня. Украси гостната с масичка за игра на карти, върху която нареди папки и депозитни разписки, копирани от оригиналите на агенция „Худак“.

Рамирез беше облечен от горе до долу в черен шлифер, през разтворената яка на ризата му за голф се показваше тежка златна верига. Имаше широки рамене и пълен корем. Усмихна се широко на Джак и разкри златните си коронки, но очите му се стрелкаха във всички посоки, попиваха всеки детайл от антрето — резбованото стъкло на входната врата, кристалния полилей, месинговите релси на килима на стълбите, водещи към втория етаж. Джак му подаде визитка — точно копие на тази на Долорес, освен името, което беше променено на Дейвид Джоунс — и го разведе навсякъде, като повтаряше почти дума по дума казаното от агентката в четвъртък. Гледаше как Рамирез прокарва пръсти по дървената повърхност на антиките, докато минаваха от стая в стая.

Когато се върнаха в импровизирания офис в гостната, Джак сподели с Рамирез, че има специално изискване за продажбата и то е, че сделката трябва да се финализира до трийсет дни.

— Трийсет дни — каза Рамирез. — Защо собственикът желае да приключи толкова бързо?

Джак направи малка пауза, сякаш обмисляше колко да разкрие, после сви рамене.

— Добре, ще ви кажа. Иска да продаде мястото бързо, защото са му нужни пари.

— Има финансови проблеми ли? — попита Рамирез.

— Не, не. — Джак снижи глас, сякаш споделяше тайна, която не трябва да се разчува. — В момента е в болница. Бедният човек се нуждае от пари заради медицинските сметки.

— Наистина ли? — В тона на Рамирез се долавяше истинско съчувствие; във внезапния блясък в очите му обаче нямаше нищо подобно. — Много лошо.

Джак почти можеше да види как се задвижват колелцата в главата на Рамирез: *в болница... медицински сметки... снимка на двама мъже в банята.*

Поставяше диагноза.

— И казвате, че в цената е включена всичката мебелировка?

— Да. Всичките красиви, прекрасни европейски антики. При въпросната цена, уверявам ви, това е наистина изгодно.

Рамирез сви рамене.

— Не знам. Много са остарели. Имали ли сте много интерес към имота?

— Колкото и да е странно, не. Не мога да го разбера — каза бавно Джак, след което се престори, че се е уловил, че е казал нещо грешно. — Не че не е имало никакъв интерес. Имаше достатъчно добър.

Рамирез се усмихна.

— Както казах, това е стара къща. Но се чувствам зле заради бедния болен човек. Ще го отърва от нея. Но, опасявам се, не и за желаната цена.

Джак подсмръкна.

— Тя е вече много под реалната.

— За съжаление не мога да се съглася — каза Рамирез.

И след това направи наистина ниско предложение, поне двайсет процента под исканата цена.

Копеле такова, каза си Джак наум. Хорхе бе казал, че би откраднал и от умиращ човек, и Рамирез току-що го доказа.

Джак вече беше започнал да мисли за въображаемия си клиент като за истински човек, затова не се наложи да се преструва на възмутен.

— Категорично не. Моят клиент никога няма да се съгласи на такава цена.

— Ще му се обадите ли да го попитате?

— Не. Това е обида към имота.

— Е, ако бяхте получили по-добра оферта — каза Рамирез със свиване на раменете, — тогава ще се откажа. Но ако нямате, мисля, че е ваше задължение да го обсъдите с клиента си.

— Точно това и ще направя — каза Джак.

Той извади мобилния си телефон и набра номера на Хорхе. Когато му вдигна, Джак каза:

— Стаята на г-н Гейтс, ако обичате.

Докато се преструваше, че чака да го прехвърлят, се обърна към Рамирез.

— Дори и от болничното легло мисля, че г-н Гейтс ще каже някои доста остри думи по отношение на предложението ви.

Още едно свиване на рамене.

— Само предлагам това, което мога да си позволя.

Тогава Джак заговори в слушалката.

— Да. Здравейте, г-н Гейтс. Дейвид се обажда. Съжалявам, че ви се обаждам толкова рано, но има предложение за къщата. — Пауза. — Да, ами, не съм сигурен, че ще сте на същото мнение, след като я чуете. — Той каза числото и изчака, сякаш слушаше. — Но... — каза той, после се прекъсна. — Но...

Джак се намръщи, хвърли бърз поглед към Рамирез, после се обърна с гръб към него и се отдалечи малко.

— Но това предложение е обидно! — рече той с театрален шепот. — Наистина не можете да се съгласите!

С крайчеца на окото си видя коронките на Рамирез да се показват зад бавна усмивка. О, да, копеле такова. Това е като рожденият ти ден да е на Коледа, нали — да сключиш сделка, която се появява веднъж на сто години, и между другото да прекараш някой болен нещастник.

Джак каза:

— Да... да, разбирам... добре... — Той въздъхна. — Ще му предам.

Джак натисна бутона с червената слушалка на телефона, пое си драматично въздух и се обърна към Рамирез.

— Ами — каза той, — г-н Гейтс прояви някакъв интерес — частичен интерес към предложението ви. Но има две условия, ако ще продава на тази цена.

— Да?

Рамирез изглеждаше спокоен отвън, но Джак беше сигурен, че отвътре му се иска да затанцува макарена надолу по коридора.

— Трябва да финализираме сделката до петнайсет дни.

Рамирез полираше диамантения си пръстен в ръкава на блейзъра си.

— Това е възможно.

— И...

Тук беше голямата въпросителна. Тук Джак или щеше да улови Рамирез, или щеше да го изпусне завинаги.

— Иска депозит от дванайсет хиляди долара в брой.

Рамирез престана да забърсва пръстена си и вдигна поглед.

— В брой? Това е необичайно изискване. При многото, наистина многото си сделки с недвижими имоти никога не съм оставял депозит в брой.

— Да — каза Джак. — Напълно сте прав. Наистина е необичайно. Всъщност е абсурдно и съм сигурен, че не искате да участвате в това.

Сега беше ред на Джак да се прави на трудно уловим. Рисковано, но беше единственият начин да прибере парите. Подхвана Рамирез за лакътя и го поведе от гостната към антрето.

— Благодаря за проявения ви интерес, г-н Рамирез. Ще информирам г-н Гейтс, че не бихте се съгласили...

Рамирез дръпна ръката си, за да се освободи.

— Един момент. Не казах, че е неприемливо. Просто, че е необичайно. Може би по-малка сума в брой.

— Не. Страхувам се, че не може. Дванайсет хиляди е това, което ми каза г-н Гейтс, и трябва да са дванайсет хиляди. Ако това е прекалено много...

Някой звънна на вратата.

Какво, по дяволите...?

Джак подаде глава през вратата към антрето.

Имаше човек на входната врата. Джак не можеше да разпознае човека през гравираното стъкло, но знаеше, че не е на добре. Не трябваше да има други хора освен него и Рамирез.

Може би ако го игнорираше?

Още едно позвъняване.

Като стискаше зъби и псуваше тихо, той отиде до антрето и отвори вратата.

Нисък ориенталец в донякъде скъп въгленовочерен костюм и мека шапка стоеше пред прага. Можеше да бъде Харолд Саката^[1] в ролята на Оджоб в „Златният кръст“.

— Търся Дейвид Джоунс — каза мъжът. — Той тук ли е?

Кой е този, каза си Джак наум. Някой от „Худак“? Имаше чувството, че малката му измама всеки момент щеше да се провали. Но не можеше да бъде прекалено уклончив... не и при положение че Рамирез можеше да го чуе.

— Мога ли да попитам кой...?

Той видя как човекът застина на място, като гледаше над рамото на Джак.

— Г-н Рамирез — каза ориенталецът.

Джак се обърна. Рамирез стоеше в антрето и гледаше новодошлия.

— Здравей... Сунг.

Сцената напомняше на сюрреалистично *deja vu*.

Когато Джак се обърна към ориенталеца, видя, че човекът се беше промъкнал във фойето.

— Желая да разгледам този имот — заяви той.

Това беше лошо — лошо, защото Джак не беше предвидил трети играч. Това не беше просто случаен човек, а случаен човек, който познаваше Рамирез.

— Съжалявам, г-н... Сунг ли беше? Това става само след уговорена среща.

— Но аз опитах да си уговоря такава. Обадох се три пъти, но никой не ми върна обаждането.

— Наистина ли? — попита бавно Джак, знаейки, че Рамирез слуша. — Много странно. Не съм получил нито едно съобщение от вас. Може би телефонният секретар не работи, както трябва. — Той

щракна с пръсти, сякаш току-що нещо му се беше разяснило. — *Ето* защо интересът е бил толкова слаб! Машината се е развалила.

— Може би — каза Сунг. — Реших да мина и да проверя дали няма някой тук.

— И след като видя — каза Рамирез, — аз съм тук и ти можеш да си вървиш.

Тези двамата определено не се долюбваха, помисли си Джак. И това намек за безпокойство ли беше в тъмните студени очи на Рамирез? Очевидно и двамата имаха офиси в една и съща сграда — това беше единственият начин Сунг да види брошурата.

А може би и преди са се спречквали при сделка за недвижими имоти.

Мисълта, че може да използва новодошлия като свое преимущество, осени Джак.

— Радвам се, че сте го сторили, г-н Сунг. Г-н Рамирез тъкмо си тръгваше, така че спокойно ще мога да ви...

— Почакайте — намеси се Рамирез. — Направих предложение и то беше прието. Сключихме сделка.

— Но вие казахте, че никога не оставяте депозит в брой.

— Казах, че *досега* не съм го правил. Не съм казал, че никога няма да го направя. — Той посочи с ръка към гостната. — Елате. Ще поговорим.

Сунг скръсти ръце пред гърдите си.

— Ще изчакам.

Джак влезе в импровизирания офис и затвори вратата след себе си.

— Ще ви дам чек — каза Рамирез.

Пипнах те, каза си наум Джак.

Сега можеше да се направи на трудно достъпен.

Той поклати глава.

— Съжалявам. Г-н Гейтс заяви, че трябва да е в брой.

— Но аз не разнасям толкова пари с мен. Никой не го прави. Защо му е да ги иска кеш?

— Не мога да обясня желанията на г-н Гейтс — каза Джак с леко повдигане на раменете. — Той взема лекарства и може би те му влияят. Но ако това е, което иска, това ще получи.

— Но каква гаранция ще получа аз?

Джак се изпъна и погледна към Рамирез изпод носа си.

— Господине, имате репутацията на „Недвижими имоти Худак“ относно която и да било трансакция. Ще получите разписка за депозит. И парите ще бъдат поставени в каса, разбира се. Но аз напълно съм съгласен, че тези методи са нетрадиционни. — Той посегна към дръжката на бравата. — Благодаря ви, че дойдохте.

Тогава Рамирез побесня, затропа с крак и почна да обикаля из гостната. Викаше как били сключили сделка, как е направил оферта, как купувачът се е съгласил и че Джак няма да го разкара, защото си мислел, че в антрето го очаква по-добро предложение.

Невероятно, помисли си Джак, като се опитваше да не се ухили. Колкото повече се опитвам да не приемам парите му, толкова повече той иска да ги даде.

— Ще имате вашите дванайсет хиляди в брой — каза Рамирез, когато най-накрая се успокои. — Ще се върна с тях след един час.

По-добре да го направиш, защото иначе ще съм се потил толкова за нищо.

Рамирез се обърна, като стигна вратата.

— Но ви предупреждавам, г-н Джоунс. Ако се върна и разбера, че сте сключили друга сделка, ще си имате сериозни неприятности.

— Няма нужда от заплахи, г-н Рамирез — каза меко Джак. Погледна часовника си. — Добре, след час.

Рамирез много бързо се изнесе, поспирайки, само за да изгрухти срещу мъжа, чакащ в антрето.

— По-добре да си вървиш, Сунг. Къщата е продадена.

Сунг се поклони леко.

— Поздравления, г-н Рамирез. Но все пак искам да огледам имота... ако случайно се откажете.

— Това няма да стане — каза Рамирез и след това вече го нямаше.

Джак се обърна към Сунг.

— Имаме сделка — каза му той. — Няма смисъл да чакате. И се страхувам, че нямам време да ви развеждам наоколо.

Той се обърна и влезе в гостната. Не искаше да играе ролята на агент на недвижими имоти за някой друг. Искаше Сунг да си ходи.

Но ориенталецът го последва в стаята.

— Няма нужда да разглеждам всичко, за да знам, че ще отговоря и даже ще надхвърля условията, които сте договорили с г-н Рамирез.

— Откъде знаете...?

Той се усмихна.

— Човек не може да не чуе толкова въодушевен човек.

— Да, но...

— Няма да е необходимо да чакате цял час. — Сунг извади продълговат портфейл от джоба на гърдите на костюма си. — Мога още сега да ви дам депозита в брой.

— Такава беше договорката само с г-н Рамирез — каза Джак, когато Сунг отброи дванайсет банкноти от по хиляда долара на масата. — Собственикът не е добре и се страхувам, че прие предложението на г-н Рамирез прекалено прибързано. Ако г-н Рамирез не се върне, то тогава трябва да се договорят нови условия.

— Собственикът знае ли името на човека, който е направил предложението?

— Не, но...

— Тогава той няма да разбере, че парите идват от другиго.

— Но той е болен — каза Джак, зачуден дали да не събуди малко симпатия у Сунг. — И цената е неразумно ниска.

— Ето още — каза Сунг и остави още три хилядарки на масата... но встрани от останалите. — Ако мислите, че продавачът трябва да получи повече, дайте му това.

Джак за малко да не му се изсмее в лицето. Допълнителни три хиляди? Какво беше това, прибавено към ниската оферта на Рамирез? Нищо.

И тогава Сунг добави:

— Ще искам разписка само за дванайсетте хиляди все пак.

И тогава всичко стана ясно: Сунг беше още един измамник, а това тук беше оргия. Да прецакаме собственика, да прецакаме Рамирез, нека взема мястото на налудничаво ниската цена и трите бона остават за теб.

Ако Рамирез и Сунг участваха в бой със слуз, кой ли щеше да спечели, зачуди се Джак.

— Г-н Сунг — заяви Джак. — Имаме сделка.

Г-н Сунг се поклони, Джак също се поклони и събра банкнотите.

— Удоволствие е да се прави бизнес с вас.

[1] Харолд Саката (1920–1982) — американски професионален борец от японски произход, известен с филмовото си превъплъщение в злодея Оджоб в „Джеймс Бонд: Златният пръст“. — Б.ред. ↑

3.

След като Сунг си тръгна със своята разписка за депозита, Джек имаше да убие още половин час. Той слезе до мазето. Нещо не беше наред там долу. Беше го усетил и по-рано, когато развеждаше Рамирез.

Измери с крачки горния етаж, но когато измери и мазето, откри, че видимото пространство на етажa не отговаряше на измерванията. След като почука тук-там по стените, откри тайна стая, отделена от останалата част от мазето със зидана стена.

Странно.

Ето че се намираше в къща, която някой бе наследил от покойния д-р Гейтс... къща с тайна. Точно като къщата, която Алиша Клейтън беше наследила. Всички ли стари къщи криеха тайни? Беше разкрил тази — изглеждаше напълно невинна.

Но къщата на Клейтън?

Той отблъсна мисълта. Всяко нещо с времето си. Почти беше приключил тук. После отново можеше да започне да мисли за къщата на Клейтън.

4.

Рамирез се върна пет минути по-рано. Изглеждаше успокоен от факта, че Сунг си беше тръгнал. Той предаде парите и си тръгна с разписка от агенция „Худак“ за своя депозит.

След като той си тръгна, Джак се смя на глас и изигра малък танц на победата във фойето. Можеше ли да се получи по-добре? Не, определено, със сигурност *не можеше*.

Единственото нещо, за което съжаляваше, бе, че не можеше да се превърне в муха на стената в „Худак“, когато и Рамирез, и Сунг се появяха и потърсеха г-н Дейвид Джоунс.

НЕДЕЛЯ

1.

Първото нещо, което Кемел направи сутринта, беше да се обади вкъщи на брат си Джамал. В Рияд беше следобед. Другите му четирима синове бяха добре. Също така съпругата и дъщерите му, но той не говори с тях. Новините за Гхали не бяха добри.

— Ще го изправят пред съда — каза Джамал.

Кемел удари с ръка по масата. Поставката на телефона подскочи от удара.

— Не! Не могат да го направят!

— Той се нуждае от теб тук, братко. Аз направих, каквото можах, но ти познаваш хора на високи постове, до които аз не мога да достигна.

Нито пък аз, помисли си Кемел.

Беше прекарал по-голямата част от вчерашния ден в звънене на хора, които имаха влияние в съда или бяха близки до кралското семейство. Никой не се притичваше на помощ на Гхали.

Само ако бях *там*. Щях да се срещна лично с тези хора, да ги накарам да ме изслушат, да ми помогнат.

— Скоро ще се върна у дома.

— Кога? — попита Джамал.

— Веднага щом мога.

— Надявам се това наистина да е скоро.

Кемел затвори и се строполи във фотьойла. Молитвите му от петък не бяха чути.

Той се изправи, осъзнавайки, че всъщност молитвите му са били чути. Не с мигновения удар на чудо, а по по-заобиколен начин.

През целия петък, докато се беше молил в джамията, очакваше да научи, че Клейтън е подала оплакване срещу Бейкър и брат си за опит за отвличане. Но това така и не се беше случило.

А по-късно през деня беше научил от адвокатската фирма на „Исуид Наар“, че новият адвокат на Алиша Клейтън се е обадил, за да насрочи среща за понеделник, и е споменал нещо за „оправяне на цялата тази бъркотия“.

Без подадено оплакване в полицията и с предложение за договаряне. Сигурен беше, че можеше да види ръката на Аллах в това. Внезапното въодушевление го вдигна от фотьойла и той падна на колене в благодарствена молитва.

Тя искаше да се разберат. И Кемел щеше да се разбере с нея. Каквото пожелаеше, той щеше да се съгласи, само и само да приключи делата си с тази неразумна заядлива американка. Веднъж щом си осигуреше къщата под името на Томас Клейтън, щеше да бъде на една ръка разстояние от защитата на Арабския свят.

Работата му тук нямаше да приключи, разбира се, но щеше да е свободен да пътува обратно до Рияд и да спаси честта на семейството си... и дясната ръка на сина си.

2.

Алиша прекара по-голямата част от сутринта заедно с Хектор в спешното педиатрично отделение. Добрата новина бе, че не беше получил повече припадъци. Лошата бе, че не се справяше с гъбичната инфекция. Наблюдаваха я в кръвта му, в урината, в гърдите, в хранопровода — навсякъде.

Чувстваше се зле, докато влизаше в Центъра с неделния брой на „Таймс“ и кафето си, но едно обаждане от Уил ѝ оправи настроението. Беше звъннал да пита за Хектор и днес се обади да провери как се справя. Беше толкова лесно да се говори с него.

Искаше да се срещнат довечера, но тя не можеше. Вече имаше уговорена среща вечерта с Джак и с новия адвокат Шон О’Нийл. Уил настоя за понеделник вечер — в американски ресторант на име „Зов“, където приготвяли страхотни агнешки ребърца — и тя се съгласи.

Ставаше ѝ все по-приятно да е около него. Не знаеше обаче дали това беше за добро.

3.

Джак не отвърна на нито едно от трите обаждания на Хорхе от тази сутрин. Човекът продължаваше да иска да му благодари, че му е върнал всичките шест хиляди, които Рамирез му дължеше, и продължаваше да пита защо Джак не беше взел своя дял. Джак му беше отвърнал, че неговото заплащане беше дошло от „лихвата“, която беше сложил на Рамирез. Не искаше да го обяснява отново.

Обаждането, което върна, беше до баща му във Флорида и то протече по същия сценарий, както досега — татко напираше да го накара да отиде при него и да се възползва от всичките „невероятни възможности“, които го чакаха в Слънчевия щат, а Джак все успяваше да отклони темата, като най-накрая обеща да дойде „съвсем скоро“.

След като приключи с това, намери време да изпрати петстотин долара до Долорес от агенцията „Худак“ с бележка: „За безпокойството“.

После трябваше да си набави екипировката, която Милкдуд му беше казал, че ще му трябва. След това очакваше с нетърпение да прекара малко време насаме с Джия, докато Вики беше на урока си по рисуване.

4.

— Здравсти, мамо — каза Сам Бейкър, докато влизаше в стаята на майка си.

— Стой далеч от оградата — извика майка му, гледайки през него.

Беше тънка и кокалеста жена с бляскавосини очи. Служителите от дома за стари хора я бяха обезопасили в стола ѝ с найлонова мрежа, която наричаха „букет“. Кокалестите ѝ пръсти неспирно драпаха по подгъва на одеялото, увито около краката ѝ.

— Донесох ти цветя, мамо — каза той и ѝ показа десетината късо подрязани рози, които беше купил в града.

— И махни Джейни оттам!

Бейкър въздъхна и седна на леглото. Внимателно. Гърбът му все още пулсираше като някакъв огромен, шибан инфектиран зъб заради онзи юмрук в бърбеците в четвъртък вечерта. Той отви капачката на бутилката с газирана вода, която беше взел със себе си. Мразеше газирана вода, но беше по-добре от това да пие минерална.

Отпи една глътка и се загледа в жената, която го беше отгледала. Следващия февруари щеше да навърши шейсет и осем. Тялом не бе толкова стара, но мозъкът ѝ беше започнал да си отива още преди десет години. Сега вече въобще не работеше. Преди две години се наложи да я премести в този дом за стари хора и това му изпразваше джобовете.

Беше чул, че болестта на Алцхаймер е наследствена, и това го плашеше до смърт. Всеки път когато забравеше нещо, което би трябвало да си спомня, се питаше: *Така ли започва?*

Наистина се плашеше. Надяваше се да има дотолкова разсъдък, че да приключи с това, захапал правилния край на един „Тек-9“, преди да свърши като нея.

— Предупреждавам те, Джейни!

— Коя, по дяволите, е Джейни, майко? — попита меко той.

— Последната ѝ въображаема приятелка — каза един глас зад него.

О, по дяволите — Карен, каза наум Бейкър.

Обърна се, за да види как най-голямата му сестра стои на входа на стаята. Божичко, сестра му — вечното хипи — наистина зверски се беше отпуснала напоследък. От известно време имаше втора брадичка, но сега изглеждаше, че е на път към трета. И ако искаше да си боядисва косата, поне да го правеше редовно. Дълги сиви корени и дълги червени кичури — такава ли беше модата при застаряващите хипарки?

— Щеше да знаеш всичко за Джейни, ако идваше по-често — каза Карен.

— Престани — каза той. — Идвам тук, когато мога. Не те виждам да вадиш чек всеки месец.

Това беше стар спор и на него му беше дошло до гуша от него. Домът за стари хора беше в Брънзуик, Ню Джърси. Карен живееше в града до него. Бейкър трябваше да бие дългия път чак от града.

Тя посочи бутилката му с газирана вода.

— Да не си на диета или нещо такова?

Да, каза си той наум. Сигурен съм, че знаеш много за диетите.

— Не. Просто съм жаден.

Нямаше намерение да ѝ казва, че лекува лошо наранен бъбрек. Всеки път когато отиваше да пикае, виждаше червено — и във водата, и пред очите си. Не беше отишъл при лекар, но си мислеше, че всяко нещо, което изкарва кръвта от бъбреците му, не може да е толкова зле.

Карен се приближи и се вгледа в лицето му.

— Какво се е случило с носа ти?

Счупен — някъде за пети път. Но този път беше зле. Още едно нещо, което дължеше на онзи тип — таксиджията или какъвто и да беше. Яката го беше праметнал.

Така ми се пада, задето ме хвана неподготвен, помисли си той, но следващия път няма да се получи така. А следващ път *ще* има.

Бейкър щеше да се погрижи за това.

И тогава малкият му месарски нож щеше да се включи в забавата...

— Блъснах се в една врата.

— Не, Сам. Наранил си се.

На лицето ѝ се четеше истинско притеснение, но знаеше, че не е адресирано до него.

— Ами Кени? И той ли пострада?

— Кени е добре.

Всъщност Бейкър съжаляваше, че не Кени, а Чък беше карал буса. Таксиджията нямаше да може да излъже него.

— По-добре да е така. Не знам в какво си го забъркал този път, но ако нещо се случи с него...

Вкарах го в много добра сделка с добро заплащане, каза си наум Сам. Защото е от семейството. Защото се грижа за своите.

Така беше и с останалите момчета от екипа. Беше работил с всички тях по едно или друго време. Бяха сформирали малко братство. Ако нещо им изпаднеше в ръцете, като тази работа с Клейтън, те щяха да му се обадят.

— Той е голям мъж, Карен.

— Той все още е моето бебче — отвърна тя с разкривено лице.

О, не, не и още една сълзлива сцена.

— Той е моето бебче, а ти направи чудовище от него. Никога няма да разбере защо винаги ти се е възхищавал.

— Може би защото съм единственият мъж, който е оставал в живота му повече от година-две.

— Ти го накара да се запише като пехотинец!

— Нищо не съм го карал да прави. Не искаше да бъде като всички тези гадняри, които идваха и си отиваха през онази въртяща се врата на дома ти. Искаше малко стабилност. Пехотата го направи добър мъж.

— Какъв мъж само! Та той е проклет наемник! Ако нещо му се случи, Сам, ти ще си отговорен.

— Не се притеснявай. Ще се погрижа добре за него. Много по-добре от теб по времето, когато го отглеждаше.

Тя изплака шумно и избяга от стаята.

Бейкър седеше и гледеше майка си. Продължавай, Карен. Казвай го, сякаш е мръсна дума, но тази работа ще осигури добри грижи за мама до края на живота ѝ. И дори и нещо да се случи с мен, застраховката ми „Живот“ ще направи същото.

Грижиш се за своите. Каквото и да ти струва.

Той се изправи, мръщейки се при болката в бъбрека. Отпи още една голяма глътка от газираната вода. Щеше да мине на бира, когато

се върнеше обратно в апартамента си в града. Ако побързаше, щеше да хване началото на мача между „Джаянтс“ и „Каубойс“.

— Чао, мамче. Ще се видим следващата седмица.

Мама се огледа наоколо.

— Къде е Джейни?

5.

Йошио Такита не можа да открие Сам Бейкър и затова реши целта му за днешното проследяване да бъде Томас Клейтън. Погълна една торба понички „Криспи Крийм“, докато седеше пред кооперацията на Клейтън на Осмо авеню. Бяха страшно мазни, а онези със заливката от боровинки бяха най-хубавите.

Тъкмо щеше да се откаже и да потегли към вкъщи, когато забеляза Клейтън да излиза от сградата. Насочи се на изток. Явно не бързаше за никъде.

Йошио го проследи до Западните Двайсети улици, където видя да влиза в клуб на име „Пренсърс“ — „НА ЖИВО! ЧИСТО ГОЛИ! 24 ЧАСА!“.

Йошио въздъхна. Той знаеше за този обичай.

Видя реклама на едно доджо, опъната през няколко прозореца на втория етаж на една сграда малко по-надолу по улицата. За да убие малко време, се изкачи по стълбите и хвърли поглед вътре. Само след няколко минути гледане на мързеливия инструктор с наднормено тегло Йошио си тръгна бесен. Ако това беше нагледен пример как се изучаваха бойни изкуства в Америка, то тогава... тогава...

Тогава имаха нужда от някого, който наистина знаеше за какво става въпрос. Някой като...

Мен. Йошио се ухили до уши при тази мисъл. Моите ученици ще бъдат най-добрите в страната. Моето доджо ще натупа всяко друго.

И ще имам на разположение всичката тази прекрасна храна, всеки ден, до края на живота си.

Беше идея, над която си струваше да се замисли.

6.

— Наистина ли ще заминеш за Флорида? — попита Джия.

Джак лежеше на дивана в апартамента си, доволен и напълно изтощен след прекрасния секс с нея. Тя лежеше свита до него с глава на раменете му и топлият ѝ дъх галеше гърдите му.

— Само за да го зарадвам.

— И може би само за да го накараш да млъкне?

— Да се надяваме и това също.

— Какво стана с твърдото решение да му кажеш по много точен и ясен начин, че никога не би отишъл във Флорида?

Джак повдигна рамене и движението надигна и главата на Джия.

— Опитах се — каза той. — Но просто не можах да го направя. Бедният човек е толкова искрен. Толкова много иска да успее.

— Наистина ли си мисли, че си толкова пропаднал?

— Не толкова пропаднал, колкото човек без планове, без задължения, без цел, така да се каже. И от тази гледна точка имам усещането, че той се чувства, сякаш ме е предал.

Джак усети как задоволството му се изпарява. Защо Джия беше повдигнала тази тема?

— Ето това го прави толкова трудно. Щеше да е много лесно, ако беше лош баща. Но той беше добър, винаги правеше всичко възможно да се занимава с децата си и така и не можа да разбере къде сбърка с най-малкото от тях. Затова продължава да се опитва, като предполага, че рано или късно ще успее да нареди нещата.

— Той донякъде ти е оставил цел — каза Джия, докато го гледаше с онези сини чудеса. — Имаш морален компас, ценностна система. Това трябва да е дошло отнякъде.

— Не от него. Той е съвестен гражданин. Добър работник, ходи на църква, ветеран е от Корейската война, плаща си данъците. Ще получи сърдечен удар, ако разбере истината.

— Сигурен ли си?

— Абсолютно, стопроцентово сигурен.

— И ще заминеш за Флорида?

— Наистина изглежда така.

— Можем ли аз и Вики да дойдем? Поне до Орландо?

— Хей, ето това е добра идея — каза той с грейнало лице. Целуна я по челото. — „Дисни Уърлд“. Никога не сме били там. И онова място „Юнивърсъл“. Искам да видя „Терминатор“ на триизмерно кино.

Може би във Флорида нямаше да е толкова лошо. За седмица.

— Да го направим.

И тогава стана време да се обличат и да отидат да вземат Вики.

Но по някаква причина триизмерното кино се закотви в мислите на Джак и той почерпи двете жени в живота си с една прожекция късния следобед в киносалона IMAX 3-D.

На Вики много ѝ хареса, но Джак беше разочарован. Целият този екран, тези готини 3D очила... човек би си помислил, че можеха да се справят и по-добре с близките кадри на буболечки и риби. Защо не *истински* филм — като триизмерен „Къщата на духовете“? *Ето това* би си заслужавало да се гледа.

Откриха един ресторант наблизко на име „Пичолин“, където вечеряха и обсъдиха плановете си за пътуването до Флорида. Вики беше готова от вълнение да отскача от стените, а Джак усети как започна да очаква с нетърпение заминаването.

Какъв по-добър начин да посетиш „Дисни Уърлд“, ако не с дете, каза си той наум, като черпеше живот от усмивката ѝ и от светлите ѝ очи.

Единственото време, през което Вики не говореше за Мики и Доналд, беше, когато донесоха великолепия поднос с десерта. Тя изяде два.

7.

Томас Клейтън излезе от стриптийз бара след два часа и се насочи право към вкъщи.

Това, Йошио беше научил, бе една от основните черти в живота му. Колко тъжно, помисли си. Не знаеше нищо за него, но му съчувстваше. Той беше един много, много самотен човек.

И с това самият Йошио усети малка нотка на самота, внезапна носталгия по дома. Не за семейството, той нямаше такава, и не за Токио — Ню Йорк му беше предложил всичко, което големият град можеше. Не, той пожела да има запазено място в малък *ръокан*^[1] до Шикоку^[2], с прозорец, гледащ към мъгливите гледки на Вътрешно море.

Осъзна, че беше изгубил цял ден. Всичко сочеше, че изчакваха нещо. Но какво? Утрешния ден може би?

Ако беше така, Йошио щеше да изчака заедно с тях.

Стомахът му се бунтуваше. Може би от мазнината на месото в шиш-кебапа, по принцип агнешко, който беше изял, докато чакаше Томас Клейтън този следобед. Реши да си почине малко от американската храна. Той се отби в един ресторант със страхотен суши бар на Западните Петдесети улици. Прекара няколко часа там, като пиеше наливна бира „Сапоро“, дъвчеше сашими и говореше на японски.

После се прибра в апартамента си и видя как Кемел Мухаллал и неговият шеф се въртят около онази лампа в задната стая на апартамента на Мухаллал и гледат техния мистериозен предмет.

[1] Малък японски хотел, подобен на ханче. — Б.пр. ↑

[2] Един от островите на Япония. — Б.пр. ↑

8.

Джак остави Джия и Вики у тях и след това забърза към апартамента на Алиша, за да я вземе за срещата им с Шон О'Нийл, нейния нов адвокат.

Като прекрачи прага, ѝ подаде един плик. Харесаха му ококорените ѝ очи, когато извади от него петнайсетте банкноти от по хиляда долара на г-н Сунг. Каза ѝ, че е дарение за Центъра. Тя помисли, че е от него, но той я увери, че не е така. Каза ѝ, че дарителят е много загрижен инвеститор в недвижими имоти, който желае да остане анонимен.

— Той иска да купиш някакви „забавни неща“ за децата — каза ѝ Джак. — Ти решаваеш какво.

След това тримата прекараха около час в работа над плана за понеделник сутринта. Шон се беше обадил на Хафнър в „ХРГ“ в петък и беше уредил среща за девет и половина там с новата си клиентка — Алиша Клейтън. Ясно беше заявил, че тя при никакви условия не иска брат ѝ да присъства. Щяха да разговарят единствено с г-н Хафнър, който след това щеше да разкаже на Томас Клейтън за случилото се по време на разговора им.

И тогава, след като всичко бе уредено за утрешния ден, Джак се беше прибрал вкъщи, готов да завърши изключително хубавия си уикенд с още един филм от фестивала на Дуайт Фрай. „Прилепът вампир“ може би.

После се обади Милкдуд, за да му съобщи, че успешно е хакнал наново сградата на Хенд. Джак си помисли, че това е страхотно, докато Милкдуд не му обясни какво се налагаше да направи утре сутринта...

ПОНЕДЕЛНИК

1.

— Отпочинал си и си готов за това, нали? Попита Милкдуд, докато той и Джак вървяха надолу по Четиридесет и пета улица, облечени в костюми и носещи куфарчета.

— Не.

Когато приближиха входа на Хенд, Джак каза:

— Сигурен си, че няма друг начин, по който това да се направи?

— Ако има такъв, то аз не го знам.

— Сигурно съм луд.

Дуд се изсмя.

— Спокойно, всичко ще бъде наред.

На Джак му се искаше и той да беше толкова сигурен в това.

Те бутнаха въртящата се врата към лобито. Изглеждаха така, сякаш принадлежаха към това място, и спокойно минаха покрай бюрото на охраната, където двама униформени пийваха кафе и улисано проверяваха резултатите от вчерашните футболни срещи.

— Това сякаш ти вменява ново уважение относно стойността на организираните спортове, нали? — каза Джак, като приближиха асансьорите.

— Особено към футболните резултати. — Милкдуд провери часовника си. — Осем без петнайсет. Новата смяна идва. Това също ще ни е от полза.

— Както и липсата на дредлоците, които имаше, когато те видях за пръв път.

Той се усмихна.

— Това, че дредлоците и хакването не могат да съществуват заедно, научих по трудния начин. Постоянно се закачаха за разни неща на тесни места. Освен това огромна част от хакването се състои в това да минеш незабелязан.

— Аха. Представям си колко е трудно, когато нещо, което прилича на космат октопод, виси от главата ти.

Отляво иззвъня звънец и вратите на средния асансьор се отвориха. Джак тръгна напред, но Милкдуд го задържа.

— Не, не. Ние ще се качим на този отляво.

— Има ли някакво значение?

— Това е този, който ще те остави най-близко до мястото, където искаш да отидеш.

— А аз определено искам точно това — каза Джак.

Милкдуд натисна един от бутоните за горните етажи и остави асансьора да се изкачва.

Половин минута по-късно вратите на левия асансьор се отвориха.

— Този е нашият — каза Милкдуд.

Докато се запътваха към него, Джак забеляза една червенокоса жена да свива зад ъгъла. Насочи се към тях.

— Размърдай се, Дуд — прошепна той. — Ще си имаме компания.

Бяха пристигнали рано, за да са сигурни, че ще се возят сами нагоре. Тази ранобудна червенокоска щеше да прецака целия им план.

Те влязоха бързо през вратите. Веднага щом бяха вече вътре, Милкдуд натисна „7“ и след това се облегна на бутона за затваряне на вратите.

— Задръжте го, моля — извика жената отвън.

— Сорииии — каза меко Милкдуд, когато вратите се затвориха и те тръгнаха плавно нагоре. — Но този е само за нас.

— На косъм — отбеляза Джак.

Можеше да усети как се напруга все повече и повече с отброяването на етажите на малкото екранче. Не очакваше с нетърпение следващите няколко стъпки.

Милкдуд клекна и отвори куфарчето си. Извади отвътре огънато парче метал с размерите на кука за закачалка. От края ѝ висеше тънка корда.

— Окей. Ето ти куката. Помниш как работи, нали?

— Да. Така мисля. — *Надявам се.*

— Точно както тренирахме снощи.

Той подаде кукичката и кордата на Джак, после затвори куфарчето си.

— И си носиш другите дрехи, фенера, челника и мобилния, нали?

— Да.

— Добре. Да действаме.

Джак преглътна.

— На кой етаж?

— Седмия. Нов наемател прави ремонт, преди да се нанесе. Работниците вероятно няма да са пристигнали преди осем, така че...

— Вероятно?

Милкдуд сви рамене.

— Бях тук вчера. Те не работят в неделя, така че какво мога да ти кажа?

— Добре. Да приемем, че още не са там.

— Точно така. Кое то е добре. Така няма да бързаш прекалено много.

Кабината плавно спря.

Милкдуд даде знак с вдигнат палец, че всичко е наред.

— Добре, хакер Джак, започвай. Ще потегля надолу, а ти не се оставяй на аварийния звънец да те плаши.

Един звънец е най-малката ми грижа, каза си Джак наум.

С куката и кордата в едната ръка и с куфарчето в другата той излезе от асансьора.

На седмия етаж наистина се извършваше ремонт, наоколо бяха нахвърляни дъски и шперплатови плоскости, всичките покрити с дебел слой стърготини.

И все още нямаше работници.

Веднага щом вратите са затвориха, Джак остави куфарчето си и се замъчи с прокарването на кукичката през процепа между металния трегер и горната част на вратите. С Милкдуд бяха упражнявали това поне дузина пъти снощи на асансьора в кооперацията на Дуд. Тук горният процеп беше по-тесен.

И тогава звънецът на алармата започна да звъни — Милкдуд беше натиснал бутона за аварийно спиране и закова кабината между седмия и шестия етаж. Джак очакваше това, но все пак подскочи.

Знаеше, че има време, но звънецът беше дразнител, караше го да бърза. Най-накрая кукичката се промуши и се спусна от другата страна на вратата.

И продължи да пада, като теглеше след себе си и кордата.

Беше забравил да я увие около китката си.

— Господи!

Джак я сграбчи и уви последните трийсет сантиметра, преди да излети в тъмнината на шахтата.

И през цялото това време проклетият аварийен звънец продължаваше своето равномерно, настоятелно звънене.

Той издиша. Следващата стъпка щеше да е малко по-трудна.

Издърпа кордата, докато не чу издрънчаването на кукичката от другата страна на вратата. След това започна да я вдига и спуска, като въртеше кордата, докато я пускаше и дърпаше.

Най-накрая усети кукичката да се закача, но точно в този момент чу още един звънец да прави *динг!* Огледа се и видя зелената стрелка нагоре да свети над най-десния асансьор. Някой идваше.

Джак дръпна кордата, като се молеше да се е закачила за страничната ръчка за спешни случаи.

Точно така и беше. Вратите се раздалечиха малко. Толкова му и трябваше. Вкара крака си между тях и ги отвори с ръце.

Сега аварийният звънец се чуваше още по-силно. Погледна надолу.

Половин метър под краката му го очакваше горната част на кабината.

Сега беше ред на трудната част. Наистина трудната част.

Джак се подвоуми — *Сигурно съм изгубил проклетия си разсъдък!* — и му се щеше да беше мислил още, ако имаше повече време, но вратите на другия асансьор вече се плъзгаха. Задържайки вратите на своя отворени, той си взе куфарчето и стъпи върху кабината. Докато вратите се затваряха плавно пред него, той намери ключа за осветлението отгоре на асансьора. Дано крушката да не беше изгоряла.

— Да — каза си той, когато жичката засвети в гнездото си.

Свали куката от аварийната ръчка и издърпа останалата част от кордата. Тупна с крак по тавана на асансьора като сигнал за тръгване за Милкдуд, след което клекна.

Изведнъж аварийният звънец спря.

И за няколко секунди настъпи блажена тишина.

След това кабината се спусна надолу.

— Мамка му!

Не слизането надолу беше проблемът. Така и трябваше да стане. Такъв беше планът. Милкдуд беше потеглил надолу, преди да я спре

между етажите, така че трябваше да продължи нататък. Веднъж щом стигнеше най-долу, щеше да тръгне отново нагоре... и да я закара най-горе.

Проблемът беше, че закуската на Джек искаше да остане между шестия и седмия етаж. Той стисна зъби и принуди черешовото датско сирене и кафето да останат в стомаха му. Със свободната си ръка хвана здраво тежката стоманена дръжка, която минаваше по тавана на кабината. Трябваше да е яка — държеше кабелите за изкачване. Отдясно и отляво макарите тихо тракаха и се въртяха.

Кабината усили ход.

— Мамка му!

Не спираше да шепне двете думи като в мръсна молитва чак до долу. Беше уплашен. Не че щеше да си признае пред някого, дори не и пред Джия — нямаше начин дори да ѝ каже за това — но пред себе си спокойно си признаваше в този момент и на това място, че е изплашен до смърт.

Не височината го притесняваше, защото не можеше да види дъното; и това, че е затворен в тясна бетонна шахта, също не бе чак толкова зле, защото светлината отгоре на кабината му позволяваше да види къде се намира.

Беше цялата тази история: ето го него, облечен в бизнес костюм, държащ куфарче, возещ се на асансьор от грешната страна на тавана му. Да, за всичко си имаше пръв път, но Джек се закле, че този пръв път ще е и последният.

Защото обичаше да контролира работата си, а в този момент ситуацията беше всичко друго, но не и под контрол.

И не успяваше да види никакъв бърз начин, по който да може да се измъкне.

Плюс това не можеше да спре да се притеснява за това, което го очакваше на крайната му дестинация — горния край на шахтата.

Най-накрая — слабо *динг* и асансьорът бавно спря. Чу вратите да се отварят към главното фоайе, после как Милкдуд обяснява на някого, че аварийното спиране е било по негова вина, как асансьорът бил тръгнал надолу, а той искал да се качи нагоре и затова бил натиснал стоп бутона по грешка. Съжалявам. Нищо не се е случило, нали? Не се безпокойте, повече няма да повторя същата грешка.

Джак използва времето на спирането, за да прибере в джоба си кукичката и след това да отвори и затвори катарамата на колана си около дръжката на куфарчето. Чу как в кабината се качват хора, чу после как се затварят вратите и след това тръгнаха нагоре.

Ако слизането беше „мамка му“, то изкачването беше десет, двайсет, сто пъти по-лошо.

Наистина, Милкдуд му беше обяснил всичко и бе нарисувал диаграми на това колко пространство имаше около главната поддържаща греда в горната част на шахтата, но Джак продължаваше да си представя как се размазва като муха там горе о вътрешността на покрива.

Средният асансьор профуча покрай него по пътя му надолу. Той се замисли, че ако беше изпънал ръката си, сега можеше и да е без нея. Имаше седем спирки по пътя му. По принцип, когато се возеше на бавния асансьор, Джак полудяваше, но сега, докато беше отвън, нямаше нищо против да се позабави.

— Спокойно — прошепна си той. — Спокойно, за никъде не бързае.

Но след като стигна до шестнайсетия етаж — Джак видя числото, изпръскано с шаблон над вратата на асансьора — той продължи изкачването си, без да спира.

Докато се изкачваше към тавана на шахтата, Джак клекна и се вгледа в сенките нагоре, опитвайки се да разпознае детайлите. И тогава видя главната поддържаща греда, минаваща напъряко през шахтата. Беше в една линия с товароподемната греда отгоре на кабината. Докато се приближаваше, Джак забеляза и многоканалното колело, фиксирано по средата на поддържащата греда, което се въртеше лудо, като направляваше неспиращите подедни кабели.

И тогава асансьорът спря. Двайсет и шести етаж. Последна спирка.

Джак изпусна дъха, който беше сдържал. Милкдуд не беше преувеличил за допълнителното пространство горе. Кабината беше спряла далеч от поддържащата греда и тавана. Всъщност шахтата продължаваше нагоре поне още шест метра над него.

Джак знаеше, че Дуд се е облегал на бутона за задържане на вратите, за да му даде малко повече време, но не можеше да чака цяла вечност. Огледа се и видя металната стълба, вградена в лявата стена на

шахтата, водеща нагоре към една врата — точно където Милкдуд беше казал, че ще бъде. Хвана се за едно стъпало, отдели се от тавана на кабината и се изкачи до вратата. Дуд каза, че не е вързана към аларма и че ще я остави отворена, така че Джак я бутна.

Затвори вратата след себе си и застана за момент в бучащата тъмнина, изпълнен с радост от допира си със солиден под под краката, докато препускащото му сърце не се успокои.

Това беше като пътуване през ада. Само няколко минути в реално време, но го усещаше като вечност. Или две.

Но оцеля. Най-лошото беше минало. Отсега нататък щеше да има повече контрол върху нещата.

Докато не се наложеше да се измъква.

Но за това щеше да се притеснява по-късно.

Опипа с ръка стената и намери ключа на осветлението. Редица голи флуоресцентни лампи запримигнаха над главата му.

Намираше се в това, което Милкдуд наричаше ОВК зоната — отопление, вентилация и климатик. Право срещу него се намираха въздушните филтри на системата, всеки с големината на малък ТИР. Тръби с размери два и половина метра влизаха и излизаха от тях.

Джак отиде до най-близкия и освободи куфарчето от колана си. Отвори го и извади един комбинезон — Дуд да си носи чорапогащите; Джак предпочиташе комбинезон. Свали си сакото, панталоните и вратовръзката, облече комбинезона и затвори ципа до врата си. Смени шпицарките с маратонки. Сложи малкия мобилен апарат във вътрешния джоб на гърдите. Нагласи челника и прибра батериите за него в джоба на десния крак. Пъхна слушалките в ушите си, после включи уокмена и го пушна в джоба на левия крак. Милкдуд заговори тихо в ушите му.

— Окей, Джак. Ако слушаш това, значи не лежиш потрошен и размазан на дъното на шахтата.

И след това се изкиска.

— Ха-ха, много смешно — рече Джак.

— Отиди до голямата връщаща тръба, която влиза в левия филтър, и отвори вратата за поддръжка. Ще използваме системата за връщане, защото въздухът вътре ще е по-хладен. Вгледай се и ще видиш, че съм я отбелязал с подписа си.

Джак отиде до вратата и видя, че ръчката е белязана с малката черна точка в кръгче на Дуд. Отвори я и погледна вътре. Тъмница. Голяма тъмница.

— Тъмно е, нали? Но не за дълго. Отдясно на вратата има ключ. Цъкни го.

Джак го направи и една крушка освети тръбата — квадратна поцинкована метална шахта, два метра и половина във всяка посока.

— Не стой така глупаво, Джак. Влизай вътре, затвори вратата след себе си и тръгвай.

Това и стори, като седна на ръба на шахтата, водеща надолу. Точно накрая метална стълба се спускаше към тъмната вътрешност; стъпалата ѝ потъваха в тъмнината извън конуса светлина, който хвърляше крушката.

— Използвай стълбата, за да стигнеш до двајсет и първия етаж. Не се притеснявай за тъмнината. Ще се погрижим за това по пътя.

— Щом казваш — измърмори Джак.

Започна да се спуска надолу. Докато приближаваше тъмницата...

— Инженерите, които са обновявали тази система, са били невероятно мили. Не само че няма сензори в тръбите — нещо, което бих препоръчал, ако исках да държа настрана хора като нас — но са сложили лампа на всеки етаж, същата като при асансьора. Но тези трябва да се светнат. Гледай от дясната страна на стълбата, като минаваш всяка голяма спойка. Ще видиш два ключа: единият е за крушката над теб, другият за тази под теб.

— Обичам ги тези мили инженери — каза Джак и щракна този, който осветяваше пространството под него.

— Пази енергията, Джак. Изключвай всяка лампа от сектора, който си минал.

— Ти го прави по твоя начин, Дуд, аз ще го правя по моя. Обичам да виждам къде съм бил.

— Изключи ме, докато не видиш знака ми на двајсет и първия етаж.

Джак намери копчето за изключване и продължи спускането си без направляващото го описание. Единствените шумове идваха от меките му стъпки и от дъха му. По-надолу намери едно голямо „21“, написано с червен маркер през стъпалата на стълбата. Знакът на Дуд висеше по завъртулката на двойката като плаващо око.

Джак включи уокмена.

— Добре. Ако си при двайсет и първия етаж, е време да напуснем големия вертикал и да навлезем хоризонтално през отвора вляво от теб. По-нататък тръбите стават все по-малки и за наше съжаление не са осветени. Ще трябва да си пуснеш челника.

Майстора се прехвърли от стълбата към по-малката шахта. Беше може би наполовина по-тясна от вертикалната. Настрои лещата да осветява възможно най-широко пространство и започна да лази.

— На първото кръстовидно разклонение завиваш вляво. Почистил съм прахта и съм оставил малка стрелка. Направил съм това на всяко кръстовище — черните стрелки за пътя навътре, червените за навън — за всеки случай, ако нещо се случи с уокмена.

— Каква успокоителна мисъл само — каза Джак. Но беше благодарен за подробните обяснения на Милкдуд.

Намери първите две стрелки; заедно с подписа на Дуд.

— Общо взето това е всичко, Джак. Стрелките ще те отведат до шахтата, която обслужва офиса на Хафнър. Ако ти потрябва някаква помощ, мобилният е у теб. Номерът е в това да се движиш леко и бавно, да напредваш спокойно. Внезапните движения, които издрънчават по стените, ще вдигнат шум надалеч. Повечето хора не забелязват дрънченето, ако е от време на време. Но като започнеш постоянно да вдигаш шум, докато минаваш над окачените им тавани, те се захващат да звънят по телефоните и да питат какво става. Така че по-бавно, Джак. Осигурили сме ти много време. Приятно хакване, човече. Тук беше Милкдуд, край и изключвам.

Сигурно се мисли за Уолтър Кронкайт^[1], или нещо такова, каза си наум Джак и продължи да пълзи.

Докато се плъзгаше през тъмните тръби, следвайки трептящия лъч светлина пред себе си, усети колко оценява комбинезоните. Частта му без копчета отпред му позволяваше да се плъзга меко и тихо.

Шахтите, както го беше предупредил Дуд, наистина се стесняваха. Но той продължаваше да следва стрелките. Открито си призна, че беше напълно изгубен. Знаеше, че е на двайсет и първия етаж в сградата на Хенд и че тялото му е в хоризонтална позиция, но всякаква друга ориентация беше просто предположение. На запад или на изток гледаше, към центъра на града или извън него. Нямаше представа.

Това, че Дуд беше успял да хакне това място съвсем сам — онова там с асансьора, и да открие пътя през този лабиринт от шахти, беше невероятно.

А пък че някой може да нарича това *добро преживяване*, Джак не можеше да повярва.

И тогава стигна до една стрелка, сочеща наляво, откъдето видя — в буквалния смисъл — светлина в края на тунела.

Тънки лъчи флуоресцентна светлина проникваха през отворчетата на решетката при входа на една по-малка тръба. Джак чу гласовете, идващи от стаята от другата страна, но не можеше да различи думите. Дори и да можеше, само да слуша не му беше достатъчно. Искаше да види кой е в тази стая и какво казва.

А оттук не можеше да го направи.

Трябваше да се приближи, което означаваше да се намърда в тази шахта. Тази *малка* шахта.

Джак гледаше тесните стоманени прегради на метър и осемдесет... точно колкото един ковчег. Но в ковчезите сигурно имаше повече място. Ами ако се заклещеше тук? Милкдуд му беше дал няколко съвета как да маневрира в тясно пространство. Сега беше идеалният момент да ги приложи.

Изключи челника си. След това с дясна ръка, опъната напред, и лява, прилепена отстрани, се напъха по диагонал в тръбата.

Тясно. Много тясно.

Сега всъщност разбра защо клаустрофобията възпира хакерството.

Бавно, тихо, той се промъкна сантиметър по сантиметър напред, докато не получи видимост върху някъде от около осемдесет процента от офиса.

Пълен червенокос мъж с бяла риза — Гордън Хафнър, надяваше се Джак, седеше зад бюрото и говореше по телефона. Можеше да го чуе идеално. След миг влязоха двама други мъже. Джак разпозна единия от буса в четвъртък вечерта: Томас Клейтън. Другият беше нов — с тъмна кожа, тъмна коса, брадат, видимо напрегнат и с акцент някъде от Средния изток.

Джак се усмихна. Предположи, че наблюдава човека зад гърба на Томас Клейтън — онзи, който убиваше всеки, който се изправеше на пътя между него и къщата на Клейтън. Перфектно. Само ако бяха така

добри да започнеха да разговарят за това защо искаха толкова много точно тази къща, та Джак да се разкара оттам възможно най-бързо.

Но не го направиха. Говореха си за Алиша и се надяваха най-накрая да каже цената си тази сутрин, така че да оправят всичко със собствеността, но така и не споменаха причината.

И какво правеше Томас тук? Шон беше казал на Хафнър, че Алиша не иска брат ѝ да присъства на срещата. Но ето че той беше тук, а часовникът отброяваше и все повече се приближаваше до девет и половина. Беше сигурен, че Алиша щеше да избухне, щом го видеше. Нямахме начин да сътрудничи. Какво си въобразяваха?

И тогава интеркомът на Хафнър изжува и съобщи, че „Г-н О’Нийл и г-ца Клейтън са тук“. Хафнър стана, сложи сакото си и каза, че ще се върне веднага щом говори с нея.

Главата на Джак се изви рязко нагоре и за малко не се удари в шахтата.

Какво?

Срещата трябваше да е в офиса на Хафнър, точно от другата страна на решетката. Къде, по дяволите, отиваше той? Не че самата среща имаше значение. Джак беше пропълзял, за да види сцената след нея.

Послуша дали Томас и неговият арабски портфейл нямаха да кажат нещо интересно, но явно не бяха приятелчета: Томас четеше вестник, докато чужденецът стоеше до прозореца и наблюдаваше улицата долу. Джак се върна тихо до по-голямата тръба и обмисли какви варианти имаше.

[1] Американски журналист със статут на икона; често към него са се отнасяли в запитвания до телевизионните зрители като към „човека, на когото Америка има най-голямо доверие“. — Б.пр. ↑

2.

— Какво правим тук? — попита Алиша, когато Гордън Хафнър ги въвеждаше в конферентна зала, облицована с махагон.

— Провеждаме среща — каза той. Изглеждаше объркан, когато остави папката си върху бляскавата повърхност на овалната махагонова маса. — Не се ли обадихте за това? Да проведем среща?

— Предишния път се срещнахме в офиса ви и затова си помислих...

— Тук е много по-просторно.

Алиша погледна към Шон О'Нийл, който отвърна с почти неуловимо свиване на раменете.

— Нещо не е наред ли?

Да, но Алиша не можеше да му каже какво. Бяха уредили всичко това, за да може Джак да разпознае хората, които подкрепяха Томас. Но ако след разговора с нея те се срещнеха тук, а не в офиса? Джак щеше да подслушва празна стая.

Ако тя настоеше да се срещнат в офиса на Хафнър, щеше ли да изглежда подозрително? И какво щеше да постигне, ако срещата им след това се състоеше тук?

Джак трябваше да научи за тази конферентна зала. И тя можеше да се сети само за един начин това да стане.

— *Не е наред?* — каза Алиша и остави гласа си да се извиси. — Искате да знаете дали нещо не е наред? Нека ви кажа какво не е наред! — Тя покачи децибелите, започна да вика. — Клиентът ви, моят полубрат Томас Клейтън, е нещото, което не е наред! Имате ли представа какъв плужек представлявате? Имате ли представа какво направи с мен в четвъртък вечерта?

Забеляза как Шон О'Нийл се обръща в нейната посока, бързо ѝ се усмихва и намига.

Но като задълба в детайлите около отвличането, тя забеляза, че не ѝ е нужно да се насилва да говори високо или да се преструва на ядосана. Изведнъж гневът стана истински и гласът ѝ се извиси.

Лицето на Гордън Хафнър леко побледня, а усмивката на Шон О'Нийл изчезна.

Алиша чу собствения си глас... да крещи...

3.

Алиша, ти си страхотна.

Джак се усмихваше, докато я гледаше как се успокоява след тирадата. Беше клекнал във връщащата тръба от офиса на Хафнър, обмисляйки следващия си ход, когато чу една жена да вика. Не беше разпознал гласа — викът си беше вик — но бе проследил звука. Все пак никой не би трябвало да крещи в офиса на адвокат, освен може би клиент, който току-що си е получил сметката.

Няколко завоя насам и натам и ето я и нея, нарязана от решетките на вентилационната шахта високо в стената на някаква конферентна зала, вдигаща олелия до небесата.

Най-накрая започна да изпуска парата. Докато тя се успокояваше, Джак се върна в по-голямата тръба и погледна назад по пътя, по който беше дошъл. Включи челника си и стесни лъча, за да види колко е часът. Малко след девет и половина. Щеше да бъде обратно на улицата преди единайсет — както се надяваше — с отговори на някои от въпросите си.

Всичко, което трябваше да направи, бе да изчака срещата да свърши, после да види къде другата страна щеше да обсъди предложението на Алиша.

* * *

Джак не трябваше да чака дълго или да ходи надалеч. Шон представи желаната от Алиша сума от десет милиона долара, Хафнър изглеждаше в шок — Джак вярваше, че не се преструва — после се опита да я договори за по-малко пари. Но Алиша отстояваше твърдо своята позиция и накрая Хафнър каза благодаря ви много и стаята се опразни.

Джак им даде няколко минути и тъкмо щеше да започне да пълзи към офиса, когато чу вратата на конферентната зала да се отваря.

— Използвайте залата колкото време пожелаете — каза Хафнър.
— Ще бъда в офиса си, ако ви потрябвам.

Джак се намърда в тясната шахта тъкмо навреме, за да види как вратата се затваря и в стаята остават Томас и приятелят му от Средния изток. Никой от тях не седна.

— Десет милиона — рече Томас, клатейки глава с чувство, което можеше да се нарече възхищение. — Господи, много е смела. — Той погледна към другаря си. — Е, Кемел, какво ще кажеш? Ти и твоите хора навити ли сте да платите?

— Не виждам отнякъде да ни се дава избор — отвърна типът на име Кемел.

Акцентът му определено беше арабски, но в английския му се усещаше лек британски акцент. Говореше бързо, накъсвайки думите.

— Сигурно се шегуваш! Нали чу Хафнър. Той е сигурен, че може да анулира завещанието. Десет милиона за онова място. Това е чиста лудост.

Джак също беше шокиран. Беше измислил на момента сумата и никога не си беше представял, че ще се съгласят на нея.

— Моите хора искат този въпрос решен. Прекалено дълго се проточи. И все пак какво са десет милиона в сравнение с това, което ще направим, като го запазим да не попада в грешните ръце? Капка в морето.

Грешните ръце, каза си Джак наум и потърка своите мислено. Беше му горещо, потно и тясно, но изведнъж това вече нямаше значение. Сега почваше хубавото. Продължавайте.

— Капка в морето за теб може би. Но прекалено много пари за нещо, което може да не е там.

— Ако не е, загубата не е твоя. Не са твои пари.

— Да, но тогава Алиша ще е милионер, а аз няма да имам нищичко. *По-малко* от нищичко. Напуснах работа, за да ви помогна с това.

— И си добре компенсиран. И не забравяй, че ще притежаваш къщата — все пак я купуваме на твоето име.

— Да... къщата — каза Томас. — Каквото е останало от нея. Имам предвид, че обърнахме това място нагоре с краката — поне колкото може да се обърне, без да се забележи — и не открихме нищо.

Ако продължим още малко, рискуваме да ни арестуват за влизане в чужда собственост и вандализъм.

— Там има нещо — каза Кемел. — Може би не самите диаграми и планове, но ако не, мисля, че е допустимо да приемем, че баща ти е оставил някаква следа за тяхното местонахождение.

— Това се превръща в доста скъпо предположение.

— Завещанието това и казва. Не можем да игнорираме съобщението на баща ти до онази екологична група — как се казваше?

— „Грийнпийс“.

— Да. „Грийнпийс“. Толкова странна идея. Ние нямаме подобни групи в моята страна. Но баща ти, той казва: „Тази къща държи ключа към всичко това, което искате да постигнете. Продайте я и ще изгубите всичко, за което сте работили“. Това е достатъчно доказателство за мен, че в къщата се крие нещо.

— Хубаво. Но трябва да го открием.

— Не се бой. Ще го открием. Веднъж щом къщата стане наша, ще започнем цялостно претърсване, ще срутим стените, ако трябва. И ако все още не сме го намерили, ще разглобим къщата тухла по тухла, греда по греда, докато не успеем.

— И ако не успеем?

— Поне ще сме попречили на други да го открият и да го използват.

— Да, но тогава няма да си получа парите.

— Е, със сигурност не очакваш от нас да платим за нещо, което не притежаваш. Нали?

Томас сви рамене.

— Какъв е следващият ни ход?

— Ще се свържа с шефовете си за одобрение на исканата цена — чиста формалност, уверявам те — и след това оставяме на г-н Хафнър да се занимае с детайлите.

— Десет милиона — рече Томас, клатейки глава, както беше направил в началото на тази среща. — Е, предполагам, че трябва да съм благодарен, че скъпата ми сестра дори не подозира какво точно търсим. Ако знаеше, щеше да иска десет милиона на *тухла*.

— Да — отвърна Кемел. — И това пак щеше да е добра сделка.

Просто *трябва* да преувеличава, помисли си Джак. Но някак си се съмняваше, че е така.

Докато си лежеше там и се чудеше какво може да е толкова скъпо и да е толкова малко, че да можеш да го скриеш в къща, забеляза Томас и Кемел да се отправят към вратата.

Почти му се прииска да запее „Не, не си отивай...“.

Какво беше научил тук?

Ами, беше видял Кемел. Това все пак беше нещо. И беше научил, че каквото и да бе скрито в къщата на Клейтън, беше почти безценно за някои много богати хора от Близкия изток. И беше научил, че не само хората на Томас се интересуваха от него. Притесняваха се да не би да попадне в „грешните ръце“. Чии ръце бяха това? Не мислеше, че имат предвид Алиша. Друга сила от Средния изток? Израел? Някой друг?

Беше се надявал да научи повече, особено след като беше рискувал задника и живота си в асансьорна шахта, потейки се и влачейки се през мръсни вентилационни тръби и набутвайки се на места, където едва успяваше да диша.

Проклинаше ги за това, че бяха толкова уклончиви. Какво беше това тайнствено *нещо*? Защо просто не можеха да кажат в прав текст какво имаше в къщата? Ухили се до уши — по дяволите, нали никой не можеше да ги чуе какво си говорят.

Но може би *нещото*, което търсеха, беше толкова важно, толкова ценно, че инстинктивно не се обръщаха към него по име.

Докато Джак избърсваше потта от очите си, ръкавът му захвана челника и го откачи. Той го хвана, но апаратчето се изхлузи между пръстите му и падна на пода на шахтата, като издрънча силно.

Джак застина, когато Кемел спря на прага на вратата и се обърна.

— Какво беше това?

— Какво беше кое? — попита Томас, надничайки обратно в стаята от коридора.

— Този шум. — Кемел заобиколи масата в конферентната зала и се насочи право към мястото, където беше Джак. — Дойде от ето там. От тръбата за отоплението.

Джак грабна челника и се плъзна възможно най-назад, без да излиза от тръбата. Не мислеше, че можеше да го направи, без да вдигне още шум, така че легна тихо и зачака.

Задържа дъха си, когато от другата страна на решетката изскочи едно брадато лице.

— Дойде оттук — каза Кемел. — Сигурен съм.

— Е, и? — каза Томас някъде зад арабина. — Сигурно е мишка или нещо такова.

— Това не беше мишка. — Кемел се опита да прокара пръсти между дупките на решетката, но те бяха прекалено тесни. — Бързо, дай ми нещо, с което да махна тази решетка.

Джак се отдръпна още малко. Ако започнеха да развиват тази преграда, трябваше да изчезва.

— Сигурно се шегуваш — каза Томас. — Какво си мислиш, че ще откриеш?

— Може би някой, който ни е подслушвал.

— Оттам? — Томас се изсмя. — Виж, Кемел, не знам за нивото на шпионаж в Саудитска Арабия, но тук, ако поискаме да подслушваме някого, не вкарваме джудже в тръба. Правим го с електроника: поставяме подслушвател.

Той е прав, Кемел, каза наум Джак. Не бъди глупак. Послушай човека.

— Знам какво чух — каза Кемел. — Донеси ми отвертка.

— Мислех си, че вие мюсюлманите не пиете.

— Това не е нещо, с което да се шегуваш! Искам да погледна вътре!

— Добре, добре. Ето. Това е нокторезачката ми. Можеш да използваш задната част вместо отвертка.

Джак знаеше, че това е сигнал за него да се изпарява. Изпълзя назад в по-голямото отделение на тръбата и тръгна по пътя обратно.

Зад него гласът на Кемел стана по-висок и силен.

— Ето! Чуваш ли това? Вътре има човек, казвам ти! Обади се на г-н Хафнър. Кажу му да викне охраната. Някой ни е шпионирал!

Джак поспря, за да си включи челника. После продължи да пълзи. Следваше червените стрелки на Милкдуд за пътя обратно и не спря, преди да достигне голямата вертикална шахта.

Потен и задъхан, той се държеше здраво за стълбата и се опитваше да успокои дишането си. Свали ципа на предната част на комбинезона си, за да усети малко хладък въздух — сигурно това тъпо нещо беше топлоизолиращо.

Това не отиваше към добро. В зависимост от броя на охранителите в сградата и това дали бяха повикали ченгетата заради

тази малка каскада можеха да го арестуват. Обвинението щеше да е нищожно — в какво друго можеха да го обвинят, освен че е влязъл в чужда собственост?

Но това не беше от значение. Самият арест щеше да направи най-големите щети. Арестът означаваше снимка, отпечатъци и да си даде адреса. Изведнъж щеше да стане Гражданина Джак. Законът щеше да има досие за съществуването му. Щяха да поискат да попълнят всички празни места във формулярите си и така щяха да се появяват на вратата му и да любопитстват. Да свалят всички бариери, които беше издигал през целия си съзнателен живот между техния свят и своя.

Трябваше да се маха оттук. Сега.

Джак извади мобилния и се обади на Милкдуд.

— Да — отвърна гласът на Дуд след втория свободен сигнал.

— Аз съм — рече тихо Джак. — Знаят, че съм тук. Кой е най-бързият изход?

— Най-бързият? Скочи от някой прозорец.

— Това определено не ми е от помощ сега, Дуд.

— Извинявай. Най-бързият начин да излезеш, е да минеш през вратата на ОВК зоната към сградата и после да се спуснеш по стълбите. Но на вратата има аларма и така ще разберат къде си и ще могат да те пресрещнат. Най-добре е да минеш по същия път, по който влезе. Изкачи се до ОВК зоната възможно най-бързо, облечи отново костюма и чакай до вратата към асансьорната шахта. Вече съм тръгнал към теб. Когато съм сам в левия асансьор, ще ти се обадя. Разбра ли?

— Разбрах.

Джак затвори и остави телефона включен, но спря звука и пусна вибрацията. Когато Милкдуд се обадеше, Джак щеше по-скоро да го усети, отколкото да го чуе.

Той се изкачи по стълбата, излезе от шахтите и влезе в ОВК зоната. Най-накрая хладно място. Свали маратонките и прашния комбинезон, набута ги обратно в куфарчето, после облече костюма и шпицарките.

Поне не му се налагаше да връзва отново вратовръзката.

Когато пак заприлича на адвокат, връза куфарчето през колана, изгаси лампата в помещението, отиде до вратата към асансьорната шахта и зачака обаждането на Милкдуд.

Но първо пристигнаха няколко работници.

Джак чу гласовете им от другата страна на вратата с алармата, която водеше към сградата.

Той отвори своята врата, прехвърли се в шахтата и затвори след себе си.

— Ето ме, Дуд — прошепна той. — Сега къде, по дяволите, си ти?

Погледна надолу. И трите асансьора бяха в долния край на шахтата и пътят надолу му изглеждаше страшно дълъг в момента. Джак притисна ухо до вратата, за да се опита да чуе какво си говореха работниците.

— Чу'а ли ли сте нещо толко тъпо някога — каза един едва доловим глас. — Няк'ъв тип да лази във вентилационните шахти? Така де, за к'во ста'а въпрос?

— Аха. Мисля, че някой е попрекалил с белия прах, ако разбирате какво искам да кажа, а мисля, че ме разбирате.

— Точно така. Сега е сезонът да сме весели и 'сички тия простотии. Но нека да про'ерим на'сякъде и да ги задо'олим.

Джак чу от другата страна на вратата към него да се приближават стъпки, затова се спусна бързо надолу по стълбата до мястото, откъдето беше слязъл от асансьора.

Той погледна надолу и видя как същият онзи асансьор спира на двайсет и шестия етаж. Прекалено рано бе за Милкдуд да е вътре. Погледна надолу към горната част на кабината, където беше клекнал и стискаше стоманената дръжка.

Над него дръжката на вратата затрака. Божичко, щяха да проверят асансьорната шахта ли?

Първо проверете вентилационната, идиоти такива!

Щяха да видят светнатите лампи и да си помислят, че е още вътре.

Но вратата се отваряше. Асансьорът беше спрял точно под него и както Джак виждаше нещата, нямаше голям избор. Не искаше още едно пътуване, наистина не го искаше, но...

Той се прехвърли от стълбата върху покрива на кабината.

Когато вратата над него се отвори, Джак изгаси точно навреме лампата на покрива на асансьора и залегна зад подемните кабели, правейки всичко възможно, за да се скрие. Отгоре видя нечий силует,

осветяван от светлината в ОВК зоната, който шареше с фенерче в шахтата.

Тогава асансьорът тръгна надолу. Джак затвори очи и се хвана здраво. Пътуването беше по-зле на тъмно.

Той измърмори:

— Надявам се да тичаш насам, Дуд.

Джак беше направил три пълни курса и започваше четвъртия, когато усети как телефонът в джоба му вибрира и бързо го извади.

— Дуд?

— Аз съм сам в най-лявата кабина и идвам да те взема, Джак.

— Аз вече съм тук.

— Какво имаш предвид?

— Имам предвид тук. Като... — Джак почука по тавана на кабината. — Тук.

— *Добре бе!* Изглежда ще те направим хакер все пак.

— Не се надявай, човече. Просто ме свали от това нещо.

— Добре. Ето какво ще направим. Ще спра на шестия и после ще спра между шестия и седмия. Този път кукичката няма да ти трябва — просто дръпни аварийната ръчка на вратата и ще се отвори. Стъпваш навън и ме чакаш да дойда към теб.

Джак последва инструкциите и след по-малко от минута, придружен от изнервящия звън на аварийния сигнал, пристъпваше през вратите на седмия етаж. Успокоението му беше прекъснато от двама дърводелци в обедна почивка.

— Хей, пич — каза по-тежкият от двамата, вперил поглед в него. — Откъде, по дяволите, се взе?

— Ами, от асансьора — каза Джак.

— Не, не е така.

Работникът се приближи, погледът му се стрелкаше между Джак и асансьорните врати.

— Стоях там и гледах вратите и мога да ти кажа, че когато излезе, нямаше никакъв асансьор. Да не ходиш по въздуха или нещо такова?

На Джак му се искаше да каже „На теб пък какво ти пука?“ но се усмихна и запази спокоен тон.

— Не бъди глупав. Асансьорът нещо не работи. Светлината изгасна и звънецът почна да звъни и затова излязох.

Асансьорът каза *динг* зад него и вратите се отвориха. Милкдуд излезе отвътре.

— Ето — каза Джак. — Изглежда ли, сякаш и той ходи по въздуха?

— Не, не изглежда — отвърна дърводелецът. — Но мога да видя асансьора там.

— Е, ами сигурно лампата отново е светнала. — Обърна се към Милкдуд. — Лампата включи ли се?

Дуд веднага влезе в роля.

— Да, точно след като ти слезе. Това нещо не работи.

Той натисна бутон за слизване на панела на стената.

— Ще взема друг надолу.

— Добра идея.

Скоро средният асансьор пристигна и те влязоха в празната кабина.

— Видяха ме да излизам от празна шахта — рече Джак, когато вратите се затвориха зад тях.

— Винаги го има този риск. — Дуд му подаде кърпичка. — Ето. Избърши си ръцете. Прашни са.

— Какво ни очаква долу? — попита Джак, бършейки се.

— И на двата изхода има охранители, които се опитват да изглеждат небрежни, но оглеждат от горе до долу всеки, който минава покрай тях. Но те търсят някой целия в прах, не човек в сив раиран костюм. Ще минем.

Така и беше. Преминаха безпроблемно през гардовете и излязоха на Четирийсет и пета улица.

— Благодаря, Дуд — каза Джак, когато стигнаха до Шесто авеню. — Задължен съм ти, човече. При това много. Ако някога ти потрябва услуга...

— Забрави — отвърна Дуд с усмивка. — Виж нещо, направи нещо, научи някого: всичко е част от кодекса. Искам само да знам дали съм те привлякъл на наша страна.

— Не мисля.

— Сигурен ли си? Искаш да ми кажеш, че след всичко, което направи тази сутрин, не си се закачил?

— С ръка на сърцето мога да кажа, че не съм.

— Не го вярвам. Ето какво, другата седмица ще хаквам някои от горните етажи на сградата на „Крайслер“. Направо е *бъкано* с тайни.

— Ето какво пък аз ще ти кажа. Ако намериш там огромно яйце от рок^[1], веднага дотърчам.

— Добре, човече. А ако ме хванат, ще кажа, че Лари Коен^[2] ме е накарал да го направя.

— Просто внимавай, Дуд.

Стиснаха си ръцете и се разделиха. Милкдуд тръгна към своето работно място в „Кокосовите орехи“, а Джак към вкъщи, за да си вземе един душ. Определено имаше нужда от душ.

И после да се обади на Алиша. *Виж нещо, направи нещо, научи някого*, беше казал Дуд. Е, Джак беше видял някого и сега щеше да направи нещо. С Алиша. В къщата на баща ѝ.

[1] Легендарна граблива птица, за която се смята, че е можела да отнася и изяжда цели слонове. — Б.пр. ↑

[2] Лари Коен (р. 1938) — филмов режисьор, продуцент и сценарист на филми на ужасите и трилъри. — Б.пр. ↑

4.

Кемел затвори телефона на скептичния Гордън Хафнър, който все още изпитваше трудности с възприемането на факта, че неговият клиент възнамерява да плати на Алиша Клейтън десет милиона долара за къщата на баща ѝ.

Но това беше самата истина. Кемел беше затаил дъх, когато се беше свързал с Кхалид Назер, но от „Исуид Наар“ се бяха съгласили на цената.

Кемел би трябвало да е в приповдигнато настроение — толкова близо до успеха, толкова близо до възможността да се върне в Рияд и при сина си — но едно подозрение развали настроението му.

Някой беше подслушал разговора му с Томас Клейтън.

О, да, бяха казали на охраната, обадиха се в полицията, бяха изпратили работници да проверят вентилационната система, но никой не им беше повярвал. Дори след като решетката беше свалена и той им бе посочил изтритата прах вътре, те пак свиха рамене и му казаха, че може да е влязло някакво животно. Никой нямаше да повярва, че тук, в Манхатън, при толкова много електронни уреди за подслушване на свободен достъп за всички, някой би се заврял във вентилационната тръба, за да подслушва нечий разговор.

Кемел въздъхна. Може би бяха прави. Наистина изглеждаше невероятно.

Но не можеше да се отърси от чувството, че някой ги е слушал. Когато беше опрял лице до решетката, мъчейки се да види през дупките, сякаш беше усетил в тъмнината нечие присъствие от другата страна, гледаше го, наблюдаваше го.

Опита се да си спомни за какво бяха си говорили с Томас Клейтън в онази стая, повтаряйки разговора им дума по дума.

Нищо, беше сигурен. Почти сигурен.

Нещото, което някой, който подслушва, е можел да разбере, е, че къщата струва повече от десет милиона долара за купувачите. Ако изведнъж Алиша Клейтън покачеше сумата, искана от нея, подозренията му щяха да се оправдаят.

А ако ли не... ако сделката минеше по план, тогава нямаше да му пука, дори и цяла армия да го беше подслушвала.

5.

Джак намери едно място на Трийсет и осма, откъдето можеше да наблюдава къщата на Клейтън и да не го забележат. Засече огледите на „охранителните сили“ и забеляза, че винаги действаха по двама и излизаха от колата на всеки един час, за да обиколят. Без униформи, само с шушлякови якета и анцузи.

От време на време се случваше единият да отиде донякъде и да се върне с хартиена торба — кафе и понички най-вероятно. И от време на време някой от тях влизаше в къщата през входната врата и се връщаше след няколко минути. Не им трябваше химическа тоалетна, имаха на разположение цяла къща.

В три без десет се появи друга кола. Първата се изнесе, оставяйки скъпоценното място за паркиране на втората, и новата смяна започна.

Доволен, че беше записал разписанието на момчетата от охраната, Джак се обади на Ейб за съвет.

— Значи искаш да изпаднат в нокаут, но не искаш да им се наложи да ходят в болница.

— Точно така. Просто една дълга хубава дрямка.

— Т-27 ти трябва — каза му Ейб. — Без цвят, без мирис, без сериозни странични ефекти и най-хубавото е, че се прави в Америка за американската армия.

— Звучи страхотно — рече Джак. — Ще взема малко.

— А аз с удоволствие бих ти продал, ако го имах. Това не се води точно спортна стока.

— Не мога да ти опиша колко съм разочарован, Ейб.

— Е, да държа всичко, което някога би могло да ти послужи на склад, за да мога да ти го дам ли?

— Да. Защото ти си най-добрият.

— Пфу! Ще ти намеря малко.

— До довечера?

— Какъв шегаджия си само. Ако имам късмет, може и да получа една консерва до утре следобед.

— Предполагам, че бива.

Джак искаше да претърси къщата тази нощ, но щеше да му се наложи да го отложи.

— Предполагаш, че бива? Такъв подвиг не трябва да се смята за нищо по-малко от геройство.

— До утре, геройо мой.

След като затвори на Ейб, Джак се обади на Алиша.

6.

— Да отворя ли още една? — попита сервитьорът, като държеше празната бутилка мерло.

Уил я погледна и повдигна вежди.

Алиша сви рамене.

— Мога да изпия още малко. Прекрасно е.

Такова беше и всичко останало, което опита тази вечер. „Зов“ беше едно малко шумно място близо до Юниън Скуеър, по-скоро бистро, отколкото ресторант. Но агнешките ребърца на подноса между тях бяха мариновани в нещо неопикуемо и определено бяха най-вкусното месо, което някога бе опитвала.

А колкото до виното: можеше да изпие още *много*.

Обаждането на Джак този следобед я беше разстроило. Това, че Томас и неговият арабски покровител се бяха съгласили да платят десетте милиона долара, които беше поискала, я бе шокирало; това, че къщата крие тайна, която е в пъти по-скъпа, я бе заковало; но планът на Джак да се промъкнат вътре и да претърсят къщата я беше смразил.

И той нямаше предвид някое неопределено време в близко бъдеще. Искаше да стане утре. *Утре!*

Беше казала не. Не, не, не. Беше й нужно време, за да се подготви за нещо подобно. Ако искаше да претърси мястото утре, щеше да му се наложи да влезе сам.

Но Джак беше настоял, беше й казал, че тя е израснала там, че знае всички тайни кътчета. Тя трябваше да отиде с него.

Чак когато й беше казал, че това е просто някаква смотана къща, тя се беше съгласила.

Джак щеше да я вземе утре вечерта в седем.

Алиша потрепери и вдигна поглед от ястието си. Уил и келнерът я гледаха... в очакване.

— Съжалявам — каза тя. Изглежда беше пропуснала нещо.

— Искаш ли честта да се падне на теб? — попита Уил и посочи новата бутилка вино в ръцете на келнера.

— Не — отвърна тя. — Ако е същото като първото, съм сигурна, че ще е хубаво.

Така и не можеше да разбере какви бяха всичките тези врели-некипели с опитването на виното. Вкусът ѝ така или иначе не беше изтънчен. Или го харесваш, или не.

— Е — каза Уил, след като сервитьорът им беше напълнил чашите наново, — какви са плановете ти за седмицата?

Бях съучастник в нелегално влизане в чуждо имущество в центъра на града днес, а за утре вечер планирам влизане с взлом.

— Както обикновено, предполагам. Нали знаеш, в битка с болестта. Ами ти?

— И аз като теб — както обикновено: ще търся стръкчетата на престъпленията и ще ги премахвам от корените.

Те се засмяха. Може би беше заради виното, но тя се усети, че харесва непринуденото държание на Уил, начина, по който не се вземаше прекалено на сериозно. Харесваше леко кривата му усмивка и начина, по който държеше винената си чаша до ръба, оставяйки я да се полюшва между пръстите му, докато говореше, и как я гледаше в очите, когато тя говореше. Всичките неща, които не беше забелязала преди у него.

Почти бяха пресушили и втората бутилка мерло и когато трябваше да си тръгват от ресторанта, Алиша се чувстваше стоплена и щастлива. Чу се как поканва Уил да влезе, когато той я закара до апартамента ѝ.

Усети спазъм на паника — *Защо направих това?* — но си каза да остане спокойна. Всичко ще бъде наред. Тази вечер, на това място, с този мъж... всичко ще бъде наред. Тя искаше това... *нуждаеше се от него.*

— Искаш ли кафе? — попита го, докато му окачваше палтото.

— Не — каза той. — Кафето, което изпих в „Зов“, сигурно ще ме държи буден през половината нощ. Но бих искал нещо друго.

Когато Алиша се обърна към него, той я пое в ръцете си нежно и я придърпа към себе си.

Тя пребори един импулс на тревога и се приближи по-близо. Можеше да усети колебанието в него и знаеше, че ако сега се отдръпне, той щеше да спре. Това беше добре. Но тя не искаше да се съпротивлява. Тя искаше да бъде държана, да се чувства защитена, да

се отпусне и поне веднъж, само веднъж да не се чувства, сякаш е нужно да бъде сама през цялото време; да бъде толкова сдържана и да трябва да се справя с всичко сама, да *прави* всичко сама. Само веднъж да може да усети, че има с кого да сподели. Само веднъж.

Нивото на безпокойство у нея се покачи, когато той наклони главата си към нейната, но не се отдръпна.

Всичко е наред... всичко ще бъде наред...

Устните им се срещнаха, а неговите бяха меки и топли, и виното в нея също бе топло, и да, всичко щеше да бъде наред.

Но изведнъж ръцете му я обгърнаха напълно и тя не можеше да диша. Почувства се като в капан и трябваше да се отскубне, да се освободи, да вземе глътка въздух.

Тя откъсна устните си от неговите, прокара ръцете си между тях и го избута.

— Остави ме!

Уил я пусна и отстъпи, изглеждаше потресен.

— Алиша — какво...?

— Махни се!

Той вдигна ръце и направи още една крачка назад.

— Махнал съм се. Погледни.

Паника — дива, безформена, притискаща, задушаваща, неподчиняваща се на разума. Задушаваше се, искаше да побегне, но не можеше, тя живееше тук, затова той трябваше да се махне. Част от нея викаше „Не, нека остане!“, но по-голяма, по-яръстна и по-силна част я контролираше.

— Съжалявам, Уил — каза тя, опитвайки се с всички сили гласът ѝ да остане спокоен. И все пак сякаш думите се клатеха в гърлото ѝ. — Просто не мога... не мога да го направя сега. Окей?

Той изглеждаше объркан.

— Окей. Разбира се, аз просто си помислих... в мен ли е вината?

— Не... да... — *Престани да бръцолевииш.* — Просто сега не мога да ти обясня. — *Нито сега, нито никога.* — Имаш ли нещо против да се разделим за тази вечер? Моля те?

Беше я толкова срам, че ѝ се искаше да заплаче.

— Да. Разбира се. — Той протегна ръка, за да я докосне, но я дръпна, преди да я достигне. — Ще ти се обадя — каза на път към коридора. — Да видя дали си добре.

Алиша кимна.

— Съжалявам. Наистина съжалявам.

И след това затвори вратата. Най-накрая паниката си отиде. Тя се отпусна, облегна се на вратата и тихо заплака.

Аз съм извън контрол, помисли си тя.

На крачка беше да полудее в офиса на Хафнър сутринта и сега беше направила същото с Уил.

Никога не се бе справяла добре с мъжете, но това беше прекалено.

Какво става с мен?

Къщата... вината трябва да беше в къщата. Нищо не беше наред, откакто къщата и онзи човек се бяха върнали насила в живота ѝ. Беше се опитала да я изгори, а утре вечер трябваше да се върне там... да влезе вътре...

Това беше проблемът: да се върне.

Целият проблем беше тази къща. Трябваше да я овладее, защото само така щеше да овладее и него. И след това щеше да се освободи и от двамата.

Или само така си мислеше? Щеше ли някога да бъде свободна?

ВТОРНИК

1.

— Всичко ще бъде наред — каза Джак, докато караше на изток по Двайсет и трета шевито, което беше наел.

Погледна към Алиша, която тихо седеше, изпълната като струна, на седалката до него.

— Не се безпокой. Няма да ни хванат.

— Какво те кара да мислиш, че се притеснявам, че ще ни хванат?
— каза тя.

— Защото изглеждаш така, сякаш си готова всеки момент да изскочиш през прозореца.

Тя беше като навита пружина от момента, в който беше дошъл да я вземе.

Бои се от тази къща, каза си той наум. От тази празна къща.

Когато стигна до Бродуей, светофарът светна жълто. Добре. Беше чакал за подобна възможност. Вместо да засили още колата, той намали и изчака червения сигнал, след това силно натисна газта до пода, изви волана надясно и подкара в посока към центъра на града.

— Може би е заради карането ти — заяви Алиша и направи неуспешен опит за усмивка, сякаш да му покаже, че се шегуваше може би. — И ако отиваме към Трийсет и осма улица, това е грешната посока.

— Знам — каза той, отби встрани и погледна огледалото за обратно виждане.

— И защо не вземем такси?

— Защото исках да съм сигурен, че никой не ни следва.

Той гледаше улицата назад, за да види дали някой нямаше да мине на червено, за да ги настигне. Още откакто бяха тръгнали от апартамента на Алиша, той имаше плахото усещане, че някой го наблюдава — по принцип добър индикатор, че го следят. Или може би някой следеше Алиша?

Но никой друг не сви по Двайсет и трета.

— Е — каза Алиша, — преследва ли ни някой?

— Не виждам никого.

Или ако ни следва, го прави дяволски добре.

— Също така си помислих, че колата е добра идея, защото не знаем какво можем да намерим в къщата. Може да е нещо, което не можем да изнесем и да го прекараме с такси. И освен това трябваше ми място, където да сложа няколко джунджурии.

— Джунджурии? Какви по-точно?

— Всичко с времето си, скъпа моя. Всичко с времето си.

Той направи няколко леви завоя, за да стигнат до Трето авеню и по посока извън града. В Мъррей Хил минаха бавно покрай къщата и видяха колата с охранителите отпред.

— Никога няма да успеем да минем покрай тях — заяви Алиша.

Джак придоби усещането, че тя *не искаше* да минава покрай тях.

Той хвърли един поглед на ауспуха на паркираната кола и видя, че от него излиза пушек. Нищо чудно. Температурата беше спаднала до четири градуса по Целзий и си бяха пуснали парното.

Усмихна се. Това беше добре.

— Нека аз се тревожа за това — каза ѝ той.

След като сви зад ъгъла, си намери едно почти разрешено място за паркиране близо до пожарен кран на Трийсет и девета.

— Няма да има бой, нали? — попита тя.

— Определено искам да избегна това. И с правилната помощ предполагам, че ще успея.

Той слезе от колата и огледа смесицата от офиси и жилищни сгради наоколо. Нямаше много хора навън в тази студена нощ. Напъха се в едно безформено футболно яке, което издърпа от задната седалка; следваха чифт поизгнили кожени ръкавици; метна плетен каскет на главата си и го смъкна през ушите чак до веждите. Последното нещо беше една кофа, пълна с три пръста сапунена вода и с някои други хубави неща.

Алиша се наведе напред, зяпнала го през отворената врата.

— Какво, по дяволите...?

— Запознай се с уличната напаст: видът му може да накара и най-якия шофьор в Ню Йорк да запищи. Запознай се с... Гъбичко!

— Не мога да повярвам.

— Изчакай пет минути, после направи едно кръгче и ще се видим пред къщата.

— Но какво...?

— Бъди там. Ще се видим.

Той затвори вратата, и тръгна към Трийсет и осма. Два пъти се спря, за да огледа минувачите и улицата за преследвач, но не видя някой подозрителен.

По дяволите. Защо имаше усещането, че някой го наблюдава?

2.

На косъм, каза си наум Йошио, когато сви по Трийсет и девета улица.

За момент си беше помислил, че *ронинът*, който помагаше на Алиша Клейтън, го беше забелязал, но успя да мине покрай него, без да буди подозрение. Изглежда сякаш човекът имаше шесто чувство, почти точно противоположния талант, който притежаваше японецът — да преследва, без да бъде усетен. Йошио трябваше да внимава с този мъж.

Беше избрал да наблюдава Алиша Клейтън през по-ранната част от вечерта и след това да се прехвърли на Кемел. Беше се зарадвал, когато видя пристигането на този *ронин*. Изглежда мъжът се появяваше навсякъде. Йошио беше проследил Томас Клейтън и Кемел до офиса на адвокатите им вчера; докато беше навън и си мислеше колко му се иска да беше сложил предавател в стаята на срещата, беше видял как този мъж излиза от сградата, придружен от друг, чернокож мъж, като и двамата бяха облечени в костюми. Не можеше да е съвпадение.

И така тази вечер, когато те потеглиха с колата си под наем, Йошио ги последва. По пътя *ронинът* се беше измъкнал с внезапен завой в последната минута по Двайсет и трета улица. Йошио беше останал приклещен две коли по-назад. Но предположи, че те ще отидат до къщата на Клейтън, така че тръгна именно в тази посока. Беше се позабавил по пътя, наслаждавайки се на кофичка много хрупкаво „Кентъки Фрайд Чикън“, и беше приятно изненадан, когато видя колата им да минава покрай него на Трето авеню.

И сега *ронинът*, парцаливо облечен и с кофа в ръка, вървеше към къщата на Клейтън. Толкова му беше доскучало с наскорошното затишие на събитията, но нещата бяха станали много по-интересни, след като на сцената се беше появил този мъж. Йошио имаше чувството, че нещо много интересно щеше да се случи тази вечер.

Но дори и да не станеше така, пак щеше да му хареса повече, отколкото да седи и да наблюдава апартамента на Кемел.

3.

Когато стигна ъгъла, Джак развърза маратонките си, оставяйки езиците им да стърчат. Закопча накриво якето си и тръгна по тротоара от другата страна на колата на охранителите.

На половината път дотам пресече улицата, лъкатушейки, приближавайки се към колата фронтално. Не искаше да стресне тези двамата, като се появеше изневиделица — някой можеше да направи нещо глупаво.

Джак спря на около три метра от предната броня и посочи предното стъкло, нахилен до уши. Извади гъбата си за стъкла на прозорци и я вдигна високо.

Гъбичко беше видял клиент.

През прозореца можеше да види как двамата биячи се извиват на местата си и му ръкомахат, за да се махне, но Гъбичко никога не се отказваше заради недоволен шофьор. Изглежда водачите на автомобили рядко оценяваха колко по-сигурно и безопасно щяха да изпълняват задължението си зад волана, а именно шофирането, след като стъклото им е намазано със сапунена вода и след това избърсано.

Прозорецът на шофьора се спусна и оттам се показа една глава. Малкото черти, които Джак успя да улови на смътната светлина, говореха, че еволюцията понякога работи наопаки.

— Продължавай си по пътя бе, нещастник — каза главата.

Джак се наведе през капака и намаза стъклото.

Предната врата започна да се отваря.

— Мамка му — извика гласът. — Ти не ме ли чу бе?

— Чух те, мой човек — каза Джак, влизайки в ролята си, — но Гъбичко предлага специална промоция тази вечер „Пробвай, преди да платиш“. Ето как стават нещата: ще оправя прозореца ти точно както го правя сега и като свърша, ако мислиш, че не е най-чистият прозорец, който някога си виждал — не плащаш. Така де, какво по-добро от това? В смисъл, аз съм тук навън, на студа и върша цялата работа, докато вие сте си там вътре на топло и хубаво. Кажете ми има ли нещо по-добро от това? Хайде де, кажете ми.

Телешкият бокс се спря и се загледа в него, явно и двете му мозъчни клетки работеха на пълни обороти, докато премисляше офертата на Гъбичко. Тогава типът на седалката до шофьора му каза нещо и вратата се затвори.

Джак се усмихна. Беше разчитал на неохотата им да правят сцени по средата на улицата и да рискуват някой да се обади в полицията. Но ако най-лошото се случеше, той имаше един деветмилиметров токарев в кобура на рамото си.

— Точно така — каза той. — Затвори си прозореца и се отпусни и само гледай колко по-хубав ще стане светът, когато приключи с това стъкло.

Страничният прозорец се затвори. Джак добави още малко от сместа на предното. Когато видимостта беше достатъчно затруднена, той извади една колбичка Т-72 от кофата и изля съдържанието ѝ във въздушните клапи на парното точно под чистачките.

После започна да бърше стъклото. Не бързаше много, движеше се бавно, трудеше се усърдно върху ъглите, изиграваше ролята си докрай. И вършеше много добра работа между другото.

Когато свърши, отиде до страничния прозорец, ухили се и изпъна ръка.

Шофьорът отвърна на усмивката му — и му показа среден пръст.

Джак изглеждаше наранен и притисна ръцете си, сякаш се молеше. Усмивката на шофьора се разшири още повече, когато добави още един среден пръст към картината.

— Продължавай да се усмихваш — каза тихо Джак.

И тогава мъжът до шофьора се строполи върху гърба му. Той се извърна, бутна го и го заразклаща, но приятелят му беше по-вдървен и от препечен хляб. Тогава шофьорът се завъртя към прозореца и Джак буквално можеше да види как една лампичка светва над главата му.

— Точно така, пич — рече Джак. — Имаш проблеми.

Горилата задрапа по вратата с идеята да я отвори, но Джак я затисна отвън. Шофьорът се бореше и би могъл да излезе — беше по-голям от Джак — ако Т-72 не му беше подействал... Бутна леко два пъти с рамо вратата, строполи се на волана и заспа като приятелчето му до него.

Джак изчака малко, за да се увери, че няма да стане, после отвори вратата и бързо пребърка джобовете му. Намери две връзки

ключове. Взе и двете. Затвори вратата и остави двигателя да работи.

Огледа се наоколо — нямаше жива душа. Добре.

След като прибра в джоба си колбичката Т-72, остави до бордюра кофата и гъбата и зачака Алиша.

4.

Алиша полагаше усилия да продължава да върви, поставяйки единия крак пред другия. Сви зад ъгъла и се запъти към къщата.

Опитваше се да мисли за всичко останало, но не и за нея, насочвайки мислите си към Хектор в спешното педиатрично отделение. Малкият бавно си отиваше. Вече всичко беше ясно — гъбична инфекция *Candida albicans*. Белите му кръвни телца, една от главните защити на организма срещу инфекции, изчезваха. Броят им от сутринта — 3200, до следобед беше паднал на 2600. Инфекцията се развиваше скорострелно, като пречеше на костния му мозък да развива бели кръвни телца.

И тя нищо не можеше да направи.

Което позволи на мислите ѝ да се разсеят от Хектор и отново да се спрат на къщата.

Къщата...

Защо го превръщам в толкова голям проблем, чудеше се тя. Това е само сграда, сбор от тухли и дъски. Какво толкова?

Но разумът не ѝ помагаше. Колкото повече се приближаваше към нея, толкова по-бързо биеше сърцето ѝ. Не можеше да я погледне. Беше вперила поглед право напред към фигурата с раздърпаното яке, облегнала се на колата на охранителите.

Опитваше се да мисли за нещо друго, да се съсредоточи върху случките от деня, но всичко, което ѝ идваше наум, бяха обажданията от Уил, който беше питал дали е добре, обаждания, при които беше прекалено засрамена, за да отговори.

Болката и объркването в гласа му на записа все още отшумяваха като ехо в главата ѝ, карайки я да иска да се скрие. Как можеше да му обясни случилото се снощи? Всичко бе по нейна вина. Не беше могла да го допусне толкова близо до нея. Кога щеше да се научи? Беше заживяла с мисълта, че никога не би могла да има открита връзка с който и да било мъж. Наистина... веднъж след като истината излезе наяве, кой мъж не би се втурнал към вратата? А и Алиша не мислеше, че иска да има нещо общо с някой, който не би го направил.

Сама си беше по-добре. Сама беше по-лесно. Сама беше по-безболезнено — за всички замесени.

Сега беше по-близо, но все още задържаше погледа си върху Джак. Чу го да подсвирва.

— Готова ли си? — попита я той, когато стигна при него.

Тя се наведе и надникна в колата, после се отдръпна рязко при вида на двете огромни безжизнени фигури на предните седалки. Вече препускащото ѝ сърце забърза с още една степен.

— Нали не са... не си ги... те...?

— Мъртви? — Усмихна се. — Не. Просто подремват. — Той се огледа. — Добре. Да вървим. Не знам още колко време ще са така.

Ето го и него — момента, от който най-много се беше бояла. Алиша не помръдваше. Не можеше да мръдне.

— Алиша — каза Джак. — Добре ли си?

Но тя трябваше да се движи. Не можеше да се остави да бъде победена.

Просто една къща... тухли и дъски...

И щеше да надвие това нещо.

Пое си въздух и се обърна, за да я погледне.

Портата от ковано желязо, малкият преден двор, алеята, водеща отзад, с асмата отстрани... точно както винаги са си били. Но останалото от предната част беше достатъчно променено, за да изглежда като друга къща... нечия чужда къща.

И със закованите прозорци приличаше на *сляпа* къща. Не можеше да я види.

Не е толкова зле, помисли си тя. Мога да се справя с това.

— Добре съм — отвърна тя. — Да вървим.

— Нека да пробваме задната врата — рече Джак, водейки я към асмата. — Имам няколко ключа и не искам да прекарам много време отпред в търсене на правилния. Някой може да ни запомни.

Тя го последва в тъмнината, като държеше фенерчето му с форма на химикалка, докато той пробваше ключовете. Петият стана. Солидното *щрак* от отварящата се брава я удари право в стомаха.

Алиша се разтрепери. Усети треперенето да започва в стомаха ѝ и да се разпростира към крайниците ѝ. Искаше да се обърне и да хукне към улицата.

Не! — каза си тя. — *Няма да бягаш.*

Тухли и дъски... тухли и дъски...

Джак извади по-голямо фенерче и пристъпи през прага. Обляна в студена пот, Алиша стисна зъби и го последва. Изживя лош момент — на чувство, че е в капан, „пуснете ме оттук“ момент — когато вратата зад нея се затвори, но тя се пребори с него.

Тогава светлината от фенерчето на Джак се спря на ключ за лампа и той го натисна. Светлина изпълни стаята.

— Колко предвидливо — каза Джак. — Оставили са електричеството пуснато.

Алиша стоеше, мижейки срещу неочакваната светлина. Касапницата дойде на фокус, когато очите ѝ привикнаха.

— О, господи. Погледни само какво са направили.

Когато беше живяла тук, задната врата водеше към малка стая, в която се намираха пералнята, сушилнята и имаше малък килер. Пералнята и сушилнята все още си бяха на място, но на парчета — бяха изцяло разглобени и съставните им части лежах на купчини по пода. Всички рафтове бяха изпразнени и това, което някога се е намирало върху тях, беше пръснато измежду частите на земята.

— Ето на това — каза Джак — му викам аз да претърсиш стая. Дори не им се е налагало да бързат. С пуснатото електричество са имали предостатъчно светлина и при закованите прозорци никой дори не е подозирал, че са тук.

Той пристъпи през отломките и тръгна към съседната стая.

— Нека видим какво има тук.

— Би трябвало да е кухнята — каза Алиша, докато Джак пускаше осветлението.

Така и беше... донякъде.

Кухнята също беше цялостно „претърсена“ като килера. Не само че шкафовете бяха изпразнени, но и бяха изкъртени от стените и счупени на парчета. Съдомиялната я бе сполетяла съдбата на пералнята и сушилнята. Мивката беше свалена, тръбите ѝ бяха оставени да стърчат като медни артерии. Всички парчета бяха струпани в средата на пода.

Шокирана, Алиша се запрепъва след Джак, който продължаваше да се движи напред, прескочи отломките и се отправи към трапезарията. Там картинката беше същата — с малката разлика, че

килимът беше нарязан на ленти, които лежах в купчината от останки от порцелан и мебели.

Тя беше доволна донякъде. Цялата тази разруха ѝ помагаше да стои тук. Превръщаше къщата в друго място, съвсем различно от това, което си спомняше. Но все пак степента на разрушението беше изключителна.

— Знам, че Томас не искаше да получи това място — рече тихо Алиша, — но никога не съм предполагала, че е бил толкова ядосан.

— Това не е проява на гняв или яд — каза Джак, побутвайки купчината с предната част на маратонката си. — Това е изключително методично. Започнали са от средата на стаята и след това са се разпрострели, като са хвърляли всичко в центъра, след като вече е бил проверен. Тези момчета са знаели какво правят.

— Но как са могли да очакват, че ще им се размине?

Джак сви рамене.

— Сигурно никога не са предполагали, че въобще ще имаш шанс да вземеш това място. Така че какво значение е имало какво правят с него? И предполагам, че веднъж щом намерят това, което търсят, просто ще изчезнат.

— Но какво — какво може да търсят?

— Нещо метално?

Джак отиде до ъгъла, където имаше някакъв странен уред, облегат на стената, който приличаше на дръжка на прахосмукачка, свързана към тиган.

— Откъде можеш да знаеш?

Той вдигна уреда.

— Металотърсач.

— Ключ — каза Алиша и си спомни изречението за „Грийнпийс“ от завещанието. — „Тази къща държи ключа, който сочи пътя към всичко, което искате да постигнете.“ Те търсят ключ.

Джак кимна.

— Би трябвало. Арабският приятел на полубрат ти цитира същия ред от завещанието вчера. Явно все още не са го открили. — Той се огледа наоколо. — Баща ти имаше ли работилница?

Вътре беше студено — Алиша можеше да види дъха си, но сега усети как направо се смразява.

— Работилница?

— Да. Нали се сещаш, където се е занимавал с хобитата си или нещо такова.

Нащърбени ледени парчета пробиваха артериите ѝ като игли. Тя насили думите да излязат през зъбите ѝ.

— Мазето... там е.

— Как да го намерим?

— През кухнята.

— Добре — каза той, минавайки покрай нея. — Да вървим.

— Не. Ти върви. Аз не мога.

— Хайде, Алиша. Сега не е време...

— Не — каза тя и за пореден път чу гласа си да се извисява. — *Не ме ли чу? НЕ МОГА!*

Той стоеше и я гледаше за момент, после се обърна.

— Добре. Не можеш. Ще я проверя сам. Не мърдай оттук.

— Съжалявам — каза тя тихо, след като вече го нямаше. — Но просто не мога да отида там.

5.

Когато Джак стигна последното стъпало, се зачуди дали това, което беше претърпяла Алиша, каквото и да бе, не се беше случвало именно тук. Много бе вероятно, ако трябваше да съди по реакцията ѝ.

Намери ключа на лампата и огледа мястото.

Може би някога Роналд Клейтън е имал работилница. Но сега определено човек не можеше да я разпознае. Разрушителният екип на Арабина беше свършил работата си и тук — може би именно оттук бяха започнали. Бяха изкъртили окачения таван, панелите от стените също, разглобили мебелите и съдрали възглавниците. Видя нещо, което приличаше на разнищен матрак и легло с пружини, така че реши, че едно време тук е имало легло.

Джак разбута с крак купчината отломки в средата и видя всевъзможно електронно оборудване — платки, чипове и всякакви такива неща — но ако са намерили работещ компютър, със сигурност са го отнесли някъде, където биха могли да проверят харддиска до последния байт.

Също така намери няколко стари, леко ръждясали поставки за лампи и забеляза възглемите фасунги. Док Клейтън явно е обичал да е светло тук долу.

Джак поогледа още малко и след това се качи отново горе. Откри Алиша в трапезарията — там, където я беше оставил, стояща до купчината отломки, с ръце, свити в юмруци от двете ѝ страни, като изглеждаше така, сякаш всеки момент ще изскочи извън кожата си.

— Намери ли нещо? — попита тя.

— Само още една купчина като тази.

— Аз... съжалявам, че не можах да сляза с теб — каза тя, без да го поглежда. — Просто...

— Няма нужда да обясняваш.

— Нямах и намерение. Просто искам да ти кажа, че така се чувствам в момента и няма какво да се направи по въпроса.

— Добре.

И по-добре, помисли си той. Тук не беше нито мястото, нито времето за подобни обяснения.

— Тогава ще трябва да измислим как да заобиколим затруднението ти.

Тя протегна ръце към разрушението пред нея.

— Дали си губим времето?

— Може би — отвърна Джак. — Но поназнайвам нещо за скриването на разни неща. Може би едно-две неща, които те не знаят. Едно от нещата, които знам, е, че криеш това, което ти е най-ценно, близо до себе си, откъдето да можеш да наблюдаваш скришното място и да го извадиш бързо, ако ти трябва. — Той я погледна. — Къде е спалнята на баща ти?

— Горе.

— Има ли проблем да се качиш горе?

— Не. Стаята ми беше там.

Джак водеше, а Алиша го направляваше. Завой вляво горе на стълбите ги отведе към главната спалня.

Може би е изглеждала типично мъжка, може би беше запазила усещането за женско докосване от времето, когато майката на Алиша все още е била жива. Сега това бяха само догадки. Стаята беше оголена до стените. Каквото и да ѝ е придавало характер преди, сега лежеше на купчина в средата.

Той забеляза тежък чук и няколко лоста, облежани до една доста разбита част от стената в далечния ъгъл. Прекоси стаята, за да огледа по-отблизо.

— Погледни — каза Джак, като опипваше разнебитените краища на дъските в стената. — Тук са отворили стената.

Отвъд грубия отвор имаше малка стая, преобразена в гардероб, всъщност — цялата с рафтове. Празни рафтове.

— Прилича ми на някаква тайна библиотека. Знаеше ли нещо за това?

Алиша, вкочанена и бледа, стоеше в другия край на стаята, близо до вратата, точно на прага ѝ.

Тя поклати глава.

— Не.

Какво ли е държал Клейтън тук, зачуди се Джак. Бележници за изследвания и документи? Бележките му върху това, което другите

търсеха?

Той се обърна и разрови купчината с боклуци. Нямаше хартия.

— Е, каквото и да е било складирано там, вече го няма — или го е нямало още когато са пристигнали тук, или са го взели със себе си. — Той отиде до Алиша. — Да проверим твоята стая.

— Стаята ми? Защо?

— Ами, оставил е цялото това място на теб, нали така? Може да ти е оставил и нещо друго. Накъде?

Алиша посочи надолу по коридора към една тъмна врата. Джак влезе и намери още един пример за методично разрушение. Той посочи към централната купчина отломки.

— Разпознаваш ли нещо?

— Не.

Алиша беше влязла в стаята след него и пристъпваше много внимателно.

— Че защо да разпознавам нещо? Тръгнах си, когато бях на осемнайсет, и никога повече не съм се връщала.

— Нито веднъж?

— Нито веднъж.

Нещо кръгло и бляскавочерно привлече погледа на Джак и той се наведе да го вземе. Малка автомобилна гума.

— Харесваше ли детски колички? — попита я той и ѝ я показа.

Тя я взе и я огледа.

— Не. Никога.

— Може би е на брат ти тогава.

— Не... Томас не ставаше от дивана... Книги, филми, телевизионни игри. Съмнявам се интересът му към колите да надминава факта, че му дават възможност да се вози, вместо да ходи пеша. — Тя повдигна гумичката към светлината и я завъртя между пръстите си. — Къде е останалата част?

— Някъде там, предполагам — каза той и посочи купчината. — Ще проверя банята.

— Защо?

— Защото там има тръби. — При въпросителния ѝ поглед добави: — Ще ти обясня пътъом.

— Няма нужда — каза тя. — Ще остана тук.

Той остави Алиша да се рови коленичила в купчината.

Джак се върна в спалнята на Клейтън, взе един от лостовете и се запъти към главната баня. Едно нещо, на което можеше да се разчита в тези стари къщи — освен ако някой не е направил основен ремонт — беше да има медни тръби. Бе видял такива в кухнята, а металните тръби предоставяха невероятни възможности, ако искаш да скриеш нещо метално.

Един поглед в банята разкри, че мивката и тоалетната чиния бяха изкъртени, но плочките около тях не бяха разбити, за да оголят тръбите. Поне все още не.

След това отиде до гардероба в спалнята, който делеше една стена с банята. При почукването стената издаде звук на кухо. Това не беше част от оригиналната къща. Банята вероятно е била разширявана. Той коленичи и започна да опипва горната част на широкия праг в долния край на стената, докато не намери малка цепнатина. Пъхна извития край на лоста. Трябваше му само едно леко завъртане — и отвертка щеше да свърши работа. Лайстната се откъсна от стената и разкри дупка от седем сантиметра до пода.

Точно като вкъщи, каза си наум Джак.

През годините беше прехвърлил голяма част от парите си в златни монети — лоша инвестиция, да, но по какъв друг начин можеше да държи парите си, без да отиде в банка? Скриваше ги в дома си, като ги залепваше с тиксо към тръбите. Така монетите бяха на сигурно място, ако някой разбиеше апартамента му, дори и да си бяха взели детектор за метал: детекторът по принцип трябваше да бипне, когато минава над тръбите.

Джак мушна ръката си и усети, че водопроводът вървеше от и към банята. На тършуващите му пръсти отне по-малко от минута да открият обекта, залепен там.

— Здравей.

Джак махна лепенките и го извади.

Тук в тъмното не можеше да види какво е, но усещаше, че е нещо плоско, облицовано във винил. Излази от гардероба, за да го види на по-добра светлина.

Клинообразен, червен винилен калъф. Повдигна капачето и извади ключ с номер 137, гравирани на него.

Джак се усмихна.

— Добър ли съм, или да?

Арабина и неговият къртещ екип все някога щяха да го открият, особено ако възнамеряваха да разглобят мястото тухла по тухла. Но сега нищичко нямаше да намерят. Така им се падаше.

Ключ за депозитна кутия на пръв поглед. Или може би за шкаф някъде. Но къде?

Щяха да мислят за това по-късно, когато не се притесняваха, че нямат време.

Отиде да намери Алиша.

6.

Любопитството направо изяждаше Йошио отвътре. Беше видял *ронина* на Клейтън да мие прозореца на охранителите и после да се обляга на вратата на колата. След това никой нищо не направи, когато той и тя влязоха в къщата.

Какво им беше сторил?

Йошио не можа да устои на желанието да мине набързо покрай колата. Там видя две неподвижни фигури на предните седалки... Толкова неподвижни, че си помисли, че са мъртви. Но тогава единият от тях се раздвижи, повдигна главата си за кратко, после пак изпадна в безсъзнание.

Как беше направил това *ронинът*? С газ или нещо в кафето им може би?

Много хитро, помисли си Йошио. Много „гладко“, както казваха американците.

Но изглежда, че каквото и да беше използвал, вече спираше да действа.

Йошио продължи да се движи, поглеждайки към къщата. Пожела на жената и нейния *ронин* успех в търсенето им. Йошио искаше, каквото и да имаше в тази къща, да бъде намерено и изнесено на бял свят.

Защото тогава можеше от обикновен наблюдател да се превърне в играч. Наистина, предпочиташе да си има работа с някого толкова предвидим, колкото Сам Бейкър, отколкото с този бърз, як и изобретателен непознат, но Йошио и за миг не се съмняваше, че можеше да се справи и с двамата. Имаше много години опит в подобни неща. И щеше да направи всичко, което се налагаше, за да успее в начинанието си. „Казе Груп“ не биха приели нещо по-малко от него.

Но по-добре вие и вашият *ронин* да побързате, госпожице Клейтън. Или, опасявам се, скоро ще имате нежелана компания в къщата ви.

7.

— „Тази къща държи ключа към всичко това, което искате да постигнете“ — каза Джак и показа ключа на Алиша. — Може това да е ключът. Някога виждала ли си го преди?

Все още беше коленичила на пода, недалеч от мястото, където я беше оставил. Тя погледна ключа, но не го взе.

— Не. Къде го намери?

— Скрит в гардероба на баща ти. Имаш ли представа с коя банка е работил?

Тя поклати глава.

— Нямам идея. — Тя му показва долната част на количката играчка. — Виж какво намерих. Смених колелото.

Тя шегуваше ли се? Какво мислеше, че прави, като си играе с някаква количка?

— Страхотно. Виж, трябва да...

— И все още работи — каза тя. — Гледай.

Тя щракна едно малко ключе и колелцата започнаха да се въртят. Остави количката на земята, тя преодоля дъските и се заби в стената. Така и остана, с нос в стената, а колелата продължаваха да се въртят.

— Ще я вземем с нас — каза Джак.

Той се притесняваше за двамата бабаити, които дремеха в колата отпред. Вече можеха да се разбудят.

— Ще можеш да си играеш с нея цяла нощ.

— Не се дръж така снизходително, Джак. Може да съм малко напрегната и нервна, но не съм си изгубила ума. Все още мога да мисля. — Тя пропълзя до играчката, взе я и се върна на същото място. — Тази играчка *не трябва* да е тук. Онзи човек никога не си е играл с играчки, а тя е тотално не на място в моята стая. Ето защо потърсих и останалата част. И мисля, че ще остана доволна, че го направих. Гледай.

Тя остави отново количката, този път с гръб към стената. Веднага щом колелцата се докоснаха до пода, тя се завъртя на сто и

осемдесет градуса, тръгна към стената и заби нос на около сантиметър от същото място, където беше преди малко.

Джак тъкмо щеше да й каже, че нямат време да си играят, независимо дали играчката беше на място в стаята й или не, но нещо в постоянството на количката в удрянето в стената го накара да се замисли.

— Това е седмият — не, *осмият* път, в който се удря в стената — каза тя. — Без значение накъде сочи, като я пусна, осем от осем пъти това е мястото, където отива.

— Без майтап?

Джак се наведе, взе я и я обърна. Нищо особено: количка с дистанционно управление, разглобена до металната си ходова част, с четири колела, моторче, механизъм за управление, място за батерии и антена.

Колелата все още се въртяха, така че той я остави и я насочи към Алиша. Тя се обърна и пак свърши в стената.

— Това е девет от девет — каза тя.

Джак вече беше заинтригуван.

— Къде е останалата част?

— Ето. — Тя му подаде черната пластмасова каросерия.

— Не — каза той. — Къде е дистанционното, малката кутия, която я управлява?

— Не съм намирала нищо подобно.

Джак огледа каросерийката. Явно някой я е откъснал от шасито, за да види дали нещо не е било скрито вътре. Той щракна обратно двете части.

— Прилича повече на джип, отколкото на кола — каза Алиша.

Джак забеляза логото на задната врата.

— Пише „Практична спортна кола“, както са по-известни. Но това тук наистина е готин джип. Това е ленд роувър.

— Това е какво?

Джак вдигна поглед и видя Алиша на крака, загледана с широко отворени очи в количката.

— Ленд роувър. Британски са и...

— Завещанието — каза тя. — Там се споменава за роувър^[1] — два пъти... в шантавите цитати от стихотворенията. — Тя щракна с пръсти и погледна към тавана. — Как точно бяха. „Клейтън лежи

неподвижно, но кръвта е скитник“, беше едното. А другото... другото беше „Тръгни, честни скитнико, но какво дириш ти?“.

Джак усети възбуда, когато в ума му се наредиха няколко парчета от пъзела. Може би „ключът, който сочи пътя“ въобще не е ключ. Може би беше нещо, което просто сочеше пътя.

Отново остави играчката на пода и я изгледа как прави номера си, озовавайки се на същото място на стената.

Този малък роувър със сигурност сочеше пътя към нещо.

— Какво търсиш наистина? — каза той. — Изчакай тук.

Джак изтича обратно до спалнята и взе тежкия чук и един от лостовете. За момент си помисли дали да не пробие дупка в шперплата, закован на прозореца, за да хвърли един поглед на колата долу, но реши, че е по-добре да не го прави. Шумотевицата можеше да привлече прекалено много внимание.

— Какво ще правиш? — попита Алиша, когато се върна в стаята.

— Нещо в тази стена привлича нашия приятел. Дръж го, докато разбере какво е.

Той повдигна чука и замахна към стената.

[1] Игра на думи — rover (англ.) — скитник и роувър. — Б.ред. ↑

8.

Телефонът иззвня точно когато Кемел приключваше с вечерната си молитва.

— Има някой в къщата — каза гласът на Бейкър. — Мислим, че е онзи тип, който мадамата нае. Сега пътувам нататък.

Тревогата разтърси Арабина като електрически шок. Как можеше да се случва това? Едва вчера тя беше предложила да продава и той се беше съгласил на цената. Защо би пратила някого да влезе вътре? Освен ако...

Освен ако знаеше нещо... освен ако не е предположила защо къщата е толкова скъпа и е пратила човек, който да разбере.

Кемел затвори очи и стисна зъби. Вентилационната шахта! Все пак там е имало някой — човека на Алиша Клейтън. И сигурно е чул нещо.

— Как е станало това?

— Използвал е някакъв газ, за да приспи момчетата ми. Току-що са се събудили и веднага ми се обади. Мислят, че все още е вътре.

— Радвам се, че се обади.

— Нямам много голям избор.

Кемел можеше да чуе наранената гордост в гласа на Бейкър, но голяма работа. След последната изцепка с отвличането миналата седмица Арабина държеше наемника изкъсо. Трябваше незабавно да съобщава за всяко развитие по случая и да не действа сам — да не прави абсолютно нищо, без първо да се разбере с шефа си. Операцията беше прекалено близо до успешен край, за да бъде компрометирана от грубите действия на Бейкър. Всъщност, ако все още не се налагаше да има постоянна охрана на къщата, щеше да уволни Бейкър още миналата седмица.

— Но нямаме много време — каза Бейкър. — В момента съм на път. Ако е същият тип с буса, искам да съм там.

— Не желая да се предприемат никакви действия, преди аз да пристигна.

— Може да нямам избор.

— Нищо, преди аз да се появя. Ясно ли е?

— Ясно — отвърна Бейкър с тих глас. — Но няма да бъда отговорен за действията на този тип, преди да пристигнеш.

— Не мисля, че това ще е проблем, при положение че ще минеш да ме вземеш и ще отидем заедно.

— Но ти си чак на Седемдесета! Ще отнеме прекалено много време.

— Ще те чакам отпред — каза Кемел и затвори.

9.

Джак първоначално използва леко чука от страх да не повреди нещото, което беше скрито вътре. Но бързо разбра, че това е стара, масивна, измазана с мокър хоросан стена и щеше да се наложи да използва повече сила. Отне му много повече време, отколкото беше предполагал, но най-накрая успя да отвори дупка с достатъчни размери, за да се вижда в другата стая.

Алиша надникна над рамото му.

— Намери ли нещо?

— Нищо вътре в стената, освен... стена. — Той се обърна и погледна играчката в ръцете ѝ. — Но тогава защо...?

И после го озари.

— О, дявол да го вземе.

Джак взе малкия роувър от Алиша и го остави на земята в коридора от другата страна на стената. Той потегли по дървения под и спря в стената в далечния край.

— Какво има от другата страна на онази стена?

— Стаята на Томас.

Джак занесе камиончето в стаята на Томас — която не беше в по-добро състояние от тази на Алиша — и го остави на земята. То прекоси стаята и пак се заби в далечната стена.

Джак гледаше и не вярваше.

— Проклетото нещо не беше привлечено от стената там. Просто иска да ходи към покрайнините на града. Толкова за енигматичните податки в завещанията. — И тогава му хрумна. — Може би иска да отиде само до предния двор.

Супер. Дори и случаят да беше такъв, все пак не можеха да извадят точно кирки и лопати и да започнат да копаят отпред.

Вече бяха изгубили достатъчно много време с това малко парче боклук. Но поне имаха в себе си ключа.

— Да излизаме.

Количката продължаваше да работи, въртеше малките си гуми, забила нос в стената. Джак устоя на импулса да ѝ бие един шут надолу

по коридора и вместо това я взе.

— Ще го вземеш със себе си?

Той изключи моторчето и го прибра в джоба си.

— Аха.

— Защо?

— Не съм сигурен.

Наистина не беше. Но усещаше, че не трябва да го захвърля. Имаше прекалено много странни връзки между тая ненормална ситуация и малката играчка — думата „роувър“ и в завещанието, и на капачето ѝ, както и начина, по който се движеше само в една посока и сочеше извън града. Джак още не беше приключил с него.

10.

Най-накрая, извика наум Алиша, когато тръгнаха надолу по стълбите. Най-накрая си тръгваме от това място.

И не бяха открили нищо.

Тя започна да гаси лампите по пътя им.

— Недей — каза Джак. — Няма смисъл да се опитваме да прикрием факта, че сме били вътре — Томас и арабското му приятелче ще разберат веднага щом видят разбитата стена.

Излязоха през задната врата и Алиша подскочи и изпищя, когато един глас излая:

— Стой на място!

Тя се обърна и видя две огромни фигури, стоящи на ъгъла на сградата. От улицата идваше достатъчно светлина, за да може да види pistolетите в ръцете им. Тогава лъчът от фенера им намери лицето ѝ и едва не я ослепи.

— Горе ръцете — и двамата!

Гардовете от колата?

— Божичко, какъв съм глупак — прошепна Джак, като събра ръцете на главата си. — Проклетият газ е спрял да действа.

— Това е *моята* къща — заяви Алиша, мигаща срещу светлината.

— Влизайте обратно вътре — каза гласът, клатейки фенера, докато говореше. — И двамата. Насам идват хора, които много искат да си поговорят с вас.

Какво ще правят с нас, запита се, като страхът върза вътрешностите ѝ на възел. Ще ни измъчват? През какво ли ще ни прекарат, преди да повярват, че не сме открили нищо?

— Престанете да стои...

Гласът беше прекъснат от едно *фът* — не, два такива звука. И тогава лъчът светлина падна от очите ѝ и тя видя двете фигури да се строполяват на земята. Фенерът се претърколи и за миг освети оцъклените, зяпнали очи и кървящия нос на едно от лицата на земята.

Алиша извика и усети, че Джак кляка, придърпвайки я към себе си. Тя видя пистолета в ръката му, насочен към ъгъла на къщата.

— Те... те мъртви ли са? — попита Алиша шепнешком.

— Така изглежда.

Пистолетът му не спря да се движи, целейки се насам-натам.

— Ти ги уби, просто ей така?

Той спря да движи пистолета и го показа пред очите ѝ за миг.

— Да виждаш заглушител? Беше в кобура, когато паднаха тези двамата. Някой друг ги очисти.

— Някой друг? Но това не бяха ли охранителите, които бяха отпред?

— Същите.

— Тогава кой...?

— Проклет да съм, ако знам. Вчера арабското приятелче на брат ти спомена, че се страхува, каквото и да има в тази къща, да не попаднало в „грешните ръце“. Мисля, че това означава, че на сцената има трети играч.

Вибриращ звук я накара да подскочи.

— Какво е това? — попита Алиша и впи пръсти в ръката на Джак.

Звукът се повтори, идваше от едно от телата.

— Звучи като мобилен телефон. Някой се обажда на единия от тях.

Джак изглеждаше така, сякаш искаше да стане и да отиде да намери телефона, за да го вдигне.

— Да се махаме оттук — каза тя.

— Няма алея от другата страна, нали? — попита Джак.

Тя поклати глава — от западната страна къщата беше залепена до съседната.

— Тогава ще трябва да се измъкнем през къщата. По-сигурно е, отколкото да минем по тази алея.

Не можеше да му противоречи. И макар и само веднъж, поне доколкото можеше да си спомни, се почувства добре, когато прекрачи прага на вратата.

Докато го водеше към предната част, чу как Джак се проклина.

— Оставих ги да се събудят! Колко тъпо. Невнимателен идиот! Можеха да убият и двама ни.

Спря, когато стигнаха до входната врата. Той я отключи и бавно и нежно я открехна.

Алиша надзърна над рамото му. Колата на охранителите си седеше до бордюра — двигателят все още беше запален, а вратите затворени. Джак промуши глава и огледа предния двор.

— Изглежда ми чисто — каза той. — Хайде, тръгваме.

Той бутна вратата и насочи Алиша към предното стъпало.

— Давай да вървим и не се спирай. Не тичай, но върви бързо — много бързо — надясно. Ще заобиколим по по-дългия път до колата.

Алиша тръгна точно както ѝ беше казал, но я обзе страх да не чуе още едно *фът* и да свърши като онези двамата. Едва сдържайки се да не изпищи, тя хукна да бяга.

11.

— По дяволите — каза Бейкър и натисна силно бутона с червената слушалка. — Защо не отговарят, по дяволите?

Метна телефона между себе си и Арабина и се съсредоточи върху шофирането. Мот и Ричардс бяха двама от по-добрите му хора, а бяха изиграни от бияча на онази мадама Клейтън. Първоначално, когато се бяха обадили, бяха гроги, но явно бързо се оправяха. Когато вече затваряха телефона, бяха почти на сто процента и тръгнаха към къщата, за да проверят дали онзи тип е още вътре.

Бейкър се надяваше да го бяха хванали и сега да са прекалено заети с пренареждането на лицето му, за да вдигнат.

Ако е същият от вана, каза си той наум, оставете малко и за мен.

Бъбрекът още го болеше от онзи бой.

Но Бейкър започваше да става неспокоен. След три обаждания поне единият от тях трябваше да вдигне проклетия телефон.

Ако тази операция се провалеше, щеше да изгори неговият задник. Щяха да обвинят него и това означаваше да се прости с тлъстия бонус и с редовните поръчки в Саудитска Арабия. А нямаше да е по негова вина, по дяволите!

Неспокойството му растеше, когато свърна по Трийсет и осма и натисна газта нагоре по улицата към къщата. Нещо не беше наред. Усецаше го.

— Виж — каза Мухаллал и посочи през прозореца. — Това е Алиша Клейтън.

Бейкър сви очи и се вгледа във фигурата, която слизаше по стълбите пред къщата и тичаше към тротоара. Определено приличаше на нея. И после видя мъжа, който я следваше...

— Това е той! — извика. — Това е кучият син от миналата седмица — този, за когото ти говорих!

Гневът избухна в мозъка на Бейкър. Той натисна педала до пода, моторът изръмжа и колата се втурна напред.

— Не! — извика Мухаллал. Той хвана наемника за ръката. — Не! Спри колата! Не желая да разбират, че сме тук!

— Няма начин! Дължа на това копе...

— Спри веднага или си уволнен!

Бейкър разбра от тона на Арабина, че го казва сериозно. Мамка му. Той отпусна газта и изгледа как двете фигури се отдалечават бързо по тротоара.

— Но те са били в къщата — каза той толкова ядосан, че чак ръцете му се опитваха да огънат волана. — Сигурно са откраднали нещо! Не си ли го искаш обратно?

Бейкър и пукната пара не даваше за това, което можеха да са взели. Всичко, което искаше, беше да хване този нещастен...

— Ако са откраднали *нещо* — каза Мухаллал, — да, тогава го искам върнато. И ще го получа. Но ако са си тръгнали с *информация* — информация, която не притежавам — тогава я искам още повече.

— Не разбирам.

Искаше му се да разбере за какво говори той.

Мухаллал посочи през предното стъкло към улицата напред.

— Проследи ги. Но не им позволявай да те забележат. Ако остави жената у тях, ще го проследим къде живее и ще разберем какво знае. Ако отидат някъде другаде, трябва да разберем къде точно. Не можем да ги оставим да се измъкнат.

— Не се безпокой — рече Бейкър, забавяйки хода на колата. — Където отидат те, там сме и ние.

— Толкова ли си сигурен?

— Да. Абсолютно сигурен — не можа да сдържи усмивката си. — Нали се сецаш, когато я взехме да я повозим малко миналата седмица — „идиотската изцепка“, която хич не ти хареса. Не беше абсолютно безполезна. Тогава не ти казах, но поставих малък предавател в чантата, която тя винаги носи. Няма място, където да отиде и да не я открием.

Арабина не обели и дума.

Какъв е проблемът, помисли си Бейкър. Камила ли ти откъсна езика?

Той вдигна мобилния.

— На кого се обаждаш? — попита Мухаллал.

— На момчетата, които трябваше да ги държат извън къщата.

Все още нямаше отговор. Той затвори след шестия свободен сигнал.

Ако Мот и Ричарде бяха заети с нечие префасониране, то то бе на грешния човек — този, когото трябваше да са хванали, сега вървеше нагоре по улицата.

Това можеше да е лошо. Много лошо.

Бейкър набра номера на Кени. Можеше да се нуждае от помощ за това. Ахаб Арабина със сигурност нямаше да помогне.

Но кого още да повика от екипа? Мамка му, да викне всички. Нека всички да бъдат замесени. Щеше да им каже да вземат техниката за проследяване и да дойдат въоръжени за лов.

Тази вечер щеше да има голямо ритане на задници.

12.

Йошио изчака Кемел Мухаллал и наемникът му да свият зад ъгъла, преди да се включи в движението и да ги последва. Беше очаквал това да се случи, но се беше надявал Алиша Клейтън и помощникът ѝ да изчезнат преди пристигането на Мухаллал.

Но Арабина ги беше забелязал и сега ги следеше.

Беше видял двамата охранители да идват на себе си и да излизат мъчително от колата — шофьорът се беше облегал на капака и беше повърнал на тротоара. Беше ги наблюдавал и докато се обаждаха и знаеше, че Алиша Клейтън имаше много малко време да намери това, което търси. Когато двамата извадиха пистолетите си и се запромъкваха към къщата, се беше зачудил какво да прави: да им позволи да я заловят и да намерят това, което може би е открила, или да ги спре и да ѝ позволи да се измъкне?

Беше се спрял на второто.

Беше почти прекалено лесно. Двамата охранители толкова се бяха съсредоточили върху жената и нейния *ронин*, че бяха открили изцяло гърбовете си. Бързи изстрели в главата на всеки от заглушения двайсет и втори калибър и всичко бе приключило. После се беше оттеглил до мястото, откъдето наблюдаваше, и зачака.

И пресметна броя на мъртвците. Като броим първия детектив на Алиша Клейтън, адвокатата ѝ и онзи подпалвач, който Йошио беше видял Бейкър да изгаря, тези двамата бяха покачили смъртните случаи, свързани с тайната на Роналд Клейтън, на 252 — или поне това бяха тези, за които знаеше. Колко още щяха да последват?

Той се зачуди дали тази тайна си заслужаваше. Ако не беше така, „Казе Труп“ му плащаха за нищо.

Забарабани с пръсти по волана и в главата му се завъртяха няколко сценария. Само ако можеше да бъде сигурен, че наследничката е открила някаква следа — тогава задачата му беше ясна: да убие Мухаллал и Бейкър и да я хване. Чисто и просто... но катастрофално, ако тя нямаше нищо. Щеше да е разкрил присъствието си, без да получи облаги от това.

Естествено, вече можеше и да го е направил с убийството на двамата охранители на Трийсет и осма улица, но имаше чувството, че смъртта им щеше да се припише на *ронина* на г-ца Клейтън. Поне Йошио се надяваше да станеше така. Работата му досега беше толкова лесна, поради факта че никой не предполагаше за съществуването му.

Гледаше как Бейкър следва от доста далеч белия седан и сам следеше него, като се чудеше кога ли ще му се наложи да избира.

Шевролетът на *ронина* се движеше на изток, после излезе извън града до моста на Петдесет и девета улица, откъдето влезе в Куинс.

Напуска града. Интересно. Може би това беше знакът, който толкова дълго бе чакал. Но скоро след като ги последва по лонгайлъндската магистрала в посока изток, изборът дали да се намесва или не беше направен вместо него: черен бус сви пред колата на Бейкър. Същият, използван за отвличането миналата седмица. Шофьорът махна с ръка през прозореца. Бейкър присветна с дългите си фарове.

Подкрепление? Изглежда нещата бяха сериозни.

И така сега процесията се състоеше от четири коли, като тази на Йошио беше опашката на колоната.

Но тогава Бейкър и хората му направиха нещо странно: колата и бусът започнаха да забавят скорост... прекалено много, помисли си Йошио.

Не се ли бояха, че щяха да я изгубят?

Но, от друга страна, може би знаеха къде отиват.

Да, това наистина се очертаваше като една много интересна нощ — може би даже решителна. Йошио усещаше, че най-доброто тепърва предстоеше.

Почти е срамота да вземам пари за това, каза си той наум и се намести в седалката си.

13.

Това не ми харесва, мислеше Алиша, докато Джак спираше от другата страна на алеята срещу една къща — ранчо, намиращо се на черен път сред море от картофени ниви.

Бяха слезли от лонгайлъндската магистрала отдавна, пресякоха няколко малки градчета, които преминаха в поля, и сега се намираха... тук.

— Искам да се върна, Джак — каза тя.

Казваше го сигурно за десети път и той вероятно я мислеше за развален грамофон.

Развален грамофон... Въпрос без никаква връзка към случващото се изплува в мислите ѝ: дали следващото поколение, отгледано със сидита, щеше да знае поне как звучеше той?

— Казах ти вече: ще те върна веднага щом се уверя, че никой не ни следи.

Той излезе и остави вратата отворена, вперил поглед пред себе си в тъмния път. Алиша се обърна и погледна през задния прозорец.

— Тук няма никой, Джак.

— Но имаше. Някой тръгна след нас веднага след като потеглихме с колата. Затова направихме това малко отклонение.

„Малко“ не беше думата, която Алиша би използвала, за да опише този поход. Беше имала дълъг ден и мъчителна нощ. Господи, кога щеше да приключи всичко това?

Първо, повторното влизане в къщата... Достатъчно бе гадно и без ония двама мъже да бъдат застреляни направо пред очите ѝ. Онова покрито с кръв лице и оцъклените очи, мернати само за секунда, все още се появяваха в мислите ѝ.

Смърт... Имаше толкова много смърт, свързана с тази къща.

Затова сега просто ѝ се искаше тази ужасна нощ да свърши. Искаше ѝ се сега да беше в нейното малко местенце заедно с растенията си, да бъде в леглото си и да сънува втория си син. Или най-малкото поне да се опитва да заспи. Със сигурност *не искаше* да се скатава из полетата в източната част на Лонг Айленд.

Особено пък с въоръжен мъж, който настоява, че някой го преследва, въпреки че за всеки, който не беше сляп, бе ясно, че не е така.

— Окей — каза тя. — Може би някой ни е следвал за малко. Но сега няма никой. Отдавна няма никой. Така че може ли просто да си ходим вкъщи? Моля те.

Той погледна нагоре и се загледа в небето. Алиша проследи погледа му. Ясна и студена зимна нощ, с половин луна и милиарди звезди, които я осветяваха.

— Има повече от един начин да проследиш някого. И повярвай ми, цяла нощ някой е след нас. Усещам го. — Той се пресегна вътре и взе ключовете. — Може би ще е по-добре да влезем.

Тя погледна зад него към малката къща. Дори на лунна светлина можеше да каже, че е занемарена. Вратата на верандата висеше на едната си панта, а във високата до колене кафява трева ръждясваше стар пикап.

— Там вътре?

— Да. Мястото е мое. — Той се ухили. — Това „очарователно ранчо с две спални“ е моята вила.

— Не ми се струва така.

— Хайде. Само за няколко минути. Имам чувството, че скоро ще си имаме компания, и бих предпочел да съм вътре, когато пристигнат.

Алиша отново погледна надолу по пътя, по който бяха дошли.

— Джак... Никой няма да дойде.

— Само десет минути. Ако никой не се появи, тогава изчезваме. Става ли?

— Става — каза тя и погледна часовника си. — Десет минути и нито секунда повече.

Видя го да вади клечка за зъби от джоба си, после да прикляква и да човърка нещо вътре във вратата близо до пантата. Лампата в колата изгасна.

— Какво правиш?

— Прецаквам копчето на осветлението.

Той откъсна останалата част от клечката и затвори вратата, без да я заключва.

— Но защо?

— Ще видиш. Няма да има значение, ако никой не ни е проследил. Хайде, да вървим.

Тя го последва по стъпалцата, после той отключи входната врата и светна вътре. Алиша се спря на прага и огледа мястото.

Първо — миризмата: мухълът и плесента бяха навсякъде. После външният вид: килимът във всекидневната беше отвратително мръсен, мебелите продънени и износени, а тук-таме из стаята, близо до тавана, ъглите на тапетите бяха извити като белеца се кожа и разкриваха слой от плесен.

— Твоята „вила“ — отбеляза тя. — Кога за последно си бил тук въобще?

— Никога. — Джак затвори вратата зад нея и тръгна към спуснатите венециански щори. — Това е моето скривалище.

— За лов?

— Не. За ситуация като тази — когато съм следен или си мисля, че съм, а не съм сигурен.

— И си купил къща толкова далеч само заради това?

Той кимна, вдигна една от лентите на щората и погледна навън.

— Ами да. Исках три неща: изолираност, лесна поддръжка и да е евтино.

Алиша отново огледа наоколо.

— Не знам колко си платил, но определено си получил първото и второто.

— Беше достатъчно евтино, за да си позволя да направя някои подобрения.

— Подобрения? Къде?

— Не могат да се видят от пръв поглед.

— Със сигурност. Прилича ми на свърталище на наркомани.

Той се засмя, докато продължаваше да гледа през прозореца.

— О, да. Като че ли ти знаеш какво е.

— Да, знам — каза тя, засегната от неговия сарказъм. — Била съм придружител, когато се е налагало да отнемаме болни бебета от пристрастени родители. Дори нямаш представа какво съм виждала.

Джак я погледна.

— Права си. Не знам. Извинявай. Сигурен съм, че има много неща, които не знам за теб.

Какво искаше да каже с това, зачуди се Алиша. Той отново се обърна и погледна през щората. Понечи да го попита, но се спря.

Успокой се, рече си наум. Тази вечер се държа малко странно. Добре де, повече от странно. Сигурно има някакви въпроси към теб. Всеки би имал.

Тя отново погледна часовника си — бяха изминали три минути. След още седем щеше да го накара да си изпълни обещанието и да я върне вкъщи.

— Опа — каза той от прозореца. — Имаме си компания.

Той отстъпи встрани и вдигна едната лента, за да може тя да види.

Отвън, малко след изоставения пикап една кола и един бус — сърцето ѝ започна да препуска, когато позна буса — спираха.

14.

— Всички да излязат от страната на буса към улицата — нареди Бейкър по мобилния си телефон, докато спираше зад вана. Нямаше смисъл да показва явно с колко души е дошъл.

Той отвори вратата си и излезе, за да поеме командването. Почти можеше да чуе как кръвта му пее във вените му, тече през крайниците му, трепти в пръстите му. Това беше истинската работа на Сам Бейкър — времето, през което се чувстваше най-жив.

— Не забравяйте — каза Арабина, наведен от пасажерското място. — Не трябва да наранявате жената.

— Да — рече Бейкър. — Чух те.

Беше слушал това, откакто се бяха качили на лонгайлъндската магистрала. Знаеше всичко. Мухаллал беше отпразил това изискване още от първия ден. Хубаво. Няма да наранят момичето.

Но мъжа... това беше вече друга история.

Особено след като Бейкър беше разбрал новината за Мот и Ричардс. Тъй като те все още не си вдигаха телефона, се беше обадил на Чък и го бе пратил да доуцука до къщата на Клейтън и да провери какво става с двамата. Общо взето за нищо друго не го биваше, при положение че дясната му ръка беше в шина, а кракът му целият в гипс — благодарение на оня тип вътре в къщата.

Но Чък беше доста разстроен, когато се обади. Мот и Ричардс бяха мъртви. Простреляни в главите. Изглежда от упор.

Бейкър и преди беше чувал за сляпа ярост, но до тази вечер никога не беше преживявал подобно нещо. Беше толкова бесен и крещя толкова силно, че за малко не вкара колата в една канавка.

Не че Мот и Ричардс не заслужаваха да умрат. Наистина — колко тъпи трябваше да бъдат, че първо да ги приспят с газ и после да ги застрелят на открито? Така им се падаше на шибаняците. Достатъчно лошо беше, че двамата са очистени, но по-лошото бе, че се е случило, докато работеха за него. За Сам Бейкър това беше като шамар през лицето. Не можеше да остави този тип да живее и да разкаже за това.

Но можеше да го накара да квичи като прасе, преди да умре.

Оставащите му шестима души, Кени и останалите, вече бяха излезли от буса, затягаха жилетките и проверяваха оръжията си, когато отиде при тях. Той посочи големия черен мъж, който бе клекнал и завързваше обувките си.

— Бригз. Отиди и провери колата. Само за да сме сигурни. Този тип е опасен. Внимавай или може да свършиш като Мот и Ричардс.

Бригз вдигна своя „Тек-9“ и тръгна към шевито, а Бейкър се обърна към Перковски и му посочи телефонния стълб.

— Перк. Качи се там и им срежи телефона.

После посочи към Барлоу.

— Вземи Де Мартини и покрийте задната част.

Бригз се върна, когато тръгваха към задния двор.

— Колата е чиста — каза той.

— Хей, виж.

Бейкър се обърна и видя, че Кени сочи към къщата. Той проследи пръста на племенника си и видя два силуета през отворените венециански щори. След секунда щорите отново се затвориха.

— Знаят, че сме тук. Къде е моят тек?

Кени извади един от многото „Тек-9“ от буса и го метна към него. Бейкър го хвана с една ръка. Провери пълнителя, после дръпна плъзгача. Обичаше тези малки красавици. Изпразваха пълнителите си с трийсет и два патрона само за едно мигване.

— Да тръгваме — каза той.

— Чакай — рече един глас зад него. — Идвам с вас.

Мамка му. Само колко време отне на Ахаб Арабина да събере кураж.

— Не мисля, че това е толкова добра идея. Може да има стрелба.

— От това се страхувам. Жената не трябва да пострада.

— Не се безпокой. Няма да...

— Идвам с вас. Води.

Бейкър го изгледа и си каза наум, че ако не му плащаше, жалък мръсник такъв, щеше да завре това дуло в носа му и да му даде едно деветмилиметрово главоболие.

Той се усмихна.

— Добре. Както кажеш. Но не ме обвинявай после, ако те ранят.

15.

— Защо ги отвори? — попита Алиша, когато Джак дръпна връвчицата, за да затвори щорите.

— Исках да са сигурни, че сме тук. — Той се отдръпна от прозореца и поклати глава. — Носят щурмови пистолети. Явно искат да причинят сериозна болка.

Вътрешностите на Алиша се вързаха в болезнен възел. Мъже с пистолети... които я търсеха... как въобще се беше забъркала в това?

— Искаш да кажеш, че ще ни убият? — каза тя.

— Общо взето „Тек-9“ става само за това — отвърна Джак. — Унищожение от близко разстояние. — Леко ѝ се усмихна. — Но не и теб. Да те убият, е последното нещо, което искат.

Алиша забеляза, че беше оставил очевидното недоизказано: да убият Джак беше първото нещо, което искаха.

Уил Матюс, къде си, когато ми трябваш?

— Обади се в полицията — каза тя, изведнъж обезумяла. Не искаше Джак да се присъедини към останалите трима души, които беше забъркала в това. — Може би ако знаят, че полицията идва насам...

— Онзи тип, който се качи на стълба, се погрижи за това. Дори и да не беше, полицаите нямаше да успеят да дойдат достатъчно бързо. А дори и да можеха, ние нямаше да им се обадим.

Той пресече всекидневната и влезе в малката трапезария. Алиша го последва.

— Виж, Джак. Знам, че имаш нещо против полицаите, но има десетина въоръжени мъже...

— Осем — каза той, като коленичи до една прашна, издрана дъска в стената и я дръпна. — И един от тях не е въоръжен, или поне не го показва.

В отворилото се пространство на стената имаше клавиатура за охранителна система. Джак се зае да въвежда кода.

— Добре, осем — извика тя, а раздражението ѝ нарастваше. — Каквато и да е цифрата, отвън има една малка армия, а тук сме само

дватамата с теб. А ти какво *правиш*? Пускаш някаква аларма? Не ни трябва аларма, трябва ни *помощ*!

— Не — отвърна той. — Трябва да се измъкваме оттук. И точно това ще направим.

Той върна дъската обратно на мястото ѝ и тръгна към кухнята. Направи ѝ знак да го последва.

— Да вървим.

Преведе я през кухнята, без да включва осветлението. Сви рязко след хладилника към една малка отворена врата.

— Оттук се слиза към мазето — каза той. — Парапетът е отдясно. Веднага щом затвориш вратата след себе си, ще включи лампата.

Мазето беше завършено наполовина — наполовина покрито с панели от гипсокартон по стените, наполовина с открити блокове сгурия.

Джак мина през пода, отрупан с боклуци, до една част, покрита с панели, прокара пръста си над тях и натисна. Частта се отдръпна от стената на панти. Зад нея имаше кръгъл отвор, широк метър и двайсет.

— Какво е това? — попита Алиша.

— Тунел под земята.

— Бомбоубежище? — Мисълта да бъде затворена в тази тъмна дупка, свита и уплашена, докато въоръжени с автомати мъже я търсеха, ѝ идваше в повече. — Не мисля, че мога.

— Това е тунел.

Тя усети по тона му, че търпението му е на изчерпване.

— Ще ни отведе през полето до другата страна на улицата. Хайде. Нямаме много време.

Той ѝ подаде едно фенерче и ѝ направи знак да тръгне първа. Поемайки въздух, тя се сви вътре и пропълзя няколко метра. Намираше се в грапава тръба от поцинкован метал, студена, но учудващо чиста. Джак влезе след нея, дръпна и затвори стената след тях. Тъмнина ги обгърна и тя включи фенерчето.

— Светни тук за малко — рече той.

Сложи някакво резе на частта с панелите, после се промуши покрай нея. Взе фенера и започна да пълзи.

— Насам.

— Имам ли избор? — рече тя, чудейки се кога и къде щеше да завърши тази нощ.

16.

— Трябва да приключим с това много бързо — чу Бейкър да казва Мухаллал, докато се приближаваха към входната врата.

Арабина продължаваше да гледа надолу и нагоре по пътя, сякаш търсеше някакви признаци за живот. Нямаше нищо друго освен тъмнина.

— Притесняваш се, че някой ще повика ченгетата ли? — попита Бейкър.

— Да. Разбира се. Аз не съм гражданин и нямам дипломатически имунитет. Арестът ми ще е голяма обида за... за моята организация.

И коя точно е твоята организация, зачуди се Сам. Опитваше се да разбере отговора на този въпрос още от самото начало.

— Няма страшно — рече той. — Хич няма да се бавим.

— И не забравяй...

— Знам, знам. Да не нараним момичето.

— Правилно. Правете, каквото желаете с мъжа, но тя не бива да пострада.

Ако ми го каже още един път... помисли си Бейкър.

— Ти ела тук при мен — каза наемникът, когато разпореди на хората си да се разпръснат от двете страни на вратата.

Винаги е добра идея да държиш човека, който плаща, далеч от огъня.

Даде знак на Бригз да действа. Големият мъж блъсна вратата и скочи вътре, насочвайки оръжието си във всички посоки. Другите изтичаха след него.

Бейкър изчака малко повече от половин минута с Мухаллал, наблюдавайки как всички лампи в къщата светнаха, след което му направи знак да го последва.

Това ли беше мястото, където живееше бодигардът на жената? Приличаше на кочина.

— Предна спалня — чисто — каза Бригз, излизайки в коридора.

— Задна спалня — чисто — каза Торо, като го последва.

След секунди Кени се качи по стълбите от мазето и мина през кухнята.

— Мазето е празно — каза той.

— Какво, по дяволите... — каза Бейкър и се почеса по главата.

Отиде до далечния край на трапезарията и вдигна един прозорец. Стресна се, когато не видя Барлоу и Де Мартини — бяха ли свършили като Мот и Ричардс? Но после ги забеляза.

— Някой да е излизал отзад? — попита той.

— Не — извика Барлоу обратно.

Бейкър се обърна и огледа наоколо.

— Мамка му. Знаем, че бяха тук. Видяхме ги.

Видя арабския нещастник да го гледа осъдително. Ако се провалеше и ги оставеше да се измъкнат...

— Хей, погледнете тук — извика Перковски от коридора.

Сочеше с дулото на оръжието си към една връвчица, висяща от тавана.

— Я виж ти — каза Бейкър, стрелвайки се покрай Мухаллал, за да види по-отблизо. — Какво имаме тук? Изглежда си намерихме падаща стълба.

— Изглежда си намерихме също и сейф — допълни Бригз и дръпна една кадифена картина на тигър от стената във всекидневната.

— Ще го проверим после — заяви Бейкър. — Точно сега си мисля, че сме приклезили един определен плъх в ъгъла му.

Искаше този тип... *наистина* искаше да го пипне.

Той вдигна тека си и даде знак на Перковски да дръпне връвта.

— Давай.

Перк дръпна и таванската стълба се отвори.

Бейкър приклекна, готов да стреля при първия звук, при първото нещо, което изглеждаше заплашително. Но нищо не помръдна в правоъгълната тъмница.

Перковски разпъна стълбата. Когато тя достигна пода, нещо черно започна да се спуска по релси, прикрепени към горните стъпала.

На Бейкър му отне секунда или две да разпознае това като малко оръдие.

— Назад — извика той.

... И се почувства глупаво, когато малкото оръдийце стигна до края на релсите си, разтресе се и от дулото му изскочи червено

знаменце.

С жълти букви на него пишеше „Бум!“.

Само почакай да те хвана, смешник такъв, рече си Бейкър наум, загледан нагоре по стълбата, докато Перковски и Торо се смееха. Ще те заболи... доста силно.

— Имаме си комедиант, направо не е истина — каза Торо.

— Същински палячо — добави Торо.

Перковски тръгна нагоре по стълбата с изпънато пред себе си оръжие.

— Мразя палячовци.

— Внимавай, Перк — каза Торо. — Спомни си за Ричардс и Мот.

— О, не се притеснявай — отвърна му той. — Ричардс ми беше приятел. Добре си спомням.

Главата на Перковски и оръжието му бяха погълнати от тъмния отвор, после той избухна в дрезгав смях.

— О, да. Вярно е, че си имаме работа с истински клоун.

— Какво има? — попита Бейкър, качвайки се след него.

Стоеше на по-ниско стъпало и трябваше да си протегне главата иззад гърба на Перковски, за да могат да стигнат очите му до равнището на пода на тавана. Бърз оглед разкри дузина детски оръдия, същите като онова на стълбата, наредени от двете страни на отвора. Една връвчица стигаше до гола крушка точно над тях.

Бейкър клекна и скочи обратно на етажа.

— Не ми харесва това — каза той. — Слизай оттам.

— О, само още една от смешните истории на този клоун — каза Перковски и се протегна към връвчицата. — Нека бъде светлина.

— Не бих... — започна да казва Бейкър, но беше заглушен от страхотния рев на една дузина пушечни патрони, изстреляни едновременно.

Трупът на Перковски — главата и ръцете му бяха кървави останки — се строполи по стълбата и падна върху Торо.

Тогава яростта изпълни Сам до последната жила. Още един от хората му отстранен! Този кучи син!

Той вдигна своя „Тек-9“ и започна да стреля. Изпразни целия пълнител, до последния от трийсет и двата патрона, в тавана, който минаваше по коридора, и слагаше втория, когато една ръка го хвана за рамото.

— Жената! — Беше Мухаллал. Изражението му — смесица от гняв и страх. — Ще убиеш жената!

Бейкър тъкмо щеше да му каже какво да прави с майка си, когато от всекидневната дойдоха болезнени стонове. Той сви зад ъгъла и намери Бригз, извиващ се в агония, с ръка в стената.

— Какво, по дяволите, е това? — попита Бейкър.

— Сейфът! Не беше заключен. Видях няколко пачки вътре, но когато се протегнах да ги взема, вратата ме затисна — скимтеше Бригз. Сам видя от кръглият отвор надолу по стената да се стича кръв.

— Идиот такъв!

— Трябва да ме изкараш от това нещо, човече! Мисля, че ръката ми е продупчена. Умирам!

Мамка му, изпсува наум Бейкър. Какво още можеше да се обърка?

Тогава започна бипкането.

Всички замръзнаха. Дори Бригз спря да хленчи.

Бипкането... идваше от престарата стереоуредба в другата част на стаята. Кени се приближи до нея.

На дисплея се отброяваха числа, големи и червени, на всяко се чуваше *бип*.

...58... 57... 56...

Кени приклепна, за да види по-добре, после подскочи.

— Господи, Сам, това е бомба!

Бейкър застина за момент, после се доближи. Кени не разбираше от бомби; това беше неговата стихия.

Сам усети как по скалпа му сякаш минаха няколко вълни, когато разпозна тухлата С-4. Познаваше това нещо. Беше го използвал, когато го заложи в колата на онзи адвокат. А от тази тухла излизаха и влизаха много жици.

...45... 44... 43...

Зад Бейкър Бригз започна да риде, молейки Господ и майка си за помощ.

— Аз изчезвам оттук — провикна се Торо и се стрелна към входната врата.

— Хей! — извика Бригз. — Къде отивате? Хей, момчета — не ме оставяйте тук с тази бомба! Моля ви, момчета! Моля ви.

— Последното беше като стон на удавник.

...36... 35...

Бейкър видя Арабина да тръгва към вратата и не се учуди. Искаше да го последва, искаше да е далече от тази бомба, но...

— Сам — обади се Кени, видимо изплашен. — Не трябва ли да...?

— В теб ли е ножът ти? — попита Бейкър и извади собствения си нож от специалните служби.

...32... 31...

— Да — отвърна племенникът му.

— Тогава го извади и идвай бързо насам. Живо!

— Хей, Бейкър — изскимтя Бригз, като опули очи, виждайки ги да се втурват към него с извадени ножове. — Какво мислиш да правиш?

— Би трябвало да ти отрежа ръката, задето я пъхаш, където не трябва — каза Бейкър и застана от дясната страна на заклещения наемник. — Може пак да ми се наложи, но нека първо пробваме нещо друго. Облегни се назад.

Той удари стената от другата страна на Бригз, нагоре и наляво спрямо нивото на сейфа и каза на Кени:

— Изрежи една дупка там. Бързо!

...28... 27...

— *Никога* няма да успеем да извадим този сейф от стената — заяви Кени с глас, няколко степени по-висок от обичайното.

— Знам — отвърна Бейкър.

Той започна да работи върху стената точно над сейфа и проби дупка в гипсокартона с дръжката на ножа. Когато направи дупката, обърна острието и използва назъбената част като трион, за да среже, докъдето стигнеше, метала, и после тръгна под ъгъл надолу.

...24... 23...

Опитваше се да изглежда спокоен, не можеше да остави Кени да си мисли, че е изплашен, но сърцето му биеше като лудо и усещаше как потта избива по цялото му тяло.

Веднага щом острието на Бейкър достигна горната част на сейфа, той удари по срязаната част и я вкара навътре в стената.

Хвърли бърз поглед встрани и видя племенника си да реже ожесточено неговото парче от стената. Лицето му беше по-бяло от лист и червената му коса приличаше на огън, но си вършеше работата.

— Давай, Кени!

...20... 19...

— Не искам да умирам, защото Бригз е тъп, Сам — каза Кени, когато Бейкър започна да работи на частта над сейфа и вдясно от него.

— Нито пък аз, хлапе. Но не оставяш някой от своите хора, когато можеш да помогнеш. Дори и да е пълен нещастник.

Това беше едно от правилата в ГСО. За човек, паднал на вражеска територия, рискуваш почти всичко, за да го измъкнеш.

...16... 15...

Чу, че Кени проби стената и вече е готов със своята дупка. Изправи се на пръсти и погледна вътре. Трябваше му повече светлина.

— Кени, донеси онази лампата.

— Сам...

По дяволите, племенникът му буквално хленчеше.

Знам как се чувстваш хлапе, но трябва да се държиш. Не ме разочаровай.

— Направи го!

...12... 11...

Кени вдигна лампата и я задържа с треперещи ръце.

Сега вече Бейкър можеше да вижда и забеляза яката пружина, която се беше забила в ръката на Бригз.

— Ето го бебчето — каза той.

...08... 07...

Той се протегна и вкара върха на ножа си под пружината. И неговата ръка започваше да трепери и върхът се плъзна по пружината.

— Хайде! Хайде!

Постави отново острието и изръмжа, като вложи всичките си сили в опита си да вдигне тази пружина от сейфа. Тя се помръдна и той чу как въздухът изсвистя през зъбите на Бригз, докато шипът излизаше бавно от ръката му.

...04... 03...

С пронизващ писък Бригз извади ръката си от сейфа и се втурна през глава към входната врата.

Кени го следваше по петите. Бейкър беше най-отзад и скачайки от предните стълби, бутна племенника си на земята.

— Залегни! — извика той.

17.

— Къде сме? — попита Алиша, докато Джак ѝ помагаше да се изкачи по стълбата на тунела.

— Огледай се.

Алиша се завъртя бавно, за да огледа околността. Бяха излезли в един трънак точно до картофена нива. На петнайсет метра вдясно видя бялата кола, която бяха взели под наем, паркирана там, където я бяха оставили. Отвъд колата се виждаше къщата на Джак, където светеха всички прозорци.

— От другата страна на алеята сме — каза тя.

— Точно така.

— Ние ще...?

Алиша подскочи, когато в къщата нещо изгърмя и бе последвано от откос картечна стрелба.

— Господи, какво стана?

— Някой се превърна в оръдейна мишена, предполагам — отвърна Джак.

— Искаш да кажеш, че е мъртъв?

Той кимна.

— Най-вероятно. Казах ти, това е скривалището ми. Има заложени капани до последния милиметър.

Тя го изгледа. Беше започнала да го харесва, дори да му се доверява за това кратко време, откакто го познава — непривично за нея, защото хората, на които вярваше, се брояха на пръсти — но имаше толкова неща, които не знаеше за него. И ето че имаше нещо, което не беше забелязала — може би беше предположила, но не можеше да каже със сигурност: зад този симпатичен, тих, обикновен човек се криеше някой, който искаше да може да убива, когато е необходимо.

И стоеше само на половин метър от нея. Устата ѝ пресъхна. Направи крачка назад.

— Ти... уби един от тях?

Тя се опитваше да разгадае изражението му в тъмното.

— Предпочитам да мисля, че сам се е убил — като е бил на място, където няма никакво право да бъде, вършейки нещо, което няма право да върши.

Алиша се почувства слаба и трепереща отвътре. Направи още една крачка назад.

— Това е... много страшно.

— Притесняваш се за тях? — попита я той.

— Аз не съм убиец.

— Но те са — каза той тихо с поглед, насочен към къщата, не към нея. — Те убиха твоя частен детектив, изгориха Бени Факлата и взривиха адвоката ти. Как му беше името?

— Вайнщайн... Лео Вайнщайн.

Господи, почти беше забравила за бедния Лео.

— Добре. Взривиха го на парчета. И защо? Защото си е вършел работата. Мислиш ли, че г-жа Вайнщайн би имала нещо против убийците му да бъдат ударени с техните камъни по техните глави? Не мисля.

— Не мога да знам какво г-жа...

Но Джак не я слушаше. Той продължаваше да говори, гласът му ставаше все по-тих и студен.

— Но аз не правя това заради г-жа Вайнщайн или заради детектива ти. Правя го за себе си и, независимо дали ти харесва, за теб.

— Не и за мен — каза Алиша. — Никога не съм искала...

— Защото са убийци. И когато се озовеш от грешната страна с убийци — повярвай ми, и двамата сме от грешната страна — единственият изход е да ги пипнеш, преди те да успеят. Ако не го направиш, ти гарантирам, че ще съжаляваш. Защото някой ден ще те намерят — може би по случайност, може би нарочно, но някой ден пътищата ви могат да се пресекат и тогава ще те очистят, без да им мигне окото. Или поне ще се опитат.

Спокойният тон на Джак я плашеше.

В какво се забърках?

— Ето, идват — каза той.

Алиша видя две фигури да изтичват навън през входната врата. Тя се съпротиви, когато я хвана за ръката, но той я държеше здраво.

— Насам — каза Джак. — И стой ниско.

Приклякайки, той я поведе към колата и внимателно отвори вратата на шофьора. Лампичката вътре не светна — ето сега разбра защо беше заклецил бутона с клечката за зъби. Направи ѝ знак да влезе преди него.

— Пропълзи от другата страна и си дръж главата ниско долу — прошепна той.

Той се намести до нея и много внимателно затвори вратата. Вкара ключа в стартера, но не го завъртя. Вместо това се наведе близо до нея и погледна към къщата.

— Сега... наблюдавай. Няма да отнеме много време.

18.

Борец се с паниката, Кемел беше приклепнал до задната спукана гума на ръждясалия пикап в предния двор и гледаше към къщата. Наемникът, който го беше последвал дотук, се беше свил до него.

Как можеше толкова неща да се объркат само за една вечер? Как беше възможно?

Беше се разстроил по-рано — особено когато беше разбрал, че двамата охранители са били убити. Два трупа можеха да доведат полицията право при Кемел и чрез него до „Исуид Наар“. Щеше да стане за смях пред Кхалид Назер. Бейкър беше казал, че ще направи така, че труповете да „изчезнат“, но колко от неговите думи бяха просто празни приказки?

А може и да не бяха. Кемел трябваше да признае, че е впечатлен от начина, по който Бейкър ръководеше хората си. Изглеждаха добре обучени и отговаряха с военна прецизност на заповедите му. И беше помислил в перспектива, като е поставил преподавателя в чантата на д-р Клейтън.

Бейкър се издигаше в очите му. Само ако не беше толкова твърдоглав...

Но тогава ситуацията рязко се влоши. Един мъртъв, един хванат като животно в капан, а къщата щеше да избухне след няколко секунди.

И къде беше Бейкър сега? Защо още беше в къщата? Опитваше се да обезвреди бомбата ли?

Внезапно наемникът, който беше заклешил ръката си в сейфа, онзи, когото наричаха Бригз, изскочи през входната врата с Бейкър и другия наемник с червената коса подир него. Бригз изтича до пикапа, докато другите двама се проснаха на земята. Кемел се присви и прикри ушите си с ръце.

След секунди до него едва достигна звукът от едно пукване — кратко, бързо като изстрел.

След като изчака още няколко мига и не чу никаква експлозия, Кемел предпазливо вдигна главата си дотолкова, че да успее да види

над багажното отделение на пикапа. Видя Бригз да стои от далечната страна и да държи окървавената си ръка.

— Кучи синове такива — викаше той. — Шибани копелета! Оставихте ме вътре да гръмна, а единственото нещо, което избухна, беше една пиратка!

— Какво? — каза наемникът, клекнал до Кемел, докато се изправяше на крака.

— Точно така, Торо — крещеше Бригз, докато куцаше към тях. — Шибана М-80-ка! Само се вижте как се криете зад камиона като плъхове.

Един от наемниците, които пазеха задната част на къщата, изтича до камиона.

— Какво, по дяволите, става? Бригз, какво е станало с ръката ти?

— Искаш ли да разбереш? Торо, кажи на Де Мартини как ти...

— *Бягайте!*

Кемел се обърна към къщата и видя Бейкър, вече на крака, да върви назад и да дърпа червенокосия към едната страна на къщата.

— Разкарайте се от пикапа!

Другите трима наемници не обръщаха внимание, но Кемел реши, че щом Бейкър тича, значи и той ще го направи — колкото бързо можеше.

— Точно така — извика Бригз след него, когато Кемел се обърна и спринтира. — Бягай! Арабски плъх такъв! Бягай, преди да съм ти...

Експлозията изненада Кемел. В един момент тичаше, а в другия летеше, сякаш някаква огромна ръка го беше ударила в гърба и го бе вдигнала във въздуха. Ноцта се изпълни със светлина, звуци и летящ метал.

Кемел падна, претърколи се и застина на едно място, лежейки по гръб и прикривайки с ръце главата си, докато се притискаше към твърдата, студена почва.

И тогава всичко свърши.

Арабина разтърси глава, докато се превърташе и се изправяше на колене. Едва чуваше през високия постоянен звън в главата му. Огледа се и видя горящи парчета от пикапа, пръснати навсякъде. Наемникът, който се беше скрил с него, представляваше неподвижна, тъмна маса на тревата. Беше сигурен, че Бригз и този, когото наричаха Де

Мартини, бяха в същото положение от другата страна на горящите останки.

Но някой се размърда. Бейкър... идваше от страната на къщата, зад която се бе скрил, и удряше с юмруци във въздуха. Мухаллал можеше да види гнева на лицето му и разбра по широко отворената му уста и издутите жили на врата му, че крещи.

Но Кемел не можеше да го чуе. И се радваше, че е така.

Обърна се назад към пътя и видя, че бялата кола, която бяха проследили дотук, я нямаше.

Той наведе глава и се помоли. Можеше да прави или това, или да почне да плаче.

19.

Йошио усети как се смее с глас, докато наблюдаваше от колата си.

Тази вечер беше просто красота. Когато чу изстрелите от къщата, си беше помислил най-лошото: онзи Мухаллал и наемниците му са убили *ронина* на жената Клейтън. А когато беше видял изскачащите от къщата мъже да се крият зад пикапа, бе очаквал да стане престрелка.

Но как можеше да има престрелка, при положение че Алиша Клейтън и нейният *ронин* се промъкваха в колата си от другата страна на пътя.

Експлозията беше разяснила всичко. Малка експлозия — или предупреждение за предстоящата по-голяма — беше изкарала всички от къщата навън, където смятаха, че е по-безопасно. И какво по-добро прикритие от евентуални летящи парчета от толкова удобно паркирания ръждясал пикап в предния двор?

Но къщата не беше заредена с експлозиви. Защо да разрушаваш една здрава къща, когато можеш да изкараш неканените си гости навън с фалшива бомба и да ги накараш да се наредят около истинската?

Докато във въздуха все още летяха останки от стария пикап, бялата кола на *ронина* беше започнала да се движи надолу по пътя с изгасени фарове. Изчезваше в нощта.

Йошио ръкопляскаше. Толкова просто. Толкова елегантно. Браво, *ронин-сан!*

За щастие Мухаллал беше оживял. Йошио искаше Арабина жив. Той беше единственият човек, освен брата Клейтън, който знаеше защо онази къща беше толкова ценна.

Йошио гледаше как Бейкър злобее срещу нощта, докато останалите хора, които беше пратил да охраняват задната част, надойдоха отпред. Той свали прозореца си, за да го чуе какво казва.

— *Кой* е този тип? Искам го! *Искам го!* Кой си ти, боклук такъв? Покажи се! Нека да приключим тук с това! Ти и аз! Това е! Без номера! Само ти и аз. — Гласът му стана писклив. — Кой, по дяволите, *си ти?*

Добър въпрос, помисли си Йошио. Кой беше този *ронин?*

Очевидно беше нещо повече от нает телохранител. Беше човек, който не се притеснява от насилието, но го използва разсъдливо и със стил. Беше човек с опит в работата си и явно мислеше да остане така още много време — това му подсказваше тази къща, умело осеяна с капани. Изглежда *ронинът* планираше много напред в перспектива и сигурно бе подготвен за почти всякаква ситуация.

Което означаваше, че Йошио трябваше да бъде изключително предпазлив със следващия си ход.

Той беше решен да срещне този тайнствен мъж, преди Мухаллал и Бейкър, по някакъв чист късмет, да се сблъскат с него и да го убият. Японецът беше сигурен, че *ронинът* знаеше нещо, че бе научил нещо в онази къща.

Устоя на импулса да запали колата и да тръгне с бясна скорост да го преследва. Изчисли рисковете и реши, че е по-скоро неразумно да минава покрай тази къща точно сега. Бейкър или някой друг от биячите му можеха да изпразнят пълнител или два от картечните си пистолети в него. Нямахме вяра в точността им, но някой късметлийски куршум можеше да пробие резервоара му, или по-лошото — да пробие него.

Не, щеше да ги настигне в Манхатън.

Тогава и *той* можеше да научи какво са открили тези двамата в къщата на Клейтън.

20.

— Наистина, Джак — каза Алиша, — искам да си ходя вкъщи. Или поне да излезе от колата. Чувстваше се смачкана.

Вместо да тръгнат към къщи, Джак беше продължил на изток, карайки към върха на Лонг Айленд. Беше стигнал до Хамптънс и после сви на север, докато не приближиха старите къщи и изоставените кейове на Саг Харбър. Сега влизаха в паркинга на нещо, наречено мотел „Сърфсайд“. Алиша знаеше, че няма сърф в Саг Харбър — всъщност този зле изглеждащ мотел дори не беше близо до водата.

— Не можем да рискуваме, като тръгнем обратно към града — отвърна Джак. — В момента са извън строя, но не знам с какви резерви разполага Арабина. Може да има наблюдатели някъде по магистралата, които да ни проследят до вкъщи. Така че предлагам да поемем към дома по дългия път.

— Добре, нека. — Тя просто искаше тази вечер да свърши. — Тогава защо спираме тук?

— За да останем за през нощта. — Той вдигна ръка, преди тя да каже нещо. — Имай ми доверие. Тръгваме обратно на сутринта, никой няма да ни открие. Тръгнем ли сега, може да има още проблеми.

Дявол да го вземе, каза си тя наум. Знае точно какво да каже. Последното нещо, което искаше, беше още насилие.

— Добре — рече тя, предавайки се. — Но не можем ли да намерим по-добро място от това?

— Сега не е точно разгарът на сезона. Това място е отворено, табелката „Свободни стаи“ свети и ще бъдем тук само около шест часа. А най-хубавото е, че паркингът не се вижда от пътя. Изчакай тук.

Преди да успее да му противоречи, той излезе от колата и тръгна към офиса.

Алиша затвори очи и се опита да се освободи от мислите си. Всичко това беше един кошмар. Никое от всички неща досега не се е случило. Скоро ще се събуди и ще разбере, че е било просто един неприятен сън.

Тя подскочи при почукването на прозореца: Джак. Държеше ключ и ѝ правеше знак към една редица от врати вляво от колата. Тя слезе със сумтене и го последва. Краката ѝ се влачеха, сякаш бяха от олово.

Джак отвори една врата с табелка „17“ и я задържа за нея. Когато тя влезе, той я последва и затвори след себе си.

Малко по-добре обзаведена от „вилата на Джак“, но също толкова невзрачна. Завесите с цветя се връзваха с чаршафите на двете легла, но не и с килима.

— Кое искаш? — попита Джак.

— Кое какво?

— Кое легло.

— Сигурно се шегуваш — каза тя. — Ще спим в една стая? Виж, нещата може да са напрегнати, но мога да платя за...

— Парите нямат нищо общо. Така е най-сигурно. — Той отново посочи към леглата. — Та кое си избираш?

Алиша посочи по-близкото до банята. Господи, наистина искаше да се изкъпе — *желаше* го — но нямаше чисти дрехи, които да облече след това, така че какъв беше смисълът?

— Това.

— Добре — каза той, като седна и започна да пружинира върху другото. — Това е моето. — Той снижи глас. — Но нека се разберем за едно, госпожице: знам, че си луда по мен, но не искам да започнеш да си въобразяваш нещо.

Опитва се да ме успокои, помисли си тя и се усмихна.

— Някак си ще успея да се въздържа.

— Добре — заяви той. — Защото вече съм зает.

Алиша усети, че не се шегуваше за последното. Изгледа Джак за момент, опитвайки се да подреди чувствата си към този човек. Толкова много неща около него я плашеха... Беше ужасяващо, смъртоносно създание — колко души беше убил тази нощ? И въпреки това ето че тя беше тук, делеше мотелска стая с него и не само че му повярва, когато той ѝ каза, че е зает, ами почти завидя на жената, която беше спечелила сърцето му.

Не мога да мисля за това в момента, каза си тя наум и отиде до своето легло. Трябва да поспя, да си почина, да си отдъхна.

Прекалено много неща се бяха случили днес. Връщането в онази къща, старата ѝ стая, стаята на онзи човек, после убийствата в задния двор... това ѝ беше повече от достатъчно. Но след това малката армия, която ги беше проследила, изстрелите, писъците, камионът, който експлодира и освети нощта...

Алиша се чувстваше така, сякаш е обвита в желатинова мъгла, докато се движеше на забавен каданс към леглото, това прекрасно легло.

Прекалено много... прекалено много... пренатоварване на системата... трябва почивка...

Най-накрая стигна леглото. Дръпна завивката и се сгуши под одеялото.

— Лека нощ — каза тя и се зави презглава.

Тишина... и тъмнина... благословена тъмнина.

21.

— Лека нощ — отвърна Джак, докато гледаше как Алиша се свива на топка под завивката.

Странна птица, определено. Но, от друга страна, изглеждаше, сякаш всичко, носещо името Клейтън, беше странно по някакъв начин.

Сега какво, зачуди се той. Трябваше да вземе пример от Алиша и да си легне, но беше прекалено зареден с енергия, за да спи. Ключът... какво ли отваряше? И този проклет малък ленд роувър... Нещо в упоритото му желание да стигне до предния двор на къщата на Клейтън го човъркаше отвътре.

Той стана и тръгна към вратата. Отключи шевито, взе играчката от задната седалка и я занесе до средата на паркинга.

— Добре, г-н Роувър — каза той и щракна ключето за включване. — Да видим къде искаш да отидеш сега.

Остави го на асфалта, с лице в посоката, за която предполагаше, че е изток, и го пусна. Малкото камионче тръгна и почти веднага сви наляво. Джак очакваше да направи обратен завой и да тръгне към него, но то се обърна само на три четвърти от целия кръг и отпраши под ъгъл по паркинга.

Джак се втурна след него и го грабна точно преди да се напъха под един акорд.

Камиончето трябваше да тръгне на запад, обратно към къщата — или по-скоро към предния ѝ двор. Да не би да беше объркал посоките му?

Проследи звездите. Добре че беше студена, ясна зимна нощ. Намери Голямата мечка, прокара черта от главния ѝ край и намери Полярната звезда. Добре. Това беше север.

Върна се на мястото, където бе застанал първоначално, насочи камиончето на изток... и проклет да беше, ако то не тръгна пак към онзи акорд.

Отново намери Полярната звезда. На Мърей Хил то искаше да излезе от града — на север... към предния двор, беше предположил тогава. Но сега искаше да пътува на северозапад... далеч от двора.

Какво се беше променило?

Местоположението на роувъра, определено.

Или някой беше пренастроил управлението му, където и да се намираще то?

Това трябваше да се разследва по-задълбочено и при по-добри условия от тези тук.

Утре... щеше да прекара целия ден в опити да разгадае това. И в търсене на кутията, от която беше ключът.

Джак се върна в стаята и взе играчката със себе си. Не искаше да я оставя в колата през нощта. Кой знае? Някой случайно минаващ през паркинга можеше да я види и да я открадне.

Промъкна се обратно в стаята възможно най-тихо. Можеше да разпознае фигурата на Алиша под одеялото, свита като ембрион.

От какво се криеш, зачуди се той.

Усещаше смесица от възхищение и съжаление към нея — и знаеше, че тя би се възмутила от състраданието, но това чувстваше. Някъде, някак, някой ужасно ѝ е навредил, а той изпитваше жалост към всеки, който е бил толкова дълбоко ранен. Но тя беше водила — и явно все още продължаваше да води — смела битка срещу последиците от това, което ѝ е било сторено, независимо какво точно е било то.

Може би тази вечер беше прекалено тежка за нея. Може би не трябваше да настоява да идва с него.

Но какви други възможности имаше той пред себе си? Тя бе живяла в тази къща, а той се нуждаеше от помощта ѝ.

И все пак стомахът му се стягаше на буца, щом погледнеше тази фигура, свита като ембрион, сякаш искаше да се предпази от света.

Как ли щеше да се чувства, когато се събудеше на сутринта?

Джак се метна на другото легло и се загледа в петната по тавана, размишлявайки върху това, докато сънят не го обори.

22.

Кемел Мухаллал седеше с треперещи ръце и разбъркани вътрешности. Чувстваше се като на самолет, който минава през несвършваща буря.

Строполи се на дивана в апартамента си, прекалено изнемощял за молитва, прекалено изморен, за да се добере до леглото си.

За пръв път, откакто беше пристигнал в тази трижди проклета страна, беше започнал да се съмнява в успешния край на своята мисия. Беше очаквал затруднения, да, в придобиването на технологията на Клейтън, но не чак такива. Жената беше наела самия дявол за свой съюзник.

Когато беше забелязал, че колата ѝ я няма, беше поискал да използва предавателя в чантата ѝ, за да я проследи, но не можеше. Трупове... всичките трупове трябваше да бъдат премахнати преди пристигането на полицията. Наложил се той, Бейкър и двамата останали живи членове на екипа му да ги пренесат до буса. После трябваше да се омитат оттам, бягащи като чакали в нощта.

Мъчително, уничително преживяване.

Но всичко това би си заслужавало, ако беше разбрал дали г-ца Клейтън и нейният дявол бяха открили нещо в къщата.

И какво ставаше с продажбата на къщата? Хафнър беше изпратил известие до адвоката ѝ, че цената ѝ е приета. Все още нямаше отговор. Щеше ли въобще да отговори след тази нощ?

Ако ли не, то целият процес щеше да се забави със седмици. А какво щеше да означава това за Гхали? Кемел трябваше да се върне вкъщи и да помогне на сина си.

Той дърпаше брадата си. Него самия го дърпаха от толкова различни посоки. Какво щеше да *прави*?

Ако се провалеше в набавянето на технологията на Клейтън, трябваше да се увери, че никой друг нямаше да го стори.

Успокой се, каза си Кемел наум за десетхиляден път, откакто беше прекрачил прага на апартамента си.

Но как можеше да бъде спокоен, когато утре можеше да се събуди и да прочете във вестника обявяването на технологията?

Той потрепери при мисълта за последствията за неговата родина, при мисълта за връщането на целия Среден изток към Саудитската Арабия на дядо му, където хората сами са си майсторили обувките и са живели с братята си бедуини в палатки от козя кожа или колибки от кал, струпани около оазиси — без ток, без лекарства, без медицинска помощ. Това беше арабският живот преди 1960 г. Това щеше да бъде неговият живот — и този на сина му — ако той се провалеше сега.

Искаше му се да прехвърли бремето си на някой, който е свикнал да се оправя с такива отговорности, но секретността беше изключително важна за успеха — можеха да изгубят всичко, дори ако само един намек за същността на технологията стане достояние на чуждо лице — онова, което ръководителите на „Исуид Наар“ бяха забранили дори останалите членове на групата да знаят.

Кемел Мухаллал беше присъствал, когато Томас Клейтън бе донесъл доказателството за технологията на баща си. Защо се беше почувствал благословен от Аллах онзи ден? Това беше проклетие. Защото той беше сред малцината, които знаеха истината и тежестта от разрешаването на този случай се беше стоварила върху неговите рамене.

Кемел изправи тези рамене. Не биваше да се отчайва. Все още не беше победен. Трябваше да вярва в Аллах и в това, че Алиша Клейтън и дяволът ѝ са научили нещо.

И докато беше още на темата за дяволите, какво щеше да прави със своя собствен демон... Бейкър? Кемел беше изгубил цялото си доверие в този човек, но денят, в който щеше да се наложи да се възползва от жестокия му характер и суровите му тактики, може би приближаваше.

Защото Кемел знаеше, че ако той и „Исуид Наар“ не можеха да притежават тази технология, то той трябваше да я унищожи и да елиминира всички, които знаеха за нея.

СРЯДА

1.

— Не — заяви Алиша. — И дума да не става. Трябва да отида в болницата.

Всички ли жени са толкова твърдоглави, чудеше се Джак, докато гледаше дока на ферибота да изчезва през запотеното стъкло. Или само тези, които познавам?

Двамата седяха с чаши кафе в ръце в зоната за пасажери на първия ферибот, отплаващ от Ориент Пойнт. Шевито почиваше заедно с другите коли под тях.

— Алиша...

— Виж, имам пациенти и... О, по дяволите.

Тя рязко отвори чантата си и затършува в нея, докато не извади оттам клетъчен телефон.

— Какво има? — попита я той.

— Искам да се обадя.

Той се извърна към прозореца, докато тя набираше. Небето беше синьо и чисто, но Лонг Айлънд Саунд беше насечен и сив около тях. Обърна се към нея, когато тя изрече името на Хектор, и забеляза как лицето ѝ се смръщи. Тя приключи с разговора и стисна очи.

— Лоши новини ли? — попита той.

Тя остана със затворени очи.

— Вчера Хектор пак е имал пристъп. Губим го.

— О, господи.

Сърцето му се сви, като си спомни онази голяма усмивка и колко се гордееше със своята „супеу пуическа“. Толкова изпълнен с живот, а сега...

— Трябваше да бъда там.

— Мога да предположа как се чувстваш — рече той.

Тя отвори очи и се вгледа в него, останала безмълвна.

— Добре де, може би не съвсем. Но каквото и да става, не мисля, че там ще бъдеш в безопасност. Искам да кажа, ако аз бях на твое място и онези хора знаеха къде работя и живея, нямаше да се върна там точно сега.

— Ще се наложи да рискувам. Трябва да бъда там тази сутрин, Джак. Просто се налага. А от друга страна, ти не остави много живи сред тях.

На Джак не му се нравеше, но можеше да види, че няма да успее да промени мнението ѝ. А дори и Бейкър, и който и да беше останал от екипа му, едва ли планираха да направят нещо пред всички хора, работещи в Центъра. Но веднъж щом излезеше сама навън...

— Добре — каза той. — Отиди до болницата и след това нека някой пазач те придружи до Центъра. После остани там. Поръчай си обяд отвън. Не излизай, преди аз да пристигна и да те заведа до хотела ти.

— Хотел ли?

— Да, хотел. Нали не мислиш, че можеш да останеш в апартамента си? Точно това е мястото, където ще те чакат.

— Кой са „те“? След като ти се разправи с тях снощи, не мисля, че са останали „те“.

Джак поклати глава. Беше видял Кемел и основния му наемник да побягват. Колко души имаше още Арабина в резерв? А дори отговорът да беше няколко, винаги можеше да наеме други.

— Онзи, който те вкара в буса, е жив и здрав — рече Джак.

Това явно имаше желаниен ефект върху нея: Алиша се изправи в седалката си и извърна поглед.

— Добре, добре — каза тя. — Кой хотел?

— Не съм решил още. Но ще дойда да те взема в пет и ще използваме тълпата в пиковия час в наша полза.

— Добре — отвърна тя намусено и уви по-здраво палтото около себе си.

— Обещаваш ли?

— Да. — Сега тя го погледна. — Защо ти пука толкова какво ще стане с мен?

Въпросът изненада Джак.

— Какво искаш да кажеш?

— Имаш „ключо“, който намери. Вече не ти трябва. Всъщност дори би ти било от полза, ако ме хванат.

Джак я изгледа и сдържа яда си.

— Нямах отговор?

Той бавно проговори:

— Не... просто се чудя дали трябва да удостоявам това с отговор.

— О? Да не те обидих?

— Точно така. Ти... ти си клиент. Имаме сделка. Договор.

— Не съм подписвала...

— Стиснахме си ръцете — каза той. — Това е договор.

Тя се изчерви и отново извърна поглед. Изрече следващите думи, без да мисли.

— Съжалявам. Може би греша, но вече не знам какво да мисля и на кого да вярвам. Миналата нощ беше много плашеща — *ти* бе много плашещ — и никога преди не съм била в подобна ситуация. Искам да кажа, някакви хора да ме преследват и човекът, с когото би трябвало да сме партньори, да убие бог знае колко от тях снощи. Може би си го заслужавах, но... разбираш ли какво искам да кажа? Ти просто щракна няколко копчета и бум — загинаха хора. Ти искаше тях да ги няма и те изчезнаха. Толкова ли е странно да се чудя какво ще стане, ако решиш, че искаш и аз да изчезна?

Той се замисли дали да каже, че убива само клиенти, които говорят прекалено бързо, но сметна, че сега не беше момент да се прави на остроумен.

И може би тя имаше право. По принцип имаше минимален контакт с клиентите си — както с Хорхе. Те никога не виждаха работата, само резултатите. Миналата нощ беше изключение. Беше станало така, че се наложи да се прави на телохранител — нещо, което никога не беше желал — и Алиша беше станала свидетел на някои гадни неща.

Много лошо, но не беше мислил за алтернатива.

— Правя, каквото се налага — каза той. — Но в своите предположения помисли ли къде щяхме да се намираме сега, ако ни бяха хванали?

Тя продължи, сякаш той не беше казал нищо.

— И най-лошото е, че с това нищо не се уреди. Все още трябва да се озъртаме и да внимаваме. Дори не мога да се прибера вкъщи.

— Съжалявам. Но напредваме. Знаем повече, отколкото преди два дни и имам чувството, че ще разберем още повече, веднъж щом открия ключалката за този ключ.

И след като успя да си поиграя повече с камиончето. Имаше нещо много странно в роувъра на Клейтън.

Той вдигна ключа право към слънцето и забеляза почти изтритите думи „Берн Интербанк“, щамповани върху червения винилен калъф.

Алилуя, каза си той наум.

2.

Йошио дълбоко и рязко си пое въздух, когато видя белия шевролет, и едва не се задави със своя яйчен „Макмъфин“.

Беше прекарал няколко часа в наблюдение на апартамента на Алиша Клейтън. Така и не се беше появила. Беше разочарован, но не и изненадан. Бе предположил, че *ронинът* е направил същото, каквото и самият той при тези обстоятелства: да наеме хотелска стая за през нощта.

Така че Йошио седеше в очакване тук, на Седмо авеню, откъдето можеше да види входа на болницата и на детския център, където жената работеше. Докато я проучваше, бе разбрал колко е отдадена на работата си. Съмняваше се, че няма да се появи.

И ето че се оказа прав.

Видя, че *ронинът* я изпраща до входа на болницата. Йошио беше включил на скорост и се движеше, когато той се връщаше до колата си. Нямахте съмнение каква щеше да бъде следващата му стъпка: да следи *ронина*. Ако той и госпожица Клейтън бяха научили нещо миналата нощ, сега беше моментът да се действа.

Внимателно поддържайки разстоянието между тях, Йошио го последва по Четиринайсета улица и после по Десето авеню. Не видя някой друг да го следва. Усмихна се. Кемел Мухаллал със сигурност имаше други, по-важни грижи в момента — определено липса на работна ръка бе една от тях.

Видя *ронина* да спира колата си пред редица мрачни магазини. Йошио мина покрай него, съобразявайки скоростта си така, че да хване червения светофар на следващото кръстовище. В огледалото за обратно виждане видя как *ронинът* влиза през една врата до мръсен прозорец, на който имаше табела:

ДОКУМЕНТИТЕ НА БЪРНИ

ВСЯКАКВИ ВИДОВЕ

ПАСПОРТИ

ТАКСИ

ШОФЬОРСКИ КНИЖКИ

Йошио побърза да обиколи улицата и се отпусна, като видя, че шевролетът все още беше паркиран на Десето авеню, когато се върна. Той отби встрани до една автобусна спирка от другата страна на улицата и зачака, уверен, че движението във върховия час ще го прикрие.

Документи... за какво му беше нужно на *ронина* да влиза в такова място? Искаше да извади документи за себе си или да се представи за някой друг? За Роналд Клейтън например?

Йошио потърка ръце, за да успокои внезапния сърбеж, породен от очакването. Усети, че е попаднал на следа.

И тогава *ронинът* излезе от магазина и се огледа във всички посоки, преди отново да влезе в колата си. Тъкмо когато погледът му щеше да попадне върху японца, един автобус бавно се намърда между тях. Йошио използва прикритието, за да се включи в движението, и се намести така, че да бъде зад автобуса, когато той отново потеглеше. Колата му сега изглеждаше като всяка друга от хилядите влачещи се по натоварените улици.

Видя шевролета да тръгва и да продължава към покрайнините на града. Йошио го проследи чак до Западна Седемдесет и шеста, където *ронинът* паркира и влезе в някаква сграда.

Видя табелата, докато я подминаваше: БЕРН ИНТЕРБАНК.

Усещаше напрежението. Да. Това беше важно. Не можеше да обясни откъде знаеше, той просто... знаеше.

Йошио бързо се огледа за място, където можеше да остави колата си. Можеше да паркира неправилно и да се надява, че дипломатическите му номера ще я пазят, но не знаеше колко време ще му трябва. Градът започваше да глобява дипломатите, които прекаляваха с използването на привилегиите си. Той *не искаше* да се върне и да открие, че колата му е вдигната.

Видя табела за Кини Парк и даде газ в тази посока.

Успехът от действията му през последните два месеца можеше да зависи от това, което щеше да направи през следващите няколко минути.

3.

Талкът от ръкавиците на Алиша остави бели петна върху последната рентгенова снимка на гръдния кош на Хектор. Не ѝ трябваше специалното осветено табло, за да види колко зле беше положението. Белите му дробове бяха почти изцяло тъмни. Само малки светли късчета от неинфектирани тъкани оставаха тук-там, а и те прогресивно се смаляваха с всяка следваща снимка. Скоро дори машината нямаше да може да вкарва въздух в кръвните му клетки. Тя се обърна и погледна момченцето в кома, което сякаш се беше смалило, откакто за последно го беше видяла вчера сутринта. Съвсем гол, с разперени на леглото ръце, Хектор сякаш беше повече пластмасови тръби, отколкото плът — две интравенозни линии, една в ръката и една в крака, тръба от обдишвателя в устата му, катетър, който минаваше през пениса му към пикочния мехур, централен венозен катетър, минаващ под ключицата му, жици от сърдечния монитор, залепени за кадифената му гръд. Кожата му беше на петна, със син оттенък. Соренсън бършеше гурелчетата от очите му.

Изключвайки от съзнанието си музиката на спешното отделение, изпълнена със съскания и бипкания, тя погледна резултатите от последните му изследвания и не повярва на очите си. Наситеността с кислород спадаше, броят на белите му кръвни телца тази сутрин беше 900, а кръвното му налягане — невероятно ниско.

Изплъзва ни се, помисли си тя. И няма и едно проклето нещо...

Промяна в бипканията на сърдечния монитор на Хектор прикова вниманието ѝ. Тя провери екрана и видя неравната синусова вълна на вентрикуларната фибрилация. Точно от това се беше опасявала.

Соренсън погледна нагоре, очите ѝ изглеждаха огромни над хирургическата ѝ маска.

— О, мамка му.

Тя протегна облечената с ръкавица ръка към кодовия бутон.

— Чакай — каза Алиша.

— Но той е във вентрикуларна фибрилация.

— Знам. Но също така е и в имунологичен колапс. Нищо не му е останало. Не можем да го спасим. Гъбичната инфекция е в мозъка му, в костния мозък, запушва капилярите му. Можем да счупим още няколко ребра, като натискаме гръдния му кош, да го подложим на още няколко унижения и за какво? Само за да докажем, че можем да забавим неизбежното с още няколко часа? Нека горкото момче си отиде.

— Сигурна ли сте?

Беше ли сигурна? Беше изпробвала всичко, което знаеше. Всички подспециалисти, които беше повикала, бяха атакували инфекцията на Хектор с всяко оръжие, което имаха на разположение. Нищо не беше подействало.

Изглежда за нищо друго не беше сигурна в своя живот, но имаше едно нещо, зад което стоеше на сто процента: без значение какво ще направят, Хектор нямаше да преживее тази сутрин.

— Да, Соренсън, сигурна съм.

Отстъпвайки встрани от всичките си емоции, Алиша наблюдаваше как вълните на монитора се забавят, после стигат до състояние на изолирани, агонизиращи тупкания, после правата линия.

Соренсън я погледна. Когато Алиша кимна, сестрата провери часовника си и записа часа на смъртта на Хектор Лопез, четиригодишен. Докато тя сваляше всички тръби от малкото телце, Алиша скъса хирургическата си маска и се обърна на другата страна.

Измъчена от цялата тази безпомощност, тя се облегна на перваза и погледна улицата долу. Веселата светлина на слънцето изглеждаше като оскърбление. Тя усети по бузите ѝ да се стичат сълзи. Не можеше да се сети за друг момент, в който да се е чувствала по-немощна, от този.

За какво ме бива въобще, каза си тя наум. Кого се опитвам да излъжа? За нищо не ставам. Най-добре да се откажа сега и да приключа с този цирк.

Когато се усети, че наблюдава колите отдолу и се пита какво ли би било усещането да се хвърли към тях, тя се отдръпна от прозореца.

Не още, каза си. Някой друг път може би, но не и днес.

4.

Джак се беше замислил дали да не се прибере вкъщи и да се преоблече, но Ърни му беше услужил със самобръсначка и се беше погрижил косата му на снимката за чисто новата шофьорска книжка на Роналд Клейтън, издадена от щата Ню Йорк, да изглежда по-добре сресана, отколкото обичайно небрежният вид, който имаше по принцип.

Беше преминал през документната проверка, служителката на банката бе използвала своя ключ заедно с Джак на двойно заключващата се врата на сейфа и сега той беше насаме с кутия номер 137.

Той отвори капака и отвътре се показаха няколко дебели пощенски плика за документи, около шест на брой, всеки от тях затворен със самозалепваща се лента. Колкото и да му се искаше да ги отвори, тук не беше мястото за това. Сигурно щеше да отнеме малко повече време да прегледа всичките и да открие този, който съдържаше отговорите. Освен това беше паркирал неправилно отвън. По-добре щеше да бъде да ги занесе вкъщи и да ги разгледа на спокойствие.

Събра ги, увери се, че не е оставил нещо, и тръгна към улицата. Колата си беше там, където я беше оставил — нещо, което никой не приемаше като даденост в този град — но служителка, обслужваща апаратите за паркиране, беше спряла скутера си на ъгъла на улицата и бавно се приближаваше към шевито. Джак изтича до колата, метна се вътре и отпраши.

Тъкмо се поздравяваше колко гладко минаваше всичко тази сутрин, когато усети някакво размърдване зад себе си. Преди да успее да реагира, нещо студено и метално се долепи до задната част на черепа му.

Джак се вдърви шокиран и хвана силно волана. Не му крадяха колата — някой го беше проследил, по дяволите! Ядосваше се на себе си, задето беше толкова невнимателен. Първо го бяха спипали неподготвен снощи в двора на Клейтън, а сега пак, понеже беше

бързал толкова много, че не беше проверил задната седалка. Започна да се успокоява, докато премисляше различните варианти.

Глас с акцент му каза:

— Моля, продължете да карате.

„Моля“?

Джак погледна в огледалото за обратно виждане и видя слабо ориенталско лице, гладко избръснато, над трийсет и пет може би, с очи, скрити зад модерни обли и леки слънчеви очила.

— И моля, недейте да се опитвате да катастрофирате колата или да привлечете вниманието на полицията. Това са кухи патрони, пълни с цианид. Дори една драскотина ще ви покоси.

Въпреки странните глаголи английският на мъжа с пистолета беше много добър. Почти правилно изговаряше „Л“.

— Кухи патрони и цианид — каза Джак. — Малко е прекалено, не мислиш ли? Ако беше добър стрелец, нямаше да ти трябва всичко това.

— Аз съм доста добър стрелец. Но не оставям нищо на късмета.

Джак му повярва.

Насила се накара да се отпусне. Поне този мъж не беше един от типовете на Арабина — или поне не изглеждаше да е такъв. И тогава се сети за нещо.

— Това не е ли малокалибрен пистолет? Нещо като двацет и втори?

— Правилно.

— А дали не си го използвал на Трийсет и осма улица снощи?

— И тук сте прав.

— И мога да предположа, че не работиш за Кемел?

— Отново правилно... въпреки че не мога да разбера как сте толкова запознат с първото име на човек, за когото дори не трябва да знаете, че съществува.

Толкова съм запознат с него, каза си наум Джак, че предполагам, че това е *фамилията* му.

Той се отпусна в седалката си, сви по Бродуей и се присъедини към влачещите се в центъра коли. Беше се чудил кого ли имаше предвид Кемел под „грешните ръце“ и беше решил, че говори за Израел. Но този тип бе всичко останало, но не и израилтянин. Приличаше на японец.

— Казвам ви тези неща — продължи въоръженият, — защото не искам да бъда поставен в ситуация, в която трябва да ви убия. Ситуация — това е правилната дума?

Много хубаво, помисли си Джак. Насочил е пистолет към мен и иска да му помогна с английския. Но, от друга страна, той има пистолет.

— „Положение“ може би е по-правилната.

— Положение... да, така е по-добре. Защото аз съм много възхитен от разправата с нападателите ви снощи. Вие сте много умен.

Това съм си аз... Г-н Умник.

— Ти ли ме проследи снощи до къщата на Клейтън.

— Видели сте ме?

Звучеше като обиден. Време беше да върне комплимента.

— Не. Нито веднъж. Усетих те, но не те видях. Много си добър.

Нека създадем общество на всеобщото възхищение, помисли си той.

— Благодаря. Как е името ви?

— Джак.

— Джак чий?

Той се замисли за момент.

— Джак-сан.

Джак видя как очите на въоръжения мъж се присвиват и после се сбръчкват, когато той се ухили.

— А, да. Джак-сан. Това е много хумористично.

— Целият съм само смешки.

— И сега, ако обичате, ще ми дадете пликете, които взехте от банката.

Толкова възпитан... но макар да казваше колко е „възхитен“ този тип, Джак не се съмняваше, че би свършил като двата трупа в задния двор на Клейтън, ако се опита да направи нещо. Така или иначе можеше да свърши като тях.

С тази приятна мисъл в главата си Джак му подаде пликете през седалката.

Дулото на пистолета бе свалено от врата му. Джак видя въоръжения мъж да гледа надолу към скута си, докато тършува в пликете. Може би това беше неговият шанс... но си наложи да не

прави нищо. Нямахте нужда да започва нещо сега. *Стой спокойно и ще видим как ще се развият нещата.*

Още шумолене, докато се отваряха други пликове.

Исках аз да правя това, помисли си Джак.

Не спираше да гледа в огледалото, за да се опита да разчете изражението на лицето на нежелания си спътник. Присвитите му очи, гримасата, сякаш някой е набутал гниеца риба под носа му.

Надуването на клаксон измести рязко вниманието на Джак към пътя и той забеляза, че се е носел към волво с една много уплашена дама зад волана.

— Предупредих ви — каза японецът.

— Извинявай — рече Джак и направи жест за извинение към волвото. — Не беше нарочно. Просто много се надявах да разгледам съдържанието на тези пликове.

— Тогава тези не са ваши?

Той провери пак изражението му, докато отваряше още пликове. Най-близката дума, която идваше наум на Джак, за да го опише, беше... отвращение.

Какво ставаше?

— Ами, бяха за няколко минути. Сега предполагам, че са твои.

— Как се сдобихте с тях?

Трябваше ли да му каже, или да се прави на тъп? Имаше чувството, че тъпотата нямаше да мине пред този човек, пък и какво лошо щеше да стане, ако му кажеше нещо, което сигурно и сам щеше да научи?

— От депозитната кутия на стария Клейтън. Намерих ключа в къщата снощи.

— Тогава тези принадлежат на Роналд Клейтън?

Защо имам чувството, че съм на разпит?

— Да.

— И това е всичко, което сте открили?

— Абсолютно всичко.

— И не знаете какво има в тях?

— Надявах се да разбера.

— Желаете ли да ги видите? — попита въоръженият.

Имаше нещо странно в гласа му... почти като умора.

— Тъ... да.

Накъде отиваше всичко това?

Пликовете паднаха безцеремонно на предната седалка.

— Тогава заповядайте. Намерете място, където никой няма да ни види, и ще можете да ги разглеждате колкото искате.

По принцип това би задействало алармените звънци в главата на Джак, но колкото и странно да беше, сега не стана така.

Нещо странно ставаше тук.

Сви встрани от Бродуей и тръгна на запад към улиците с номера над трийсет. Намери едно свободно място до тротоара след пощенската станция и спря, но остави двигателя да работи. Погледна в огледалото и видя, че японецът гледа през прозореца, но изглежда не в нещо определено. Пистолетът му не се виждаше.

Джак взе най-горния плик, бръкна през отворения капак и извади една купчина негативи и снимки във формат три на пет. Остави негативите да паднат обратно в плика и започна да разглежда извадените.

Стомахът му се обърна.

— О, господи...

Деца... голи деца... които правеха секс.

Той ги остави в скута си за момент и после пак ги вдигна, за да види по-добре момичето.

— О, не.

Алиша... беше сигурен... На седем години, може би осем, лицето беше пълничко, но беше тя. А момчето, с което беше, изглеждаше на около дванайсет и със сигурност беше Томас.

Той отпусна глава назад и затвори очи. Преглътна трудно, уплашен, че ще повърне сутрешното си кафе.

Кога беше последният път, когато беше плакал? Не можеше да си спомни. Но сега се чувстваше така, сякаш ще заплаче.

Това невинно малко лице, гледащо към него като към брат...

Чистата чудовищност на това, абсолютното зло, гнилостта на една душа, която можеше да омърси невинността на което и да е дете... но на собствената си дъщеря... някой, който ти вярва, на когото служиш за пример и който зависи от теб да му дадеш напътствия и да го предпазиш от гадните неща на света... да вземеш това доверие, тази отговорност и да направиш... *това...*

Джак се беше срещал с много от отрепките на света през живота си, но Роналд Клейтън стоеше на първо място. Ако не беше вече мъртъв, щеше да си помисли дали да не оправи тази ситуация.

Това доказваше онова, което предполагаше за Алиша. Сега вече разбираше защо тя не иска да има нищо общо нито с баща си, нито с брат си, нито с онази къща; защо изглеждаше, сякаш беше готова да изскочи от кожата си снощи.

Какво нещо само да я преследва цял живот.

— Всичките ли са такива?

— Да — отвърна въоръженият.

— Бедната Алиша.

— И това са всички, които намери?

— До последната.

Определено не смяташе да му сподели за странния малък роувър, дори той да не значеше нищо.

— Не би ме излъгал?

Джак изрови ключа от джоба на ризата си и го метна на задната седалка.

— Върни се и провери.

Въоръженият въздъхна.

— Не, това няма да е необходимо.

Той е толкова ядосан, колкото и аз, каза Джак. И знае повече, по дяволите.

Коего го наведе на една смахната идея.

— Добре — каза Джак. — Кажете за какво е всичко това. Какво толкова важно има в тази къща?

Какво толкова, по дяволите, си помисли. Не може да ме застреля, защото питам, нали?

— Не знам.

— Хайде бе. Трябва да знаеш повече от мен. Как така срещу Арабина стои японец, а не някой от Мосад? Кажете ми каквото знаеш.

Той гледаше очите на въоръжения, който върна погледа си върху Джак.

Проклет да бъда, каза си наум. Мисля, че наистина ще ми каже.

5.

Йошио се замисли за този *ронин*, този Джак-сан.

Кажете ми за какво е всичко това.

Той веднага отхвърли този въпрос като пълна лудост. Но колкото повече мислеше върху него, толкова повече се чудеше дали нямаше да му е от полза, ако даде на този човек някаква информация. Не цялата, разбира се, но намеренията на Джак-сан изглеждаха съвсем различни от тези на Мухаллал и това го превръщаше в съюзник... донякъде. Малко информация можеше да го направи за Кемел по-дразнеща фигура, отколкото беше досега.

И преди всичко най-важното нещо бе да не позволи технологията на Клейтън да попадне в ръцете на Арабина.

— Добре тогава — каза Йошио. — Ще ви кажа. От това, което са ми казали, всичко е започнало преди няколко месеца, след едно много радостно съобщение до моя работодател и търговския представител на страната ни в Обединените нации.

— Имаш предвид японското правителство, нали?

Йошио не отговори веднага. Отговорът би трябвало да е *не*... но можеше и да е *да*... донякъде.

Колко трябваше да разкрие? Със сигурност нищо за работодателя си. „Казе Груп“ беше корпоративна цялост със сенчест борд на директори, която не произвеждаше нищо под това име, въпреки което имаше пръст в производството на всяка една част, която влизаше във всеки продукт, направен в Япония.

Официално холдингова компания „Казе Груп“ бе създадена малко след войната и беше започнала да купува дялове в компании, които водеха икономическото възстановяване на разбитата държава. С изникването на нови тя бе инвестирала в тях. Купуваше само най-добрите. „Казе Груп“ просперираше през икономическите бумове, но се справяше също така добре и когато пазарът не вървеше. Рязко беше разширила холдинга си по време на скорошния икономически застой, възползвайки се от падащите цени на Никкей^[1], за да направи много изгодни сделки. Чрез мрежа от фалшиви фирми сега контролираше

мажоритарния пакет на „Големите шест“ *кейрецу* и повечето от големите корпорации.

Казе, помисли си Йошио. Вятърът. Толкова добре прилягащо име. *Кейрецу*, вертикалните и хоризонталните конгломерати, които привидно управляваха японската икономика, често бяха сравнявани с айсберги — много малка част е видима, по-голямата е скрита. Но какво определя пътя на един айсберг в морето? Теченията. А какво управляваше теченията? Вятърът... Казе.

Не, „Казе Груп“ не беше правителството, но когато проговореше — винаги дискретно подшушване на ухо — правителството слушаше.

— Да — каза Йошио. — Точно така.

По-добре беше Джак-сан да си мисли, че работи за правителството.

— И този търговски министър беше изключително въодушевен. Каза, че е получил съобщение от човек, който със сигурност бил пратеник на самия Господ, човек, чиято технология щяла да направи... — той се спря, за малко да каже „Казе Груп“ — да направи Япония първа сред силите в света. Беше казал, че подробностите са толкова изключителни, толкова *експлозивни* — да, това беше думата — че не смееше да ги разкрие, дори и по дипломатическата поща. Каза, че ще доведе този човек директно в Токио, за да обясни на борда лично.

— Борда? — попита Джак-сан.

— Да... Националният търговски борд. Но самолетът, превозващ този министър и мистериозния човек, избухна във въздуха и всички пътуващи загинаха.

— JAL 27 — каза Джак.

— Правилно.

Йошио не беше изненадан, че той знае. Алиша Клейтън би трябвало да му е казала за смъртта на баща си.

— Но защо мислиш, че този „пратеник на самия Господ“ е Роналд Клейтън?

— Знаем от списъка с пътуващите, че е седял до нашия търговски министър.

Джак-сан кимна.

— Да, това би било достатъчно.

— И освен това знаем... — Дали да му казвам това, зачуди се Йошио. Да. Защо не? — Също така знаем, че катастрофата не е била

нещастен случай.

Очите на Джак-сан се присвиха.

— Бомба? Но никоой нищо не е съобщавал за...

— Имаме доказателства. Следи от експлозивни по малкото останки, които успяхме да открием. Решихме да не разкриваме това, което бяхме научили.

— И защо не, по дяволите?

— Защото не желаем хората, които са поставили експлозива, да имат представа, че ние знаем или че въобще имаме някакво участие в тази... ситуация.

— Имаш предвид... — Сега очите на Джак-сан се разшириха. — Искаш да кажеш, че самолетът е бил взривен заради Роналд Клейтън?

— Вярваме, че това е истината, да.

— Но кой? Как?

— Имаме доказателства, че терористът е Сам Бейкър, когото вече сте срещали.

— Така ли?

— Мисля, че миналата седмица му счупихте носа.

— О, *той* ли? — кимна Джак-сан. — Сам Бейкър... той е взривил и адвоката ли?

— Да. Той е нает от „Исуид Наар“.

— Кой е този?

— Това не е човек — това е организация от Саудитска Арабия.

— А — каза Джак-сан, кимайки. — И бих се обзаложил, че Кемел е една от главните им пушки.

— Пушка? Не. Той е член на средно ниво.

— Тогава какви са те? Терористи?

— Не, съвсем не. „Исуид Наар“ е компания за търговия с петрол.

— Като ОПЕК?

— Да, но много по-различна. ОПЕК искат да регулират изтичането на петрол, да затегнат кранчето на производство, за да осигурят стабилизирани цени. От „Исуид Наар“ искат да отворят това кранче. Името им се превежда като „Черна река“. Желаят Саудитска Арабия да изнася петрол на максимални равнища. Мислят, че така ще попречат на развитието на петролодобив от други държави и ще държат Запада — както и моята държава — зависим от средноизточния петрол.

— Петролни момчета? Какво ще спечелят те от това?

— Това е въпросът, чийто отговор бях изпратен тук да намеря. Очевидно мисията на Кемел Мухаллал е да осигури технологията на Клейтън на всяка цена.

— Очевидно. Но това не е ли в противоречие с теорията, че „Исуид“, каквито и да бяха, са взривили самолета, с който е пътувал Роналд Клейтън?

— Уверявам ви, че това е повече от теория.

— Да, но помисли малко: ако Кемел иска тази „технология“, то защо им е притрябвало на него и на неговата група да взривяват човека, който я е изобретил?

— Може би защото изобретателят е мислил да я продаде на нас, а не на тях.

Джак-сан се загледа през прозореца.

— Да, но да взривиш цял самолет, за да спреш един човек... с двеста четиридесет и седем жертви...

— По-близо до двеста и шейсет в момента — каза Йошио.

След въпросителния поглед на Джак-сан той добави:

— Трябва да броите подпалвача, адвоката и първия детектив на госпожица Клейтън. Също и двамата, които отстраних зад къщата. Плюс тези, които сте убили снощи. Знаете ли точно колко са?

Джак-сан вдигна рамене.

— Не мога да ти кажа. Не останах, за да ги преброя. Но както и да е, броят на жертвите е бил вече прекалено висок. И всичко това прави нещата все по-малко смислени с всяка изминала минута. — Той се вгледа в Йошио. — И нямаш абсолютно никаква представа каква е технологията на Клейтън?

Йошио можеше да отговори, без да излъже.

— Не.

— Голямото предимство на Кемел е, че той знае. Поне се надявам да е така. Не искам да мисля, че е взривил самолет, пълен с хора, само заради някакво предположение. Така че нека приемем, че знае. Това го поставя много пред нас.

Нас... Джак-сан се съюзяваше с Йошио — и следователно с „Казе Груп“ — или това беше просто израз? Може би това беше насока, която трябваше да се разгледа.

— Кемел Мухаллал няма права върху тази технология — каза Йошио. — Моята... страна притежава моралното право върху нея, защото Роналд Клейтън беше решил да я продаде на нас, преди да бъде убит. И ако открием, че е толкова ценна, колкото нашият търговски министър казваше, че е, ще я купим от неговия наследник. Нещо, което „Исуид Наар“ изглежда не мислят да направят.

— Да, тук определено си прав — рече бавно Джак-сан. — Предложили са да купят *къщата*... никога нищо не са споменавали за някакво откритие или технология. Може би смятат, че цената би била прекалено висока.

Йошио сви рамене.

— Мисля, че нещо толкова ценно само би изплатило цената си.

— И аз мисля така — каза Джак. Той се извъртя още малко в седалката си. — И така, това къде ни оставя с теб? Заедно ли работим върху това?

— Не — отвърна Йошио бързо.

Той винаги е работил сам. Да има... *партньор* — особено някой, който не е от редиците на „Казе Груп“ — това беше немислимо.

Джак-сан изглеждаше почти облекчен да го чуе.

— Добре. Но предполагам, че можем да сключим пакт за ненападение. И мога ли да предполагам, че ако Алиша и аз изровим тази технология, каквато и да е тя, си имаме купувач?

— *Потенциален* купувач — каза Йошио. — Може да се окаже така, че това изобретение да не ни е от никаква полза.

— Добре, но ние имаме правото първи да откажем. — Джак протегна ръка отгоре през седалката. — Договаряме ли се?

Йошио се поколеба. Нещо не беше наред тук. Пистолетът беше у него, но някак си Джак-сан беше поел контрола над положението. И някак тази среща беше в полза само на американеца. Беше научил много, докато Йошио само беше разбрал, че Роналд Клейтън е бил педофил, който е осквернявал собствените си деца.

Но все пак един съюзник не би бил нещо лошо... ако това беше човек, на чиято дума можеше да се вярва.

Йошио имаше усещането за тези неща и смяташе, че Джак-сан беше точно такъв човек.

Те си стиснаха ръцете.

— Договорихме се — каза той.

Да... догорихме се. Но Йошио реши, докато Джак-сан го караше обратно, че няма да е зле да наблюдава този човек. Ако можеше да го открие.

— Какво ще правите сега? — попита той на излизане от колата, близо до гаража, където беше паркирал своята.

— Ще си отида вкъщи да си играя с една играчка — отвърна Джак и натисна газта.

[1] Никкей — японски борсов индекс. — Б.ред. ↑

6.

Джак гледаше как роувърът се стрелва по килима му и се забива в стената. Стената, гледаща в противоположна посока на центъра, извън града. Вече беше много по-нагоре от Мърей Хил, но изглежда на камиончето това не му беше достатъчно. Искаше да отиде по-далеч. Винаги извън града, винаги на север.

Освен когато бяха на Лонг Айлънд. Тогава малката гадинка искаше да отиде на северозапад.

Но къде се намираше управлението му?

Джак грабна играчката, изключи мотора и откачи тялото. Провери го, но не беше нищо повече от излята черна пластмаса.

Шасито беше по-сложна история — колела, електрически мотор, управление, отделение за батерии и антена. Джак знаеше, че знанията му относно електрическите играчки с дистанционно управление могат да се доближат само до тези по квантова механика, но извади една лупа и се направи на Шерлок Холмс.

Нямаше резултат. Само няколко жици.

Докато беше тук, щеше да е добре да провери с какви батерии работеше играчката, за да вземе нови, ако случайно тези се изтопяха. Отвори капачето, където се слагаха, и видя, че ще му трябват две. Но вътре нямаше никакви батерии. На тяхно място имаше сребрист цилиндър с дължината на половината му кутре, свързан към контактите.

— Какво, по дяволите?

Погледна го през лупата, но това направи малката загадка просто по-голяма. На цилиндъра нямаше никаква маркировка. Всичко това определено изглеждаше, сякаш бе сглобено в домашни условия.

Джак усети странно потрепване по тила. Не беше страх... нещо друго... чувство, че гледа нещо изключително важно. Но какво?

Знаеше, че е разгадал всичко, което можеше. Следващата стъпка беше да отиде при човека, който можеше да разглови и сглоби общо взето всичко под слънцето.

7.

— Може и да не изглежда като батерия — каза Ейб, — но определено е такава.

Малкият роувър лежеше наполовина разглобен на тезгяха. Тялото беше свалено, отделението за батериите бе отворено на откритото шаси.

Ейб обичаше да прави нещо конкретно с оръжията, които продаваше. Разглобяваше и наново сглобяваше всичко, което преминаваше през вратата му. Можеше да разчлени един „Глок“ за няколко мига. Джак го беше питал защо и той му беше отговорил нещо от сорта на:

— Не трябва ли да знам всичко за нещото, което продавам?

— Никога преди не съм виждал подобна батерия — рече Джак.

— Е, и? Да не би да си видял всяка една батерия, която е произведена? Виж — намира се, където трябва да са батериите; вързано е към контактите, които захранват мотора. Батерия е. Дори и Парабелум можеше да ти го каже, ако не спеше.

— Добре, добре. — Понякога помощта на Ейб не беше никаква помощ. — Движи се, но само в една посока. Обясни ми това.

— Просто е — каза Ейб и бутна металната антена. — Ето чрез това получава инструкциите си. Някъде, някой или нещо изпраща на механизма за управление нареждането да се насочи в определена посока. Без тази малка жица управлението ще умре, количката няма да може да се движи в никоя посока. Ето, ще ти покажа.

— Няма нужда — рече Джак и се пресегна, за да вземе играчката.

Но Ейб я дръпна, за да не я стигне.

— Не искаш да ти го докажа?

Това, което искаше, беше Ейб да не човърка много-много по играчката.

— Просто не искам да се счупи. Имам чувството, че това малко нещо ще ме отведе до тази тайнствена технология на Клейтън. Но ако навигационният ѝ механизъм се прецака...

— Нищо няма да се прецака. Какво има толкова да се счупи? Това е антена — само някакво парче жица. Ще ми отнеме секунда.

Джак безпомощно наблюдаваше как големият му черен приятел нагласи очилата си за четене и взе едни малки клещи. След малко ровичкане, малко въртене и няколко промърморени псувни беше успял да свали антената.

— Ето — каза той и върна шасито на Джак, — лесна работа. Хайде, пробвай. Сега ще видиш. Насочи го, накъдето искаш. Вече никога няма да ходи само на север.

Джак се опита да го включи.

Нищо.

Продължи да щрака ключето, но нищо не се променяше.

Пак нищо. О, по дяволите.

— Много добре, Ейб. Сега въобще не работи. Ти го счупи.

— Какво? Невъзможно.

— Напротив, счупи го. — Джак пак се опита да го включи. — Виждаш ли?

— Престани да го ръчкаш, а ми го подай.

Джак му го даде и се облегна на плота. Гледаше наранената повърхност и се питаше как бе могъл да допусне това да се случи, чудеше се какво щеше да прави. Тази малка количка беше единствената му следа.

И тогава чу лекото бръмчене на мотора. Погледна нагоре и видя как колелцата на роувъра се въртяха.

— Слава богу. Какво направи?

Ейб гледаше шасито и се мръщеше.

— Просто отново поставих антената, нищо друго.

— Е, каквото и да беше...

Моторът спря, щом той пак я свали. После пак тръгна, като я сложи. Включено... изключено... включено... изключено... заедно със слагането и махането на антената.

— Сигурно правиш някъде късо — рече Джак.

Но Ейб не отвърна. Още повече се смръщи, когато извади своята лупа и се вгледа във входа на приемника.

— Виж тук — рече той и посочи с молив. — Виждаш ли тази малка, фина жичка? Минава от входа за антената до мястото за батерии. И по начина, по който е запоена, можеш да познаеш, че е

сложена по-късно, не е произведена така. Добавена е. Преди не бях забелязал, но тази жичка е свързана към батерията, която не прилича на такава.

Той се изправи и пак се заигра с антената, вкарваше я и я изкарваше от контакта ѝ, спираше и пускаше мотора.

Накрая я извади и остави шасито по средата на плота.

— Мисля, че трябва да седна.

Джак погледна Ейб. Имаше нещо в гласа му. И лицето му — беше толкова бледо.

— Ейб, добре ли си?

— Да — отвърна той вяло, втренчен в частта от количката. — Добре съм.

— Е, определено не изглеждаш добре. Виждаш съм чаршафи с по-добър цвят.

Ейб не свалеше очи от играчката. Цветът на кожата му не се променяше. Джак се притесняваше за него, но тогава той каза вълшебните думи.

— Защото току-що разбрах какво имаме в ръцете си.

— Страхотно. Ще ми кажеш ли?

— Ами... мисля, че тази малка играчка се задвижва с радиоенергия.

— Това добре ли е?

Най-накрая Ейб го погледна.

— Дали това е добре? Искаш да знаеш дали това е *добре*? Защо ми задаваш такива ненормални въпроси?

Поне цветът на лицето му се възвръщаше.

— Радиоенергия. Не съм чувал за такова нещо. Извини ме.

Ейб посегна към камиончето и Джак видя как ръката му се спира, сякаш не е сигурен, че иска да я вземе, като че ли беше някакъв свещен предмет. Но накрая я грабна и я вдигна.

— Виждаш ли тази антена? — попита го той, като я държеше в другата си ръка. — Моторчето не може да работи без нея. Няма антена... няма мощност. Но когато вкараш антената ето тук...

Като направи това, моторчето забръмча и задвижи колелцата.

— ... и изведнъж имаме мощност. Енергия от въздуха.

От въздуха? Да не би да е получил удар?

— Нещо не разбирам — каза Джак.

— Беше прав за това нещо в отделението за батерии, Джак. Не е батерия. Това е приемно-предавателно устройство. Получава сигналите, които приема антената, и ги преобразува в електрически ток.

Джак усети как в него се заражда чувството на възбуда.

— Добре, но какво приема тази антена?

— Мощност. Който и да е преправил тази играчка, има някъде предавател, който излъчва лъч, вълна, не знам какво — нека просто го наречем енергия, защото е точно това, която може да бъде получена чрез тази антена и да бъде превърната в електричество.

Джак гледаше въртящите се колела и можеше да усети как възбудата се увеличава. Започваше да вижда всъщност колко голямо беше това нещо.

— Но как?

— Ако знаех как може да се направи такова нещо, дали щях да седя тук и да си говоря с теб? Не, нямаше. Щях да седя в палата си в Мартас Винярд^[1], моята Мартас Винярд, защото щях да съм изкупил целия остров. Джак, щях да съм прекалено богат дори да те *познавам*, да не става въпрос да си говорим. Щях да съм толкова богат, че щеше да изглежда, че в сравнение с мен Бил Гейтс е на социални помощи.

— Добре де, добре. Разбирам намека.

— Наистина ли? — попита Ейб. — Чувал си израза „Край на живота, който познаваме“, нали? Става въпрос точно за това.

Джак кимна.

— Без електрически стълбове. Без кабели. Без...

— Мислиш много на дребно, Джак. Какво ще кажеш да кажем чао на двигателя с вътрешно горене?

— Хей, прав си — каза Джак. — Най-накрая ще можем да дишаме въздуха тук и може би...

Той чу гласа си да заглъхва, когато осъзна истинското значение на думите на Ейб. Сега Джак трябваше да седне.

— Мамка му.

Защото изведнъж всичко се разясни... Или поне по-голямата част.

— Петрол — рече той след малко. Устата му беше напълно пресъхнала. — Петролът няма да струва и цент.

— Не точно — каза Ейб. — Като лубрикант все още ще става. Но като гориво? Пфу!

— Нищо чудно, че Кемел е готов да направи всичко, за да има това в ръцете си.

— Кемел? Това ли е Арабина, за който ми говореше? Да, естествено, че ще бъде готов на всичко. Тази малка играчка олицетворява абсолютния икономически колапс на Средния изток. Да не говорим за Тексас и Американския залив.

— Боже мой — каза Джак. — Икономическият холокост, за който говореше през всичките тези години... най-накрая...

— Това трябваше да стане заради огромната инфлация. Но това не е същото. Не се притеснявай толкова. Рев и скърцане със зъби ще има, огромни финансови катаклизми във всяка индустрия, която поглъща енергия, но не и холокост. Освен ако, разбира се, не си инвестирал всичко в нефтени акции.

— Да. Тогава ще е време да поемеш първата дълга крачка към края на перваза.

— Но ако си инвестирал много пари в държави, които силно зависят от чужд петрол...

— Като Япония — вметна Джак и се сети за Йошио.

— Да, като Япония. Определено Япония. Те общо взето са роби на вносният петрол. Радиоенергията поставя икономиките на Япония и на Средния изток на кантар — едната изпада в небитието, а другата излита в космоса.

Парчетата от пъзела се нареждаха. Джак почти можеше да ги чуе как прищракат.

— Тогава е ясно — каза той. — Нищо чудно, че онзи японски търговски представител е бил толкова въодушевен: Роналд Клейтън е бил на път към Япония, за да му продаде своята технология за радиоенергия. Кемел и приятелчетата му от „Исуид Наар“ са разбрали и са се постарали никога да не пристигне. Ето защо са толкова отчаяни и потайни сега — не искат някой дори да заподозре, че подобно нещо съществува.

Дори шифрованото съобщение за „Грийнпийс“ в завещанието вече имаше смисъл: радиоенергията означаваше, че нямаше да има повече разливи на петрол в океана... ново начало за чистия въздух, за

озоновия слой, за цялата природа: технология, която ще промени света...

Ейб прочисти гърлото си.

— Има само едно нещо, което не разбирам — или по-точно едно от *много* неща — защо Роналд Клейтън е отивал в Япония с технологията си. Не са му били нужни японците. Никой не му е трябвал. Нямах да му се налага да ходи при никого. Светът щеше да се струпва пред вратата му за отрицателно време. Не само че щеше да е по-богат и от най-смелите мечти на цар Мидас, но и всички щяха да го боготворят. Нямах да е Мъжът на годината на „Таймс“, щеше да е Човекът на хилядолетието. Защо му е трябвало да ходи в Япония?

— Нямам никаква представа — отвърна Джак, взе шасито от Ейб и изключи мотора. — Но знам някой, който може да ми каже.

[1] Martha's Vineyard (англ.) — Лозята на Марта — остров, на който цените на недвижимото имущество са по-високи с 96% от останалата част на САЩ, а разходите за живеене с 60%. До острова се стига само по море или по въздух. — Б.пр. ↑

8.

— ... И мисля — казваше Джак, — че тази малка играчка ще преобърне света с главата надолу.

Алиша се беше успокоила, когато го бе видяла. Не се беше зарадвала, просто се бе успокоила, че мъжът на рецепцията, който поискал да се срещне с нея без предварителна уговорка, не беше Уил. Тази сутрин се беше обаждал вече два пъти. Алиша знаеше, че нямаше да може да го види, но поне би могла да събере куража да му каже нещо. Най-малкото дължеше му едно обаждане.

Но Джак беше влязъл с играчката камионче от къщата и я беше разглобил на бюрото ѝ, като не спираше да мели като латерна. Първоначално ѝ бе много трудно да проследи мисълта му. Все още не беше на себе си, след като бе гледала как Хектор умира. А освен това беше и малко уплашена. Джак определено не беше на себе си. За миг си беше помислила дали не е взел амфетамини, или може би вече достигаше до маниакалната фаза на биполярното разстройство. И когато го чу какви ги говореше, общо взето се спря на второто.

Но после той не просто ѝ казваше, а и ѝ *показваше* как роувърът няма батерия и работи само когато антената е свързана. Наричаше го радиоенергия.

— Радиоенергия — рече тя и хвана шасито, преди да излети от ръба на бюрото. — Но това е фантастика.

— Също както човек да стъпи на Луната и да имаш компютър в скута си — някога. Сега са история. Но това, което трябва да те разтърси още повече, е фактът, че всичко това е твое.

Беше ли нейно, се чудеше тя. Наистина ли? И колко ли струваше? Кожата ѝ настръхна, когато се замисли, че можеше да дойде ден, в който всяка лампа, всяка микровълнова печка, всеки телевизор, всяка кола по света да има такова малко приемно-предавателно устройство. Цена? Алиша се съмняваше, че има човек, който можеше да брои до толкова.

— Не всичко — каза тя, като си спомни. — Една трета е твоя.

Джак вдигна глава и я погледна с питащ поглед.

— Моя? Но...

— Сделката ни, не помниш ли? Ще делим, каквото открием — имаш дял от трийсет и три процента.

— Божичко — каза Джак и се строполи в един стол. — Съвсем бях забравил.

— Сигурна съм, че все някога щеше да се сетиш. — Тя не си позволяваше да въодушевява. — Но точно сега имаш една трета от нищо. У нас е само половината от уравнението. Приемникът не струва нищо без предавателя.

Джак кимна.

— Все едно да се върнеш в 1920 година с телевизор, предполагам. Без да има някой да предава сигнал, той е просто скъпа нощна лампа.

— Точно така. Е, къде е?

— В покрайнините на града — каза той. — Или още по̀ на север оттук.

— Защото постоянно върви в тази посока?

— Би трябвало да е така — отвърна той и взе шасито от нея.

— „Тръгни, честни скитнико, но какво търсиш ти?“ Помниш ли?

Джак го остави на пода и то се стрелна по килима, като заби нос в стената, която гледаше към предградията на града.

— Мисля, че... не, сигурен съм, че това, което търси, е предавателят.

— И какво мислиш да правиш? Да го оставиш на Пето авеню и да го последваш?

— Не... имам по-добра идея. — Той взе шасито и изключи мотора. — Има ли заден изход оттук?

— Да. Питай Реймънд. Той ще те изведе.

— Супер. Ще се видим по-късно. — Той се спря на вратата и се обърна. — Хей, почти забравих. Как е малкият пич — онзи с прическата?

— Хектор Лопез? — попита Алиша. Гледаше встрани, защото не искаше да вижда лицето му. — Отиде си тази сутрин.

— О — каза Джак повече като въздишка, отколкото като звук. — Съжалявам.

— Да — рече Алиша през стягащото я гърло. — Беше едно добро малко момче.

И тогава, както внезапно беше пристигнал, така Джак си тръгна, като остави черната пластмасова каросерия на роувъра на бюрото ѝ.

Алиша преглътна, за да отпусне гърлото си, и остави Хектор да изчезне от мислите ѝ, когато си спомни за ключето, което бяха намерили заедно с камиончето снощи. Снощи? Наистина ли беше само миналата нощ? Зачуди се дали Джак бе научил какво отваря то?

И тогава възможностите за радиоенергията обсебиха мислите ѝ. Колко ли милиарда можеше да струва подобно нещо? Помисли си какво би могла да направи с всичките тези пари. Можеше да открие фондация, домове за деца като тези в Центъра, да финансира изследвания, за да бъдат открити начините да бъдат спасени Хекторите на бъдещето.

Радиоенергия... силата да промениш света... нейна...

Нейна, защото онзи човек... онова чудовище... ѝ я беше оставил.

Алиша затвори очи. Не искаше нищо, което онзи мъж беше докосвал. *Нищичко*. Сигурно е знаел това. Тогава защо ѝ го е завещал? Дали сега не се смееше от най-мрачното, най-студеното, най-мръсното ъгълче на ада?

Тя взе тялото на роувъра и го хвърли към стената.

9.

Джак си купи добър компас и започна от собствения си апартамент. Маркира отправната точка на камиончето в края на хола си, който гледаше към центъра на града, и прокара конец оттам до стената, която гледаше към покрайнините, където беше спряло. Провери и разбра, че се отклонява само няколко градуса на запад, в посока север. Разгърна чисто новата си карта на щата Ню Йорк и начерта една линия от средата на Манхатън по река Хъдсън, през Олбани и Троя, през малък град на име Елизеум в Адирондак, после към езерото Пласид и към Квебек. Теоретично линията можеше да стига чак до Арктическият кръг и след него. Джак се надяваше да не напуска щата Ню Йорк.

Не му се искаше да отива отново до Саг Харбър и затова направи следващото си отчитане в малкия парк от страната на Флъшинг на моста Уайтстоун. Този път линията вървеше по на запад и пресичаше първата линия в Улстър Каунти.

Можеше да са добри новини, можеше и да е нищо. Следващото отчитане щеше да покаже.

Долният ляв ъгъл на картата показваше част от Северно Джърси. Пое по тунела Линкълн към страхотните гледки на Градинския щат и продължи по път номер 3, дотам, където се пресичаше с Паркуей. Тъй като това определено кръстовище беше на картата му, той спря на паркинга на малък търговски център и остави шасито да поеме по пътя си.

Джак се усмихна, когато засече посоката с компаса си: този път вървеше на *изток*, леко встрани от север. Добре. Поне нямаше да му се наложи да ходи до Северния полюс, за да открие предавателя.

Третата линия пресичаше другите две в Улстър Каунти, леко на запад от Ню Палтц.

Ако беше прав, ако приемникът беше направен така, че да сочи пътя към източника на енергията си, тогава предавателят се намираще около мястото, където се срещаха трите линии.

Изглежда, че той и Алиша щяха да пътуват към Кетскилс^[1] утре, ако Сам Бейкър и момчетата му не им попречеха. Джак беше казал на Шон да се обади на адвоката на Томас и да започнат работа по документите по предаването на къщата. Надяваше се това да отклони вниманието на Кемел достатъчно, за да могат двамата да се измъкнат незабелязано от града.

Алиша... Беше толкова вгълбен в цялата тази работа с радиоенергията, че почти беше забравил за мръсотията в онези пликосе. Една голяма част от него искаше да накладе огромен огън и да ги изпепели, но друга му казваше, че Алиша щеше да се чувства много по-добре, ако лично гледа как тези негативи и снимки се вият и изчезват в пламъците. Но да й даде пликосете означаваше, че трябваше и той да е там, когато тя щеше да разбере какво се съдържа в тях. Не искаше да вижда лицето й, не искаше да си представя какво щеше да чувства в този момент. Защото никога нямаше да може да си представи.

Все още без да е взел решение, той тръгна обратно към Ню Йорк.

[1] Планини в щата Ню Йорк. — Б.пр. ↑

10.

Йошио беше застанал на такова място, откъдето можеше да наблюдава както главния вход на Центъра, така и алеята, която водеше към улицата. По-рано беше паркирал на обичайното си място, когато беше видял Джак-сан да влиза. Не го бе видял да излиза и предположи, че ще прекара следобеда там.

Но само преди няколко минути се озадачи, когато го видя с огромна торба от „Стейпълс“ да влиза наново в Центъра. Йошио знаеше, че не би могъл да пропусне излизането му. Това означаваше, че имаше и друг изход.

Намери алеята след няколко минути на бързо търсене. Колко небрежно от негова страна. Но не губи време в укори към себе си. Беше пропуснал възможността по-рано да проследи Джак-сан, но сега нямаше да му се изплъзне толкова лесно.

Йошио побърза да се върне в колата си, когато видя Джак-сан да излиза заедно с Алиша Клейтън през главния вход и да тръгват по Седмо авеню. Той все още носеше торбата от „Стейпълс“ със себе си. Проследи ги зад ъгъла, когато се насочиха на изток. Все още чакаше да си спрат такси или да влязат в някоя кола, но вместо това те се спуснаха в метрото на Шесто авеню.

Йошио изръмжа и удари нервно по волана. Да, би могъл да паркира колата — правилно или не — и да ги последва пеша, но щеше да е напразно.

Дори да успееше да ги настигне, Джак-сан веднага щеше да го забележи.

Ронинът не оставяше нищо на късмета.

Йошио въздъхна. Още една пропиляна възможност. Едва ли щеше да види Джак-сан или Алиша Клейтън отново тази нощ, така че кой друг би могъл да наблюдава? Самюъл Бейкър, Кемел Мухаллал или другия Клейтън?

Щеше да реши по-късно. Точно сега искаше да се подготви за следващия път, когато Джак-сан решеше да изпробва някой от триковете си. Йошио щеше да е готов.

Надяваше се.

11.

— Не ми казвай, че това е още едно от скривалищата ти — каза Алиша, — защото няма да ти повярвам.

Какво правя тук, чудеше се тя, докато обикаляше между антиките и окичените стени на втория етаж. Бяха взели линия „F“ на влака към „Четвърта Запад“, после бяха хванали отново „A“ обратно към Двайсет и трета и ето че сега се намираще в тази елегантна викторианска къща в Челси.

— Не, за съжаление — каза Джак, докато гледаше към улицата от един прозорец. — Просто имам ключ.

— Изглежда познаваш това място. Добре се оправяш. Къде е собственикът?

— Мъртъв е.

— Да се крия в къщата на мъртвец... — Алиша потрепери. Не ѝ харесваше това място. — Чувствам се като беглец.

— И донякъде си.

Той се отдръпна от прозореца.

Имаше нещо в начина, по който я гледаше. Същото беше усетила, докато пътуваха в метрото. Нещо не беше както трябва.

— Но да се надяваме, че е само за тази нощ — каза той. — Ако успеем да открием предавателя утре и да излезем пред пресата с него, ще бъдеш свободна.

— Че защо това ще ги спре?

— Добре, може и да не спре Томас — той все още ще си мисли, че заслужава някакъв дял, и всеки измамник ще чука на вратата му, като му обещава, че може да му осигури част от баницата. Но що се отнася до Кемел... край на всичко. Цялата му мисия тук е била да крие изобретението, да попречи на света дори да си помисли, че може да съществува. Но веднъж щом се разчуе, с него е свършено. Предполагам, че ще свърши обесен на някоя нефтена сонда в Саудитска Арабия. И най-вероятно тези сонди ще стават само за това.

Той взе торбата, която носеше със себе си през целия път, и я постави на ниската, фино гравирани масичка между тях.

— Ще ми кажеш ли най-накрая какво има вътре? — попита Алиша.

Беше толкова тайнствен по пътя и ѝ казваше, че ще ѝ каже по-късно, всеки път когато го попиташе.

— Открих сейфа, който отваря ключът — каза той, гледайки надолу към плика, сякаш изведнъж беше открил нещо много интересно вътре.

— И?

— Всичко, което съдържаеше, е това.

Все още продължавайки да не я гледа, той бръкна вътре и започна да изважда пликове за документи — около шест на брой, — като ги поставяше на масата.

— Има ли нещо в тях?

Най-накрая я погледна. Думите му бяха малко по-силни от шепот.

— Снимки.

Всичките цветове и очертания изчезнаха от стаята и Алиша се озова в един стол, омаломощена, гадеше ѝ се.

— Добре ли си? — попита Джак, като заобиколи масата и тръгна към нея.

Алиша повдигна трепереща ръка — не каза да или не, не кимна и не поклати глава. Не можеше. Просто искаше той да остане, където беше, не искаше да я доближава, не искаше никой близо до себе си.

Той спря, като не сваляше поглед от нея.

И тогава тя отново започна да диша, дълбоко, за да спре покачващата се в гърлото ѝ храна, която можеше да опръска всичко наоколо, казваше си да е спокойна, да е спокойна...

Но как можеше да е спокойна с тези... тези... *снимки* в същата стая, знаейки, че сигурно Джак ги е видял, *със сигурност* ги е видял, иначе защо погледът му щеше да блуждае наоколо и защо лицето му щеше да е толкова притеснено? Той знаеше, о, господи, той *знаеше!*

И още по-лошо, сега *тя* можеше да ги види. Ако поискаше... ако посмееше...

Никога не ги беше виждала, никога не се беше осмелявала да си представи как биха могли да изглеждат, защото това щеше да означава отново да си спомни за онези часове и дни, и месеци на леглото или на дивана в килера с татко, който я кара да прави разни неща с Томас и я

кара да остави Томас да прави неща с нея, неща, от които я болеше. Само за да може татко да снима, да прави толкова много снимки...

Алиша си пое една последна дълбока глътка въздух, задържа я и после се насили да срещне погледа му.

— Ти видя ли ги?

Джак кимна.

Беше ли ги зяпал? Беше ли ги гледал влюбено? Господи, от колко време ги държеше в себе си? Какво ли си мислеше за нея?

— *Всичките* ли?

— Не. Достатъчно, че да разбере какво... и кой беше на тях и да се уверя, че нямаше нищо друго в пликовете. Алиша, съжалявам. Аз...

— Защо?

— Защо какво?

— Защо ги донесе тук? Защо би ми сторил такова нещо? Какво мислиш да правиш с тях?

— Не какво *аз* ще правя с тях. — Той обърна торбата от „Стейпълс“ и оттам се изсули широка кутия. — Какво *ти* ще направиш.

Повдигна кутията, така че Алиша да може да прочете илюстрирания етикет отпред.

Тя присви размътените си очи.

— Автоматична резачка за хартия?

— Точно така. — Джак посочи пликовете. — Това не са само снимки. Вътре са и негативите. Можех да ги изгоря — за известно време сериозно го обмислях. Но реших, че ти ще искаш лично да ги направиш на конфети.

Той извади резачката от кутията, остави я на пода пред нея и я включи в контакта.

— Защо правиш това за мен? — попита тя.

— Защо не? Предполагах, че нещо много ти тежи. Никога не бях предположил колко тежко е било всъщност.

Алиша извърна поглед.

— Толкова се срамувам.

— От какво?

— Как можеш да кажеш това? — каза тя и чу как гласът ѝ се извисява. Не искаше да губи контрол — не тук, не сега. — Ти си ги видял. Господи, какво ли си мислиш за мен.

— Не си мисля, че си виновна, ако това се опитваш да кажеш. Не повече, отколкото едно бито дете е виновно за синините си. Наричат го детско порно — сякаш е нещо невинно. Наричай го каквото е: снимки на деца, които са сексуално насилвани.

Джак вдигна един от пликите и ѝ го подаде.

— Давай — каза той. — Време е да оставиш това зад гърба си.

Алиша насили ръката си да се протегне. На половината разстояние до плика спря, сякаш се беше блъснала в невидима стена. Тя натисна тази стена, принуди пръстите си да стиснат плика и го взе.

Той включи резачката и се отдръпна. Тя чу как остриетата се завъртат под процепа отгоре.

Беше успяла да вземе плика, но що се отнасяше до това да бръкне в него...

— Можеш — каза той.

— Това няма да оправи нищо — отвърна тя. — Сигурно има стотици проявени снимки в колекции из цялата страна. Онзи човек ги разменяше за снимки на други деца.

— Но тези ще изчезнат. Никой няма да ги види. А като ги няма и негативите, никой няма да може да ги прояви отново. Може би е повече символично, отколкото практично, Алиша, но е някакво начало.

Тя погледна Джак и ѝ се прииска да заплаче. Как беше възможно толкова да подцени този мъж?

Да, помисли си тя, това е начало.

За пръв път през целия си живот осъзнаваше, че има контрол — сила — над някои от тези снимки. И има сила над негативите. Как би могла да направи нещо друго, освен да ги унищожи? Тя бръкна в плика и извади три или четири снимки, осем на десет, с лъскави цветни покрития — не, нямаше да ги поглежда — и ги пусна в процепа на резачката. Въртейки, смилайки ги, след това излязоха тънки малки ленти от долния край, оплитайки се като хартиени спагети.

Да! Проработи. Сцените бяха унищожени, вече нищо не можеше да се различи. Никой, освен някой луд може би, не би се опитал да ги сглоби наново и колкото повече ленти добавяше, толкова по-трудно щеше да бъде. Стотици, не, хиляди години щяха да са нужни, за да се преправи дори само една от снимките.

Като усещаше, че може би това да е повратна точка в живота ѝ, тя бръкна отново в плика, за да захрани резачката. Усети сълзи да се

стичат по бузата ѝ и можеше да се чуе как се смее.

Усещането беше толкова хубаво... *толкова добро.*

12.

Бзззззт!

Жена, която плаче, беше нещо достатъчно лошо. Всеки път караше Джак да се чувства неловко. Какво да направиш? Какво да кажеш? Но жена, която се смее и плаче, докато зарежда резачка за хартия...

Бе много страшно.

Но сълзите и смехът скоро изчезнаха и тогава тя започна да говори, което беше още по-лошо, защото го караше да желае Роналд Клейтън да беше все още жив... така че Джак да можеше го убие... много бавно.

— Направих го за моя татко — каза тя. — Така беше. Една част от мен усещаше, че не е редно, че е лошо, особено когато болеше, но моят татко искаше да го правя и аз нямах голям избор. И освен всичко друго той беше моят татко... човекът, който се грижеше за мен. Всъщност не би ме накарал да правя нещо наистина лошо. Не и моят татко.

Гласът ѝ беше дистанциран, сякаш беше прекратила всякакви емоционални връзки с детето, за което говореше.

Бззззт... още снимки в резачката.

— И това беше наистина болната част. Повече от перверзната му. Това, че можеше да вземе собственото си дете, някой, който разчита на него, който му вярва, и да използва това доверие и зависимост, за да го накара да прави каквото поиска пред фотоапарата му. Но това е част от природата на педофила: зарежда се от надмощието, което притежава над младите и слабите, и малките, силата да опетни невинността чрез отвратителни дела.

Бззззт!

— Разбира се, тогава не знаех, че са отвратителни, но трябваше да има нещо нередно, защото никога не ми беше позволявано да говоря за тях. И известно време преди да навърша десет, снимането престана. Предполагам, хората, с които разменяше снимки, са харесвали своите момиченца под десет. Каквато и да беше причината, всичко спря... И

можеш ли да повярваш?... Чувствах се тъжна. Доколко това е извратено? Не бе заради нещото, което правех, а защото баща ми изглежда вече не се интересуваше от мен. Никога не се е отнасял топло или поне да е полагал малко родителски грижи — думите „дистанциран“, „незаинтересуван“ дори не могат да го опишат — но поне... през това време... когато правех онези неща сама или с Томас, имах неговото... внимание. Сега дори това нямах. Представяш ли си?

Не. Джак не можеше дори да се опита да си представи. Усети как му се повдига, когато си представи как някой кара Вики да прави това, което беше видял на някои от снимките, и се пребори с напирещото желание да ѝ се обади и да провери дали двете с Джия са на сигурно място вкъщи.

Бззззт!

— Но като пораснах, разбрах в какво всъщност съм участвала. Опитвах се да си втъпя, че това никога не се е случвало, че съм си го измислила, че съм го сънувала, но знаех, че не бих могла да си измислям подобни сцени. Как биха могли въобще да ми хрумнат подобни перверзии? Не... трябва да съм присъствала. И така започнах да се опитвам да ги блокирам, да си втъпявам, че никога не са се случвали, и се справях доста добре... докато не влязох в пубертета и не започнах да се развивам. Така една нощ се събудих и видях Томас с ръка на едната ми гърда, който искаше да го направим „още веднъж, както едно време“. Успях да го избутам, но това беше доказателство и всичко се върна. Започнах да спя с нож под възглавницата си.

Джак не искаше да знае толкова за нея, но не виждаше как би могъл да я прекъсне. А и не изглеждаше като да говори на него. Говореше на въздуха. Спокойно би могъл да е просто пластмасов манекен.

Бззззт!

— Тогава разбрах, че трябва да се махна. Но как? Бях прекалено млада, за да се издържам самостоятелно, а не желяех нищо — *нищичко* — от онзи човек. И знам, че сигурно си мислиш „Защо не отиде в полицията и“... — Тя спря и погледна Джак. Бледо подобие на усмивка изкриви лицето ѝ за миг. — Добре де, всеки освен теб би казал това. Но как бих могла да го направя? Да разоблича Роналд Клейтън означаваше да се разбере всичко и за мен. Означаваше онези снимки да се публикуват. Дори сега мисълта за това ме кара да искам

да се завра в някоя дупка, а можеш ли да си представиш как би се почувствала една тийнейджърка в тази ситуация? Така де, на тази възраст една пъпка на брадичката е достатъчна причина, за да се криеш. Да изляза и да говоря открито за „греховете“ си — понеже знаех, че всички щяха да сметнат, че сама съм изявила желание да участвам — беше немислимо.

Бззззт!

— Така че започнах да се трудя, за да се отърва. И имам предвид да се *трудя*. Общо взето бях асексуална тогава. Отвращавах се при самия допир от друг човек, момче или момиче, затова се превърнах в книжен плъх. Едва ли не започнах да живея в обществената библиотека и учех, учех, учех. Имах само шестици. Намерих една книга как да „пласираш“ детето си, за да получи стипендия. Ами, никой не се интересуваше от мен, за да ме пласира за каквото и да било, така че сама си се подготвих. И се трудих. Получих пълна академична стипендия в Университета на Южна Калифорния. Това ми позволи да се изнеса от онази къща. Напуснах през август, преди първия ми семестър и никога не съм обръщала поглед назад. Снощи за пръв път преминах през онзи праг оттогава.

Бззззт!

— В колежа работех, докато четях като ненормална. Намерих си работа за през лятото, която предоставяше пансион. Влязох в медицинския факултет. Абсолютно невъзможно е разходите ти да бъдат покрити напълно от стипендията в медицинския, но има хора, които дават заеми на бъдещи лекари. Затова се зарих до гушата в борчове, за да си покривам разходите, и ще ги изплащам през следващите поне десет години. Но се справих. Завърших. И това, което ми помогна да успея, беше твърдото решение да не се превръщам в жертва. Нали има една приказка, че това да живееш добре е най-доброто отмъщение? Е, може и да не живея добре, но съм на път да го постигна. И то сама. Това е *моето* отмъщение. Отказвам да бъда негова жертва. Преди имаше надмощие над мен, но това никога повече няма да се случи.

Бззззт!

— Но отмъщението ми не можеше да бъде пълно. С течение на годините започнах да се питам за смъртта на майка ми... започнах да се чудя дали наистина е било нещастен случай. Искам да кажа, не знам

дали е наследил пари от нея или е получил обезщетение от застраховка, или въобще нещо, свързано с финанси, но знам, че никога нямаше да може да извършва перверзиите си, ако мама още беше жива. Но тъй като тя си беше отишла, той спокойно можеше да прави всичко с мен и Томас. И това беше отмъщението, за което мечтаех: да изровя някакво доказателство, че е било умишлено, и да го пратя в затвора, където нямаше да има никакво влияние и всички щяха да се гаврят с него. Но, разбира се, сега това е невъзможно.

Бззззт!

Джак не искаше да узнае отговора, но все пак попита...

— Той някога... докосвал ли те е?

Тя поклати глава.

— Не, слава богу — сякаш господ има нещо общо с това. Не... той просто обичаше да гледа и снимките ни бяха като валута, която можеше да използва, за да си набави други снимки, които да разглежда.

Бззззт!

Тя вдигна поглед.

— Имаш ли още?

Той поклати глава.

— Не. — Посочи към високата купчина от оплетени хартиени ленти в краката ѝ. — Всичките ги накълца.

— Не — отвърна тя. — Не са всичките. Това даже не е една съвсем малка част.

— Поне е начало — каза Джак.

Изглежда всичката пара излизаше от нея. Тя се спихваше пред очите му.

— Томас има други — каза тя тихо. — Нарича ги главната колекция.

— Какво е това?

— Така нарича личната колекция на онзи човек със... — как го каза?

— Снимки на деца, които са насилвани сексуално. Защо са му притрябвали?

— Да ме изнудва, предполагам. Но мисля, че само блъфира. Той присъства на толкова много от тези снимки... Да изобличи мен

означава да изобличи и себе си. Много ниско е паднал, но не вярвам да е чак толкова.

— Все още не — каза Джак. Беше му хрумнала една идея. — Знаеш ли къде живее?

Тя кимна.

— Недалеч оттук. Защо?

— Искам да задам няколко въпроса на полубрат ти. Искаш ли да дойдеш с мен? Ще издържиш ли?

Тя се поколеба първоначално, но после отвърна:

— Да. Ще се справя. *Искам* да се изправя лице в лице с него. Ще вземем ли и резачката на хартия?

— Не. Прекалено е обемиста. Но съм сигурен, че можем да измислим други методи, с които да постигнем същите резултати.

Алиша се пресегна да си вземе палтото. Изглеждаше, сякаш изгаря от нетърпение.

— Да вървим.

13.

Те чакаха в тъмния, претъпкан, миришещ леко на загнило хол в апартамента на Томас, когато той се прибра вкъщи.

Алиша беше гледала с невярващ поглед как Джак с помощта на няколко инструмента, приличащи на жички, ги беше прекарал през няколко врати в блока на Томас. Бяха чакали само около двайсет минути, когато чуха звука от ключ, влизащ в ключалката. Джак подскочи и изчезна. Остави Алиша да седи сама.

Томас влезе и включи лампата. Застина като елен пред фаровете на кола, когато я видя.

— Алиша? Какво...?

Джак се прокрадна зад него, бутна силно вратата и я затвори. Томас отскочи наляво и се вгледа в Джак.

Алиша видя как цветът се изпари от белязаното му от шарка лице.

— Кой?

— Приятел на сестра ти — каза Джак и го сграбчи за ревера, след което бутна тялото му с крушовидна форма в другия край на стаята. — Сядай долу!

Алиша се учуди, като видя озъбената му физиономия. Беше толкова... див. Въобще не приличаше на мъжа, пред когото си беше изляла душата преди по-малко от час. Кой беше истинският Джак?

Томас се запрепъва, докато не стигна един стол. Не без усилие напъха туловището си в него.

— Какво искате?

— Отговори — отвърна Джак. — И може би да погледаме малко снимки.

— Не можете да правите това — извика Томас. — Ще повикам полиция!

В следващия момент Джак вече държеше малък пистолет в ръката си и се целеше в лявото му коляно. После в дясното.

— Кое коляно първо, Алиша? Ти избирай.

Аз ли, зачуди се тя, започвайки да се паникьосва. Сериозно ли говори? Какво мисли да прави? И тогава тя си спомни какво ѝ беше казал на влизане в апартамента: *Може да съм малко грубичък с него, но каквото и да направя, играй заедно с мен.*

Джак насочи дулото към слабините на Томас.

— Какво ще кажеш за тук?

Добре, каза си тя. И аз участвам.

— Чудя се — каза тя.

— Алиша! Не му позволявай! Казаха ми за него! Моля те, не му позволявай да ме застреля!

Тя забеляза едно тъмно петно да се разширява в зоната на слабините върху панталоните му. Сигурно е слушал големи ужасии за Джак.

— Тогава извади „главната колекция“, за която ми разказа.

— Добре! Добре! Ще го направя. В банята е. Отивам да я взема.

Той стана и почти тичешком мина покрай Алиша, а Джак го следваше.

— „Чудя се“ — прошепна Джак и смигна. — Прекрасно.

Сега, когато беше останала сама, се огледа наоколо. Това беше първата възможност да види апартамента със светнати лампи. Беше ужасно разхвърляно, претрупано с мръсни дрехи, използвани чинии и кутии от храна. И тази миризма... предполагаше, че идва от кутията за пица, която стоеше на перваза близо до радиатора.

Двамата мъже се върнаха секунди по-късно — Томас с два големи кашона, а Джак носеше трети... и още един пистолет.

— Виж какво си има момчето — каза Джак. — Един сладък, малък трийсет и два милиметров.

Но Алиша виждаше само кутиите.

Колекцията е у него, каза си тя невярваща. Наистина е у него. Част от нея се бе надявала да е блъфирал.

— Това ли е всичко? — попита Джак.

Томас живо кимаше.

— Да — все още обърнат към Алиша. — Да, кълна се.

— Защо, Томас? Освен заради изнудването защо ти е да пазиш тази гадост? Това е каталог на пълната деградация.

— Не беше толкова зле. Така де, какво толкова? Нали никой не пострада.

Джак вдигна юмрук и Алиша реши, че ще удари Томас, но той я погледна и се спря, когато тя поклати глава. Тя цял живот искаше никога да не говорят за тази част от детството си — сега не можеше да спре.

— Никой не е *пострадал*? Ами ти? Как е протекъл твоят живот? Имал ли си дори *една* интимна връзка?

Знам, че аз не съм имала, каза си тя наум.

— Мислиш ли, че не знам какъв съм загубеняк? — попита той, свивайки очи, докато я гледаше. — Знам. Повярвай ми, много добре знам. И това е по вина на татко. Затова *аз* заслужавам къщата. *Нуждая* се от нея. Ти не. Ти си се справила добре. Стана лекар.

— Нищо не знаеш за мен — каза тихо Алиша.

Тази реплика, която беше пробутала и на Джак, беше точно това — просто една реплика. Мантра. Може би ако продължаваше да я повтаря, щеше сама да започне да вярва в нея. Можеше дори да се превърне в истината. Но имаше още много време, докато това станеше.

Може и да изглеждам добре на външен вид, но отвътре... съм точно като този апартамент.

— „Заслужаваш“ я — каза Джак с глас, изпълнен с погнуса. — „Нуждаеш“ се от нея. Гади ми се от теб. Дори няма да знаеш какво да правиш с парите от радиоенергията.

Алиша се сепна. Щеше ѝ се Джак да не се беше изпускарал, но тогава видя как краката на Томас започнаха да се подгъват. Той се строполи в един стол зад него. Ако лицето му беше бяло, когато за пръв път видя Джак, то сега беше още по-бледо. Когато Томас започна да заеква, тя осъзна, че „изпускането“ на Джак е било преднамерено.

— Ти *знаеш*? О, боже господи! Как си разбрал? Станало е снощи, нали? — Думите излизаха сами. — По дяволите! Обърнахме къщата с главата надолу и нищо не успяхме да открием! Вие двамата влизате с валсова стъпка и... Почакай — знаете ли къде е преподавателят?

— Хайде — каза Джак, хвана го за ръката и го дръпна, за да се изправи. — Отиваме да се поразходим.

— Какво? — Коленете на Томас изглеждаха като гумени, докато се изправяше. — Къде?

— Навън.

— Ззащо?

Алиша се питаше същото.

— Защото тук няма камина. — Джак вдигна пистолета. — Ще оставя малкото ти пищовче тук. Но вземи със себе си онези кашони.

14.

— Оставете ни за около час с огъня, момчета, и ви обещавам, че ще е топло и уютно, когато се върнете.

Алиша бе последвала Джак още по̀ на запад, надолу по склона към река Хъдсън, знаейки не повече от Томас къде отиват. Беше спрял в началото на една алея до запален в кофа за боклук огън и беше дал по една двайсетачка на всеки от тримата мъже, които се топлеха на него.

Сега се смееха и усмихваха, докато се отдалечаваха.

— Добре — рече Джак и посочи към Томас. — Залавяй се за работа.

Алиша огледа тъмните, празни, плашещи улици. Но не изпитваше страх. Джак явно знаеше напълно какво прави и изглеждаше в свои води.

— Не ме слушаш — каза Томас. Не беше спрял да говори по пътя, откакто бяха излезли от апартамента му.

— Започвай да хвърляш в огъня — рече Джак. — И не бързай много. Не искам да го задушим.

Томас най-накрая зацепи за какво става въпрос. Бръкна в един от кашоните, които беше донесъл, и извади шепа снимки. Алиша гледеше как се набръчкват в огъня, как се извиват и почерняват, докато гладните пламъци ги поглъщаха и унищожяваха завинаги отвратителните сцени, които изобразяваха. Тя все още беше там, заедно с Томас, но имаше и други деца... насилени или измамни да извършват този гнусен танц...

Тя затвори за момент очи, чувстваше се леко замаяна. Припомни си, че това беше просто капка в морето, но все пак... на света щеше да има една колекция от снимки по-малко.

Изглежда на Томас не му пукаше за снимките, сякаш не разбираше напълно какво вършеше в момента. Интересуваше го единствено предавателят.

— Предавателят е ключът, знаете ли? — каза той, почвайки пак отначало. — Ако знаете къде се намира, мога да ни направя по-богати

и от най-лудите ни мечти.

Джак изглеждаше незаинтересуван.

— Ако имаме преподавателя, защо ще си ни нужен ти?

— Защото собствеността ви над технологията ще бъде оспорена на секундата, в която се опитате да я продадете.

— А твоята няма, така ли?

— *Всеки*, който се опита да я патентова, ще се сблъска със стена. Това е, защото... — Той направи пауза. — Нека се върна назад и ви обясня. Тогава ще разберете защо ви трябвавам.

— Това сигурно ще си заслужава — каза Джак и хвърли поглед към Алиша.

Тя сви рамене.

— Стига да не спира да подхранва огъня.

Радиоенергията беше наред. Но първо искаше да види снимките, превърнати в пепел.

— Разбрах за откритието на татко един ден, когато минах да го навестя.

— Поддържал си връзка с него? — попита тя.

Трудно можеше да повярва.

— Всъщност не. — Той сви рамене. — Бях го закъсал леко с парите, а той не отговаряше на обажданията ми. Затова минах през дома му. Както и да е, остави ме да чакам, докато говореше по телефона, така че аз започнах да се оглеждам наоколо и видях, че беше оставил няколко лампи да светят тук-там из къщата. Тъй като беше по обед, а съм много загрижен за околната среда, отидох да ги изгася. Когато го направих, забелязах онези малки жички, които стърчаха от основата на фасунгите. Погледнах по-отблизо и видях, че те не бяха включени в електрическата мрежа. Какво захранваше крушките? Дали татко не беше изобретил някаква лампа, захранвана с батерии? От любопитство започнах да си играя с едната. Когато той свърши с телефонния си разговор, аз вече бях разгадал всичко.

— Сигурна съм, че е бил във възторг — отбеляза Алиша.

— Едва ли може да се нарече така. Зверски ядосан може би е по-точно. Тръгна да ме гони, но после се отказа. Това ме озадачи тогава, но по-късно разбрах защо го беше направил. Татко не ми каза нищо за самата технология, но ми обясни защо още не иска да се разчува. Разбираш ли, изобретението му не е изцяло негово. Използва

множество открития, които е правил, докато е работил за различни университети и корпорации през годините. Тези организации държат патентите на онези технологии. Щели да поискат най-голямото парче от баницата — даже всичко, ако е възможно — от приходите от изобретението му. Той търсеше начин, по който да запази правата си върху тази технология, веднъж щом я публикуваше. Услужи ми с парите, които ми трябваха, при условие че си държах устата затворена.

Няма да се учудя, ако е било точно обратното, каза си наум Алиша. Ти си обещава да си траеш, ако ти даде парите.

— Но аз знаех, че татко не мисли в правилната посока. Ако щеше да има проблеми с патентите, значи трябваше да намери начин, по който те да станеха без никакво значение. Ако публикуването означаваше да загуби всичките си приходи, тогава да намери начин да не вади изобретението на пазара. Така започнах да се питам: кой най-много ще изгуби от радиоенергията? И това ми даде отговора: да продам технологията на ОПЕК.

Главата му се въртеше във всички посоки в търсене на одобрение. Алиша нямаше да го даде, а лицето на Джак изглеждаше като излято от бронз.

— Толкова хитро, колкото и очевидно, не мислите ли? Досетих се, че арабите щяха да платят *милиарди*, за да не излезе радиоенергията на пазара. И така, без да казвам на татко, аз „взех назаем“ една от лампите и си запазих полет до Саудитска Арабия. Но така и не стигнах дотам. По време на прекачването във Франкфурт видях, че лампата не работи. Паникьосан, побързах да се върна в Щатите — където открих, че работи. А оттам, че има ограничение докъде може да се излъчва радиоенергията.

За момент Алиша се запита какъв ли беше радиусът на излъчване, на какви честоти предаваше... но това, което си спомняше от единствения курс по физика, който бе взела, преди да влезе в университета, беше прекалено объркано в главата ѝ.

— Така занесох лампата до мисията на ОПЕК в ООН, но те отказаха да се срещнат с мен. Представяте ли си? Ето че аз им предлагам начин да си спасят задниците, а онези идиоти не искаха да ме изслушат. За щастие намерих друга група, почти толкова богата...

— „Исуид Наар“ — каза Джак.

Томас се изви, сякаш някой го беше шамаросал.

— *Кой си ти?* — попита той, зяпнал го с празен поглед. — *Откъде знаеш това?*

— Не спирай да разказваш — каза Джак и посочи към огъня. — И продължавай да хвърляш снимки вътре.

— Добре, добре. Както и да е, „Исуид Наар“ сигурно са разглобили онази лампа и отново са я сглобили стотици пъти, но накрая се убедиха. Свързаха се с татко и му направиха невероятна оферта. Но вместо да е благодарен, той ги отрязва, като не спираше да повтаря, че няма да позволи на никого да зарови изобретението му. На масата — милиарди долари, а той — бесен. Не можех да повярвам. Все още не мога.

— Аз мога — каза Алиша. — Не съм говорила с онзи човек, откакто бях на осемнайсет, и все пак не може да ми е по-ясно.

— Ами тогава, драга сестричке — каза Томас ехидно, — би ли била така добра да ме осветлиш със знанието си.

— *Полусестра* — каза тя. — И не го забравяй. Колкото се отнася до баща ти, той искаше повече от пари — той искаше слава. Искаше да остане в историята като един от най-великите мъже на всички времена, някой, чийто гений е променил света. И дори повече от това, искаше да контролира технологията си. Каква по-голяма мощ от това: да контролираш силата, която охранява света.

— Може и да си права — отвърна Томас. Дали не се усещаше ядно съгласие в гласа му?

— Но веднъж, след като тайната му е излязла наяве, особено след като беше стигнала до хората, които искаха да я затрият, е трябвало да действа бързо. Единственият начин да бъде обявен за притежател на технологията и да получи богатствата от нея е бил да я даде на държава, която не разполага със залежи от петрол, която би се съгласила на почти всичко, за да си спести солените суми за внос на гориво. Мога да се обзаложа, че първо се е сетил за Израел, докато не е разбрал, че Япония има повече пари. А с технология, която не само би намалила зависимостта им от петрол, но и която би им дала нещо по-скъпо, което да продават на останалия свят, японското правителство щеше да отхвърли всяко дело за чужд патент. Роналд Клейтън би бил невъобразимо богат и би гарантирал толкова ценното си място в световната история.

— Само дето изобщо не се е добрал до Япония.

— Не — рече Джак. — Приятелчетата ти от „Исуид Наар“ са се постарали това да не стане.

На Алиша ѝ се стори, че вижда как Томас потрепва. Не знаеше ли за това? Или само го е подозирал.

— Това беше нещастен случай — каза той на Джак.

Джак поклати глава.

— Японците са открили следи от експлозивни по останките от самолета.

— Откъде знаеш това?

— Откъдето знам и за „Исуид Наар“.

Алиша предположи, че Джак не иска Томас да разбира за японския агент. Гледаше как полубрат ѝ смила тази нова информация.

Тогава той сви рамене.

— Е, какво пък. И без това никога не му е пукало за мен.

— Само за него самия — каза Алиша.

— Как може точно *ти* да казваш това? Виж какво ти е оставил. Преди да замине за Япония, скри всичките си записки и ме отрязва от завещанието. Остави всичко на теб, по дяволите! Защо?

— Не мога да ти отговоря. Ще ми се да не беше така.

— Тогава ми кажи какво знаеш — каза Томас и се наведе над пламъците. Сянката на големия му нос играеше нагоре-надолу върху челото му. — Ще те вкарам в сделката с арабите.

— Не си ли мислил да я публикуваш и да направиш света едно по-хубаво място?

Той я погледна, сякаш говореше на някакъв чужд език.

— Повярвай ми, когато имам толкова пари, че да ми отнема цяла година, за да изхарча само дневната лихва — светът *ще е* по-хубаво място.

— Спомням си една поговорка, че крушата не пада по-далеч от дървото...

— Ще бъдеш богата, Алиша. Винаги си го мразила, винаги си искала да му го върнеш...

— Това не е истина. — Но разбира се, че беше. Имаше времена, когато не беше мислила за нищо друго.

— Кого се опитваш да излъжеш? Единственият човек на света, който мразиш повече от мен, е той. Сега е твоят шанс да сте квит. Ще продадем технологията на арабите... и те ще я потулят. Не е ли сладко?

Прибираме парите му, а той не получава никакво признание. Единственото нещо, с което ще бъде известен, ще е, че е бил един от пътниците на JAL 27. Е, не е ли страхотно, Алиша?

Трябваше да признае, че намира нещо привлекателно в схемата на Томас... но мисълта да заговорничи заедно с него...

— Забрави.

Той се изправи, видимо ядосан.

— Както искаш. Но е въпрос само на време, докато намерим преподавателя, и тогава ще бъде прекалено късно. Няма да има за какво да преговаряш.

— И на теб ли ти е толкова скучно, колкото и на мен? — попита Джак.

Тя кимна.

— Тогава нека позабързаме малко.

Той грабна един кашон със снимки и ги хвърли в огъня.

Алиша наблюдаваше как стават на пепел. Как изчезват.

— Добре — каза Джак. — Това е за тази кутия. Има ли още?

Томас поклати глава.

— Не.

— По-добре да е така — каза Джак и размаха пръст пред носа му. — Защото, ако разбере, че си скрил нещо...

— Това е всичко. Кълна се.

Алиша подскочи, когато усети, че Джак я хваща под ръка, но го остави да я поведе надалеч от огъня.

— Добре. Тогава приключихме с теб.

— Това ли е всичко? — чу тя да казва Томас, докато се изкачваха нагоре по склона. — Довличате ме дотук, изстисквате цялата тази информация и това е всичко? Какво ще получа аз?

— Можеш да си стоплиш ръцете — каза Джак, без да се обръща.

— Няма значение, че са изгорени — провикна се той. — Можете да изгорите колкото си хартия искате, но пак няма да означава нищо. — Гласът му започна да става писклив. — Чувала ли си за интернет, Алиша? Ние сме там. На множество скрити места. И знаеш ли какво? Ние сме звезди, Алиша. Как ти звучи? Ние сме звезди!

Алиша сложи ръка на устата си, за да не извика.

До себе си чу Джак да казва:

— Извини ме. Мисля, че забравих нещо. Веднага се връщам.

Бореща се с гаденето малко под гърлото ѝ, Алиша продължи да върви, като едва дишаше. Не се обърна, за да види какво беше забравил. Надяваше се да не е нещо определено.

15.

Йошио наблюдаваше как госпожица Клейтън и Джак-сан стигат Осмо авеню и тръгват към центъра. Би дал много само за да можеше да чуе разговора им с брата.

Той ги последва, промъквайки се от сянка към сянка.

Може би съм прекалено предпазлив, помисли си той.

Така както беше облечен, едва ли Джак-сан щеше да го разпознае дори и през деня. Беше си помислил дали да не се дегизира като Дядо Коледа. Това щеше да свърши работа в по-населените улици, но другаде щеше да е много по-забележим. С неохота се беше решил на този камуфлаж.

Все пак трябваше да внимава. От това да следи къщата на брата можеше и нищо да не излезе, но трудът му се беше отплатил и не мислеше да пропусне тази възможност.

Сега... ако само можеше да върви заедно с тях, докато не стигнеха мястото, където единият от двамата беше отседнал. Беше готов да ги последва навсякъде и с този костюм дори едно пътуване в метрото не го плашеше.

Само че ходенето беше малко трудно.

Защото от тези високи токчета го боляха петите.

16.

— Джак! — извика Джия, когато той отвори входната врата. — Какво правиш тук?

— Може ли да вляза?

— Разбира се.

Тя беше облечена с къс пенъоар върху нощницата си. Веднага щом вратата се затвори зад него, Джак я обгърна с ръце и я притисна силно до себе си. Тя отвърна на прегръдката и двамата постояха така известно време.

— Имах нужда от това тази вечер, Джия — каза той, поемайки от топлината ѝ. — *Наистина* имах нужда.

— Какво има? Станало ли е нещо?

— Няколко неща — отвърна той. — Моля те, не ме карай да ти разказвам.

След приятния разговор със сладурския ѝ брат Джак беше завел Алиша до викторианската къща и се беше отправил направо към къщи. Но след няколко спирки в метрото беше размислил. Направи няколко ненужни прекачвания, за да е сигурен, че не го следят, и после отиде пеша до Петдесет и осма, до дома на Джия на площад Сътън. Най-накрая бе напуснала апартамента си и се беше преместила в тази елегантна градска къща, която Вики беше наследила от лелите си.

Прекараното с Алиша време на другия край на града беше много по-изтормозващо, отколкото трудните ситуации, в които беше попадал през годините. Джак беше виждал много от грозните страни на градския живот тук, но само беше чувал за това, през което бе минала Алиша. А през цялото време, докато стоеше там и гледаше как тя реже снимките в машината и говореше със сто километра в час, се беше чудил дали няма да *изперка* и да си вкара ръцете между ножовете. Но тя беше издържала.

Цялата тази история го бе изтощила обаче.

Да види онези снимки, да бъде в една стая с Томас Клейтън... цялото това нещо бе оставило чувството, сякаш е омърсен. Няколкото удара в лицето на копелето бяха спомогнали да се почувства малко по-

добре, но Джак не можеше да си представи денят да свърши, без да види Джия.

Чу тичащи стъпки и едно пискливо гласче.

— Джак-Джак-Джак!

Вики.

— Защо не си в леглото? — попита той, като се отдели от Джия, за да поеме малката, която се метна в ръцете му.

— Днес започна коледната ваканция — каза тя. Прегърна го през врата. — Утре не съм на училище! Не е ли супер?

— Супер яко — рече той, докато я гушкаше.

Не можеше да спре да мисли как Алиша е била на същата възраст, когато баща ѝ... Ако някой дори си помислеше да...

— Джак, стискаш ме — каза Вики.

— Извинявай.

Той отпусна прегръдката си и се вгледа в невинното ѝ лице. Имаше буца в гърлото си. Гласът му звучеше удебелено, докато се бореше с изговарянето на думите.

— Просто ми липсваше, сладурче. И не мога да ти опиша колко се радвам да те видя.

— Гледа „Коледата на Чарли Браун“ за енти път — каза Джия, която го гледаше отблизо.

Все още държейки Вики, Джак прегърна с другата си ръка Джия през раменете и я придърпа до себе си. Небесносините ѝ очи питаха дали всичко е наред.

Джак сви рамене и кимна. Всичко беше наред. Дамите му, двете най-важни същества на този свят, бяха тук с него, където можеше да ги пази и да се грижи за тях. Всичко беше наред.

— Може ли да гледам „Коледата на Чарли Браун“ с вас? — попита той.

Вики плесна с ръце.

— Юпии!

— Пак ли? — рече Джия и въздъхна.

— Ако не друго, сигурно обожаваш музиката.

Те последваха хукналата Вики надолу по коридора, облицован с орехово дърво като библиотеката. Джия все още не беше променила много мястото, освен може би че беше махнала плетените покривки от кадифените кресла. На Джак му отне цели дваайсет минути, сгушен

между Джия и Вики на претъпканото канапе, преди да се почувства достатъчно чист, за да можеше да заспи.

17.

— Така значи — рече Кемел. — Имал си цял ден на разположение да разбереш кой е този човек и нямаш никаква представа.

Сам Бейкър изглеждаше нервиран, докато крачеше нагоре-надолу във всекидневната в апартамента на Арабина. И с право. Трябваше да е повече от изнервен; заслужаваше да е отчаян и смъртно засрамен. Не само че бе направен на глупак от този безименен странен мъж, но и дебелата му премия беше на косъм да му се изплъзне.

— Този шибаняк все едно въобще не съществува.

— О, той съществува, господин Бейкър. Малцината оцелели хора от екипа ви могат да потвърдят това.

— Да, но човек с такива умения трябва да има репутация, име, подпис. Хората като мен или хората, които познавам, трябва да са чували за него. Явно е наемник и щом е такъв, би трябвало да го познавам. Такива хора не се появяват просто така от нищото. Трябва да си пробият път. Но не и този тип. Все едно е някакво привидение, което се пръква изведнъж, преобладава нещата и после изчезва.

— Не ме интересува името му — рече Кемел, сдържайки яда си. Този човек беше такъв глупак. Защо Назер не му беше предоставил някой по-компетентен? — Просто искам да се разправиш с него.

— Не мога да се разправа с него, ако не мога да го открия.

— Може би той ще намери теб.

Улови миг на несигурност, преди изражението на Бейкър да стане твърдо.

— Готов съм за него. Видя ли го — мъртъв е.

— Нека се надяваме, че ще е така — каза Кемел и се обърна.

Беше прекарал един ден, изпълнен с нерви, докато следеше новините — радио или телевизия в отделните стаи — в очакване на тази за революционната технология, която щеше да промени света. Но не беше чул нищо. Какъв беше американският израз? Няма ли новини — това са добри новини. Да, в този случай определено беше така.

И колкото по-дълго нямаше новина, толкова по-добре.

Мога ли да се надявам, чудеше се той.

Ако Алиша Клейтън имаше доказателство за нещо толкова възхитително като изобретението на баща си, със сигурност щеше да го разпространи. Със сигурност щеше да го покаже на света.

Колкото по-дълго се запазваше мълчание, толкова по-вероятно бе тя и нейният наемник да не са открили нищо в къщата.

Арабина беше прекарал деня в молитви това да е така. И тогава получи великолепни новини. Обаждане от Гордън Хафнър, който съобщи, че се е чул с адвоката на Алиша Клейтън и продажбата на къщата ще се състои.

Кемел беше във възторг. Сега можеше да се върне в Рияд и да помогне да освободи Гхали от обвиненията срещу него.

Но тогава съмнението беше показало главата си като пустинен плъх. Ами ако желанието ѝ да продаде къщата бе просто уловка, ход, при който той да свали гарда? Кемел се беше свързал с Бейкър, който беше зает с изхвърлянето на телата, да включи предавателя в чантата на жената и да следи движенията ѝ. Тя все още не беше напуснала работното си място.

Може би въпреки всичко наистина искаше да продаде къщата. Десет милиона долара си бяха десет мили...

Телефонът иззвъня. Кемел се обади и разпозна гласа на Томас Клейтън, въпреки че звучеше по-носово от обикновено.

— Те бяха тук! Те знаят!

Страхът заби дългите си нокти в раменете на Арабина.

— Кой? Кой знае?

— Алиша и биячът ѝ. Той ми счупи проклетия нос.

— Каза, че „те знаят“. Какво точно знаят?

— Всичко! Знаят повече от нас!

Стаята се завъртя. *Всичко!* О, не. Това не можеше да бъде. Аллах, *умолявам те...*

— А предавателят?

— Не. Не мисля, че е у тях. Поне не засега. Но имам лошото предчувствие, че знаят някакъв начин да го намерят. Какво ще правим?

Кемел затвори очи и се опита с всички сили да остане спокоен.

— Ще ти съобщя скоро.

Затвори и обобщи пред Бейкър новините, като избягваше, както винаги, да говори за същността на това, което търсеха.

— Достатъчно просто — каза наемникът. — Отиваме и хващаме момичето и я караме да ни каже. И повярвай ми — остави ме аз да се разправа с нея и тя ще *запее*.

Кемел отново затвори очи. Този човек беше такъв идиот.

— Ами ако тя *не знае* как да открие това, което търсим? — попита той тихо. — Това със сигурност ще промени мнението ѝ дали да продава къщата. А ако човекът, когото е наела, очисти малкото хора, които са ти останали? Ами ако в безкрайната си нескопосаност я убиеш, преди да ни каже каквото трябва да научим?

— Хей, слушай. Аз...

— Не. Няма да я докосваш и с пръст. Но ще използваш преподавателя в чантата ѝ, за да я проследиш. Ако излезе извън града, незабавно ми съобщавай и заедно ще я проследим. *Заедно*. Ясно ли е?

— Да, но.

— *Попитай... Ясно ли е?* — извика Арабина.

— Ясно — отвърна Бейкър.

— Добре. Незабавно започни да я следиш. И ме дръж в течение.

Той се обърна към прозореца и се загледа в нищото в нощта навън. Помоли Аллах за прошка за минутата на съмнение, когато си бе помислил, че неговият Бог го е изоставил. Сега можеше да види плана на Аллах. Алиша Клейтън бе Неговият инструмент и щеше да заведе Кемел до тайната на баща ѝ.

Слава на Аллах.

ЧЕТВЪРТЪК

1.

Йошио излапа набързо остатъка от кроасана си с яйца и кренвирш, когато разпозна Джак-сан в синия таурус, който паркираше от другата страна на улицата.

След като проследи него и Алиша Клейтън до тази елегантна градска къща, японецът бе предположил, че това е мястото, където той живееше. Но минути по-късно бе видял *ронина* да си тръгва. Беше се опитал да го последва, но затруднен от женските си одежди, не беше успял да го настигне и го беше изгубил в тълпата на Четиринайсета улица.

Така че се беше върнал бързо до колата си в близост до блока на Томас Клейтън и се беше разположил срещу викторианската къща. Беше се преоблякъл в обичайните си дрехи и беше прекарал там нощта.

А сега очевидно Джак-сан отвеждаше нанякъде Алиша Клейтън. Йошио предполагаше, че между двамата няма романтична връзка, иначе биха пренощували заедно. Явно имаха някаква цел, която несъмнено включваше и технологията на Клейтън.

И също толкова сигурно тази цел щеше да ги отведе извън града. Защо иначе им беше нужна кола?

Как би могъл Йошио да ги последва в предградията или извън града, без те да го забележат? Джак-сан го познаваше и щеше да се оглежда за него. И все пак трябваше да рискува. Усещаше, че след месеци на чакане и още чакане мисията най-после бе към своя край.

Искаше му се да се бе сетил да се обади за подкрепление, но не смееше да привлеча допълнителен брой хора към тази ситуация. Положението беше пределикатно.

Гледаше как Джак влиза в къщата. Йошио беше отчаян. А понякога крайните ситуации налагаха крайни мерки...

2.

— Предлагам да тръгнем към Уест Сайд, да хванем Сау Мил^[1], да прекосим Тапан Зий^[2] и да продължим по магистралата — каза Джак и включи на първа предавка.

Часовникът на таблото показваше 10:33. Натовареният сутрешен трафик трябваше да стихва.

— Освен ако не знаеш по-добър път.

Алиша сви рамене.

— Каквото ще да е, само да ни откара там.

Джак я погледна. Никога не я беше смятал за извор на остроумия, но тази сутрин изглеждаше още по-тиха, по-смълчана от всякога.

— Ще се справиш ли с това? — попита я той.

— Да — отвърна тя с прекалено отривисто кимане. — Добре съм. Просто съм... — Остави думата неизречена.

— Просто какво?

Тя въздъхна.

— Съжалявам, че снощи трябваше да изслушаш всичко това. Не беше включено в описанието на работата.

И още как, каза си той наум, но вместо това рече:

— Няма нищо. Въобще не се притеснявай.

— Точно това е. Не мога да *престана* да мисля за това. Прекарала съм твърде много години, през които не съм мислила за онези снимки или най-малкото съм полагала кански усилия, опитвайки се да не го правя. Затворих онова малко момиченце и истината за нещата, които ѝ се бяха случили, зад стена вътре в мене, но колкото и да се опитвах, не успях да забравя. Това, че знаех за съществуването на снимките, това, че знаех, че все още съм предавана от слюзестите ръце на един перверзник в тези на друг, ме отвращаваше. Проклетата да бях, ако оставех това да направлява целия ми живот, но то определено ме преследваше в мислите ми. Беше като натрапчива, злокобна, акомпанираща ежедневието ми музика. Но след всичките тези години

миналата вечер беше първият път, когато можех да говоря за това. И знам, че това те накара да се чувстваш неудобно.

— Е... да.

Сексуален тормоз над дете... и да чуеш за това от жертвата... „неудобно“ изразяваше само една малка част от това как го караше да се чувства нещо толкова дълбоко и толкова болезнено.

— Но трябва да разбереш, Джак, че никога не съм успявала да споделя това с друго човешко същество. Изобщо не съм имала близки приятели, защото винаги съм се притеснявала, че никога няма да мога да бъда напълно откровена с тях. Ако трябва да съм честна, не можех да издържа да ги слушам как говорят за семействата си и особено за бащите, които са били толкова специални за тях. Всеки път когато чуех някой да говори с обич за своя „тати“, ми идваше да завикам. Дори сега, когато си помисля, че половината от тази плът е негова, искам да я откъсна от скелета си. Дълго време се питах защо аз не можех да имам баща като техните — такъв, който да ме обича, който доброволно би дал живота си, за да ме спаси? Но ти видя снимките, Джак...

— Само някои от тях — каза той бързо. — Много малко.

— Дори една е достатъчна. Това означаваше, че знаеш. И всичко, което таих в себе си, се отприщи. Както вече казах, съжалявам.

— И както аз казах, няма нищо. Надявам се да съм ти помогнал.

— Така е. Поне за малко. За няколкото минути, докато негативите влизаха между ножовете на резачката, и по-късно, когато колекцията биваше поглъщана от пламъците, се почувствах свободна. Беше... прекрасно усещане. Това, което Томас извика накрая за интернет, ме върна на земята. Сега разбирам, че никога няма да мога да бъда свободна.

— Никога е много дълго време — каза Джак, невярващ на собствената си баналност, но нямаше какво друго да каже. Той не беше терапевт и не знаеше как да спре Алиша по пътя, по който бе тръгнала.

— Копия на тези снимки все още се разменят напред-назад в педофилските мрежи или чрез електронната поща, или под формата на някакви графични файлове. Докато знам, че има дори само една снимка с мен, нищо няма да е свършило. Да, лесно е да се каже „остави“ или „просто забрави за това“, или „продължи напред“... но как да го направя, при положение че знам, че дори сега на някой гнусен перверзник може да му текат лигите над мои снимки, на които

правя... онези неща? Как да оставя нещата в миналото, щом снимките съществуват в настоящето?

Единственото, което Джак можеше да направи, беше да кимне. Беше права. Снимките бяха едно продължаващо изнасилване, което щеше да продължи и след като тя си отидеше от този свят.

— Той все още има власт над мен, по дяволите! Как да се откъсна от това? *Как?* — Тя повиши тон.

Това беше проблем, чието решение Джак не знаеше.

— Като говорим за него — каза той, надявайки се да насочи темата на разговора към същността на пътуването им, — защо смяташ, че е оставил технологията на теб? Възможно ли е да се опитва да... — Как можеше да го каже?... — Да ти се реваншира по някакъв начин?

Чу в отговор тих смях, повече приличащ на излайване, а после:

— В никакъв случай. За това се иска разкаяние. Роналд Клейтън не познаваше значението на тази дума. Не, завещаването на къщата и на следата към технологията е толкова в негова полза, колкото и всичко останало, което е правил през живота си. Знаел е, че Томас ще я скрие, и не е искал това да става. Затова я е оставил в мои ръце, абсолютно сигурен, че ще направя точно обратното на полубрат си. — Тя удари с юмрук по таблото. — Виждаш ли? Все още го прави. Все още ме използва, проклет да бъде! *Дяволите го взели!*

[1] Сау Мил Ривър — река в Ню Йорк. — Б.ред. ↑

[2] Мост северно от Ню Йорк. — Б.пр. ↑

3.

— Какво има? — попита Алиша. — Защо спираме?

Бяха пътували на север без никакви проблеми и без някакъв знак — поне доколкото тя можеше да каже — че някой ги преследва. По-голямата част от пътуването им, откакто бяха напуснали града, бе минало в тишина.

Заради мен, мислеше си тя. Беше се събудила тази сутрин изморена и изцедена, а и сега не се чувстваше по-добре. Не ѝ се говореше вече и беше съвсем сигурна, че Джак беше напълно наясно с това положение.

Току-що бяха платили пътната такса на изхода при Ню Палтц и Джак отбиваше към един от телефоните на площадката след пункта.

— Искам да се ориентирам и да проверя дали не ни следва някой.

Алиша остана в колата, докато той се преструваше, че се обажда по телефона, и записваше нещо набързо в малко тефтерче, докато наблюдаваше преминаващите коли. Нямаше много трафик през този час на декемврийския ден в четвъртък.

Най-накрая, след поне петнайсет минути, Джак затвори и се върна в колата. Кимна с удовлетворение, когато подаде главата си през вратата.

— Добре. Не видях никого, когото познавам. Ти?

— Никого. Какво записваше?

— Марки, модели, цветове, регистрационни номера. Ако видя още веднъж някоя от тези коли, ще искам да разбера защо? Сега... още нещо, преди да потеглим.

Той се пресегна към задната седалка и взе ленд роувъра — сега напълно сглобен, с черното пластмасово тяло на мястото му. Излезе навън с него и го погледа как се движи по паважа. На връщане към колата тъмните му очи бяха изпълнени с въодушевление.

— Знаеш ли, това нещо вече почти изцяло се движи в посока запад. Мисля, че сме близо.

Сиви облаци се стелеха ниско в небето и скриваха плахото зимно слънце, докато Джак навлизаше сред хълмовете на Улстър Кънтри. Отдалече оголените дървета придаваха на околността леко размазан вид в бледокафяво с редки зелени петна тук-таме от елите.

На всеки голям кръстопът Джак спираше и наблюдаваше известно време преминаващите коли, после пускаше камиончето да види в коя посока се движи и така избираше техния маршрут.

Роувърът ги отвеждаше все по-навътре и по-навътре в гората. Когато асфалтът отстъпи пред третостепенен чакълест път, Алиша усети зараждащото се чувство на очакване в себе си. За кратко се опита да го пребори — не искаше да очаква с нетърпение нищо, свързано с онзи човек — но най-накрая се предаде. Напред, може би отвъд следващото изкачване или след следващия завой, на някой от тези склонове без листа ги очакваше нещо забележително.

Но с нарастването на очакването в нея тя видя, че Джак става все по-нервен.

— Притеснява ли те нещо? — попита го тя.

Той сви рамене.

— Цялото това открито пространство. — Той посочи към хълмовете и широките долини, видими през пролуките между дърветата. — Не е моят тип място. Обичам пътищата ми да са асфалтирани, по възможност да може да се пътува *под* тях и обичам дърветата да растат в дупки на равни разстояния в тротоара.

Точно в този момент гумите му започнаха да буксуват и да се хлъзгат по стръмния склон.

— Трябваше да наема джип — рече Джак. Изглеждаше ядосан на себе си. — Трябваше да го предвидя.

Но гумите най-накрая зацепиха и откараха колата до място на набраздения кален път, където ставаше по-равно.

— Едва ли има още много — каза тя. — Не остава още много от тази планина.

— Да, но какво би станало, ако роувърът сочи към *следващата* планина?

Тя не се беше сетила за това.

След минута стигнаха до края на пътя.

— Страхотно — каза Джак.

Алиша се наклони напред и огледа стената от дървесни стволоче и храсталака пред тях. Не искаше и да си помисля, че ще им се наложи да бият цялото това разстояние обратно към главния път. И тогава видя нещо, което приличаше на пролука в храстите.

— Чакай малко. Това пътека ли е?

С роувър в ръка Джак слезе от колата. Този път Алиша го последва.

— Набито око, Алиша — каза той, сочейки към една тясна пътечка, лъкатушеща през шубрака. — Добре че листата са изпокапали. Нямаше начин да я забележиш, ако всичко беше в тучна зеленина. А това е хубаво нещо.

— Защо?

— Може да означава, че някой не е искал да се вижда прекалено много. Да вървим.

Алиша вдигна яката на палтото си. Бяха пътували на север, бяха на върха на хълм, слънцето се скриваше, а вятърът се засилваше. Щеше й се да беше облякла нещо по-топло.

Пътеката лъкатушеше край дървета и камъни близо петдесетина метра, преди да излезе на широка поляна. Алиша ахна, когато видя старата дървена хижарска колиба, която стоеше в средата ѝ. Пънчетата, от които беше изградена, бяха единственото старо нещо в картинката. Всичко останало бе хайтек. Покривът на хижата и по-голямата част от двора наоколо бяха покрити с фотоелектрически слънчеви панели. Освен това на покрива, извисяваща се на метър над панелите, стърчеше странно изглеждаща антена.

— Ще съм много изненадан, ако това не е мястото — каза Джак.

Той остави роувъра на земята и го пусна. Камиончето се клатеше насам-натам, докато си пробиваше път през бурените, но устремено се беше насочило към входната врата на колибата.

— Още една проверка — каза той.

Докато Джак отиваше към северната страна на постройката, Алиша се приближи. Забеляза, че прозорците бяха запечатани... и зазидани. Някой не е искал посетители.

— Погледни — извика Джак отдясно на нея. — Преместих го деветдесет градуса на север и сега се движи в посока юг. Всичко е ясно, Алиша. Намерихме го. Това е мястото.

Алиша потърка горната част на ръцете си през палтото. Сега *наистина* ѝ стана студено.

Изведнъж Джак се появи до нея.

— Ето — каза той и ѝ подаде количката. — Дръж това, докато отворя и успеем да влезем.

— Ще използваш шперцовете си ли?

— За нещастие ги забравих вкъщи. — Той се наведе, за да огледа по-отблизо ключалката. — Много лошо. Тази е „Йейл“. Много ме бива с тях. Не... изглежда, че ще трябва да го направя по старомодния начин.

След като каза това, скокна напред и заби крак във вратата само на сантиметри от бравата. Звукът от удара отшумя надолу по хълма.

Но вратата не помръдна.

— Проклет да съм — каза Джак и провери пантите. — Отваря се навън. Странно. Това го прави още по-трудно.

Стовари още един шут на тежките дъбови дъски със също такъв успех, колкото и първия път.

Още три бързи удара, със заобикалящото ги ехо от ритници, но вратата пак не помръдваше.

Алиша застина, когато един глас с акцент се чу зад тях:

— Може би аз ще мога да ви помогна?

4.

Стъписан, Джак се завъртя и посегна към своя семерлинг, но спря ръката си широко разперена, когато видя, че новодошлият вече бе насочил пистолета си към него.

Йошио.

Джак знаеше, че сигурно изглеждаше глупаво, стоейки там и гледайки с широко отворена уста, но не можеше да си го обясни...

— Откъде, по дяволите, се взе?

— От багажника на колата ти.

— От багажника? — Джак не можеше да повярва. — Кога успя да...? — Тогава се досети. — О, да, още в Челси, нали?

Идеше му да се удари. Не беше карал достатъчно дълго колата, за да забележи допълнителната тежест отзад, но все пак не беше редно да оставя всичко на късмета.

Йошио кимна изтормозено.

— Наистина много неприятно пътуване.

— Със сигурност — каза Джак, като си спомни всичките бабуни и всички дупки, през които бяха минали по пътя им насам. — Господи, явно наистина много си искал да дойдеш.

— Да, Джак-сан. Много. И какво стана с обещанието да споделиш информация? Какво стана с това?

— Сделката ни беше такава, че имах право да откажа — каза Джак възможно най-внимателно. Не беше добра идея да дразни човека с пистолета. — И освен това все още не знаем с какво разполагаме. — Той се обърна към Алиша. — Между другото това е Йошио, японският господин, за когото ти разказвах.

Алиша беше готова всеки момент да изскочи от кожата си. Стоеше вдървена и неподвижна, а очите ѝ не слизаха от дулото, насочено към нея.

— Кажи „Радвам се да се запознаем“ — прошепна Джак през крайчеца на устата си.

— Радвам се да... Трябва ли да сочи с това нещо към нас?

— Много се извинявам — каза неканеният им спътник. — Ако Джак-сан бъде така добър да ми предаде своето оръжие, ще сваля това. Само за самоотбрана е, уверявам ви.

Толкова е любезен, дяволът, каза си наум Джак, докато му подаваше семерлинга.

Но верен на думата си, Йошио прибра малкия четиридесет и пети калибър и върна в кобура собствения си деветмилиметров. Джак разбра, че пред него стоеше човек, абсолютно уверен във физическите си възможности.

— Сега — каза Йошио — нека видим какво има вътре.

Джак кимна.

— Добре. На 3...

Вратата се напука около резето, когато заедно я ритнаха при първия опит, на втория вече можеха да я отворят.

Първото нещо, което Джак видя, беше, че лампите вътре светеха. Но след като помисли какво се криеше на това място, защо не?

— Моля — каза японецът. — След вас.

Любезен, помисли си Джак. И не ме оставя да мина зад него.

Единствената стая вътре приличаше като среща между Тед Качински^[1] и „Рейдио Шак“^[2]. Маса, стол, походно легло, две одеяла и един шкаф за документи съставяха мебелировката. Останалото, заемащо три четвърти от помещението, представляваше електронен кошмар от жици, метални кутии и мигащи лампи. А в центъра на всичко това имаше стъклена тръба, през която минаваше ярък сноп светлина. Лъчът изглеждаше почти... твърд.

Сега Йошио мина пред тях, за да огледа машинарията, зяпнал срещу светлината.

— Не разбирам — каза той. — Това ли е технологията на Роналд Клейтън? Какво прави?

Не ме будалка, каза си Джак. Наистина няма представа.

Той погледна към Алиша.

— Да му кажа ли? Купувач е.

Тя кимна.

— Давай.

Джак отиде до лампата, която стоеше на масата, и провери дали има кабел. Имаше... но не беше включен. Една малка антена се издигаше от основата.

— Ето — каза той и направи знак на Йошио да се приближи. — Това обяснява всичко.

Джак му подаде лампата. Японецът я пое, като я гледаше неразбиращо.

— И преди съм виждал такава лампа.

— Тогава трябва да знаеш.

Йошио го изгледа питащо.

— Да знам какво?

— Сети се сам — каза Джак и отиде до шкафа с документите.

Не беше в настроение да обяснява. По-добре беше да го остави сам да се досети. Прозрението винаги беше по-добро от цяла лекция.

Алиша беше отворила едно от чекмеджетата и разглеждаше нещо, което приличаше на подробен чертеж.

— Диаграми на електрически вериги — каза тя. — Това... говори ли ти нещо?

— Мога да програмирам видеото си и да си включа компютъра — отвърна й той. — Друго освен това... не се занимавам с жички. Аз съм сержант Шулц^[3] на електрониката: „Н’знам ни’шо!“.

Изведнъж зад тях Йошио издаде едно „Аййййй!“, което бе последвано от нещо като картечен откос на японски.

Джак каза:

— Светлината, така да се каже, изгря.

Той гледаше как Йошио занася лампата до електрическата джунгла, където застана с широко отворени очи и зачервени бузи, главата му се въртеше във всички посоки — към лампата и към джунджуриите на Клейтън, докато мърмореше под носа си нещо на собствения си език.

— Това е истинско? — попита той, връщайки се към английския. — Това е истина?

— Така мислим — отвърна Джак.

— Нищо чудно, че „Исуид Наар“ взривиха цял самолет, пълен с хора — каза той с глас, изпълнен с благоговение. — Те биха убили хиляди, милиони, за да спрат това. — Зяпна лампата в ръцете си. — И като се замисля, че съм бил толкова близо до подобна лампа и не съм го разбрал. Мислех си, че гледат нещо близо до лампата... не самата нея.

— Да, както и да е — каза Джак. Нямахме никаква представа за какво говореше Йошио. Посочи към шкафа с папките. — Изглежда всички планове са там вътре. Дали твоите хора ще се заинтересуват?

— Заинтересуват? О, да, аз...

— *Горе ръцете! Всички! ВЕДНАГА!*

Джак подскочи при изкрещените команди, поднесени с военен лай, но ръцете му действаша на своя глава, лявата се вдигаше, както беше наредено, а дясната се прокрадваше към семерлинга — и тогава се сети... той беше у Йошио.

Чиито ръце пък бяха заети с лампата. И той не беше от никаква полза.

Затова Джак вдигна и двете си ръце и се обърна, като знаеше кого щеше да види.

Да... беше се досетил, че би трябвало да са Кемел и Бейкър, както и остатъкът от екипа му. Томас Клейтън — със сините очи и подутия нос — беше изненада, но не голяма.

Джак усети как стомахът му се свива. Това беше лошо. По-зле от лошо. Кемел беше единственият, който нямаше сметки за уреждане с Джак. В което не беше много сигурен.

Но как, по дяволите, се бяха добрали дотук? Знаеше много добре, че не си бяха делили багажника с японеца.

Какво съм направил — да не съм оставил фосфоресцираща следа зад себе си?

[1] Американски математик, изпращал множество писма бомби, убил трима и ранил 23 души. — Б.пр. ↑

[2] Голяма верига американски магазини с железарски стоки, електроника и т.н. — Б.пр. ↑

[3] Сержант Шулц — герой от комедийния американски сериал „Героите на Хоган“, излъчван от 1965 до 1971 г. по Си Би Ес. — Б.ред.

↑

5.

Тук е! — каза си Кемел наум и сдържа сълзите на радост. Слава на Аллах, успех. Намерих го.

Той стегна колене, докато навлизаше навътре в хижата. Беше се отпуснал от облекчение, но не искаше никой да разбира.

Огледа тримата, които вече бяха вътре. Познаваше Алиша Клейтън, познаваше и детектива й, но другият човек... ориенталецът с лампата...

— Кой си ти? — попита той и го посочи.

Мъжът поклати глава. Тъмните му и живи очи не издаваха, че има и капка страх у него.

— Мога много бързо да разбера вместо теб — каза Бейкър и насочи дулото на пистолета си към едното от коленете на мъжа.

— Не — каза Кемел. — Без стрелба тук вътре.

Трябваше да бъде много твърд тук. Не можеше да позволи ситуацията да излезе извън контрол. Не и когато успехът беше на една ръка разстояние.

Нямаше значение дали ориенталецът щеше да проговори. Кемел беше сигурен, че е японец. Кого друго можеше да представлява? Роналд Клейтън беше на път към тази страна с обещание за невероятна технология. Трябва да са се усъмнили, че има нещо нередно в катастрофата.

— Добре — каза Бейкър. — Тогава ще ги изкараме отвън. — Той оголи зъби, когато приближи човека на Алиша Клейтън. — Особено този. Той ще умре *много* бавно.

Тогава мъжът събра ръце над главата си и падна на колене. Сведе глава и заплака.

— Моля ви... моля ви, не ме наранявайте!

Един от хората на Бейкър пристъпи напред и сви крак, за да го изрита.

— Ах ти, нещастен червей...!

— Барлоу, не! — извика Бейкър, хвана го за яката и го дръпна назад. — Той точно това иска да направиш, глупак такъв! Ще те

събори и ще насочи оръжието ти към нас, преди да си се усетил какво става.

С полуусмивка, изкривила устните му, човекът на Алиша Клейтън изведнъж спря да се моли и се изправи. Кимна леко с признание, което явно се хареса на Бейкър. Той направи една крачка по-близо към мъжа.

— Ще започнем от разстояние с теб и после ще се приближим за наистина забавната част.

— Все още не, Бейкър — каза Кемел. — Може да има информация, която да ми трябва.

— Каква например? И какво е въобще това място?

Кемел не обърна внимание на въпросите. Колкото по-малко знаеше този бияч, толкова по-добре.

— Вземи оръжията им и ги пази. Можеш да правиш каквото пожелаеш, след като аз приключа с него.

Дължеше това на наемника. По пътя им насам той и другите двама, останали от екипа, общо взето не бяха говорили за нищо друго, освен за това какво щели да сторят на човека, убил другарите им. Но освен това Кемел трябваше да се увери дали пред тях беше единственият предавател и дали нямаше втори, скрит другаде. Щеше да научи от жената Клейтън и от нейния телохранител как са открили този тук и дали имат информация за съществуването на друг.

И след това...

След това всички трябваше да умрат.

На Кемел това не му допаднаше. Всъщност се беше боял от настъпването на този момент. Знаеше за бомбата на JAL 27, но това не беше неговата идея. Беше го смутило, че толкова много невинни животи се налагаше да бъдат пожертвани, за да се отнеме само един, и все пак разбираше, че беше абсолютно наложително. Роналд Клейтън не трябваше да достига Япония. И какво бяха 247 живота, сравнени с просперитета на целия Арабски свят? Малцината бяха жертвани в името на едно по-голямо добро. Не е ли било така през цялата история?

Но поне тези неизвестни смърти се бяха случили далеч оттук, чрез непряката намеса на пластични експлозиви. Днес щеше да е различно. Убитите щяха да имат имена и лица, а убийците им щяха да се вгледат в тези лица, щяха да ги гледат как умират. По негова воля.

Но той имаше своите разпореждания и се беше съгласил с тяхната правота, с тяхната непреклонна неизбежност: никой извън „Исуид Наар“ не трябваше да знае за тази технология.

Кемел наблюдаваше как Баролу насочва оръжието си към главата на ориенталеца, докато другият човек на Бейкър, този, когото наричаха Кени, взема лампата от ръцете му и отнема двата му пистолета. След това направиха същото с човека на Алиша Клейтън, който, колко странно, бе невъоръжен. Бейкър ги накара да се преместят, тях и жената, встрани, откривайки достъп на Томас Клейтън до шкафовете.

Бейкър най-накрая се беше оказал полезен. Всъщност въпреки всичките си гафове в крайна сметка беше свършил това, за което бе нает. Малкият преподавател, който беше сложил в чантата на жената, им беше позволил да стоят мили назад, докато ги проследяваха дотук. Но той нямаше да бъде възнаграден с огромния бонус и лесната доживотна работа, на които се надяваше.

Бейкър щеше да се отърве от тримата тук и щеше да зарови трупове им надалеч. Но не много след днешния ден — дори утре може би — Кемел беше сигурен, че „Исуид Наар“ щяха да изчистят сметките си с него по неговия начин.

Томас Клейтън също трябваше да си отиде, предполагаше Арабина.

Нямаше място за рискове.

— Всичко е тук — каза Томас Клейтън, вдигнал глава от едно отворено чекмедже с документи. — Всичко, което трябва да знаеш за радиоенергията. И използва слънчева енергия. Много си ми задължен. Мисля, че се спазарихме за твърде ниска цена.

— Трябва да се радваш, ако получиш дори и цент — каза сестра му.

Томас я погледна с вдигнати вежди.

— О, така ли?

— В момента, в който мина през тази врата — каза тя, — се превърна от актив в пасив. Вече не си им нужен. Сега могат да очистят и теб, както нас.

— Не — каза той и се обърна към Кемел. — Имаме сделка, нали, Кемел?

Арабина не отмести поглед, като се опитваше с всички сили да не издаде нищо. Намираше Томас Клейтън за човек, който се нуждае

от порицание, но не искаше да се занимава сега с него. Нека остави това в ръцете на „Исуид Наар“.

— Разбира се. И ще спазим обещанието си.

Но една частица от това, което го очакваше в бъдеще, явно се беше прокраднала в очите му, защото изражението на Томас се втвърди.

— От това се опасявах — каза той и бръкна в джоба си.

Извади пистолет и го насочи към Кемел.

6.

Томи момчето ми, каза си наум Джак, когато видя малкия трийсет и два милиметра, ти си истински загубеняк, но те обичам.

Погледите на всички — на Алиша, Кемел, Бейкър и на неговите хора — бяха насочени към Томас.

Почти всички...

Джак погледна към Йошио и видя, че и той гледа към него. Бързо повдигане на едната вежда беше сигнал за Джак, че и той разбираше: това може би беше техният шанс... единственият, който щеше да им се отвори.

— Няма нужда от това, Томас — рече Кемел.

— Да — каза му Бейкър. — Остави това, преди да си се наранил... или някой не те нарани.

Джак беше научил от разговорите между техните похитители, че хората на Бейкър бяха Кени — червенокосият, и Барлоу — този с тъмната коса и големия нос.

— Не — отвърна Томас.

Гласът му трепереше толкова, колкото и малкото дуло, но то все пак си оставаше насочено към Арабина, който беше само на метър и половина от него. Джак се съмняваше, че дори и Томас би пропуснал от такова разстояние.

— Мисля, че има *голяма* нужда. Предполагах, че може да получа куршум между очите веднъж щом откриехме това чудо. Но няма да стане.

Джак приплъзна левия си крак няколко сантиметра към вратата. Тогава, като изглеждаше, сякаш просто премества центъра на тежестта си, той се наведе и придърпа и десния. Преди да излезе тази сутрин, беше скрил един деветмилиметров токарев под предната седалка на тауруса. Ако успееше да излезе оттук жив, имаше шанс да се добере до колата. И след това нещата щяха да изглеждат по съвсем различен начин.

— Не бъди глупав, Томас — рече Кемел, като държеше дланите си напред, сякаш просеше милостиня. — Никой не мисли това. Ще ти

бъде платено точно както ти обещахме.

Още малко наляво... още едно преместване на тежестта...

— Много си прав, че ще стане така. Това тук е мое, не твое. *Мое*. И аз го заслужавам. Така че аз ще диктувам условията.

— Ние си имаме условия — каза Кемел.

— Нова сделка — рече Томас. — Това е моя територия и аз определям правилата. Но първо... — Той облиза устни. — Първо искам всички оръжия на земята.

Още едно приплъзване... Джак беше по-близо до вратата... още метър и нещо и можеше да рискува да побегне. Видя Йошио да му кима едва забележимо, сякаш искаше да му каже „Кажки кога, за да мога да действам заедно с теб“.

— Забрави — каза Бейкър, сякаш тези думи оставяха лош вкус в устата му. Беше като навита пружина, готова да изхвъркне, с насочено дуло към Томас.

Той от своя страна пристъпи към Арабина.

— Ако не го направиш, ще надупча дебелия ти бонус.

— И когато свършиш с него, какво си мислиш, че ще се случи с теб?

Джак имаше усещането, че може би Бейкър беше решил да поеме ръководството. Може и да не знаеше за какво служи всичко това, но сигурно се беше досетил, че устройството, заемащо по-голямата част от площта в тази стая, беше наистина много ценно за някого.

— Кажки им — каза Томас към Кемел. — Ти си този, който им плаща. Кажки им да хвърлят оръжията си и да легнат на пода.

Кемел се обърна към Бейкър.

— Може би трябва...

— Заеби това — каза Бейкър и застреля Томас.

Гърмежът послужи като стартов сигнал за Джак — той се втурна напред. Докато тичаше, видя как нещо червено се разпръсква от изходната рана в гърба на Томас и чу Алиша да извиква. Тогава последва друг изстрел, по-тих от първия. Беше от малкия трийсет и два милиметров. Кемел изръмжа и се хвана за корема. Томас и Арабина паднаха почти едновременно на пода.

Джак се гмурна встрани от този, когото наричаха Кени, и грабна неговия „Тек-9“, преди да го е хванал на мушка. Един бърз откос от щурмовия пистолет мина през покрива, докато Джак се опитваше да го

откъсне от него, но като добър войник наемникът беше увил стремето около ръката си и не можеше да се освободи. Джак трябваше да се примири и да го свали с един лакът в лицето.

Тогава, вече навън, той рязко сви вляво и се затича право надолу по склона към дърветата. Пътеката към колата се намираше вдясно от него, през поляната, но цялото това открито пространство го превръщаше в лесна мишена. Дърветата бяха по-близо от тази страна. Щяха да го прикриват, докато си проправя път към тауруса.

Над главата му облаците се бяха скупчили и затъмняваха следобедното небе. Сети се, че това е един от най-кратките дни в годината. Светлината бързо изчезваше. А това можеше само да му бъде от полза.

Още изстрели зад него и още един крясък от Алиша. Рисува да извърне глава над едното си рамо и видя Йошио да изскача през вратата и да се втурва с всички сили напред — ръцете и краката му бясно се набираха, докато тичаше към Джак. Празните му ръце показваха, че и той бе имал същия късмет, колкото и Джак, в опита си да вземе нечие оръжие.

Тогава Майстора стигна до дърветата и се наложи да забави ход заради храсталака и клоните. Остави един петнайсетсантиметров дъбов дънер между себе си и колибата и спря. Клекна в храстите и погледна назад. Йошио почти беше стигнал дърветата надолу по склона — мъжът беше много бърз, когато наемникът на име Барлоу се показва през вратата и откри огън.

— Давай — прошепна Джак, когато Йошио започна да свива ту наляво, ту надясно. — *Давай!*

И тогава японецът изпусна един кратък, остър вик и падна. Държеше се за бедрото. Но все пак продължаваше да пълзи към гората. Бейкър и Кени се присъединиха към Барлоу, когато той настигна Йошио и стъпи с крак върху гърба му, притискайки го към земята.

Джак наблюдаваше как Бейкър дава някакви команди. Барлоу и Кени се разделиха — единият надясно, другият наляво.

Добър ход, помисли си Джак. Тези типове бяха опитни. От посоката, в която беше тръгнал, червенокосият щеше да пресече пътя на Джак към колата, а другият щеше да направи кръг зад него и да го хване.

Джак не помръдна, като гледаше как Бейкър стои над Йошио. Видя го да казва нещо на коленичилиия мъж, после доближи дулото на пистолета си на сантиметър от тила на японеца.

Джак едва се сдържа да не извика, да се втурне към тях — беше прекалено далеч, за да успее да направи нещо. Чу деветмилиметрово щрак и видя тялото на Йошио да се сгърчва и после да остава неподвижно.

Затвори очи и преглътна, после пое дълбоко дъх и ги отвори. Трупът на японеца лежеше с лице към земята там, където беше паднал, а Бейкър се връщаше обратно в хижата като градинар, който току-що беше извадил досаден бурен и го беше захвърлил на поляната.

Джак донякъде харесваше Йошио, макар и да бяха разговаряли само онзи път в колата. Беше се породила някаква близост; мислеше, че и двамата я бяха усетили. Но японецът не бе невинен наблюдател. Той самият беше убиец. И знаеше какви са рисковете.

И все пак... начинът, по който Бейкър се беше насладил на изстрела в главата...

Добре, каза си Джак. Сега знаем какви са правилата на играта.

И доколкото беше разбрал от коментарите на Бейкър там, в колибата, куршум в черепа можеше да е благословия в сравнение с това, което искаха да му сторят наемниците, ако го спипаха.

Мисълта да бъде заловен бе като буца от тези студени и мокри листа между лопатките му. Достатъчно лошо би било да бъде преследван от двама добре въоръжени гадняри където и да било, но тук, в гората... беше възможно най-далече от неговата позната територия, където можеше да се стигне. Какво знаеше той за дивата природа? Дори не е бил начинаещ скаут.

Имаше едно нещо, което знаеше: трябваше да мърда.

Вдясно от себе си чу Барлоу да си проправя път през клонака. При целия този шум Джак усещаше презрението: имам готин щурмови пистолет с трийсет и два патрона в пълнителя, а смотанякът, когото гоня, няма нищо. Защо да си правя труда да се прокрадвам тихо? Ще вдигна възможно най-много шум, за да го изкарам като фазан. Тогава ще го покося и ще довлека трупа му обратно в хижата.

Оставайки ниско, Джак се възползва от шума и сам започна да си проправя път през храстите, отдалечавайки се, но под ъгъл, като мислеше, че неговият път и този на Баролу ще се пресекат.

Съжаляваше, че не е лято или поне пролет — с всичката онази зеленина би било детска игра да се скрие, докато се мръкне, което би изравнило малко шансовете. Поне пуловерът му да беше по-кафяв, но светлосините му дънки не бяха точно в тон със земята. При положение че всичко беше толкова голо, рано или късно — по-скоро рано — щяха да го забележат.

Кракът му се оплете в бръшлян, той се строполи и попадна на тясна пътечка през храсталака. Гледаше отблизо утъпканата ѝ повърхност и следите от копита. Джак не разбираше абсолютно нищо от лов, но можеше да се обзаложи, че това е някаква пътечка на елени. Освободи крака си — тук навсякъде беше пълно с дългите стебла на бръшляна — и се изправи. Изглежда пътечката беше общо взето в същата посока, в която искаше да отиде и той, затова тръгна по нея.

Това му позволи да се движи по-бързо. Често поспираше, за да долови откъде идва Барлоу, и предположи, че и наемникът щеше да прекоси пътеката скоро. Дали щеше да устои на желанието да тръгне по по-проходимия път? Джак се съмняваше.

Което означаваше, че трябва да го причака някъде наоколо.

7.

— Радиоенергия, а?

Алиша наблюдаваше Бейкър от мястото си в ъгъла до шкафа с документите, докато той крачеше нагоре-надолу пред купищата електроника.

Бе поискал да знае за какво служи.

— К'ви са всичките тия боклуци, а? — както го беше казал. И тя му беше разказала.

И защо не? Не ѝ пукаше кой знаеше. Просто искаше да не ѝ обръща внимание и тя да не обръща внимание на труповете на оплискания с кръв под.

Томас си беше отишъл. Беше станало толкова бързо. В един момент стоеше там и говореше, в следващия — беше мъртъв. Опита се да изпита някаква скръб, но не успя. Съчувствие... къде беше съчувствието ѝ към човека, който споделяше половината от гените ѝ, било то и грешната?

Нямаше я. Както и Томас. И какво означаваха въобще гените? *Защо трябва да ти пука за едно слабо извинение за човешко съществуване, само защото делите някаква част генетичен материал?*

Но дори Томас заслужаваше повече от това да бъде застрелян като куче.

— Безжично електричество — каза Бейкър, потривайки брадичката си. — Господи, това сигурно струва...

Стон прикова вниманието на Алиша към пода. Арабина, когото Томас бе нарекъл Кемел, помръдваше, свит като ембрион, и стискаше окървавения си корем.

— Моля. — Кемел стенеше, гласът му бе малко по-силен от шепот. — Трябва ми лекар.

Бейкър размаха пистолета си към Алиша и после към Арабина.

— Ти си лекар, нали? Оправи го.

— С какво? Трябва да отиде в болница.

— Прегледай го, дявол те взел!

— Добре.

Алиша пристъпи към Кемел и клекна до него. От този ъгъл можеше да види пистолета на Томас на пода до трупа му. Бейкър не можеше да го види оттам, където беше застанал. Но беше твърде далеч от нея. И все пак беше добре да знае, че е там.

Тя потръпна, когато видя как една от ръцете на Томас се отваря и затваря. Погледна го и видя да отваря очи, вгледан неவிждащ за момент, после да ги затваря.

Все още е жив, помисли си тя, но не задълго.

Арабина извика, когато тя се опита да го превърти по гръб, така че ѝ се наложи да го прегледа, както бе легнал на една страна.

Полека — целият ѝ опит с инфекциозни зарази ѝ крещеше да внимава с вероятността да докосне кръв — тя отдръпна ръцете му от раната. Видя дупката в аленото мокро петно в ризата му, видя кръвта да изтича, усети миризмата на фекалии.

През мозъка ѝ минаха възможностите: перфорирани черва, вътрешен кръвоизлив, но здрави аорта и бъбречна артерия, иначе досега щеше да е мъртъв. И нямаше абсолютно нищо, с което да му помогне.

Кемел издаде още един агонизиращ стон.

— В критично състояние е — каза тя.

— И аз можех да ти кажа това — отвърна Бейкър. — И преди съм виждал простреляни в червата. Гаден начин да си отидеш. Какво можеш да направиш за него?

— Тук нищо — каза тя и се изправи. — Нуждае се от спешна хирургическа намеса.

— Ами тогава — каза Бейкър с усмивка на акула и насочи пистолета си към нея. — Предполагам, че това те прави крайно непотребна, не мислиш ли?

Алиша се бореше с паниката. Колко знаеше той? Тя преглътна в търсене на слюнка.

— Не и ако искаш да продадеш технологията на радиоенергията.

— Това пък какво трябва да значи?

— Защото аз съм единствената, която може да я накара да работи.

Тя гледеше присвиващите се очи на Бейкър. Вътрешностите ѝ се въртяха като в ураган. Молеше се това да не проличи.

— Така ли? И защо да ти вярвам?

Колко *знаеше* този човек? Беше ли чел завещанието? Не... със сигурност не беше. Но като се имаше предвид клаузата за „Грийнпийс“, със сигурност от самото начало му е било казано да не ѝ се случва нищо. Поне се надяваше да е така. Ако грешеше, следващите ѝ думи щяха да ѝ осигурят съдбата на полубрат ѝ.

— Искаш да кажеш, че не са ти наредили да ме докосваш само с кадифени ръкавици?

Видя го как осмисля това и после той сведе дулото на пистолета си.

— Добре — каза той. — Ще разберем какво става, след като приключим с гаджето ти.

— Той не ми е гадже.

— Предполагам. Гледай само как те заряза.

Алиша се замисли върху думите му. Беше се шокирала, когато го видя да бяга, вместо да атакува, но след като обмисли шансовете му да победи трима въоръжени мъже, не можеше да го вини. Само се надяваше, че планира да се върне за нея.

Изведнъж разбра, че няма нужда да се надява. Тя *знаеше*, че той щеше се върне.

Трябваше да започне да вярва в *някого*.

Изведнъж чу шум от изстрели някъде от гората.

— Изглежда момчетата ми са открили твоето приятелче — каза Бейкър с онази негова усмивка. — Не би ми се искало да съм на негово място. Дори да ми дават всичките пари, които струва това чудо.

Още изстрели.

— Чуй — каза Бейкър, а усмивката му стана още по-широка. — Прилича на музика.

8.

Джак се скри зад един голям дъб. Поне си мислеше, че е дъб. Единственото нещо, в което бе сигурен, беше, че дънерът е широк шейсет сантиметра — едва го прикриваше — и беше точно до еленската пътечка. Държеше един от разперените встрани клони на едно по-малко дърво, което растеше между дъба и пътеката. С швейцарското си ножче беше отрязал повечето от малките клонки и беше оставил по около сантиметър от тях да стърчат като пирони.

А сега чакаше и слушаше шумното придвижване на Барлоу по пътечката.

Джак беше увил леко около лявата си китка една дължина от пълзящото растение, което беше навсякъде тук, и беше огънал клона, който преди това бе на височината на лицето му, достатъчно, без да го откъртва от ствола.

Кокалчетата му бяха посинели, но дланите му се потяха. Трябваше да уцели точния момент. Само секунда по-рано и Джак щеше да последва Йошио в небитието.

И така, той чакаше, оставяше звуците да станат по-силни и по-близки, изчака, докато не усети, че Барлоу тъкмо щеше да се покаже пред него, отпусна навитото пълзящо растение и се претърколи от другата страна на дървото.

Писькът от болка на Барлоу и внезапният откос от автоматичния пистолет бяха сигнал за Джак и той скочи иззад обратната страна на ствола и се появи точно зад наемника. Той от своя страна се препъваше и вървеше назад точно в посоката на Майстора, с лявата си ръка се държеше за лицето, а с дясната, в която беше неговият „Тек-9“, стреляше във всички посоки. Джак изчака секунда, докато Барлоу не смъкна лявата си ръка, метна намотаното пълзящо растение през врата му и блъсна слисания мъж назад.

Когато наемникът удари гърба си о дървото, Джак видя, че от лявото му око тече кръв. Един от шиповете беше уцелил. Набрал скорост, Майстора пусна единия край на импровизираното въже, мина зад дървото, пресегна се и хвана висящия край.

Дръпна с всички сили двата края на растението. Не можеше да види Барлоу от другата страна, но можеше да го чуе как грухтеше, задушавайки се, когато импровизираната гарота му отрязва въздуха. Краката му бясно риташа, опита се да стреля назад, като насочи дулото от едната страна на ствола, но Джак просто се помести наляво, без да отпуска хватката. Двата откоса не направиха нищо повече от това да вдигнат във въздуха малко листа.

Тогава стрелбата спря, но ритането продължаваше. Това можеше да означава само едно: Барлоу беше разбрал, че неговият „Тек-9“ нямаше да го спаси. И Джак се досети какво щеше да опита.

Бързо уви двата края на пълзящото растение, за да може да го държи с една ръка. После се изпъна надясно.

Точно както предполагаше, Барлоу се опитваше да извади ножа на специалните служби от ножницата му. Страшният на вид Рамбо нож с назъбено острие проблесна в мрака, когато наемникът се опита да отреже задушавачото го въже.

— Няма да стане — каза Джак и го хвана за китката.

Борбата беше кратка. Отслабен от загубата на въздух, Барлоу не успяваше да се отскубне от хватката.

Най-накрая се строполи.

Но Джак не мислеше да се отпуска. Може би Барлоу се опитваше да го преметне.

Точно в този момент стволът над главата му експлодира в хиляди жилеци парченца, които заподскачаха под изстрелите от картечен пистолет.

Той залегна и се обърна. Забеляза другия наемник, Кени, на около петнайсет метра от него да тича бясно в неговата посока.

Кени крещеше:

— Хей, Барлоу! По какво стреляш? Открих го! Тук е! Ей, Барлоу! Идвай насам!

Джак отпусна растението и пропълзя до страната на дървото, където сега беше трупът. Лицето беше синьо, очите затворени, коленете му свити.

От далечната страна можеше да чуе как Кени се приближава със страхотен шум, викайки и изстрелвайки кратки откоси по пътя си.

— Сега те пипнах, шибаняк! Кажете си молитвата, щото имаш още само една минута живот на разположение. Надявам се да си се насрал

в гащите, шибаняк. Ей, Барлоу! Къде си бе, човек? Ще изпуснеш купона!

— Барлоу е точно тук — прошепна Джак. — Чака те.

Той хвана пистолета на мъртвеца, но той беше увит около ръката му. Първо го задърпа, после се опита да го развие и през цялото време можеше да чуе как Кени приближава все повече и повече.

— По дяволите! — изсъска, докато се опитваше да щракне освобождаването на ремъка.

И тогава предната част на дясното бедро на Джак се подпали от болка. За миг си помисли, че е прострелян, после погледна и видя как ножът на Барлоу пада от кървавия прорез на дънките му, а наемникът го гледаше с най-червените очи, които някога бе виждал.

А Кени беше точно от другата страна на дървото.

Пренебрегвайки болката в крака си, доколкото можеше, Джак вдигна Барлоу на крака — трябваше да му го признае, беше един корав кучи син — и го обърна в посоката, откъдето идваха звуците от Кени. Докато го държеше, провираше дясната си ръка под тази на наемника в търсене на картечния му пистолет.

Кени стигна, продължавайки да гърми със своя тек, и Джак усети ударите от забиващите се в Барлоу куршуми.

— О, господи! — изпищя Кени и спря да стреля. — Барлоу, какво...?

Джак не можеше да го види, но си представяше изражението на лицето му. В следващия миг търсещите пръсти на Джак напипаха спусъка и го дръпнаха. Нямаше идея къде се цели, просто стреляше сляпо напосоки, надявайки се пълнителят да не се изпразнесе.

Рискува с един поглед над рамото на Барлоу и видя Кени да се препъва назад с широко отворени очи и ръце, а гърдите му бяха целите в кръв.

Джак пусна наемника и пистолета му и го остави да се строполи напред. И двамата убити паднаха на земята по едно и също време.

Тогава Джак се сви до голямото дърво, стискайки окървавеното си бедро. Усещаше нечовешка болка всеки път, когато помръднеше крака си.

Точно от това имах нужда, помисли си той.

Но поне вече не беше единственият невъоръжен човек на хълма.

9.

Стрелбата спря.

— Е — каза Бейкър. — Свърши се с гаджето ти.

Той се облегна на бюрото, пистолетът все още бе в ръката му.

— Не можеш да си сигурен — отвърна Алиша.

Не можеше да си представи, че Джак е мъртъв. Изглеждаше прекалено находчив, за да умре. Но, от друга страна, го беше виждала само да разиграва малките си трикове. Никога не го беше наблюдавала в истинска престрелка. И без значение колко беше добър, как би могъл да надвие двама въоръжени мъже с автоматични оръжия?

— Напротив, сигурен съм — каза Бейкър. — Цялата тази стрелба може да означава само едно нещо: приклецили са го на тясно и са се позабавлявали. Сигурно първо са го простреляли в краката и после са започнали да се целят по останалите части от тялото. Когато са свършили, сигурно вече е молил да го убият.

Опасявайки се, че ще повърне, Алиша се извърна настрана. Джак, Просто Джак — мъртъв. Прибавете още един към списъка от загинали заради нея. Беше го замесила в това. Беше дошъл доброволно, но все пак, ако тя се беше отказала, ако беше оставила проклетата къща на Томас, сега всички те щяха да са живи и нямаше да се намира в гората с тези хора изчадия.

Чу силен, тържествуващ вик отнякъде извън хижата.

Бейкър се изправи и прекоси стаята с усмивка до уши.

— Това е Кени. Той е шумно копеленце.

Още един вой.

Бейкър излезе навън и застана с ръце на хълбоците, загледан към дърветата.

10.

Джак беше насочил пистолета на Барлоу към вратата на колибата. Нададе вик, като се надяваше да прилича достатъчно на Кени, за да изкара Бейкър навън. Облегна се на едно дърво, за да облекчи тежестта от болния си ляв крак. Дърветата тук бяха по-малки и не бяха толкова добро прикритие. Надяваше се такава да не му потрябва.

Вдясно от него трупът на Йошио бе като бледо петно в тревата.

Кракът му пулсираше и гореше. Беше го стегнал над раната с ремъка на картечния пистолет, което беше поспряло кървенето, но не можеше да направи нищо за болката.

Отново извика.

Хайде, Бейкър. Покажи си грозната мутра.

Ако имаше пистолет, сега щеше да се промъква към хижата. Но само с този тек не можеше да рискува да го направи, не и докато Алиша беше вътре. Тези проклетни неща бяха прекалено неточни. Не можеше да каже кого щеше да уцели, веднъж щом дръпнеш спусъка.

А ако се беше върнал до колата, за да вземе деветмилиметровия, който беше скрил там, Бейкър щеше да се досети, че нещо не е наред и щеше да го очаква.

Трябваше да стане по този начин. Само му се искаше да беше малко по-близо. Точността никога не е била едно от по-силните му качества, а с „Тек-9“ от такова разстояние трябваше да се осланя повече на късмета, отколкото на уменията си.

И тогава Бейкър престъпи прага, излезе на открито и се огледа за Кени. Джак дръпна спусъка и изпразни пълнителя по него.

Тъгълът на вратата над Бейкър и вляво от него се пръсна в облак от стружки, а наемникът се хвърли презглава обратно в колибата.

Бесен, Джак фрасна празния тек в дървото и го захвърли в гората.

А сега какво? Имаше чувството, че нещата щяха да станат много противни.

11.

Внезапните изстрели стреснаха Алиша. Бейкър се изправяше на крака, след като се беше хвърлил обратно в хижата. Тя гледаше останките от вратата, която още вибрираше от стрелковия огън, който беше понесла, и ѝ се искаше да заплаче от радост.

Някак си, по някакъв начин Джак бе останал все още жив. Не само че беше оцелял, но се беше и върнал.

— Кени! — викаше Бейкър. — О, господи, сигурно е убил Кени!

Тя погледна към мястото, където лежеше Томас. Пистолетът му беше точно от другата му страна. Ако можеше само...

Бейкър я сграбчи за ръката и я придърпа към себе си. Дъхът му беше отвратителен.

— Кой е този, по дяволите? Откъде го намери?

— Името му е Джак — каза тя. Какво значение щеше да има, ако му кажеше. — Само това знам.

— Не ме лъжи. Трябва да има нещо между вас двамата, иначе нямаше да се върне.

— Не. Той взема процент от това тук, колкото и да струва то.

Още една истина, но Алиша имаше чувството, че независимо от това каква беше уговорката им, Джак пак щеше да се върне, за да я спаси. Бейкър никога не би разбрал подобно нещо, но за дела от печалбата можеше да повярва.

Той кимна.

— Да, предполагам, че и аз бих се върнал за това.

Той я завъртя, хвана я за косата на тила и я избута към вратата. Скалпът ѝ загоря и запари от болката.

— Боли ме.

— Надявай се да е само това, сладурано. Защото сега ще проверим дали наистина си толкова ценна, колкото казваш.

Той я постави на входа и полуклекнал, занадничка над рамото ѝ. Тя усети хладния метал от дулото на пистолета на Бейкър да се допира до слепоочието ѝ. Надолу по склона, почти до дърветата лежеше труп.

Алиша разбра по бялата риза, че това сигурно бе Йошио. Затвори очи. Още една смърт.

Обратно в колибата чу как Кемел стене за лекар.

— Хей, Джак! — провикна се Бейкър. — Или каквото там ти е името. Излез, където мога да те видя, или приятелката ти ще си го получи.

— Не съм му...

— Млъквай! — изсъска той, притискайки по-силно дулото до слепоочието й. — Да не съм чул и гък от теб!

И тогава тя видя Джак да се движи между дърветата. Той се спря и ги загледа, но не продума нищо. Тогава бавно, нарочно, вдигна средния си пръст.

— Ах, ти кучи...!

В следващия миг дулото вече не беше опряно до главата на Алиша. Пистолетът беше изпънат пред нея и стреляше по Джак. Това я оглуши.

Джак залегна наляво и се показа до друго дърво. Бейкър изстреля още патрони по него. Но Джак отново беше изчезнал само за да изскочи от другаде. Бейкър отново стреля.

— Гаджето ти си мисли, че е умен — прошепна Бейкър. — Знаеш ли какво се опитва да направи? Брои патроните ми. Знае, че имам петнайсет в пълнителя. Знае, че изстрелях един в брат ти, един в Арабина и сега изхабих още девет на сляпо. Така че си мисли, че само още четири изстрела и...

Джак отново се появи и Бейкър стреля още два пъти.

— Още два. Сега си мисли, че имам още два патрона, и ще ме нападне, докато си сменям пълнителя. Сигурно ме мисли за истински идиот. Е, имам новини за г-н Джак. Сам Бейкър сменя пълнителя си сега. И няма ли да е изненадан Джако, когато се втурне нагоре по склона. Нямам търпение да му видя физиономията, когато куршумът влезе в гърдите му.

Бейкър извади пистолета иззад нея. Когато пусна косата й, Алиша чу някакво метално щракване и после нещо да пада на пода. Мозъкът й работеше на високи обороти. Беше ли наистина прав Бейкър? Това ли беше планът на Джак? Трябваше да направи нещо.

Алиша се завъртя и видя наемника, с пистолет в лявата ръка, да бърка с дясната в джоба си. Старият пълнител лежеше на пода в

краката му.

Тя извика:

— Джак! Джак! Сега, Джак!

Хвана пистолета и се опита да го отскубне от ръката му.

Дясната му ръка се беше заклешила в джоба, но му отне само секунда или две да я освободи, а макар да го беше хванала с две ръце и да беше впрегнала всичките си сили, тя пак не успя да разхлаби хватата му около пистолета.

— Проклетата кучка! — извика той.

Тя изви тялото си така, че да е с гръб към него. Така ѝ се откри гледка към склона, където видя Джак да тича...

О, не! Той тичаше към нея, но *куцаше*! Видя червеното петно на дънките на левия му крак.

Никога нямаше да стигне навреме.

И тогава сигурно Бейкър освободи ръката си, защото тя усети как страхотен юмрук я удря в тила. Но тя не пусна. И тогава, със страничното на дланта си, той я посече в рамото. Ръката ѝ изтръпна и хватът ѝ се отпусна. Изпусна пистолета, когато трети удар я повали на колене.

А Джак въобще не беше близо. Имаше дивашки изглеждащ нож в ръката, но нямаше начин да се приближи достатъчно, за да го използва.

Алиша се извърна и видя как новият пълнител влиза в отвора на приклада на пистолета на Бейкър.

— Не! — извика тя и хвана ръката му.

Той едва не изпусна пълнителя, но успя да го задържи с пръсти. Изгрухтя, когато я изрита встрани.

Алиша падна по гръб. Джак почти беше стигнал тук, но през мъглата от болка видя Бейкър да щраква новия пълнител и да вдига пистолета с две ръце. Джак нямаше да успее. Бейкър щеше да го застреля от упор. Тя се сети за пистолета на Томас, но той беше в противоположна посока в хижата, прекалено далеч...

Алиша затвори очи и извика, когато чу три бързи последователни изстрела... точно зад нея.

Отвори очи и видя Бейкър да пада настрани, а Джак се строполи на мястото, където стоеше. Обърна се и видя някаква приклепнала на входа на хижата фигура, облепната на касата на вратата.

Томас.

Изглеждаше мъртвешки. Абсолютно бялото му лице правеше кръвта, която се стичаше от двете страни на устата му, да изглежда много по-червена. Пистолетът висеше свободно от немощната му ръка.

Пред очите ѝ той сякаш се стапяше, сякаш се смаляваше в собствените си дрехи, докато се свличаше на пода.

Тя допълзя объркана до него.

— О, Томас. Благодаря ти, Томас. Но... — Трябваше да попита. Никога не си беше представяла, че той би направил нещо за някого. — Защо, Томас?

— Не знаеш ли? — попита с глас, бълбукащ от кръвта в устата му. — Би трябвало да си умна. Не знаеш ли?

— Какво да знам? — Почти я беше страх, че всъщност знае.

— Това бяха най-ужасните години от живота ти. Но бяха най-хубавите от моя.

Той изкашля един съсирек и после тялото му се вдърви, а светлината напусна очите му.

Алиша протегна ръка към него. Никога не си беше представяла, че ще го докосне, но сега трябваше.

Тя приглади косата му и се заплака.

12.

Джак се отблъсна от вратата и падна отстрани на Бейкър. Държеше ножа на Барлоу на врата му, докато отскубваше пистолета от безжизнените му пръсти. Видя втренчените стъклени очи на Бейкър, провери дали има пулс.

Мъртъв. Трите куршума трийсет и втори си бяха свършили работата.

Джак беше коленичил там и поемаше дълбоки глътки въздух в парещите си дробове, после се изправи и се облегна на вратата. Лявото му бедро пулсираше и гореше от болка, още по-голяма, когато го сгънеше.

Видя Алиша, свита до брат си, и чу хлипанията ѝ. Не беше въодушевен от мисълта, но вероятно дължеше живота си на Томас. И изглежда нямаше да му се открие възможност да изплати този си дълг.

Беше на косъм...

Чу звук отвътре. Мина покрай Алиша и видя Кемел, свит на пода.

— Лекар — каза той едва-едва. — Моля... закарайте ме в болница.

— Единственото място, където ще ходиш, е навън — каза Джак.

Той хвана Арабина за задната част на яката и го задърпа към вратата. Кемел извика, когато мина покрай Алиша.

— Наистина, Джак — каза тя, изправи се и избърса очите си. — Наистина ли има нужда от това? Не можеш ли просто да го оставиш там?

Адреналинът още фучеше из кръвта му, сърцето му биеше силно, дробовете му още горяха. Погледна свободната си ръка и видя как леко трепери. Битката беше приключила, но тялото му още не беше разбрало. Беше се разминал на косъм и все още трепереше от гледката на дулото на Бейкър, което беше насочено към гърдите му преди минута.

В този момент не му беше до любезности.

— Отговорите съответно са „да“... и „не“. Усмърдява цялото място.

Джак го извлече навън покрай трупа на Бейкър и го пусна на тревата.

— Моля... лекар...

Джак искаше да го срита, но се спря.

— Закарайте ме в болница.

Майстора клекна до Кемел и се надвеси ниско над него. През зъби каза:

— Познай какво, приятел? Току-що попитах пътниците от полет JAL 27. Казах: „Ако някой мисли, че Кемел трябва да получи лекар, да си вдигне ръката“. И знаеш ли какво? Никой не помръдна. Така че няма лекар за теб.

Когато се изправи, видя, че започваше да вали сняг. Върна се в хижата. Алиша се беше облегла на стената до вратата с глава назад и затворени очи. Беше бледа и слаба, сякаш стената беше единственото нещо, което я крепеше изправена. Снежинки се топяха върху лицето ѝ.

— Благодаря за помощта — каза той.

Тя отвори очи.

— Благодаря, че се върна.

— Нямах голям избор.

— Можеше да продължиш и да избягаш.

— Не, не можех.

— Не, предполагам, че не си могъл. — Тя му подари една съвсем малка и изморена усмивка. — И знаеш ли, някак си бях сигурна, че ще стане така. — Тя погледна окървавеното му бедро. — Дай да го прегледам...

— Засега съм наред. Ще ми го защитят, когато се върнем в града.

— Има нужда от нещо повече от превръзка. Ела с мен.

Джак я последва в колибата. Може би изпитваше нужда да върши нещо. Дръпна чаршафа от походното легло и започна да го къса на ленти.

— Седни и си свали дънките.

— Още онази нощ ти казах да не си въобразяваш разни неща.

Тя не се усмихна.

— Давай по-бързо.

Джак отпусна ремъка, после свали панталона си до колене.

Алиша прегледа петсантиметровата вертикална рана.

— Дълбока е. Усети ли да удря на кост?

— Не. Този, който я направи, нямаше много останал живец в него.

— За щастие върви успоредно с мускулните тъкани на квадрицепса — каза тя и започна да увива бедрото с лентите от чаршафа. Явно напълно беше превключила на ролята си на лекар. — Феморалната артерия и нервът са ето тук, така че изцяло ги е пропуснал. Ще зарасне добре, но наистина ще се наложи да те шият. В спешното отделение трябва да се попълват доклади за прободни рани...

— Знам един човек, при когото не трябва.

— Сигурна съм, че знаеш.

— Какъв е следващият ни ход? — попита той, докато тя продължаваше да увива болното му бедро.

— Надявах се ти да знаеш.

— Мога да се погрижа за трупове. Да ги откарам, с каквото и да са дошли — тъмен бус, предполагам — и да ги оставя някъде.

— Не и Томас — каза тя. — Дължим му го.

Джак погледна към окървавения труп на земята.

— Да, предполагам. Добре, ще откарам трупове донякъде и ще се обадя. Ще кажа на местния шериф или на който и да е там къде може да ги открие. И после ще оставя борците против престъпленията да се мъчат да разберат кой, какво, къде, кога и как.

— Мислиш ли, че ще разберат нещо?

— Не и ако ги оставя достатъчно далеч. Но другият въпрос е... какво ще правиш с радиоенергията, при положение че сега е само твоя?

— Предполагам, че ще трябва да я разкрия пред света. Но ако това, което Томас каза за патентите, е истина, мога да се подготвя за дълга битка със собствениците им. Общо взето ми е писнало от адвокати.

— Винаги остават японците. Хората на Йошио ще ти броят много пари.

— Звучиш, сякаш тази идея ти харесва.

— Ами да, вземаш парите и ги оставяш те да се притесняват за адвокатите.

— Знаеш ли — каза тя, — не ми пука колко иска да плати някой. Мисълта да спечеля от нещо, което е пипал онзи човек, ме кара да се чувствам отвратително.

— Значи остава да разкриеш технологията на всички. Да я публикуваш в интернет...

Очите ѝ просветнаха, когато го погледна.

— Заедно с мои снимки с Томас?

— Хей, нямах предвид това. Искам да кажа, че интернет ще позволи на всеки, който иска да развие технологията, да получи свободен достъп до чертежите.

— Ами ти? Една трета от нищо е нищо. Не искам да оставаш с празни ръце, Джак. Така де, прободоха те, за малко не те убиха...

— Не се притеснявай. И без това не можех да взема парите.

— Защо не?

— Защото вече притежавам общо взето всичко, което някога съм желал.

Сивите очи на Алиша го погледнаха по-меко.

— Наистина ли? Наистина ли имаш всичко?

— Ами да, донякъде. А каквото нямам, парите не могат да го купят, така че не ме включвай в сметките и направи, каквото сметнеш за правилно.

Истината беше, че Джак не можеше да се сети за начин, по който да се скрие от последствията, които дори и един малък дял от радиоенергията би му причинил. За да го вземе, трябваше да излезе на светло, а все още не беше готов за това. Дори и за два-три милиарда долара.

— Джак — каза тя и завърза последната лента от чаршафа. Сега вече звучеше изтощена. — Не знам какво трябва да направя. Ще трябва да помисля.

— Е — каза той и си вдигна дънките, — докато ти размишляваш, ще започна да събирам мъртвите.

13.

Отне му известно време да натовари всички трупове, особено двата от гората, в камиона на Бейкър. Беше натрупал около сантиметър сняг, когато се върна за последния — Кемел.

Скоро щеше да може да тръгне. Нямахше да кара този товар, докато не настанеше абсолютен мрак. Последното нещо, от което имаше нужда, бе някой случайно да надникне през задното стъкло и да види половин дузина трупове.

Джак си мислеше, че Кемел е мъртъв, но той го стресна като простена, докато го мятеше върху Бейкър.

— Моля. Лекар... болката...

Това не беше добре. Ако Кемел някак си издържеше, докато ги намереха, някой герой със скалпел и конец можеше всъщност да го спаси. А това нямаше да е добре. Хич даже.

— Казах ти вече — каза Джак. — Хората от JAL 27 гласуваха да няма лекар за Кемел.

Арабина прошепна нещо, което Джак не разбра. Приблужи се по-близо.

— Самолет... не аз.

— Но си знаел, нали, кучи син такъв?

Видя отговора в стъклените очи на Кемел.

Адреналинът беше спаднал и сега Джак имаше ужасно, пулсиращо главоболие. Бедрото му го болеше повече от всякога заради натоварването при преместването на труповете. Не можеше да се каже, че настроението му просто беше лошо. Много по-далеч от лошо даже... някъде около Марс или Сатурн. И от опит знаеше колко опасно можеше да е това. Ставаше... неразумен, когато беше такъв.

По принцип, когато разпознаеше симптомите, спираше, почиваше си и набутваше тъмнината обратно в собственото й мазе. И сега щеше да направи същото, ако Кемел не беше още жив. Но при положение че смърдящото лайно от камила още дишаше...

— Да, знаел си, но обади ли се и предупреди ли някого? Не. Оставил си всички онези хора да умрат само заради един човек.

— Не аз...

— Ами? Кой тогава?

— Моля... болката... моля, спрете болката...

За какво се молеше той? За един последен, смъртоносен удар?

— Кажи ми кой е поръчал бомбата и аз ще оставя на *теб* да спреш болката.

— Не... вие... моля.

— Съжалявам. Не ти дължа това. Името?

— Назер... Кхалид Назер.

— И къде да го намеря?

— „Исуид Наар“... търговска мисия... ООН.

Кхалид Назер... Джак запомни това име и извади деветмилиметровия на Бейкър. Махна пълнителя и остави само куршума в цевта; дръпна петлето и натисна дулото в мекото под челюстта на Кемел. Уви пръстите на Арабина около приклада.

— Кажи си молитвите и дръпни спусъка.

После си тръгна и остави Кемел с дозата от най-доброто обезболяващо.

14.

Алиша подскочи при звука от изстрела. Погледна нагоре и видя Джак да куцука към нея през поляната. Изглеждаше изтощен. Човекът, който я беше докарал дотук, сега се беше превърнал в някой друг — някой толкова студен и безпощаден, колкото и мъжете, които беше убил. Когато го превързваше преди малко, беше усетила истинския Джак да се връща... но бавно.

— Какво стана? — извика тя. — Добре ли си?

Той кимна.

— Просто някой, който си глътна вечното обезболяващо.

Този някой можеше да е само Арабина. Господи, как беше издържал толкова дълго време?

— Готова ли си да тръгваме? — попита Джак. — Ще те откарам.

Алиша поклати глава.

— Ти тръгвай. Ще остана известно време.

— Снегът натрупва. Може и да не можеш да тръгнеш по-късно.

— Няма проблем. Вътре е топло. И имам много неща, върху които да размишлявам.

— Сигурна ли си?

— Напълно.

— Добре — каза той, като сви рамене. — Ще ти оставя единия от мобилните телефони. Кликни ми, когато се върнеш, и аз ще ти се обадя.

— Непременно.

Той се обърна, за да си тръгне, и после отново се извърна към нея.

— Сигурна ли си, че ще се справиш?

— Сто процента — отвърна тя и една уверена усмивка се изписа върху лицето ѝ. — Просто сега имам нужда да остана сама.

— Да, това определено е едно от нещата, които можеш да направиш тук. Пази се, Алиша. — Той ѝ махна и се обърна. — И, хей... Весела Коледа.

— Весела Коледа и на теб, Джак.

Весела Коледа... напълно беше забравила за Коледа. Само след три дни...

Гледаше как Джак изчезва в снежния здрач, после се прибра обратно в хижата и затвори вратата.

От момента, в който беше приключило всичко, знаеше, че щеше да остане тук известно време. Затова, докато Джак местеше трупове, тя се постара възможно най-добре да изчисти кръвта от пода. Накрая беше издърпала чергата изпод масичката и я беше метнала върху петната.

Пристъпи към бучащия трансформатор предавател и се вгледа в лъча почти твърда ярка светлина.

Технология, която ще промени света... и ще направи Роналд Клейтън почитана личност... един от великите мъже на историята... човека на века... човека на хилядолетието...

Но Роналд Клейтън не беше велик човек... дори не беше обикновен човек... беше чудовище, което очерняше всеки живот, до който се докоснеше.

И мисълта да му се издигат паметници...

Искаше ѝ се да повърне.

И все пак какво право имаше тя да държи скрито от света такова чудо?

Никакво. Тя беше просто един човек, а имаше милиарди, които щяха да извлекат полза.

Можеше да усети конците... как я дърпат... манипулират я като кукла. И тя знаеше името на кукловода.

Да... имаше *много* неща, върху които да размишлява.

БЪДНИ ВЕЧЕР

1.

Алиша караше надолу по хълма през тъмнината към светлините на Ню Палтц. Чувстваше главата си лека, почти замаяна.

Беше ѝ отнело два дни, цели два дни на агонизиране, но най-накрая се беше решила.

И сега се чувстваше... чиста. Да, *чиста*... това беше единствената дума, която можеше да опише състоянието ѝ. Сякаш беше свалила мръсна, проядена от молци стара кожа и сега имаше нова, която да покаже на света.

Щеше да бъде различна Алиша Клейтън отсега нататък. С ново отношение, с нов поглед върху света. От тази вечер. Нямахме да е лесно... не си въобразяваше обратното. Но имаше чувството, че ако продължава да се преструва, че е една нова Алиша, след време щеше да почне да вярва в това.

Това беше единственият път напред. Защото животът, който напоследък беше водила, не беше никакъв живот. Да, работата беше важна, но трябваше да има повече от това. Тя беше решена да има пълноценен живот. Добър живот.

Да живееш добре е най-доброто отмъщение... колко често бе чувала този израз? Сега разбираше, че се отнасяше двойно за нея.

Алиша си беше пустила една от късовълновите радиостанции, по която постоянно течаха новини, докато си проправяше път по кишавите и окичени с гирлянди улици на Ню Палтц. Два дни бе нямала връзка със света, но разбра, че не е изпуснала много.

Единствената новина, която донякъде представляваше интерес, бе за арабски търговски представител на име Назер или нещо подобно, който е бил убит или по-точно екзекутиран пред апартамента си в Манхатън. Покушение ли е това, искаше да знае новинарят. Полицията спекулираше дали това не бе свързано с убийството на мъртвия арабин, открит скоро заедно с още пет трупа в Кетскилс.

Алиша се питаше същото.

Изключи радиото, когато се качи на магистралата. Пусна системата за автоматично поддържане на скоростта и взе мобилния

телефон. Чувстваше огромно напрежение в гърдите си, докато набираше номера. Палецът ѝ поспря над бутона със зелената слушалка, но тя си пое дълбоко дъх и го натисна.

Когато чу познатия глас да казва „ало“, тя едва не затвори, но насили думите да излязат от пресъхналото ѝ гърло.

— Уил? Алиша е. Може ли да поговорим?

2.

— Това не е точно Бъдни вечер, каквато си я представях — каза Джак.

Джия и Вики го бяха докарали насила до Центъра за деца със СПИН и в бебешкото отделение. Джия не спираше да му обяснява, че бебетата нямали СПИН — просто били ХИВ позитивни. Сякаш това беше голямо успокоение.

— И какво точно бяхме запланували? — попита тя от люлеещия се стол, където хранеше едно тримесечно бебе, увито в одеяла.

Беше облечена в панталони в зелено и червено и червен пуловер с висока яка. Коледните цветове.

— Ами... аз до огъня с горещо тоди^[1], а ти в кухнята приготвяш коледната пуйка...

Тя се усмихна.

— И малката Вики казва „Бог да благослови всички ни“, предполагам.

— Нещо такова.

— Продължавай да мечтаеш, Скрудж.

Вики се изсмя от един люлеещ се стол наблизо, където гушкеше друго бебе. Беше облечена с червена кадифена рокля и бели чорапогащи.

— Той не е Чичо Скрудж. Той е Джак Крачит^[2]!

За Вики, която познаваше само Дисни версията, Ебенизър Скрудж бе Чичо Скрудж, но Джак не я поправи. Чичо Скрудж беше стар приятел.

— Харти-хар-хар-хар, Вики — каза Джак. Той самият също беше седнал в люлеещ се стол, но без бебе, което въобще не му пречеше.

Джия се изправи и вдигна пеленачето до рамото си.

— Той е Г-н Скрудж — каза тя и потупа бебето по гърба. — Виж го само как си седи там и си слуша радиото — истински образец на коледния дух.

Беше си донесъл малко радио и го беше оставил да работи тихо на един перваз.

— Това е коледна музика — каза той.

Малкият приемник не предаваше по най-добрия начин готиния вариант на Шон Колвин на „Честита малка Коледа“, но пак си звучеше страхотно.

— Да, но е същата щатска станция, която слушаш през последните два дни. Какво толкова интересно има в Кетскилс?

— Следя една новина там.

Джия го зяпна.

— Онази за...?

Не довърши изречението, но той знаеше коя точно имаше предвид. Шестте трупа, намерени на паркинг близо до тунела — „Шокиращо масово убийство!“ — тръбяха по всички новинарски емисии.

Тя изглежда не искаше да споменава подробностите пред Вики.

Той кимна.

— Точно тази.

Джак беше паркирал буса в един ъгъл на паркинга на крайпътно заведение и се беше обадил на Хулио. Бе изял два чийзбургера и поседя, наблюдавайки снега, докато приятелят му не беше пристигнал и после заедно бяха поели обратно към града. По пътя бяха отбили и Джак се обади да подхвърли за изоставения бус.

Устата на Джия се стегна, когато се обърна. Бебето — малко черно момиченце — гледаше към Джак над рамото ѝ и се оригна.

— Добро момиче — каза тя. Обърна се, отиде до Джак и спря точно пред него. — Изпъни ръце.

— Не, Джия, наистина...

— Направи го, Джак. Повярвай ми, имаш нужда от това. Наистина. Но тя се нуждае още повече.

— Хайде де, Джия...

— Говоря сериозно.

Тя завъртя бебето така, че Джак да може да види лицето ѝ. Тъмните очи го погледаха за няколко секунди, после тя се усмихна.

Газ, помисли си Джак.

— Името ѝ е Фелисити^[3]. Една от сестрите ѝ е дала това име, защото майка ѝ изчезнала, без да си направи труда. През първите ѝ седмици живот е трябвало да мине през абстиненция от крек; тя е ХИВ

позитивна и е била изоставена. Така че давай. Подръж я малко. Няма да те убие.

— Не че...

— Джак. — Тя му подаде Фелисити.

— Ох, добре.

Леко, плашливо, Джак остави Джия да предаде бебето в ръцете му.

— Внимателно — каза той. Защо го караше да прави това? — Внимателно. Боже, не ме карай да я изпусна.

Джия се изсмя тихо и звукът го накара да се отпусне.

— Тя е нежна, но не чак толкова.

Най-накрая беше у него, главата ѝ почиваше на свивката на дясната му ръка. Тя мърдаше и шаваше така, че Джак я хвана по-близо, обви я с ръце, така че тя да разбере, че е на сигурно място и няма къде да падне. Джия ѝ даде биберон и тя започна да смуче. Изглежда това вършеше работа. Затвори очи и се отпусна.

— Какво е усещането? — попита Джия.

Джак вдигна поглед към нея.

— Ами... хубаво.

Тя се усмихна.

— От твоите уста това трябва да означава „страхотно“, предполагам.

Джак отново погледна невинното лице на Фелисити и си мислеше през какво беше минало това малко същество вече. А вероятно най-лошото все още предстоеше. Усети, че го обзема силно желание да я предпази... от всичко.

— Наистина е страхотно, Джия.

И го каза сериозно. Толкова просто нещо — да си държан от друго човешко същество, а да е толкова важно за едно бебе. Беше почти... изумително.

— Хубави подаръци са ти предали вашите, Фелисити: пристрастяване и вирус убиец. Оттук нататък накъде?

— Приемен дом може би — каза Джия.

Той отново вдигна глава и видя сълзи в очите ѝ.

— Те имат нужда от толкова много, Джак. Бих искала да прибера всяко едно от тях.

— Знам, че искаш — отвърна той тихо.

Песента „Коледа“ на Дарлийн Лав премина в новинарска емисия и новата местна новина в Кетскилс беше пожарът на един връх на запад от Ню Палтц.

Джак се въздържа да не ахне.

— Джия, би ли ми донесла онова малко камионче от якето ми?

— Донесъл си го тук?

— Аз ще го донеса, мамо — каза Вики, подскочи и подаде бебето на майка си.

Беше си играла с камиончето цял следобед, смеейки се на начина как всеки път се удряше в една и съща стена. Извади го от джоба на якето и щракна копчето, за да го включи.

— Хей, Джак — каза тя, мръщейки се. — Не работи. — Щракна копчето още няколко пъти. — Батериите сигурно са изтощени.

— Провери дали антената е захваната здраво — каза той.

Джак я гледаше как тя я помести в контакта ѝ и после пак пробва копчето.

— Не става — каза Вики. — Не работи.

— Имаме батерии вкъщи — рече Джия. — С какви работи?

— Вече не ги произвеждат.

Когато Джия подаде обратно бебето на Вики и отиде да вземе едно за себе си, Джак остана да седи с Фелисити, люлееше се и си мислеше.

Алиша беше взела своето решение. Може би така беше най-добре. Може би светът не беше готов за радиоенергията. Но той се съмняваше, че това е изиграло някаква роля в решението ѝ. Зачуди се къде ли беше тази вечер и дали не е останала сама.

Отпусна се назад и остави топлите и умиротворяващи чувства от близостта с Фелисити да го обземат.

— Нещо не е наред ли, Джак? — рече Джия, когато започна да люлее друго бебе. — Изглеждаш тъжен.

— Не, добре съм — каза той. — Всъщност съм донякъде доволен.

Защото разбра, че това, което Роналд Клейтън беше изобретил, и други също можеха да го направят. По един или друг начин радиоенергията щеше да бъде част от недалечното бъдеще... но не и обществени паркове със статуи на Роналд Клейтън.

— И знаеш ли — каза той, — това хич не е лош начин да прекараме Бъдни вечер. Всъщност мисля, че е много добър.

Прекрасната усмивка на Джия го правеше още по-добър.

[1] Гореща напитка, която се състои от кафе, чай или какао, прибавени към алкохол (бренди, уиски или ром), и подсладена с мед, захар или сироп. — Б.пр. ↑

[2] Прави се аналогия с приказния герой Робърт (Боб) Крачит, писар на Ебенизър в „Коледната Карол“ от Чарлс Дикенс. — Б.ред. ↑

[3] Felicity (англ.) — щастие. — Б.ред. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.